

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

KEHANET

JENNIFER L. ARMENTROUT

Size, okurlara...

telegram: kaktusunx

1

Josie

Etrafımda esen kuvvetli rüzgâr, topuzumdan dağılan ince sarı saç tellerini yanaklarıma doğru savurdu. Akşamüstünün ilerleyen saatlerinde hava, haziran başı için hâlâ serin sayılırdı. En azından yılın bu zamanı cehennem kadar sıcak olan Missouri'nin güneyinde büyüdüğüm için böylesine alışıktım. Ama içimden bir ses, Güney Dakota tepelerinde havanın asla öyle sıcak olmadığını söylüyordu.

Derin bir nefes alıp, kocaman, gri kaya parçasına odaklandım. Muhtemelen zamanın başından beri yerinden kımıldamamıştı. Kolumu kaldırıp damarlarımda tekrar akmaya başlayan bütün o etere uzandım, ne de olsa güçlerim artık pek de sıradan olmayan bir çift bileziğin boyunduruğu altında değildi.

Gücümü geri kazanmak iyi hissettiriyordu, özellikle şu anda, bir şeyleri havaya uçurmak istiyorken.

Malum altın saçlı bir *tanrıya çok öfkeliydim*.

Normal şartlar altında bu öfkeyi bir kenara iterdim ama şimdi ona *uzandım* ve öfkemi ister ölümlü olsun ister ölümsüz herkesin bildiği en öldürücü element olan akaşayı beslemek için kullandım. Hava elementini çağırmakta eskiden hep zorlanırdım. Bir şeyi hareket ettirmek isterken yanlışlıkla ateşe verdiğim olurdu bazen.

Elementlerle alıştırma yaparken Luke'un genelde benden uzak durmasının sebebi buydu işte.

Zihnimde kayanın havaya kalktığını canlandırdım ve bu görüntüye odaklandım. Damarlarımda güç akıyordu. İlk önce hiçbir şey olmadı, ardından kaya yer sallanıyormuş gibi titremeye başladı. Hemen sonra, koca kaya yerinden oynadı. Aşağıya uzanan koca bir el kayayı çekip çıkarmıştı sanki. Kaya olduğu yerden serbest kalıp yükselmeye başlarken toprağın zengin kokusu havaya yayıldı.

Kayayı önce sola, sonra da sağa oynattım. Devasa taş parçası tüy kadar hafifmişçesine bir öne bir arkaya kaydı.

Yapmasına yapıyordum, ama kusursuz değildi. Elementleri hiç tereddüt etmeden, anında kullanabilmem gerekirdi. Kayayı indirdim, yamuk bir şekilde çukuruna yerleşirken yarattığı ani sarsıntıyla irkildim.

Belimi hafifçe döndürüp uzun, incecik otların arasından yükselen isimsiz tanrıların kadim heykellerini inceledim. Bir yanım Avcı veya Muhafızlardan birinin alçak tepeden aşağı hücum etmesini bekliyordu, ama alıştırma yaptığım sahaya gelen giden olmadı.

Alnımda biriken teri silerken tekrar kayaya döndüm.

Bedenimi saran bitkinliğe aldırmayarak omuzlarımı ve kollarımı silktim. Hatırı sayılır bir yanım şekerleme yapmak istiyordu.

Son zamanlarda *epey* uyuyordum.

Anlaşılan bu olağan bir şeydi, hamileliğin ilk dönemlerinde bile. Google'da biraz dedektiflik yapmıştım da. Tamam, tamam. Epey bir şey okudum. Bir yanım keşke okumasaydım diyordu, bir sürü şey öğrenmişim ama hiçbirini bilmesem daha iyiydi.

Biraz pimpirikli birine dönüştüğümün farkındaydım.

Çünkü yanlış gidebilecek o kadar çok şey vardı ki. Çok şey! Bir akşamüstü boyunca okuduğum kâbuslardan fırlama doğum öykülerini saymıyorum bile.

Bana travma yaşatmışlardı.

Ama bir sürü şey olabilirdi. Ya bebeğe bir şey olursa? Bunun o kadar da çılgınca bir soru olduğunu sanmıyordum. Bir sürü normal hamilelik de o ya da bu nedenden dolayı başarısız oluyordu sonuçta. Hatta bazı kadınlar çocuklarını neden düşürdüklerini bile bilmiyordu. Bazen sadece oluveriyordu işte ve sebebi de yoktu.

Hem Seth'e de söylediğim gibi, biz normal değildik.

O bir tanrı, bense yarı tanrıydım. Onun hayatı acayip tehlikeliydi, benimki de fazla güvenli sayılmazdı. İşin aslı, benim hayatım onunkinden çok daha tehlikeliydi. O mutlaktı, yani onu yalnızca başka bir mutlak öldürebilirdi. Bu korkutucuydu elbette, ama yaşayan yalnızca iki varlık, Seth'e karşı gerçek bir risk oluştuyordu.

Kronus.

Ve Zeus.

Peki ya bana?

Kalbim hızla atmaya başladı. Fiziksel dövüşte daha iyi eğitilmiş ve elementleri kontrol etmekte daha becerikli olan herhangi bir varlık bana ve çocuğuma karşı risk oluşturabilirdi. Gerçi, yarı tanrı olduğum için beni öldürmesi o kadar kolay değildi.

Yine de hâlâ öldürülebilirdim.

Peki ya Titanlarla savaşıırken ciddi bir şekilde yaralanırsam? Bu, bebek için ne demek oluyordu? Hyperion'un beni hapsettiği zamandan sağ çıkmış olması bu çocuğun bir savaşçı olduğunu gösteriyordu. Buna hiç şüphe yoktu, ama bebek her şeye rağmen savunmasızdı çünkü ben... Ben savunmasızdım.

Ama zayıf değildim.

İşte bu yüzden şimdi buradaydım, korkup yatağıma sinmemiştim.

Bir kez daha hava elementini çağırdım ama bu sefer elimi kaldırmadım.

Bir an geçti, sonra kaya havalandı.

Güzel. Bu iyiydi.

Burnumdan nefes vererek kayayı *nazikçe* indirip tekrar kaldırdım.

İradem anlık bir harekete dönüşene, kaya yükselmeden önce artık hiç titremeyene dek bunu yapmaya devam ettim.

Bu işi *doğru* yapana kadar durmadım, on defa yaptıktan sonra kaya istediğim gibi hiç duraksamadan havalandırıyordu.

Yerden neredeyse bir metre kadar yükselen kayaya bakarken dudaklarım gülümsemeyle kıvrıldı. Bu taş parçası bir ton ağırlığında olmalıydı, buna rağmen onu zihnimle havaya kaldırmayı başarmıştım.

Ne havalıydı ama!

Atlattığım bütün olaylardan, gördüğüm her şeyden sonra bile, bütün bunların gerçek olduğuna inanamadığım anlar oluyordu.

Yarı tanrı olduğuma.

Bir tanrıya âşık olduğuma.

Hamile oldu...

Kırılan bir dalın sesiyle irkildim. Kaya, sahanın sonundaki diz boyu demir çitleri düşürecek bir güçle yere çakılarak toprağa düştü.

“Vay be” dedi derin, hafif melodik bir ses. “Sanki alev almış gibi bıraktın.”

Bu oydu.

Geri dönmüştü.

Arkama döndüm, her zamanki gibi nefesim tutuldu. Seth’e ne kadar kızgın olursam olayım, onu görmek kalbimi küt küt attırmaya yetiyordu. O... o kadar yakışıklıydı ki, neredeyse acı vericiydi.

Yüz hatları öylesine olağanüstüydü ki, bazı günler Seth’in gerçek olduğuna inanamıyordum. Geniş elmacıkkemikleri ve dolgun dudakları çamura şekil verilerek yapılmış gibiydi. Şekilli çenesi kusursuz olana dek en kaliteli mermerden yontulmuştu, tıpkı vücudunun her santimetrekaresinin olduğu gibi.

Bunu iyi biliyordum, ne de olsa vücudunun her santimi konusunda ustaydım.

Seth’i Radford Üniversitesi’nin merdivenlerinde onu ilk gördüğüm anda, hayatımın normal, tanrıların da Antik Yunan mitlerinden ibaret olduğu günlerde, onu cennetten düşen bir meleğe benzetmiştim. Kişisel sınırlara saygı duymayan bir düşmüş melek, yine de daha önce ona benzeyen kimseyi görmemişim. Ama düşmüş olsun ya da olmasın,

Seth melek falan değildi. O, gerçek anlamda bir tanrıydı.

Seçilmiş Kişi.

Ölüm ve Yaşam Tanrısı.

Elbette bir tanrı gibi görünecekti.

Hem onun ne kadar seksi olduğu umurumda değildi, şu anda ona çok kızgındım.

Onun bundan haberi yoktu anlaşılan, çünkü bana gülümsedi... Midemde sık sık kelebekler uçuşmasına sebep olan o gülümsemesi.

“Sen zihninle bir şeyleri hareket ettirince ne kadar tahrik olduğumu söylemiş miydim?” Üst üste yığılmış daha ufak birkaç taşın etrafından dolandı. “Çünkü eğer söylemediysem, seni şimdi bilgilendireyim. Beni çok tahrik ed...”

“Yapma.” Kollarımı göğsümde kavuşturdum.

Altın rengi saçlarından bir ton daha koyu olan kaşlarını çattı. “Neyi yapmayayım?”

“Buraya gelip bana şirinlik yapmaya çalışma” dedim. “Sana kızgıyım.”

Seth bir adım ötemde durdu. Etkileyici yüzüne şaşkın bir ifade yerleşti. “Bana niye kızgınsın?”

Bir an için ona bakakaldım, ardından onun ne yaptığını bildiğimden gerçekten hiç haberi olmadığını fark ettim. “Konuşmamız gereken bir şey var, Seth.”

Elini kaldırıp bir tutam saçı kulağının arkasına sıkıştırdı. “Evet, bana da öyle geliyor.”

“Geçtiğimiz haftalarda çok fazla şey yaşandı, biliyorum. Hatta geçtiğimiz aylarda. Bütün dünyam değişti. Seninki de öyle! Lanet olası Apollo’nun babam olduğunu ve çıldırmış Titanları gömmeye yardım etmem gerektiğini öğrendim ki hatırlatayım, bunu nasıl yapacağımızı

hâlâ bilmiyoruz. Neyse, annem, büyükannem ve büyükbabamla olanlar oldu.” Sesim çatallaştı, boğazıma aniden oturan yumruyu yutkundum. “Bir de üstüne Atlas ve Solos’la olanlar var, sonra sen de bir *tanrı* olup delirdin.”

Seth’in dudaklarının köşeleri aşağı kıvrıldı.

“Sonra Hyperion beni kaçırdı, ama sonra sen beni buldun ki bu harikaydı falan ama...” Geride bıraktığımız birkaç ayın en önemli olaylarını sıralarken nefes almadan konuşuyordum. “Sonra hamile olduğumu öğrendik, Hyperion’u öldürdün, yani evet, bir sürü çılgınca şey oldu, yine de *unutmadım*.”

“Neyi unutmadın?” diye sordu; kehribar rengi gözleri batan güneşin ışığında parlıyordu.

Ona doğru bir adım atarken hayal kırıklığıyla tenim karıncalandı. “Nerelerdeydin?”

“Nereye gittiğimi söylemiştim ya.” Başını eğdi. “Andros’a geri gittim çünkü şeyle iletişime geçmem gerekiyordu...”

“Basil’le” diye sözünü kestim. “Ama yaptığın tek şey bu değildi, yanılıyor muyum?”

Seth ağzını açtıysa da bir şey demedi. Neden bahsettiğimi anlayınca gözlerini kocaman açtı. Bir an geçti. “Josie?”

“Unutmadım” diye hatırlattım ona, kollarımı açıp kısa bir soluk aldım. “Andros’a geri dönmenin tek nedeninin Basil’le iletişime geçmek olmadığını da biliyorum. Eğer unuttuysan hatırlatayım, seni o kızla gördüm.”

“Öyle değil.” Seth birden tam önüme geçiverdi. Aramızda bir santim bile yoktu. “Beni Karina’yla gördüğünde ben...”

“Güç topluyordun. Biliyorum.” Seth benden iyiden iyiyeye bir kafa boyu daha uzun olduğundan başımı kaldırıp

onunla göz göze geldim. “Onunla romantizm olsun diye takılmadığını biliyorum. Benim bahsettiğim o değil.”

Gözleri gözlerimle buluştu. “Bunu yapmak zorunda olduğumu biliyorsun. Eğer zorunda olmasaydım, yapmazdım. Sana söz veriyorum.”

“Biliyorum” dedim tekrar, biliyordum da. Seth tanrı olduğunda, eterin cazibesine kapılmamanın ona neden hep zor geldiğini sonunda öğrenmişti. Eter, tanrıların gücünü besleyerek onları ölümsüz yapan şeydi. Olimposluların Olimpos’ta kalmasının nedeniydi. Orası eter kaynıyordu. Ama Seth için durum farklıydı. O ölümlü diyarında yaşıyordu. Etere ulaşmasının tek yolu da... Titanların yaptığı gibi beslenmekti.

“Normalde bu kadar çabuk yapmam gerekmezdi, ama Hyperion ile savaştıktan ve yerden çıkan o lanet iblislerle uğraştıktan sonra, yapmak zorundaydım.”

Seth’in Hyperion’un işini bitirmesinin üzerinden sadece iki gün geçmişti, ama o iki günde başını kaşıyacak vakti olmamıştı. Hyperion’un ölümü, ölümlü diyarında bir yarık açıp iblislerin Tartarus’tan kaçmasına sebep olmakla kalmamıştı. Daha dün, Oklahoma bir depremle sallanmıştı. Ölümlü dünyanın bunun normal bir deprem olmadığından hiç haberi yoktu. Neden başka bir yarık oluştuğunu bilmiyorduk, yine de bunun Hyperion’un çok güçlü olmasıyla ilgisi olduğunu anlamıştık. Onun ölümü devamlı bir dalga etkisi oluşturunuyordu.

Yine de konumuz bunların hiçbiri değildi.

“Bana doğruyu söylemedin” dedim. “Oraya geri dönmenin asıl sebebini bana söyleyebilirdin.”

Seth bir şey söylemeyip bakışlarını kaçırdı. Çenesinde bir kas oynadı.

“Bunu yapman gerektiğini anlıyorum ve dürüst olayım, rahibelerden biriyle yapman gerekmesi hoşuma gitmiyor, ama anlıyorum. Bunu yapman lazım.” Geri çekildim, Seth başını bana doğru çevirdi. “Ama bana neden yalan söylediğini hiç anlamıyorum.”

“Ben... Sana yalan söylemek istememiştim.”

Kaşlarımı kaldırdım.

“Peki. Ne yapıyor olduğum hakkında düşünmeyeceğini ummuştum sadece” diye düzeltti, gerçi bunun daha iyi olduğu pek de söylenemezdi.

“Gerçekten mi?”

“Evet. Gerçekten.” İç geçirdi, elini saçlarında gezdirdi. “Bu pek gurur duyduğum bir şey sayılmaz, Josie.”

“Neden utanasın ki? Yapmak zorundasın. Sen bir tanrısın.”

“Ama hoşuna gitmediğinin farkındayım. Seni rahatsız ettiğinin farkındayım, nasıl etmesin? O pislik neredeyse seni öldürene kadar, neredeyse çocuğumuzu öldürene kadar senden beslendi. Ben de aynısını yapınca anında haberin olsun istiyor musun gerçekten?”

“Aynı şey değil.” Ona yaklaştım, yanaklarını kavrayıp bakışlarını benimle göz göze gelmeye zorladım. “Senin yaptığın Hyperion’un yaptığıyla aynı şey değil, bunun birçok sebebi var. Aynı şey olduğunu nasıl düşünebilirsin?”

Seth’in çenesi kasıldı. “Yani, bunu yapıyor olmamdan yüzde yüz memnun musun? Seni hiç rahatsız etmiyor mu?”

“Açıkçası, yakınlaşıp sokulduğun o kişinin son derece göz kamaştırıcı Karina olmamasını isterdim. Ama onun dışında hayır. Hiç rahatsız etmiyor.” Başparmağımı onun

çenesinde gezdirirken rüzgâr hızlanarak saçının bir tutamını yanaklarına doğru savurdu. “Keşke sana ihtiyacın olanı veren ben olabilsem.”

“Hayır.” Seth geri çekildi, aramıza mesafe koydu. “Seni asla o şekilde kullanmam. Seni kullanarak çocuğumuzu veya seni riske atmam.”

“Bunu önermiyorum” dedim, ciddileşen bakışlarına aldırmadan. “Beni üzen tek şey, bunu benden saklamaya çalışman. Bu şekilde, sanki yanlış bir şey yapıyormuşsun gibi geliyor. Bana tamamen güvenmediğini hissediyorum.”

“Güvenmek ne kelime? Sana canımı emanet ederim, Josie. Güvendiğim tek kişi sensin.”

“Ama bana, seni yargılamayacağımı bilecek kadar güvenmiyorsun. Yapman gereken şeyi anlamam sanıyorsun.” İşte vardığım sonuç buydu. “Hayatının bir gün sihirli bir şekilde yok olmayacak, devasa bir kısmından beni uzak tutuyorsun. Bunun aramızda ikimizin de diğeri bilmiyormuş gibi davrandığı kirli bir sır gibi olmasını istemiyorum.”

Kısa bir nefes aldım. “Çocuğumuz olacak, Seth. Aramıza hiçbir şeyin girmesini istemiyorum. Şimdi değil. Asla değil. Hemfikir olmamızı istiyorum. Her zaman.”

Seth ellerini yavaşça indirdi. Ne düşündüğü konusunda hiçbir fikrim olmadığı uzun bir an boyunca sessiz kaldı, ama ardından göremeyeceğim kadar hızlı bir şekilde hareket etti. Bir an sonra yanı başımdaydı; kolunu belime dolamış, bir eliyle de enseme kavramıştı. Derin bir nefes aldım, nefesimi veremedi beni öptü.

Bütün bedenim şaşkınlıkla sarsıldı. Yavaş bir öpücük değildi bu. Ah hayır, bu derin ve hararetle bir öpücüktü ve doğrudan özüme, ruhumun derinliklerine kadar işledi. Ellerim onun omuzları karşısında düzleşti, ama onu

uzaklaştırmadım. Kollarımı boynuna doladım, belimi daha da sıkarak bedeniyle beni heyecanlandırdı. Ağzını benden çektiğinde öpücüğüyle bütün duyularıma kısa devre yaptırmıştı.

Seth alnını alnıma yasladı. “Haklısın” dedi, kesik kesik nefes alarak. “Ne yaptığımı sana söylemeliydim.”

“Söylemediydin” diye kabul ettim, ensesinde topladığı yumuşak saçlara parmaklarımı dolayarak.

Konuşurken parmağını yanağımda gezdirdi, sesi bir fısıltıdan ibaretti. “Aramızda hiçbir şey olmasını istemiyorum. Şu andan itibaren.”

tg: kaktusunx

2

Seth

“*S*u andan itibaren aramızda hiçbir şey olmasını istemiyorum derken şaka yapmıyormuşsun” dedi Josie. “Bunu harfiyen kastettiğini fark etmemiştim.”

“Hiç de bile.” Elime doladığım saç tutamı ne sarıydı ne de siyah. Açık sarıdan altına kadar birçok rengin göz kamaştırıcı karışımıydı. Doğal saçın bu kadar çok ton barındırabileceğini hiç bilmezdim.

“Ne yapıyorsun?”

Bakışlarımı gördüğüm en garip ve en güzel saçtan ayırınca kendimi onun parlak, mavi gözlerine bakarken buldum.

Bakışlarım Josie’nin yüzünde gezinirken göğsüm sıkıştı. Yanakları al al olmuştu, büyük ihtimalle biraz önce üzerinde ne var ne yok çıkarmış olduğumdan. Yanaklarının böyle güzel bir renk aldığını görmek, Titan Hyperion’un

onu hapsetmesini izleyen haftalarda Josie'nin ne kadar solgun olduğunu bana neredeyse unutturdu. Cehennemi yaşamıştı ve benden sakladığını bildiğim şeyler vardı. Ya rahat hissetmediğinden ya da öğrenirsem Batı Yarımküre'nin yarısını öfkeyle ateşe vereceğimden endişe duyduğundan benimle paylaşmadığı şeyler.

İkincisi her zaman olası bir ihtimaldi.

Önce tepki verip sonra belki, ruh halime bağlı olarak, işin aslını öğrendiğim bilinirdi.

“Bana hâlâ kızgın mısın?” diye sordum.

Başını yastıkta oynattı. “Eğer kızgın olsaydım, şu anda burada çırılçıplak halde uzanıyor olmazdım. Yetenekli-sin, ama *o kadar* da değilsin.”

Güldüm. “Bilmem artık. O kadar yetenekli olduğumu düşünmek hoşuma gidiyor.”

“Eminim gidiyordur.” Gözleri gözlerimle buluştu. “O işi bir daha ne zaman yapman gerekecek? Güç toplamayı?”

Bakışlarım saçlarına kaydı. Ona böyle demesi hoşuma gitmişti, gerçek adını kullanmaktansa. Beslenmek. Güç toplamak kulağa çok daha... saf geliyordu. “Birkaç hafta sonra. Sert tanrı hareketleri yapıp yapmamama bağlı.”

“Bir dahaki... Bir dahaki sefere ben de seninle gelmek istiyorum.”

Ona baktım. “Gerçekten mi?”

“Evet. Belki o zaman bir sır gibi olmaz.”

Büyük bir parçam güç toplarken Josie'nin orada olmasını istemiyordu, ama onun için bunu yapardım. “Eğer istiyorsan.”

“İstiyorum.”

“Öyle olsun o zaman” dedim. “Bu arada, bugün neden o sahaya gittin?”

“Elementlerle alıştırma yapıyordum. En güvenli yerin orası olacağını düşündüm.”

Gülümsedim, ama gülümsemem çabucak soldu. “Peki, neden yalnızdın? Luke seninle gelebilirdi.”

Josie kıkırdadı. “Ben elementlerle çalışırken Luke yanıma bile yaklaşmak istemiyor.”

“O zaman Deacon’la, hatta Alex veya Aiden’la gidebilirsin. Orada bir başına kalmanı istemiyorum.”

Kaşını kaldırdı. “Elimi kolumu sallaya sallaya dışarıda dolaşmıyordum ya. Güveneydim.”

“Akit duvarlarının birden fazla defa aşıldığını hatırlatmama gerek var mı?”

“Benim kendi başımın çaresine bakabileceğimi hatırlatmama gerek var mı?”

“Bakabileceğini biliyorum” diye iç geçirdim. “Sadece...” Parmağımı Josie’nin saçları arasında gezdirirken, bakışlarımı indirerek elini koyduğu karnının altındaki bölgeye baktım. Lanet kalbim göğsümde bir tramboline binmiş gibi zıpladı.

Josie bizim çocuğumuza hamileydi.

İçimde bir sürü yeni, çelişkili duygu yükselerek beni yuttu. Dehşet. Mutluluk. Korku. Heyecan. Aniden bu kadar çok duyguyu aynı anda hissetmek çılgıncaydı.

Göğsümdeki baskı şiddetlendi. Bu hisler son derece korkutucuydu, ama aynı zamanda iyi türden bir baskıydı. Bana, onu ve çocuğumuzu güvende tutmak için her şeyi yapabileceğimi söylüyordu. Gerekirse elimi kana bular-dım, bulamıştım da. Birden fazla kez, üstelik bunu yaptığım için pişmanlık duyduğum söylenemezdi.

Aşk, pişmanlığı bastırıyordu.

Daha önce bir başkası için gerçekten hissedeceğimi hiç

düşünmediğim bir duyguydu, Josie ile tanıştığımda ilk görüşte âşık olduğum da söylenemezdi zaten. Belki biraz ilk görüşte arzuya kapılmıştım. Aynı zamanda bana anımsattığı kişi ve babasının kimliği beni rahatsız etmişti.

Merdivenlerdeki o gün, Apollo'nun kızına âşık olacağım aklımın ucundan bile geçmezdi. Lanet olası. Şimdi bu bana komik geliyordu, ama olmuştu işte.

Buraya, bu ana gelebilmek hiç de kolay olmamıştı.

Ona olan hislerime karşı koyduğumu tanrılar biliyordu. İlk tanıştığımızda bir ilişki yaşamak için berbat bir zamandı. O zamanlar bir geleceğim yoktu. Tanrılar beni *Islahı* gerçekleştirmek için kullanıyordu, Ares ile birlik olanları tek tek avlayıp yok ediyordum. Tanrılar beni öldürmenin bir yolunu bulunca da sonsuzluğu Hades'e hizmet ederek geçirecektim. Ama bu, Apollyon olduğum dönemdi. Şimdiyse bir tanrıyım, artık başka tanrıların önünde el pençe divan durmak zorunda olmadığım bir geleceğim vardı.

Yine de bütün bunların fazlası vardı. Çoğu *kendimle* ilgiliydi. Onu hak etmediğimi düşünmüştüm. Ben etrafta olmazsam daha güvende, daha iyi olacağına inanmıştım. Yaptığım ve parçası olduğum her şeyden sonra, sevgiye layık olmadığımı inanmıştım.

İşin doğrusu, *ona* hâlâ layık değildim, ama olmaya çalışıyordum.

"Seth?" Josie'nin yumuşak sesiyle dikkatim dağıldı. "İyi misin?"

"Evet." Başımı kaldırıp onunla göz göze gelince gülümsedim. "Saçının asıl rengini anlamaya çalışıyorum."

"Çok tuhafsın." Saçını parmaklarımın arasından ayırdı. "Çok tuhaf."

Elimi onun elinin durduğu yere indirip, onun çocuğumla şişmiş karnının görüntüsüyle birden boğazıma oturan yumruyu yuttum. Tanrılar. Bu beni en iyi şekilde öldürüyordu.

“Çok güzelsin” dedim, kendime doya doya bakmak için izin vererek. Yumuşak kıvrımları ve pembeleşen teniyle her şeyi bana göre apaçık ortadaydı. “Sana bugün bunu söylemiş miydin?”

“Bu sabah söyledin, öğle yemeğinden hemen sonra da.”

“Yani son bir saat içinde söylemedim mi?”

“Hayır.” Yana döndü, bir elini göğsüme yaslariken bana baktı. “Artık bu yataktan kalkmalıyız.”

“Niyeymiş?” Burnunun ucunu öptüm. “Seni daha yeni soymuştum.”

Güldü. “Bütün sabah bu odada tıkılıp kaldık.”

“Ne olmuş yani?” Elim kalçasına koydum. “Yapmamız gereken başka ne var?”

“Başka ne mi var? Yapacak çok şeyimiz var, Seth.” Josie bana sokuldu, bacaklarımı oynatıp uzun bacağını arasına koydu, beni bu yataktan kalkmaya ikna etmeye hiç mi hiç yardımcı olmuyordu.

Göğüslerini bana yaslayınca inlememek için kendimi zor tuttum. “Ne gibi?”

“Deacon ve Luke’la konuşup İngiltere’ye gitme planlarını sonuçlandırıp sonuçlandırmadıklarına bakmalıyız.”

Kalçasının üzerindeki elimi poposuna koyunca, inlemesi ödölüm oldu. “Yani, Aiden’in sonunda Deacon’ın gitmesine izin verip vermediğine bakmalıyız.”

Parmakları göğsümde gezinirken hafifçe güldü. “Deacon’ı bir odaya kilitlemesinden korkuyorum.”

“Yapabilir.” Kaba etini sıkarak kalçalarını kendime

yaklaştırdım. “Konu kardeşi olunca Aiden aşırı korumacı oluyor.”

“Kime benziyor acaba?” diye takıldı.

Geri çekildim. “O ne demek şimdi?”

Dudakları yukarı kıvrıldı. “Bence Aiden’la kabul etmek istediğinden daha çok benziyorsunuz birbirinize, söyleyeceğim tek şey bu.”

Onu yüzüstü çevirip üzerine çıktım. “Alındım galiba.”

“Bana üniversitede tanıdığım iki kızı anımsatıyorsunuz.” Ellerini omzuma koyup tırnaklarını tenime bastırdı. “Birbirlerinden ölesiye nefret ederlerdi, işin komik tarafıysa kişilikleri tamamıyla aynıydı.”

Ağırlığımı bir dirseğime verdim. “Aiden ile kişiliğimiz aynı değil ki.”

“Mızımızlanıyor musun ne?”

Dudaklarını ısırarak, elimi kalçasına doladım. “Çok mu konuşuyorsun ne?”

Josie kafasını geriye atıp güldü. “Pislik.”

“Az önce öyle demiyordun, belirtmek istedim.” Dudaklarımı dudaklarına değdirdim.

Göğsü benimkine karşı yükseldi. “Dikkatimi dağıtmaya çalışmaktan vazgeç.”

“Neden dikkatini dağıtıyormuşum?” diye sordum, konuşurken dudaklarım dudaklarının kıyısında duruyordu.

“Yapmamız gereken şeyden.” Ben kalçalarının arasına yerleşince nefesi kesildi. “Seth...”

Onu öperek bu yataktan kalkmamız için elinde hangi iyi neden varsa susturdum. Ki çok neden vardı. Bir sürü. Ama gerçek hayatla sonra ilgilenebilirdik. Bir yere gittiği yoktu.

Dudaklarım onun dudaklarının üzerine kapanırken, Josie de bu yataktan çıkmakta çok da hevesli olmadığını

belirten soluk soluğa bir ses çıkardı. Kafamı eğip dilimi dudaklarının birleştiği yerde gezdirerek, dudaklarını açılmaya teşvik ettim. Gerçi ikna edilmeye çok da ihtiyacı yoktu.

Josie her şeyiyle altımda eridi.

Bir zamanlar kendimi tutmaya çalışmıştım, ama artık değil. Hemen işe koyuldum, dili dilimi okşarken öpücük derin ve hamdı, Josie de hemen karşılık verdi. Bacağını benim bacağıma doğru kaldırıp kalçama dolayarak beni kendisine doğru çekti. Onu sertliğimde hissetmek sinir uçlarımı bir bir yakıyordu.

Eskiden eterin verdiği o soğuk güce bağımlı olduğumu sanırdım, ama yanılmıştım.

Ben, Josie'ye bağımlıydım.

Onun tadına. Gevsemeye yaklaştığını anladığım zaman çıkardığı seslere. Öncesinde ve sonrasında benimle tartışmasına. Olduğu haliyle ona.

Hızlı bir nefes aldı, kolunu boynuma dolarken nefesini içime çektim. Saçlarıma dolanan elleriyle başımı geriye doğru itti. Yumuşak dudaklarını ısırarak doğrulup ona baktım. Sık, ipeksi kirpiklerini kırıştırtarak açtı. Bakışlarımız birleşti.

“Ne söyleyeceğimi unuttum” diye itiraf etti, hırıltılı bir sesle.

Kıkırdayarak çenesinin altını öptüm ve asıl önemli işler üzerinde çalışmaya geri döndüm. “O kadar da önemli değilmiş demek ki.”

“Önemliydi.” Ben boğazından aşağı doğru inerken eli omzuma doğru kaydı. “Çok önemli olduğundan eminim.”

“Önemli olanın ne olduğunu biliyorum.” Göğsünün gül pembesi zirvesine doğru yol alırken teninin her parçasını tadarak hiçbir noktayı atlamadım. “Çok önemli olan işte *bu*.”

Hızlı ve kısa bir nefes aldı. “Sana katılmak zorundayım. Bu seferlik.”

“Ah, bence yalnızca bir sefer olmayacak.” Gülümseyerek, ağzımla gergin meme ucunu kapadım. Sırtı büküldü ve kalçaları benimkine değdi, bütün bunları geçip onun derinliklerine dalmak için beni teşvik ediyordu. Bundan daha çok istediğim bir şey yoktu, ama acele etmedim çünkü bugün, bu tembel öğleden sonra, acelemiz yoktu. Diğer göğse geçtim. Yalnız hissetmesini istemezdim sonuçta.

Böyle de düşünceliydim işte.

Elimi karnından kaydırarak bacaklarını arasına sıkıştırdım. Süpernova gibi her yöne doğru patlayan tiz bir çığlık attı. Göğüslerinin arasındaki, Apollo’nun becerilerinin üzerindeki kilidi kaldırmasından kalan ize dokundum, ardından yavaşça karnına doğru indim, durarak göbeğinin tam altındaki tene küçük ısırtıklar bıraktım. Parmakları yine saçlarımin uçlarına dolandı ve çekmesini umdum.

Saçımı çekmesine *bayılıyordum*.

Omuzlarımin yardımıyla bacaklarını açarak oraya yerleştirdim. Yukarı baktım, gözlerinin açık olduğunu görünce heyecanlandım.

Beni izlemesine de *bayılıyordum*.

Ama bundan daha da çok, başımı kaldırıp ona baktığımda gördüğüm şeyi seviyordum. Ne kadar da güzel bir manzaraydı. Derin, hızlı nefesler alırken göğsü yükselip alçalıyordu, meme uçları sertti ve parlıyordu. O mükemmel dudaklarını araladı, gözleri arzuyla ışıldıyordu.

Ona takılmadan edemedim. “Sence artık yataktan kalkmalı mıyız? Yapmamız gereken önemli şeyler var demiştin.”

Altdudağını ısırdı.

“Bu bir cevap değil, Josie.”

Gözlerini kıstı. “Bence ağzın konuşmak yerine daha iyi bir işe yarayabilir.”

Güldüm. “Vay anasını, kızım.”

Dirseklerinden destek alarak doğrulurken bana gülümsedi. “Sadece doğruyu söylüyorum, *Sethie*.”

“Biliyorum.”

Ben de söylediği gibi yaptım.

Josie çok uzun süre dirseklerinin üzerinde doğrulmuş halde kalmadı. Ağzımla ona sahip olurken sırtüstü yatıyor, bükülüp kıvrılıyordu. Onu en uç noktaya kadar getirip o özel noktaya parmağımın bir dokunuşuyla olduğu gibi aşağı bıraktım. Kalktığımda vücudu hâlâ titriyordu, içine girip derinlere yerleşirken çıkardığım ses onun boğuk haykırışını bastırdı.

Kendimi elimden geldiği kadar uzun süre tuttum, ciğerlerime hava zar zor giriyor, zar zor çıkıyordu. Kollarımdaki kaslar titredi ve karnım kasıldı. Odaklanabildiğim tek şey Josie’nin nasıl hissettirdiği idi. Defalarca kez burada da olsam, her ne kadar hep aynısını da düşünsem, bu an her zaman en iyisi olacaktı.

Josie kollarımı bana dolayıp gerinerek, beni hafifçe öptü. “Seni seviyorum.”

“Tanrılar” diye gürledim, kelimeler yankılanırken onu derin derin, iyice öptüm.

Hareket etmeye başladım, Josie’nin altımda gerinip beni çektiği her anın tadını çıkardım. Yavaş başladıysak da işler çabucak kızıştı. Kollarımı omzunun altına kaydardım, hızla derinlere girip çıkarken onu kendime mıhladım.

Benimle her şekilde uyumluydu, en baştan tekrar sarıldığını hissettiğimde ben de daha fazla dayanamadım. Onun izinden gittim, gevşemenin etkisiyle beni özüm kadar sarsan boğuk bir çığlık atarken başım onun omzuna düştü.

“Seni seviyorum” dedim, Josie’nin hararetli tenine karşı.

O iki kelimeyi tekrar fısıldadı ve sözcükler küt küt atan kalbimin ve kükreyerek atan nabzımın sesine karıştı.

Sonsuzluk gibi gelen bir süre boyunca ikimiz de kıpırdamadık. Lanet olsun. Odaya çıplak halde bir Minator bile gelse orada öylece uzanmaya devam ederdim. Gerçi ağırlığımla onu eziyor olmalıydım, bu yüzden yana devrildim ama çok uzağa gitmedim. Onu da benimle birlikte devirdim, böylece onu göğsümde uzanır hale getirdim. Onun bu hali hoşuma gidiyordu. Aramızda hiç mesafe yoktu, ellerim ona dokunmak için özgürdü. Bir elim saçına uzandı.

Çok ama çok şanslı.

Diğerlerinin yanı sıra bunlar da zihnimde dönüp duran kelimelerdi. Gerçi, şansın bir özelliği varsa o da eninde sonunda tükendiği idi. Her defasında.

Gözlerimi kapatıp boğazımı temizledim. “Erkek mi kız mı?”

Geçen hafta boyunca kendi aramızda bu soruyu sorup durmuştuk. Şimdiye kadar bundan sıkılmış olmamız gerekirdi, ama sıkılmamıştık işte.

Josie’nin parmakları kasıklarımda gezindi. “Kız.”

“Peki.” Uzun bir nefes verdim. “Agatha’ya ne dersin? İyi yürekli demekmiş.”

“Beğendim, ama bence biraz eski moda.”

“Haklısın. Dur bir düşüneyim. Aileen nasıl peki? Eileen gibi, ama özel.”

Gölünce nefesini göğsümde hissettim. “Anlamı ne?”

“Bilgi ışığı, galiba.”

“Bunu sevdim.” Esnedi. “Peki ya... Serena’ya ne dersin? Ne anlama geldiğini bilmiyorum, ama hep cici bir isim olduğunu düşünmüşümdür.”

“Güzel bir isim.” Parmağımla sırtında şekiller çizmeye başladım. “Aklımızda bulunsun.”

Josie kalbimin üzerindeki yeri öptü. “Ya...”

O suskun kalınca, çenemi aşağı eğdim. “Ne oldu?”

Uzun bir an cevap vermedi. “Ya bir şey olursa? Yani, bebeğe falan?”

“Bebeğe hiçbir şey olmayacak. Yemin ederim ki...” Kalbim boğazımda bir yerlerde atmaya başladı, düşünmeden hareket ettim. Göz hizasına gelmemiz için olduğum yerde oturup, yanaklarını kavradım. “Dur. Yanlış bir şeyler olduğunu mu düşünüyorsun?”

“Hayır. Hiç de bile. Yani, bence her şey yolunda. Kendimi iyi hissediyorum, ama daha erken.” Parmaklarını bileğime doladı. “Daha çok erken, hem normal hamileliklerde bile her şey olabileceğini biliyorum ve biz... bunun normal olup olmayacağını bilmiyoruz. Bu hamilelik hakkında hiçbir bilgimiz yok.”

Kalbim yavaşlamaya başladı. Fazla yavaşlamadı, gerçi. Hemen oracıkta kalp krizi geçireceğimi sandım, üstelik tanrıların kalp krizi geçiremediğinden de bir hayli emindim. Yine de Josie az önce söylediklerinde yüzde yüz haklıydı. Bu hamilelik hakkında gerçekten çok az şey biliyorduk. Gerçi, tarihte bir tanrı ile yarı tanrı çocuk yapmış olmalıydı elbette. Bu durumdaki ilk çift olmamız imkânsızdı.

Çok çılgıncaydı ama çocuk sahibi olmayı isteyebileceğimi hiç düşünmezdim, ta ki Josie’den “*Hamileyim*” la-

fını duyana kadar. O andan itibaren, bu çocuk –*bizim* çocuğumuz– bütün benliğimle istediğim bir şeye dönüşüvermişti. Bu çocuğu kaybetmenin düşüncesi bile soğuk terler dökmeme yetiyordu. Daha önce hiç tatmadığım bir dehşeti yaşadım.

Ödümü kopardı.

Gelin görün ki Josie'nin stres yapmasını istemiyordum, bunun için kendi endişelerimi yutmam gerekecekse de seve seve yapardım.

“Normal geçeceğinden eminim.” Onu kollarımla sarıp göğsüme doğru çektim. “Gelmiş geçmiş en sıkıcı hamilelik olacak.”

Kolumun altındaki omzunu kıpırdatıp güldü, bana olabildiğince yaklaşmıştı. “Bence hiçbir hamilelik sıkıcı değildir.”

“Bizimki olacak. O kadar normal olacak ki, hamile olduğunu bile unutacaksın.”

Josie kafasını iki yana salladı. “Hamilelik normal bile olsa, *biz* normal değiliz. Ben normal değilim.”

Bununla nereye varmaya çalıştığını bildiğim için gözlerimi kapatıp başını öptüm.

Beni daha sıkı sardı. “Hâlâ geri kalan Titanları mezarra göndermeliyim. Bunu halletmemiz gerekiyor, ayrıca... Sessiz sakın bir şekilde de yok olmayacaklar. Kavga çıkacak, hatta bir meydan kavgası.”

O an bir şey demedim, çünkü onun Titanlarla savaşı konusunda söyleyeceklerimi duymak isteyeceğini sanmıyordum.

Mahvetmek için fazla güzel bir gündü.

Bu öğleden sonra da o kadar normal geçmişti ki. Ölümlü çiftlerin birbirleri dışında keşfedecek ve zaman geçire-

cek hiçbir şeyleri olmayınca böyle zaman geçirdiklerini hayal ediyordum.

Normallik anı bitmişti artık, ama bu anlardan daha fazlası olacaktı. Bunu kesinlikle temin edecektim. Üstelik işe Josie'nin hamile olduğunu öğrendiğimden beri zihnimde dönüp duran, yapmayı çok istediğim bir şeyle başlayacaktım.

Josie'yi eşim yapmak istiyordum.

Yapacaktım da.

3

Josie

*D*uştan çıktıktan sonra havluyla saçımı kurutup bir şort ve Seth'in tişörtlerinden birini giydim, nasılsa yakın zamanda odadan çıkıp *insanların arasına karışmayacaktım.*

Ufak yatak odasını geçerek pencerenin önüne gelip perdeleri açtım. Akşam çökmüştü, yıldızlar gökyüzünü sarmıştı. Güney Dakota'nın Kara Tepeleri gerçekten güzeldi, ama Andros'u, Seth'in büyüdüğü adayı özlüyordum.

Oraya dönmek istiyordum. Yakında. Umarım.

Başımı serin cama yaslayıp gözlerimi kapadım. Ben... Ben annemi özlüyordum. Büyükanнемle büyükbabamı özlüyordum. Bir de en yakın arkadaşım Erin'i özlüyordum.

Keşke burada olsalardı. Aklımdan geçmedikleri bir gün bile yoktu. *Artık daha iyi bir yerdeler.* Kendime bunu söyleyip duruyordum. Annem, büyükanнем ve büyükbabam daha iyi bir yerdeydi, Erin ise... Hyperion'un saldırısından sonra kendine gelmiş miydi? Bunu öğrenmemin yolu yoktu.

Babam hiç ona soracak kadar uzun süre kalmadı. Gidip geliyor, ben ona bir şey söyleyemedi de yok oluyordu.

Pencereden uzaklaşıp yatağın kenarına oturdum. Büyükanneyle konuşmanın şimdi çok faydası olabilirdi. Gerçi, yarı tanrılar hamilelik dönemi hakkında pek bir şey bilmezdi, ama belki de bana, ne bileyim, her şeyin yoluna gireceğini söylerdi.

Bunu yapabileceğimi.

Bir çocuğu doğurup büyütebileceğimi. Bütün *bunların* altından kalkabilecek kadar sorumlu ve olgun olduğumu.

Erin de hemen yanımda olur, benimle birlikte kafayı yer ve bana... Bana bunun üstesinden gelebileceğimi söylerdi.

Kim bilir? Belki Erin'in bu hamilelik hakkında bildikleri vardı. Ne de olsa, o bir furiydi.

Bakışlarımı indirip kendime baktım. Ödünç aldığım tişörtün kenarını kaldırıp karnımı açtım. Hamile olmadan önce nasıldıysa öyle gözüküyordu. Şey, tam olarak öyle sayılmazdı. Tutsak edildiğim sırada biraz kilo vermiştim, ama karnım hâlâ yumuşaktı ve hiç düz olmamıştı. Asla. Ama normal gözüküyordu.

Bu pek de şaşırtıcı sayılmazdı. E herhalde. Eğer daha öncesinde hamile kalmazsam, beş haftadan daha uzun bir süre geçmiş olamazdı. Bir sefer hariç Seth ile hep prezervatif kullanmıştım, ama prezervatifler her zaman işe yaramıyordu.

Birkaç aya karnım çıkmaya başlayacaktı. Karnıma dokundum.

Holün kapısı açıldı ve Seth, "Josie?" diye seslendi.

Yanaklarımın kızardığını hissederek, tişörtü indirip ayağa fırladım. Yatağın kenarından yürüyüp içinde küçük bir yemek alanı olan oturma odasına koştum.

“Selam.” Masanın üzerine kocaman bir kesekâğıdı koyan Seth, kapıda beni görünce gülümsedi. “Duş mu aldın?”

Kapının pervazına yaslandım. “Evet.”

“Bensiz mi?”

Gülümsedim. “Eh, en azından duş almayı başarmak istedim.”

“Ben de seninle girseydim başaramazdın, haklısın.” Kesekâğıdına uzanıp bir sepet dolusu yemek çıkardı, sonra bir tane daha... Başka bir tane daha. “Ne isteyeceğinden emin olamadım, o yüzden birkaç şey aldım. Çıtır parmak tavuk. Patates kızartması. Birkaç tane mozzarella peynir çubuğu da aldım, çünkü peyniri sevdiğini biliyorum. Biraz kırmızı et yemenin iyi olacağını düşünerek bir de hamburger aldım.”

Sehpaya dizmeye devam ettiği yemeklere bakarken gözlerim fal taşı gibi açıldı. Ulu Tanrım.

Bir sepet daha çıkardı, ardından da küçük beyaz bir kâse. “Ayrıca kafeteryanın pastırmalarını ne kadar sevdiğini de biliyorum, ben de oradaki kadına bir tabak hazırlamasını söyledim. Pek memnun olmadı ama bilirsin, epey ikna edici olabilirim. Ha bir de, araya biraz da sebze koymam gerektiğini fark ettim, bu yüzden bir kâse de haşlanmış brokoli aldım.”

Gülmemi güçlkle bastırarak bakışlarımı sepetler dolusu yemekten alıp onun etkileyici kehribar rengi gözlerine baktım. “Seth...”

“Ne oldu?” Yüzüne düşen bir tutam saç geriye itti. “İstediğin başka bir şey mi var?” Bir adım gerileyip kapıya yöneldi. “Hemen kafeteryaya koşup...”

“Yo. Bu fazlasıyla yeterli.” Gülerek sehpaye doğru ilerledim. “Yemek yeme yarışmasında gibi hissediyorum.”

“Eğer öyle olsaydı kazanırdın.”

Ona pis bir bakış attım, ama haklıydı. Gerçekten *kazanırdım*. Hem de seve seve.

Seth cam bir kola şişesi alıp kapağını açarken kıkırdadı. Ayrıca bir bardak su ve portakal suyu da vardı. Bu kadar yiyecek ve içeceği nasıl aldığını hiç bilmiyordum.

Tanrılara özgü yeteneklerinden biri olmalıydı.

“Hepsini yemeni beklemiyorum” dedi, kurtulup yine yanağına düşen saç tutamının arkasından bana bakarak. “Ama hepsinden biraz yemeni bekliyorum senden. Aç kalmanı istemiyorum.”

Bana getirdiği yemekler küçük bir kasabayı doyurmayaya yeterdi, hem de fazlasıyla. Biraz aşırıya kaçmıştı, ama neden bu kadar çok yiyecek getirdiğini anlıyordum. Hype-
rion tarafından tutsak edildiğimde Titanların önceliği beni doyurmak olmamıştı.

Seth bunun farkındaydı.

Bunun onu içten içe kemirip durduğunun da ben farkındaydım, ağır bir suçluluk duygusu da cabası. Yakalandığımı anında anlamamıştı.

Onun yanına geçtim, kollarımı beline dolayarak parmağımın ucunda yükselip pürüzsüz yanağını öptüm. “Teşekkür ederim.”

Seth döndü, başını indirip atkuyruğumun ucunu yakalarken beni öptü. “Açlıktan öldüğünü biliyorum.”

Tekrar topuğuma basarak, atkuyruğumu onun elinden kurtardım. “Peki, bunu nasıl biliyorsun?”

Başını yana eğdi. “Şey, sen uyuklarken karnın Hades’in kıymetli köpekleri gibi gurluyordu da ondan.”

Ağzım açık kaldı. “Hadi oradan!”

“Evet, gerçekten. Doğrusunu istersen, beni korkuttu. Köpeklerden birinin odamıza girdiğini sandım.”

“Pislik.” Koluna vurdum.

Gülerek etrafımdan dolanıp ufak kanepeye oturdu. “Cidden, böylesi iyi değil mi ama? Eğer başka bir isteğin varsa, gidip alabilirim.”

Sofraya dönüp karnım guruldarken başımı salladım. “İyi-den de öte.” Bir patates kızartması alıp ağzıma attım. “Tekrar uykuya dalmak istememiştim, bu arada. Kusura bakma.”

“Sorun değil.” Elimi kavrayıp beni kendisine doğru çekerek kucağına oturttu. “Yorgunken, uyuman gerekir.”

“Galiba elementlerle çalışmak beni yordu. Uzun süre ayakta kaldım.”

“Bunu yapmanın sorun olmayacağından emin misin?”

Omuz silktim. “Bence bir sakıncası yok.”

Arkamdan uzanıp bir çıtır tavuk aldı ve bana uzattı. “Nasıl hissediyorsun?”

“İyi.” Aslında bu da doğrudu. Büyük ölçüde. “Yani, yorgun hissediyorum, ama elementlerle çalışıyor olmasaydım bile, hamilelik yüzünden bence bu gayet normal.”

Seth, çıtır tavuklardan birini alıp ısırırken sessiz kaldı. “Muayene olmanı istiyorum. Doktora gitmek için henüz çok erken olduğunu söylemiştin ama aslında bundan nasıl emin olabiliriz ki?” diye sordu, kolunu bana dolayarak. “Bilemeyiz. Bu yüzden bence doktora bir görünüp görüşünü almanın zararı olmaz.”

Çıtır tavuğumu ısırdım. “Haklısın.”

“Biliyorum.”

“Bugün kendini pek beğeniyorsun, öyle değil mi?”

Çıtır tavuğu bitirirken göz kırptı. “Seni çok beğeniyorum.”

Kafamı sallayarak, sodaya uzandım. “Ben de aynı şeyi düşünüyordum, ama ne kadar yardımı olur bilmiyorum. Burada hiç kadın doğum uzmanı yok. Başka bir yere gitmemiz gerekecek ve bu da dışarıya çıkmamız gerektiği anlamına geliyor.”

Titanların beni kolayca bulabileceği yerde. Bu riski almaya razıydım, çünkü almak zorundaydım. En azından bu hamilelik süreci boyunca ne beklememiz gerektiği konusunda bize rehberlik edecek birine ihtiyacımız vardı.

“Doktorun bize temel bilgileri verebileceğinden eminim, bizim durumumuzun benzerlerinden bahseder.”

“Beraber olup bebek yapan başka tanrı ve yarı tanrılar da olmalı.” Josie dudaklarını büzdü. “Yani, tanrılar hakkında bildiklerime bakılırsa, bir hayli azgınlardı.”

Güldüm. “Yılın en büyük küçümsemesi.”

Seth bana gülümsedi.

“Neyse, seninle gelirim, sonrasına da bakarız.” Eliyle bacağıma okşadı. “Yarın sabah gidebiliriz.”

“Bana uyar.” Hamburgere uzanıp bir ısırık aldım. Bir parça ketçap damladı, ama Seth parmağının ucuyla yakalayiverdi. Kaşını kaldırdı, parmağını yaladı.

“Bana özel bir peçete gibisin.”

“Evet.” Boynumun kenarını öptü. “Böyle de işe yarar biriyim.”

Pastırmaya geçtim, bütün çıtır parçaları yedim, çünkü yediğim en harika tuzlu ve tatlı karışımıydı. Burada pastırmayı nasıl yaptıklarını hiç bilmiyordum, ama yemesi sihirli bir tecrübeydi.

Seth bir çıtır tavuk daha yedi, hatta ben kızartmalara geri dönmeden önce ağzıma birkaç parça brokoli bile sıkış-

tırdım. Artık bu birkaç değerli normal anın bitme vaktiydi. “Peki, bunun hakkında konuşacak mıyız?”

“Ne hakkında?”

Ona uzun bir bakış attım. “Diğer yarı tanrıyı bulup şu Titanları gömmenin bir yolunu bulmak hakkında... Eğer bunu yapmaya karar verirsek.”

“Deacon ve Luke, diğer yarı tanrıyı bulmaya odaklanıyor sanıyordum.”

“Evet öyle, ama bu çocuğu aramak için öylece İngiltere’ye uçamazlar. Her şey düşünüldüğünde, uçağa binmelerini istemeyiz.”

“O halde onları getirebilirim.” Bacağımı okşamayı bıraktı. “Sen de burada kalırsın, güvende...”

“Seth, burada güvende olduğumu biliyorum, ama sonuza dek burada kalamam.” Durup yüzüne baktım. “Bunu sen de biliyorsun.”

Seth elini kaldırıncı poşetin içinden bir peçete uçup avcuna geldi. “Titanlar hallolana kadar burada kalabileceğini biliyorum” deyince gerildim. “Bu da beni kullandığın kelimeye getiriyor. Ne demek, *eğer* onları gömersek?”

Bir an için neyden bahsettiğini anlamadım, sonra kendi söylediklerim aklıma geldi. Karnım endişeyle büzüldü. Bu işin “eğer”i falan yoktu. Titanları gömmemiz şarttı. Seth onlardan ikisinin işini çoktan bitirmiş olsa da, onları öldürmek gibi bir seçeneğimiz yoktu.

Bilinçsiz bir dil sürçmesi miydi?

Seth peçeteyi bana uzattı, ben de parmaklarımı sildim. “Başka bir seçenek var mı sence?”

Peçeteyi masaya fırlatıp Seth’in gevşek duran kolları arasından sıyrılarak ayağa kalktım. “Başka bir seçenek

yok. Titanları gömmek zorundayız. Sadece bunu nasıl yapacağımızı çözmeliyiz.”

Seth öne doğru eğildi, kollarını dizlerine koydu. “Sana karşı dürüst olacağım, Josie. Senin Titanların yanında yakınında olmanı istemiyorum.”

Atkuyruğumu omzumdan arkaya attım. “Hamileyim diye mi?”

“Çocuğumuza hamilesin ve canının yanmasını istemiyorum diye” diye düzeltti, beni izliyordu. “Aşırı korumacı bir pislik olmaya falan çalışmıyorum.”

“Biliyorum.” Gerçekten biliyordum. Yemek sepetleriyle kaplı sehpanın önünde volta atmaya başladım. “Dışarıya koşup Titanlarla savaşmak yapmak istediğim son şey, inan bana, yine de...”

“Senin görevin.” Benim yerime cevap verdi, omuzlarını dikleştirdi. “Sikeyim böyle görevi.”

Ona döndüm, kaşlarımı kaldırdım.

“Yo. Gerçekten diyorum. Sen bir yarı tanrısın. Hrika. Bir tür arıza emniyeti mekanizması olarak yaratıldın, ama kendi hayatını sen kontrol ediyorsun.” Seth hızla kalktı, kolları yanında rahatça duruyordu ama gözleri yoğun bir ateş gibi yanıyordu. “Bu görev olayı tamamen saçmalık.”

“Seth...”

“Melezlerde de aynı şey oldu. Attıkları her adımı kontrol eden bir dünyanın içine doğdular, ama artık değil. Gelecekleriyle ne istiyorlarsa yapmakta özgürler. Neden senin için de böyle olmasın? Diğer yarı tanrılar için de.”

“Ama durum biraz farklı.” Ufak odada dolanırken kollarımı göğsümde kavuşturdum. “Titanları yalnızca biz durdurabiliriz.”

“Bu doğru değil.” Başını kaldırdı. “Onları ben de durdurabilirim.”

“Evet, senin onları durdurmaya çalışman, yerin altından kömürleşmiş iblislerin çıktığı devasa depremlerle sonuçlanır.” Döndüm, yürüme alanımı genişletmek için küçük mutfak bölümüne yöneldim. “Bu bir seçenek değil. Onları öldürerek duramazsın.”

Seth hiçbir şey söylemedi.

Yüzümü ona çevirdim, kalbim birden hızla atmaya başladı, çünkü daha dakikalar önce ağızımdan çıkanları düşünüyordum. Küçük bir parçam Seth’in onların işini bitirmesini istiyor olabilir miydi? Üstelik olası sonuçlarını bildiğim halde?

Eğer yleyse, son derece bencil davranıyordum.

Bu savaşın akıbetinde insanlar ölecekti, masum insanlar. Çocuğumun güvende kalmasını istemek en başta geliyordu elbette, ama yüzlerce, hatta binlerce insanı lme göndermenin bilinciyle yaşayabilir miydim?

“Başka bir yolu olmalı” dedim, ayaklarımı tekrar hareket ettirerek. “Yarı tanrıların Titanlarla yüzleşmesi ya da senin onların işini bitirmenle sonulanmayacak bir yol.”

“Peki, bu yolu tam olarak nasıl bulacağız?” Seth elini salladı, sallar sallamaz boş kutular poşetin içine girdi.

Başımı salladım. “Bilmiyorum. Belki Medusa biliyordur. Çok uzun zamandır yaşıyor ve gayet bilgili birine benziyor. Bugün onu bulmak için kütüphaneye gittim.”

“Bulamadın mı?”

“Hayır.” İ geçirdim. “Ama içimden bir ses, kendisi istemedikçe görünmediğini söylüyor. Neyse, öbür yarı tanrıyı bulma içine geri dönelim. Hâlâ bunu yapmamız gerektiğini düşünüyorum, ne olur ne olmaz, C Planı yapamayız diye.”

Bütün yemekler anında temizlendi. “İkimiz de aynı görüşte olalım diye soruyorum, ilk iki plan neydi?”

“A Planı, Titanları gömmek. B Planı ise senin Titanları öldürmen, umuyorum ki C Planı da her ikisini de içermeyen mükemmel bir plan olacak” diye açıkladım.

Dudakları seğirdi. “Umarım C Planı’nı buluruz, yine de bir an için A Planı’nı konuşalım. Gidip bu yarı tanrıyı bulmana gerek yok.”

Kafamı arkaya atıp ofladım. “Ne yani, benim burada öylece beklememi mi istiyorsun? Farkındaysan kadın doğum doktoruna gitmemiz için benim de orada olmam gerekecek.”

“Ya da benim söz konusu doktoru bulup buraya getirmem gerekecek.”

“Seth.”

“Ne oldu?” Sehpaya doğru ilerledi. “Ekipmanı buraya getirebiliriz. Hem, bildiğin üzere, çok ama çok ikna edici olabilirim.”

Kollarımı serbest bıraktım. “Doktoru kaçırmaktan mı bahsediyorsun?”

Seth gülümsedi, üstelik pis bir gülüştü bu. Aklından geçenlerin kesinlikle iyi şeyler olmadığını belirten türden. “Ben kaçırmak demezdim. Daha çok, ikna etmek gibi.”

“Seth.”

“Josie.” Gelip önümde dikilirken yüzüne bir gülümseme yayıldı. “Gidip bir doktoru kaçırmayacağım. Doğrusunu istersen, kısa sürmesi şartıyla buradan ayrılmamızda bir sakınca görmüyorum. Hem, ben yanında olacağım. İngiltere’deki şu kasabaya gitmene gelince, gerekli değil ve gerçekten tehlikeli. Titanlar kısa süreliğine ortadan kaybolmuş olabilir, ama yarı tanrıları aramayı bırakmayacaklar.”

Sert bir nefes verdim. “Özellikle de artık bir yiyecek kaynakları olmadığı için.”

Seth başını yukarı aşağı salladı. “Senin bu duvarların veya Andros Adası’nın dışında başka bir yarı tanrıyla aynı yerde bulunman akıllıca değil.”

“Alex ve Aiden’in gitmesi akıllıca mı, o halde? Çünkü eğer Deacon giderse, onun yanında olacaklar biliyorsun.”

Eliyle kolunu sıvazladı. “Bu bizim sorunumuz değil.”

Ona baktım.

“Beni bir pislik gibi gösterecek, biliyorum, ama Deacon giderse risklerin farkında demektir. Alex ve Aiden da aynı şekilde.” Seth’in gözleri benimkileri ararken ellerini omuzlarımdan tam aşağısına koydu. “Bunun bir parçası olmak istiyorsun, dışarı çıkıp doğru bir amaç için mücadele etmek istiyorsun, ama...”

“Aslında istemiyorum” diye fısıldadım.

Seth gözlerini kırptırdı, belli ki bunu beklemiyordu.

Boğazımdan yukarı doğru yükselen sıcaklık hissi yanaklarıma sıçradı. “İtiraf etmesi berbat bir şey, öyle değil mi?” Ondan kurtulmak istedim, ama Seth beni bırakmadı. Omuzlarım çöktü. “Filmlerde ve kitaplarda, sert kadınlar hamile bile olsalar savaşmaya devam ederler. *Walking Dead*’deki Maggie gibi! O da hamileydi, ama yine de Hilltop kolonisine savaşta liderlik etti. Üstelik elinde sadece bir tabancayla. Ya da belki farklı bir silahtı. Bilmiyorum. Ama benim süper güçlerim var, o yüzden çok da önemli değil.”

Seth’in çenesi gevşedi. “Josie, o bir dizi, gerçek hayat değil ki.”

“Dizi olduğunu biliyorum, ama eğer gerçekten zombi kıyameti olsaydı...”

“Ama zombi kıyameti gerçek değil.”

“Öf! Biliyorum, demek istediğim, Titanlar, zombiler ve ben de...”

“Hilltop kolonisine savaşta liderlik mi etmelisin?” Dudakları seğirdi.

“Sana cidden vuracağım, az kaldı.”

“Affedersin” dedi iyi huylu bir şekilde.

Derin bir nefes aldım. “Yani, bir yanım o kadar sert olmayı istemiyor değil. Dışarıda olmak istiyorum, yarı tanrıları toplamak, sonra da Titanların suratlarına bir tane çakıp onları mezarlarına geri göndermek.”

Seth’in kaşı kalktı. “Suratlarına bir tane çakıp onları mezarlarına yollamak mı?”

“Hı hı” dedim iç geçirerek. “Ama öte yandan bebeği tehlikeye atacak bir şey yapmak da istemiyorum. Belki planda yoktu ve bütün bu ebeveyn olma işi korkunç doğrusu, ama ben şimdiden çok sevdim.”

Seth yanağımı okşarken gözleri mükemmel bir kehribar rengine döndü. “Ben de öyle, bebeğim. Bu ikimizin de planladığı bir şey sayılmaz, ama onu şimdiden bütün benliğimle seviyorum.”

Derin, sabırlı bir nefes aldım. “İnsanlar zayıf olduğumu düşünecek.”

Gözlerini bir kez, ardından ikinci kez kırıştırdı. “Josie, insanların ne düşüneceği hiç umurumda değil.”

Konuşmak için ağzımı açtım.

Seth’in konuşması bitmemişti. “Sen de insanların ne düşündüğünü umursamamalısın. Bu mücadeleden kaçmıyorsun. Akıllı davranıyorsun. Farklı ihtimaller bulmaya çalışıyor ve önemli olana odaklanıyorsun. Bu zayıf davranmak değil ki. Bu *bilge* davranmak.”

Dudaklarımı birbirine bastırıp gözlerimi kapadım ve başımı Seth'in göğsüne yasladım. Ofladım.

Seth kollarını tekrar omzuma koyarken güldü. "Ne yapıyorsun, Josie?"

"Düşünüp taşınyorum."

"Başını göğsüme koyarak mı?"

"Bu seni rahatsız mı ediyor?"

"Pek sayılmaz." Kolunu belime doladı. "Hoşuma gitti aslında."

"Güzel."

Çenesini başımın üzerine yerleştirdi. "Sana doğruyu söyleyeyim mi?"

"Tabii" diye mırıldandım.

"Sen inanılmaz güçlüsün, Josie, kendine haksızlık etme."

"Gerçekten mi?" Kollarımı serbest bıraktım.

"Evet, *psyché mou*. Dünya hakkında bildiğini sandığın her şey birden değişti ve sen *uyum sağladın*. Aileni kaybettin ve bununla *başa çıktın*." Başımı göğsümden çekip benimle göz göze geldi. "Hyperion seni tutsak etti, üstelik bir değil iki defa, sen de bundan *sağ çıktın*. Hamile olduğunu öğrendin ve bunu *kabullendin*. Bütün bunları yaşarken benden hiç vazgeçmedin. Pislik gibi davrandığımda bile. Seni bıraktığımda bile, asla vazgeçmedin. Sen zayıf olmaktan çok uzaksın Josie ve asla ama asla güçsüz olduğunu düşünmeni istemiyorum."

Nefesim kesildi. Söyledikleri... O söyleyene kadar bunları duymaya ne kadar ihtiyacım olduğunu hiç bilmiyordum, üstelik söyledikleri doğruydu. Ben güçsüz değildim. Bazı zor, ciddi badireler atlatmıştım ve hâlâ ayaktaydım, tam anlamıyla işleyen bir yarı-yetişkindim. Korkup bir köşede saklanmıyordum.

“Teşekkür ederim” dedim, parmaklarımın ucunda yükselerek. Sözlerinin benim için ne kadar büyük anlam ifade ettiğini göstermek için onu öptüm ve sonra elini tuttum. Onu döndürerek yatak odasına doğru çektim. “Bence artık tatlı yeme vakti, ne dersin?”

Seth anında yanıt verdi, üstelik konuşarak değil. Bir şekilde kollarını bana dolayıp beni kaldırdı ve yatak odasına taşıdı.

Sonra da o tatlı yedi.

4

Seth

*T*ers dönmüş çöp konteynerinin yanına çömelirken hava hareketsiz, çamurlu sular misali gibi yoğun ve durgundu. Kasvetli Cecil Oteli'nin yakınındaki arka sokak ikiye ayrılmış, ortaya derin, keskin bir yarık çıkmıştı. Yarığın açık, kapkaranlık ağzından korlar saçılıyordu, belli bir misk kokusu vardı.

Uzakta bir yerlerde, durmadan gürültülü sirenler çalıyordu. “Zincirleme olayların” en sonuncusuyla ilgilenmek için Los Angeles’a vardığımdan beri durmak bilmeksizin tiz sesle haykıran hızlı bir dönüş sesiydi bu.

Şehir tam anlamıyla bir karmaşaydı. Hiç de normal olmayan depremlerden kaynaklanan yangınlar sokakları ve kasabaları bütün olarak yutmuştu, yangınların yok edemediğini de bu deliklerden tırmanarak çıkan kahrolası şeyler halledecekti.

Lanet olsun.

Hyperion'u öldürmekten pişmanlık duyduğumu söyleyemezdim. Josie'ye yaptıklarından sonra, o pislik gömülerek paçayı kurtaramazdı. Ölmek zorundaydı, ama bu... Evet, *bu* kötüydü işte.

Ne yazık ki, Titanlardan herhangi birini öldürmek kesinlikle yasaktı. Ölümleri yine bir tanesiyle uğraştığım gibi felaketleri tetikliyordu.

Bir gölge hareket edince bakışlarımı yukarı kaldırdım. Karşımda, yerdeki devasa yarığın ötesinde, eskiden bütün benliğimle nefret ettiğim, komiktir ama Josie'nin de en çok ortak noktamın olduğunu düşündüğü biri duruyordu.

Aiden "Saint" St. Delphi, harap olmuş bir binanın karanlığından geçerek öne çıktı. Ellerinde bir çift titanyum Akit hançeri tutuyordu.

Bir zamanlar diğer melezleri koruyup ölümlü dünyanın haberi bile olmadığı canavarları avlayan safkan bir Avcıyken, artık bundan daha fazlasıydı. Tanrılar Apollo ve Hades ile yaptığım anlaşma gereği, artık bir yarı tanrıydı.

Anlaşmanın bir önemi kalmamıştı, ama yarı tanrı olmasının, sonsuzluğu... Sonsuzluğu Alex ile geçirebilmesini mümkün kılması, yaptığım nadir iyiliklerden biriydi.

Tanrılar.

Eskiden onun ismini bırakın sesli söylemeyi, düşünmeye bile katlanamazdım. Alex için körelmemiş duygularım olduğundan değil tabii. Evet, onu önemsiyordum. Her zaman önemseyecektim. Ama onu düşününce aklıma hep yaşadığım *en kötü* anlar geliyordu.

Artık durum farklıydı.

Üstelik durumu neyin değiştirdiğini biliyordum. Geçmişimi biraz daha katlanılır kılıyordu. Asla unutamayacağım bazı şeyler vardı, ayrıca kendimi büyük ihtimalle

asla affetmeyeceğim şeyler, ama evet, katlanılırdı. Sebebi sadece Alex'in bir süreliğine Ares'e çalıştığım için beni affetmesi değildi. İnsanların, bana güvenen insanların arkamda olduğunu anlamıştım

Bu Josie sayesinde olmuştu.

Daha ilk günden beni destekleyip bende eskiden olduğum kişiden fazlasını, aslında olduğum kişiyi görmüştü... Ve kim olabileceğimi. Kulağa epey bayağı geliyordu, ama doğruydu işte. Onun sayesinde hayata devam etmiştim, ayrıca onun sayesinde daha iyi bir adam olmaya başlamıştım.

Buna rağmen bazı günler hâlâ bir pisliktim.

Aiden'a sormanız yeterdi.

Ondan hâlâ nefret ettiğimi söyleyemezdim. Hatta bazen, ondan eskiden de nefret etmediğimi düşünürdüm. Sinirimi bozuyordu elbette. Beni sinirden kudurtmaya devam ediyordu, ama nefret? Yok, emin değildim. Belki de ondan sadece iğreniyordum.

Dur biraz.

Birinden iğrenmek muhtemelen ondan nefret etmekten daha kötüydü.

Her iki şekilde de, asla arkadaş olmamıştık. O kahraman olandı. Bense kötü adamdım. Her ikimizi de bu şekilde özetleyebilirdim. Peki ya şimdi? Ne olduğumuzdan artık pek emin değildim. Düşman mı? Hayır. Arkadaş mı? Belki haftada bir gün.

Ve *çok* az ortak noktamız vardı.

Başını bana doğru çevirdi. Çukurdan çıkan kömürleşmiş iblisleri halletmiştik, ama aşağıda başka bir şey daha vardı.

Bunu hissediyordum.

Aiden da öyle.

Bu yüzden burada oyalanıyorduk işte, bekliyorduk.

Yarığa yuvarlanan bir taşla, dikkatimi oraya verdim. Bunu taşın taşa sürtme sesi izledi, böylece yarıktan çıkıp gelen şey her neyse, bu sefer kömürleşmiş, zavallı bir iblis olmadığını anlamıştım. Daha büyüktü.

Ben de beklemekten sıkılmıştım.

Yavaşça kalkarak, yüzeyde elmas şekilli bir gölge göründüğü anda öne atıldım.

“Neler olu...” Aiden sustu.

Kocaman bir pençe, gürültüyle kırık asfalta vurdu. Ustura gibi sivri tırnaklarını asfalta geçirip, ısınmış tereyağına sürülen sıcak bir bıçak gibi dar sokağa dalarken gevşek taşları yerinden oynattı.

Yaratık yanıp sönen sokak lambasının altında durunca, ağzım açık kaldı. Bir elmas şekilli gölge daha yükseldi, sonra bir tane daha ve bir tane daha, tam olarak beş tane olana kadar.

Orada öylece durup donakaldım. “Bir hydra mı?”

Beş tane kafa bana doğru döndü, hareketleri bariz şekilde yılansıydı. Derisi, iblislerin çok sevdiği kömürleşmiş ve yamalanmış derisine hiç mi hiç benzemiyordu. Gümüşümsü parıltısı solgun ışıktaki hafifçe parlıyordu. İkinci bir pençe indi, sonra da arka bacaklar. Yere vuran dört ağır pençe binaları sarstı.

“Dalga geçiyor olmalısın” diye mırıldandım.

Oradaki kafa ağzını açtı, tıslayarak neredeyse elim kadar olan dişlerini gösterdi.

“Neden şu özel tanrı gücüne uzanıp, yaratıktan kurtulmuyorsun?” diye seslendi Aiden. “Bu şeyin karnının aç olup olmadığını öğrenmeden önce olsa iyi olur.”

Yılan kafalardan ikisi ona doğru döndü. Normal şart-

lar altında Aiden'in ağzından çıkan hiçbir şeyi dinlemezdim, ama bu yaratıkla dalga geçmeye niyetim yoktu.

“Mükemmel bir plan” dedim.

Akaşaya uzanmak, kışlığın ardından yaz yağmuruna çıkmak gibiydi. Vücudumdaki her hücre güçle aydınlandı. Kollarımdan aşağı sarımsı beyaz bir ışık indi, ben de onu bıraktım.

Akaşa dar sokağı yarararak geçti ve büyük bir şiddetle hydranın göğsüne indi. Tıslama sesleri yerini kemiklerimi sarsan tedirgin edici kükremelere bıraktı. Devasa yaratık şöyle bir döndü ve evet tabii, bir kuyruğu vardı. Uzun, dikenli bir kuyruk.

Yaratığın iki metreden uzun kuyruğu Aiden'a çarptı. Çarpmanın etkisiyle Aiden'ın çıkardığı hırıltı, az önce çıktığı binaya geri uçmadan saniyeler önce kulağıma geldi.

Neyse ki o bir yarı tanrıydı.

Enerji dolu şimşegi bir kez daha çağırarak hydraya tekrar vurdum.

Yaratık, olması gerektiği gibi ölmedi. İki tanrı şimşegi yedikten sonra hâlâ ayakta idi, bana saldırmak üzereydi.

“Lanet olsun.”

Ortadaki kafa dişlerini gösterirken burun deliklerinden ince dumanlar çıkmaya başladı. Yılanın ağzının altında kırmızı bir ışık parladı.

Hay lanet.

Hydralar ateş saçabiliyor muydu? Kim bilebilirdi ki!

Hemen yana kaçıp parlak kırmızı ateş az önce durduğum yeri kavururken kendimi konteynerin arkasına attım. Kırık asfaltın üzerinde yuvarlanıp ayağa kalkarak hançerlerime uzandım.

Veee elim boş kaldı.

Lanet olsun.

Hançerlerimi komodinin üzerinde bırakmıştım, çünkü ben istediği her canlı varlığı tanrı şimşegiyle öldürebilen bir tanrıyım. Gerçi, anlaşılan hydralar hariçti.

Konteyner birden havaya kalkıp üzerimden devrildi. Bir an sonra, hydra ile göz gözeydim.

Yaratık ağzını açtı, pis kokulu nefesi midemi kaldırdı.

“Tanrılar.” Bir adım geriye sendeledim. “Nefesin boşanmış bir adamın kıcı gibi kokuyor.”

Boğazının altında parlayan kırmızı bir ışık belirdi. Kolumu geri savurup yumruğumu çenesine indirdim, dişlerinden biri yerinden söküldü. Hydra ciyak ciyak bağırırken dinazor dişi büyüklüğündeki dişi de yere düştü.

Hızla eğilip dişi aldım, sonra kendimi birdenbire *uçarken* buldum, tepetaklak bir halde havada süzülüyordum. Konteynerden fırlayan bir çöp yığınınına iniş yaptım, yemek artıkları ve bendeki bu şansla, organlarla dolu olan çöpün içine battım. Bedenim titreyen zemine vurduğunda ciğerlerimdeki hava kesildi.

Eh, bugün beklediğim gibi gitmiyordu.

Los Angeles’ın dışındaki safkan topluluklarının birinden gelen telefon çağrısını alan Marcus’tu. Depremler evlerine hasar vermemişti, ama Avcıları kırık topraktan çıkan iblislerle meşguldü. Bu da “bir Titanı öldürme” kuralını çiğnediğim için biraz (peki, tamamen) benim suçumdu, bu yüzden Los Angeles’a bir bakıp durumu halletmeye karar vermiştim.

Aiden bana katılmak için ısrar etmişti, muhtemelen başka bir Titan’a rastlayıp gözüm dönerse beni durdurmak için. Aiden beni durduramazdı gerçi, ama neyse. Her

nedense onu da yanımda getirmiştim, çünkü neden olmasındı, değil mi?

Girip işimizi halledip çıkacağımızı sanmıştım, Josie uyanmadan dönmüş olurdum. Ne var ki şimdi burada durmuş, lanet bir hydra dişine tutunuyordum, Aiden ise bir binaya doğru fırlatılmıştı.

Ciddi şekilde yaralanmamış olmasını umdum. Yoksa susturabilene aşk olsun.

Sola yuvarlanıp çöp yığınınından kalktım, omurgamdan aşağı bir sızı hissettim. Dişi kavrayıp ayağa zıplayarak döndüm, dişi hydranın göğsünün derinliklerine sapladım. Buharı tüten kanlar havaya sıçradı.

Şaha kalkan hydra, kendi etrafında döndü. Zıplayarak o lanet kuyruğa yakalanmaktan son anda kurtuldum. Kafalardan biri üzerime doğru atılarak tişörtümü yakaladı. Ani bir hareketle sıçradım.

Aiden bir anda ortaya çıkıverdi, anlaşılan ölmüş ya da ciddi şekilde yaralanmış değildi, tanrılara şükür. Hydra'nın sırtına iniş yaparak kolunu kaldırdı. Orak biçimindeki hançeri başının yukarısına savurdu, bıçağın ucundan beyaz bir ışık huzmesi yayıldı.

İç geçirdim.

Elbette, Aiden işe yarar bir silah getirmeyi unutmamıştı.

Sivri bıçağı aşağı savurarak tişörtümü tutan kafayı kesti. Tişörtümdeki ağzı gevşerken hydra sıçradı.

Özgür kalınca geriye kaçtım. "Bize katılman ne hoş."

Yaratık diğer kafalarından birini çevirip ona doğru atılırken Aiden geri geri gitmeye başladı. "Hançerlerini ne diye yanında getirmedi?"

"Ben bir tanrıyım. Onlara ihtiyaç duymamam gerekir."

“Eh, belli ki tanrılık yaparak paçayı sıyıramayacaksın.”

“Haklısın” diye mırıldandım, bakışlarımı mahvolmuş tişörtüme indirirken. “Birini bana ödünç verebilir misin?”

Hançerlerinden birini bana fırlatan Aiden, hafifçe dönüp hydranın üstünden kaydıraktaymış gibi kaydı. Çevik bir hareketle ayaklarının üzerine indi.

Artık işe koyulma zamanıydı.

Aiden ile birlikte hydradan geriye birkaç seğiren parça kalana dek kesip biçmeye devam ettik. İşimiz bittiğinde bana biraz suşiyi hatırlattı.

“Eh...” Aiden dirseğinin arkasıyla kaşının üzerini sil-di. Çenesinde ince bir hydra kanı tabakası vardı. “Bu tek kelimeyle iğrençti.”

Bir kanlı hançere, bir de yırtık pırtık tişörtüme baktım. “Evet, aynen öyle.”

Aiden, bir bacak parçası gibi görünen bir şeyin etrafından dolandı. “Sence bunlardan daha fazlası yukarıya tırmanır mı?”

“Lanet olsun. Umarım tırmanmaz.”

“İlk defa bir şey konusunda hemfikiriz.” Aiden siyah kargo pantolonun üzerinden kiremit tozu gibi görünen bir şeyler silkeledi. “Bunu beklemiyordum.”

“Ne yani? Daha önce hiç hydra görmedin mi? Geyik gibiler diye düşünmüştüm. Bir tanesine vurmadan taş atılmazdı hani.”

Aiden doğruldu, başını kaldırıp bana pis bir bakış attı. “Ukala.”

Gülümsedim.

Dar sokağın karmaşasının arasından bir teneke yuvarlanıp, kesik hydra kafalarından birine çarparak durdu. Aiden ile dönüp baktık.

Yaşlı, buruşuk suratlı bir adam orada duruyordu, kır saçları her yana dağılmıştı, sakalı aynı yüzü gibi kirliydi. Elinde bir kesekâğıdı tutuyordu.

“Hay, lanet” diye mırıldandı Aiden.

Yaşlı adam ayaklarımızın altındaki yığına uzun uzun baktıktan sonra bize döndü. Bu sırada ne Aiden ne de ben adama gördüklerini unutturmak için ikna gücü kullandık. Adam yan yatmış bir çöp kutusunun etrafından yürüyerek ağır ağır dar sokaktan ayrıldı.

Aiden dönüp bana baktı.

Dudaklarım seğirirken omuz silktim. “Skid Row’da yaşayınca, daha da tuhaf şeyler görmüştür tabii.”

“Sanırım öyle.” İç geçiren Aiden, hançerlerini bacağında ki kayışlara geri koydu. “Bu dağınıklıktan kurtulmalıyız.”

Önce kendime, sonra da etrafa baktım. “Bence geldiği yere geri koyabiliriz.”

“İyi fikir.”

Aiden iki eliyle bir kafayı kaldırırken ön bacak olduğunu düşündüğüm bir şeyi alıp yarıktan içeri attım. Hydradan kalan parçaları sürükleye sürükleye çatlağa götürdük ve az önce burada mitlere ait bir yaratığın kesip biçildiğine dair bütün kanıtlardan kurtulduk.

Aiden, yüzüne düşen koyu renk saçları çekip tekrar bana döndü. “Atlas’ı öldürdüğünde, tam da onu öldürdüğün yerde böyle bir yarık açılmıştı.”

“Hyperion’un işini bitirdiğimde de aynısı oldu.” Sokağın başından hızla bir polis arabası geçerken yukarı baktım. “Hydra yoktu gerçi. Sadece iblisler vardı.”

“Ama burada veya Oklahoma’da bir Titan’ın işini bitirmedi, bu lanet kraterlerden bir tanesi de orada açılmıştı.” Aiden kollarını kavuşturdu. “Bu seni hiç endişelen-

dirmiyor mu? Tartarus'a çıkan rasgele kapılar açılıyor ve arkalarında çok kötü hasar bırakıyor.”

Durdum. “Neden endişelenmediğimi düşünüyorsun?”

“Tembel hayvanlar bile senden daha endişelidir.”

“Sakin kalmayı biliyor olmam, kaygılanmadığımı anlamına gelmez.”

“Sesin bile kaygılı gelmiyor, Seth.” Aiden’in yüzünde sabırsız bir ifade belirdi. “Yaptıklarının sonuçları var.”

“Daha önce de konuştuğumuz gibi, eğer Hyperion, Josie’ye yaptığını Alex’e yapmış olsaydı, sen de benim yediğim haltı yerdin. Yani bu aziz havalarını bırak ve bana vaaz vermeye kalkma.” Kısılgı dillere destan sabrım artak taşmıştı. “Apollo gibi konuşmaya başladın.”

Aiden’in çenesinde bir kas seğirdi. “Benim de aynı şeyi yapacak olmam bunun doğru olduğunu göstermez. Sen Hyperion’u öldürelili günler oldu ve hâlâ bununla uğraşıyoruz.” Yerle bir olmuş asfalta işaret etti. “Birkaç gün sonra da bunu tekrarlayacak mıyız?”

Umarım tekrarlamazdık, çünkü yarıktan başka neyin çıkacağını görmeyi hiç istemiyordum. Şey, eğer bir Pegasus ise belki görmek isteyebilirdim. Yeter ki beni yemeye çalışmasın.

Aiden bir an sessiz kaldı, sonra sesli bir şekilde iç geçirdi. “Hades teşrif etmeden gidelim buradan.”

İşte bu beni güldürdü. “Cesaret edemez ki. Neyse, sana sormak istediğim bir şey...”

Başka bir tanrının varlığını, tenimdeki işaretler parlayarak canlanmadan bir saniye önce hissettim. Döndüm, Aiden’in önünden geçerken hava güçle cızırdıyordu... *Mutlak* güçle.

“Ama ben cesaret edebilirim.”

5

Josie

*D*aha önce hiç bulunmadığım bir odada, kane-
penin üzerinde bağdaş kurup oturuyordum,
Alexandria “Alex” Andros’un önümde volta
atmasını izlerken gülümsememi güçlkle bastırdım.

Güney Dakota’daki üniversite devasa bir kampüse ya-
yılmıştı, dolayısıyla henüz adımımı bile atmadığım koca
binalar vardı.

Ama bu odayı keşke daha önce keşfetmiş olsaydım,
çünkü burası bir günü oyalanarak geçirebileceğim bir sü-
rü harika şeyle doluydu, hava hokeyinden Pac-Man’e ka-
dar her şey vardı. Arkamdaki atari oyunları sessizdi, ma-
sa oyunları da öyle, ama açık bile olsalar Alex’in yüksek
sesi onlarınkini bastırırdı.

Alex’in sinirinin bozuk olduğunu söylemek yetersiz ka-
lırdı.

“Beni burada bıraktıklarına inanmıyorum.” Kalp şeklindeki güzel yüzü öfkeyle kızarmıştı. “Onlara yardım edebilirdim.”

Bu büyük ihtimalle benim hatamdı.

Eğer Seth dönmüş mü diye bakmak için etrafta dolaşmasaydım, Aiden’i arayan Alex’e rastlamazdım. Ona Seth’i görüp görmediğini sorar sormaz durumu anlamış, ardından üniversitenin dekanı olan dayısı Marcus tüm şüphelerini doğrulamıştı.

Aiden ve Seth bir sorunu halletmek için Los Angeles’a gitmişti.

“Onlar orada hormonlu iblislerle uğraşüyor, bense onlarla birlikte dışarıda olmam gerekirken buradayım.” Tekrar rüzgâr gibi önümden geçip, masa tenisinin yanında durdu. Bir an için masayı devirecek sandım, ama arkaya döndü. “Üstelik bunu biliyorlar. İkisi de.”

Dudaklarımı birbirine bastırıp sağ kolumu karnımın altına yerleştirirken gülme dürtüsüne karşı koydum. Alex, kömürleşmiş, iğrenç iblisleri avlayıp öldürmeye dahil edilmeyince üzülen tek kişi olmalıydı.

“Onun yerine, burada gevezelik etmekten başka bir şey yapmıyorum. Halbuki dövüşebiliyorum da. Benim yaralanmamdan endişelenmelerine falan gerek yok.”

“Yani benim için endişelendikleri gibi mi?”

Durdu, samimi kahverengi gözleri büyüdü. “Yo! Öyle demek istemedim.”

Kaşlarımı kaldırdım. “Önemli değil. Aslında bir bakıma doğru. Seth muhtemelen bu yüzden bana nereye gittiğini söylemedi.”

“Büyük ihtimalle gelmekte ısrar edeceğini biliyordu.” Alex yeniden volta atmaya başladı. “Sen de savaşabiliyor-

sun. Seni görmüştüm.” Başını geri atıp inledi. “Erkekler tam anlamıyla mankafa mağara adamları.”

Seth ile dün gece yaptığım konuşmayı düşündüm. *Eski halimle* ısrarcı olur muydum? Hem de nasıl. Ödüm kopsa bile, savaşın tam ortasında olmayı tercih ederdim. Kendimi *kanıtlamak* isterdim. Şimdiyse her ne kadar yardım etmek istesem de, ısrar edeceğimi sanmıyordum. Orada istenmediğim bir kavgada bulunmak, akıllı bir seçim gibi gelmiyordu.

Vay be.

Tahmin ettiğimden daha olgundum.

“Affedersin, bir şey ima etmek istemedim. Sadece çok sinirim bozuldu.” Alex kanepede yanıma çöktü. “Aiden’in boğazını sıkacağım.”

İşte şimdi kendime hâkim olamayıp güldüm.

Bana uzun bir bakış attı, sonra o da gülümsedi. “Çoğu insanın ‘çok fazla’ diyeceği biriyim, öyle değil mi?”

“Biraz öyle.”

Bir zamanlar, çok da uzun bir zaman önce değil, Alex’in Seth ile olan geçmişini düşündüğümde duyduğum kıskançlık beni tüketirdi. Yani, kim beni suçlayabilirdi ki? Alex çok güzeldi ve tam anlamıyla sert bir kızdı, melezler ve safkanlar arasında bir efsaneydi.

Ve Seth ile ilişkisi olmuştu.

Yani anlayacağınız bir zamanlar ikisi arasında kesinlikle bedensel sıvı alışverişi olmuştu ve sonuçta Alex’in başından beri, geri dönülmez şekilde Aiden’a âşık olmasının bir önemi yoktu.

Açıkçası, bende olmayan her şey onda vardı.

En azından eskiden ona o gözle bakardım, kendime de. Hatta bir ara Seth’in ona âşık olduğunu bile sanmıştım. Bütün bunları atlatmıştım artık, çünkü kendimi onunla

kıyaslamayı neredeyse tamamen bırakmıştım. Çok tuhaf ve uzaktan bir şekilde gariptir ki akraba olabilirdik ve bazı acayip ortak noktalarımız olabilirdi, ama aynı değildik. Alex ile artık arkadaştık, hem de çok yakın arkadaş. Hamile olduğumu öğrendiğimde yanımdaydı.

Ki bu biraz tuhaf olmuştu.

Alex kanepede geri yaslandı, başını uzun, kalın yastıklara verirken kolları yanlarda öylece sallandı. “Sadece olayların gerisinde kalmaktan nefret ediyorum, bilirsin ya?”

Aslında tam olarak bilmiyordum, onun bildiği şekilde değil, çünkü tüm bunlar (mücadele etme, öldürme, koruma) benim için henüz hâlâ yeniydi, ama yine de başımı salladım. Alex bu hayatın içinde büyümüştü. Bu onun için sıradan bir salı günüydü.

Etkileyici bir iç çekti, o veya bu şeye canı sıkıldığında dayısının çıkardığı sese çok benziyordu. O şey de genellikle Seth olurdu. “Umarım bu depremlerin neden hâlâ...” Sustu, başını kapıya çevirdi. “Eh, işte bu ilginç olacak.”

Bakışlarını takip edince kıvrıcık sarışın bir saç karmaşası gördüm. Yüzüme hızla bir gülümseme yayıldı. “Deacon!”

Aiden’in küçük kardeşi yavaşça odaya girdi, koyu saçlı ağabeyiyle fiziksel tek ortak noktası gümüşü bakışlarıydı. “Meşgul müsünüz? Size bir sürprizim var.”

Konu Deacon ise, her şey sürpriz olabilirdi. Bir kere sinde bana bir sürprizi olduğunu söylemişti, ama sürpriz dediği şey yaptığı bir lahana bebek resmiydi. Etkileyici şekilde gerçekçi ve biraz da rahatsız edici bir resimdi.

“Hayır. Meşgul değiliz” diye cevap verdi Alex, hâlâ vücudundaki bütün kemikler yok olmuş gibi yanımda yaslanıyordu. “Acı verici biçimde meşgul değiliz.”

Deacon ona şöyle bir bakıp başını salladı. “Bir misafirim var.”

Kenara çekilip elini uzattı. Onun süper yakışıklı ve *her zaman* sakın olan erkek arkadaşı Luke’u görmeyi bekliyordum, ama tereddütle odaya giren o değildi.

Benim boylarımda bir kızdı, esmer tenliydi ve omuzlarından dökülen sık bukleli simsiyah saçları vardı.

“Cora!” İçimden bir şaşkınlık dalgası geçti. Aramıza son katılan (şey, peki, onu bir nevi kaçırmıştık) yarı tanrı olan Cora, Deacon ve Luke onu buraya getirdiğinden beri odasından dışarı adım atmamıştı. Vakit geçirdiği tek insanlar Malibu’da bulduğumuz Poseidon’un oğlu Gable ve burada okula giden melezlerden biri olan Colin’di.

Demeter’in çocuğu olan genç kız, tek koluyla tuhaf bir hareket yaparak bana el salladı. “Selam.”

Luke şimdi girişte, koyu saçlı ve teni daima güneşte yanmış gibi gözüken Gable’in yanında duruyordu. Ten renginin her gün saatlerce sörf yapmasından kaynaklandığını düşünüyordum. Daha ne kadar klişe olabilirdi ki? Hem Poseidon’un oğluydu *hem de* su sporlarına ilgisi vardı.

“Cora kampüsü gezmeye karar verdi de.” Deacon ellerini birbirine kenetledi. “Heyecan verici, değil mi?”

Alex bana bir bakış attı. “Evet, çok heyecan verici.”

Sessiz kıza gülümsedim, belli ki epey huzursuz olmuştu. Kendisini odasına kapatıp oradan çıkmayı reddettiği için onu suçlayamazdım. Tanrılar ve melezler ve safkanların, ölümlü diyarla yan yana yaşadığı bu dünya hakkındaki gerçeği ilk öğrendiğimde ben de şok geçirmiştım. Gerçeklerden kaçmıştım. Yalnızca fazla uzağa gidememiştım.

“Öğrencilerin çoğu yaz tatili için burada olmadığından, o kadar bunaltıcı olmaz diye düşündüm. Ben onun resmi

tur rehberiyim” diye devam etti Deacon, kollarını yeni kızın omuzlarından sarkıttı. “Luke da asistanım.”

Luke gözlerini devirdi.

“Gable da şey için... Sahi, neden buradasın?” Deacon hayretle kaşlarını kaldırdı. “Moral destek olmak için mi?”

Gable’ın kavruk tenli yanakları kızardı ve kahverengi halıda muhteşem bulduğu bir şey gördü. “Evet. Moral destek olmak için.”

Önüne düşen bir bukleyi arkaya atan Deacon, kollarını indirdi. “Önce rahatlama odalarına bakarız demiştim ve işe bak ki sizi bulduk.”

“Resmen tanıştığınızı sanmıyorum.” Alex kanepeden kalkıp kıza doğru yürüdü, elini ona doğru uzattı. “Ben Alex.”

Cora onun elini sıktı. “Senin hakkında çok şey duydum.”

“Hepsini benden duydu.” Deacon göz kırptı. “Ona Alex Andros’un gayriresmi ama gerçek biyografisini anlattım.”

“Bu beni endişelendiriyor” dedi Alex, yana geçerek. “Hem de çok.”

Luke odaya bakarken kıkırdadı. “Birkaç kişi eksigiz gibi geliyor. Aiden ve Seth nerede?”

Alex konuşmak için ağzını açtı, ama hemen araya girdim. “İşin o kısmını hiç bilmek istemezsin bence.”

“Eyvah” diye mırıldandı Luke, yakındaki bir koltuğun kenarına oturdu.

Alex yumruk yaptığı ellerini kalçalarına koyarken başını kaldırdı. “Anlaşılan Los Angeles’ta bir çukurdan çıkan Tartarus iblisleriyle uğraşmaya filan gitmişler.”

Cora kaşlarını kaldırdı. “Tartarus iblisleri mi?” Deacon’a döndü. “Bana Tartarus iblislerinden bahsetmemiştin.”

“Pekâlâ. Hani sana iblisler hakkında her şeyi anlatmıştım ya? İşte bunlar da bir nevi ölü olan iblisler, ama Ölüler Diyarı’ndan kaçmışlar.” Yeni bir Xbox oyunundan bahsedermiş gibi rahat konuşuyordu. “Zombi gibiler, tek fark, dokununca tenini yakıyorlar.”

“Ha” dedi kız, gözlerini bir iki kez kırptırdı. “Peki o zaman.”

Gable’ın ifadesinde endişe belirdi. “Benim gördüklerim gibi mi?”

“Öyle sanıyorum” diye yanıtladım, kollarımla kendimi kanepenin ucuna itip bacaklarımı indirdim. “Seth, beni kısa bir an için uyandırıp Marcus’un ona ihtiyacı olduğunu söyledi. Tekrar uykuya daldım ve uyandığımda gitmişti.”

“Aiden da öyle.” Alex çenesini sıktı. “Bensiz.”

“Ay, zavallı küçük Alex dışlanmış.” Deacon ona sırıttı. “Sarılmak ister misin? Sevildiğini ve önemsendiğini ve değer verildiğini hissetmen için sana sarılayım mı?”

Kollarını yukarı kaldıran Alex hızlıca geriledi. “Senin sarılmalarından birine ihtiyacım yok. Hayır. Bugün olmaz, şeytan.”

Deacon kollarını mutlu bir Frankenstein gibi açarak ona doğru yürüdü.

“Niye ki?” Güldüm. “Ben onun sarılmalarını seviyorum. Çok candan ve yumuşaklar.”

“Ne? Sana bana sarıldığından daha iyi sarılıyor olmalı.” Alex kanepenin arkasına, Deacon’dan uzağa saklandı. “Onun sarılmaları yüzünden yara bere aldığımı eminim.”

Duruma uygun olarak alınmış gözüken Deacon, kollarını indirip dudaklarını büzdü. “Üzdün beni.”

Cora bakışlarını Alex’ten ayırıp bana baktı, bakışları aşağı kaydı. Gözleri fal taşı gibi açıldı. Önce niye böyle

tepki verdiğini ya da ne dediğini anlamadım, ama sonra karnıma baktığını fark ettim.

Gerildim. Hay lanet! Cora'nın becerilerini unutmuş-tum. Bitkileri hayata döndürebilmesinin yanı sıra, bir in-sanın sağlık durumu hakkında her şeyi anlayabiliyordu, ister hastalık olsun ister...

Şaşkın bakışlarını bana çevirdi. "Yoksa sen..."

Konuşmak için ağzımı açtım, ama kelimeler beni yü-züstü bıraktı. Ne diyeceğimi bilemiyordum. Alex'in du-rumdan haberi vardı elbette, ama diğerleri bilmiyordu ve onlara bu şekilde söylemek istemiyordum. Bunun için Seth de burada olmalıydı.

"Yoksa sen ne?" Luke bir bana bir de Cora'ya bakarak kaşlarını çattı. Bakışlarını üzerime dikti. "Neler oluyor?"

Cora'nın yüzünden bir anlayış ifadesi geçti. "Tanrım, üzgünüm. Çenemi tutmayı gerçekten öğrenmem gerek. Bir şeyler görüyorum ve dayanamayıp söylüyorum, sonra da böyle oluyor işte."

"Eyvah." Alex kanepenin arkasından atladı, kendisi koltuğun kenarında otururken ayakları yastığın üzerin-deydi.

Geriye yaslandım, ne söyleyeceğim konusunda en ufak bir fikrim yoktu. Seth ile hamileliği gizli tutmuştuk çün-kü kimsenin bunu bir şekilde aleyhimize kullanmasını is-temiyorduk. Deacon ya da Luke'un bu bilgiyi ortalık yerde söyleyeceğini düşündüğümünden değil tabii, sadece Alex dı-şında kimseyle paylaşmamıştık.

O da elbette Aiden'a söylemişti.

Hem, henüz o kadar erkendi ki arkadaşlarımıza söyle-mek aptallık gibi geliyordu. Ya bir şey olsaydı?

Deacon daha çok somurttu. "Pekâlâ. Şimdi de dışlanan

benim ve Alex'in dırdırı kötü sanıyorsanız, daha hiçbir şey görmediniz."

"Daha doğru bir tespit olamazdı" dedi Luke alaycı bir tavırla.

"Ben de dışlanmış hissediyorum" diye katıldı Gable. "Gerçi, ben her zaman olup biteni tam olarak anlamıyormuşum gibi hissediyorum." Sustu, kaşlarını çattı. "Muhtemelen anlamadığımdan."

"Şey..." Dönüp Alex'e baktım, ama pek yardımcı olmuyordu. Yardım etmek şöyle dursun, bu ana şahit olmak için geride kaldığına memnun olduğunu düşünüyordum.

Cora elleriyle yüzünü kapattı, konuştuğunda sesi boğuk geliyordu. "Gerçekten üzgünüm, Josie."

"Dur biraz..." Luke'un ifadesindeki kafa karışıklığı silinirken kaşlarını kaldırdı. Durumu anladığı anı gördüm. Dudaklarını aralayıp keskin bir nefes aldı. "Aman Tanrım."

Deacon somurttu. "Ne oldu? Tanrılar, biri bana ne olduğunu söylemezse, burayı ateşe vereceğim."

"Pekâlâ." Çaresiz bir şekilde ellerimi havaya kaldırdım. Artık saklamaya çalışmamın anlamı yoktu. Ben o kadar iyi bir yalancı değildim. "Birazcık hamileyim."

Deacon yavaşça bana doğru döndü. Yüzü herhangi bir duygudan yoksundu.

"Birazcık mı?" diye kıkırdadı Alex, bana doğru dönerken. "Nasıl birazcık hamilesin?"

Gözlerimi devirdim. "Peki, tamamen hamileyim."

"Hamile misin?" diye fısıldadı Deacon.

"Evet."

"Yani gerçek bir bebeğe hamilesin?"

Somurtmaya başladım. "Başka neye hamile olabilirim?"

“Sen şimdi gerçekten hamile misin? Hamilesin ve bana söylemedin mi?” Deacon hangi transa girmişse ondan çıktı. “Tanrılar, bana nasıl söylemezsin? Üstelik *Alex*’in haberi varken?”

“Hey.” Alex dudaklarını eğdi. “O ne demek şimdi?”

Deacon öylece ona baktı. “Bunu cidden açıklamama gerek var mı?”

O tuhaf bir açıklama yapamadan araya girdim. “Niyetim size hiç söylememek değildi.” İki oğlanın arasına baktım. “Ben de daha yeni öğrendim, Alex de o sırada yanımdaydı. Seth ile size bir şey söylemedik, çünkü çok fazla şey olup bitiyordu.”

Luke’un yakışıklı yüzünde bir gülümseme belirdi.

“Aiden kesin biliyordur, öyle değil mi?” Alex’e pis bir bakış attı. “Aiden’dan sır saklamış olmana imkân yok.”

“Şey...” Alex sustu, gülüşümü güçlükle bastırdım.

Deacon ona pis bir bakış atıp bana döndü. “Nasıl olur da haberim olmaz?”

İrkildim. “Lütfen kızma...”

“Kızmadım ki!” Deacon ansızın önümde eğildi. Bu, onun aslında ölümlü olmadığını göstergesiydi. “Sana değil. *Baby shower* üzerinde düşünmeye günler öncesinden başlayabilirdim, sadece ona kızıyorum.”

İçimden beklemediğim bir kahkaha yükseldi. “*Baby shower* mı?”

“Tabii ki! Kocaman bir parti vereceğiz.” Ellerimi tutup sıktı. “*Baby shower*’ların en muhteşemi. *Supernatural* temalı olacak.”

Kaşlarımı kaldırdım.

Luke’un gülümsemesi giderek yayıldı.

“Kaç aylık hamilesin? Cinsiyetini biliyor musun? Do-

ğum ne zaman?” Deacon’ın gözleri heyecanla parladı. “Adını ben koyabilir miyim? Erkek olursa, Sam ya da De-an olmalı. Başka bir isim olamaz.”

“Tanrım.” Alex güldü. “Gel de al şunu, Luke.”

“Ne kadarlık olduğumu bilmiyorum” dedim, ama bu tam olarak doğru sayılmazdı. Rahme düşme anının tam olarak Seth, Luke ve Gable’ı bayılttıktan hemen sonra diğerleri uyurken, aynı evin içinde olduğunu bilmelerine gerek yoktu. “Doğum zamanını ya da cinsiyetini de bilmiyorum.”

“Deacon.” Luke, ellerini ondan daha zayıf olan oğlanın omuzlarına koydu. “Sakinleşmen gerek.”

“Ama bir *bebek*.” Deacon başını geriye atarak Luke’a gülümsedi. “Onların bir bebeği olacak.” Durdu, benimle göz göze gelirken gözleri büyüdü. “Seth baba oluyor” diye fısıldadı.

“Evet” diye fısıldadım ben de. “Oluyor.”

“Vay be. Peki haberi var mı?”

Alex kanepeye devrildi, yanına dönerek, “Bunu gerçekten soruyor musun?” diye sordu.

“Gayet doğru bir soru” diye karşılık verdi Deacon.

Başımı salladım. “Haber var.”

Deacon gülümsedi. “Eminim çok mutlu olmuştur.”

Bunun içten bir ifade olduğu o kadar belliydi ki gözyaşlarının gözlerimin arkasına batmaya başladığını hissettim. “Öyle. Önce bayılacak sandım, ama mutlu oldu.”

“İyi.” Deacon benimle göz göze gelirken sesini alçalttı. “Sen bunu hak ediyorsun. O da hak ediyor.”

“Sağ ol” dedim boğuk bir sesle, ellerini sıktım.

“Pekâlâ. Bir sürü sorum var” dedi Deacon. “Bebek safkan mı olacak? Melez mi? Dur biraz. Yarı tanrı mı olacak? Yoksa tanrı mı? Bir tanrı mı doğuracaksın?”

Konuşmak için ağzımı açtım ama bu soruların hiçbirine verecek cevabım yoktu, çünkü bilmiyordum.

Seth de bilmiyordu.

Bu bebek ve hamilelik süreci hakkında bilmediğimiz o kadar çok şey vardı ki. Dokuz ay mı sürecekti, yoksa daha uzun veya daha kısa mı? Hamilelik testini veren hemşire belirtileri bu kadar erken göstermeme şaşırmış görünüyordu, ama o da yarı tanrı hamileliğinin farklı olabileceğini söylemişti.

İşte bu yüzden bugün Seth ile revire gitmeliydik, eğer geri dönerse sanırım hâlâ gidebilirdik.

“Bilmiyorum” dedim en sonunda. “Bunları henüz hesap etmedik, Google’a yazıp öğrenebileceğimiz bir şey değil.”

“Büyük ihtimal kimin bilgisi olurdu biliyor musunuz? Apollo.” Alex dudaklarını büzerken göğsüm sıkıştı. “Ama onun için hem burada beş dakikadan daha fazla bir süre durması hem de işe yarar bir şeyler söylemesi gerekirdi.”

“Evet.” Babamın hayatıma karşı olan ilgisizliği hakkında ne zaman düşünsem arkasından hissettiğim acıyı görmezden geldim. “Yardıma dokunurdu elbette, ama... Çocuğun ölümlü ya da tanrı olması fark etmiyor. Onu her şekilde sevecek ve ona değer vereceğiz.”

“Ayy” diye mırıldandı Cora. “Bu çok tatlı.”

“Öyle.” Deacon kalkıp bana sarıldı. Güzel bir sarılmaydı. Candan ve yumuşaktı. Geri çekildiğinde yerini Luke aldı.

“Tebrikler. Gerçekten.” Sanki bir köpek yavrusuymuşum gibi başımı okşadı, geri çekildiğinde Deacon’ı da yanında götürdü. “Sizin adınıza çok sevindim.”

Gable ve Cora da uzaktan tebriklerini iletirken, gözümeye yaşlar doldu.

“Pekâlâ.” Boğazımı temizledim, hamileliğim ne kadar sürerse sürsün tamamını aşırı derecede duygusal olarak geçirmeyeceğimi umdum. “Eh, bu konu da aydınlığa kavuştuğuna göre...”

“Ya da mercimeği fırına verdiğimizize göre? Heh.” Alex kıkırdadı. “Çok zekiyim.”

Hepimiz ona baktık.

“Ne yani?” Kollarını kavuşturdu. “Bence çok komikti.”

“Heer neyse.” İlk kelimeyi uzatarak konuyu değiştirdim. “Pluckley’deki yarı tanrı hakkında bir haber var mı?”

Pluckley’nin ilginç bir kasaba ismi olmasının dışında, orası sözde İngiltere’nin en perili yerlerinden biriydi.

Deacon, daha önce hiç hamile birini görmemiş gibi bana bakıyordu. “Oraya gitmeden önce çocuğun yerini tam olarak belirlemeyi umuyorduk. Aiden nasıldır bilirsin.” Bunu Alex’e söylemişti. “Yani, elimizden geldiğince çok bilgi edinmeye çalışıyoruz.”

“Edinebildiniz mi peki?” diye sordu Alex.

“Pek sayılmaz, elimizde fazla bir şey yok ama Gable’ın bir bilgisayar dehası olduğu ortaya çıktı.” Luke, Gable’ın durduğu yere doğru döndü. “Biraz araştırma yaptı.”

Gable ellerini kotunun ceplerine sokarken Cora o devasa, insanı içine çekip asla bırakmayan armut koltuklardan birine oturdu. “Luke’un da dediği gibi, elimizde çok bilgi yok, bu arama yapmayı zorlaştırıyor. Ne aramamız gerektiğini bilmiyoruz, ama yerel emniyet kuvvetlerinin bilgisayarına girmeyi başardım.”

Vay be.

Kulağa ciddi geliyordu.

Alex’in kaşları çatıldı. “Bir şey buldun mu?”

“Hem evet hem hayır.” Cora’ya baktı. “Geçtiğimiz sene kayıp kişi ihbarında bulunan olmamış, bu iyiye işaret olmalı, öyle değil mi? Titanlar henüz onu bulmamış demek.”

“Olabilir” dedim, atkuyruğumun ucuyla oynayarak. “Kaybolduğunda onu ihbar edecek yakınları varsa iyiye işaret olurdu.”

“Ama Gable ilginç bir şeyler buldu.” Deacon, Alex’e baktı. “Şu anda bundan bahsetmeyi istemiyordum. Bari anlayayım, yine de bahsetsem mi pek emin değilim.”

“Neymiş o?” diye sordu Alex. Kimse cevap vermedince, ayağa kalktı. “Pekâlâ. Beni ürkütmeye başladınız.” Gable’a döndü. “Ne buldun?”

“Bir şey çıkmayabilir.” Luke, Gable’a bir bakış atarak onun yerine cevap verdi. “Sadece aklınızda bulunsun. Bir şey çıkmayabilir.”

Alex gerildi. “Pekâlâ.”

“Şimdi, hani Gable’ın suya karşı bir ilgisi var ya, bir yunus ya da deniz adamı gibi?” dedi Deacon, bu tanımı duyunca Gable’ın alnı kırıştı. “O Poseidon’un oğlu, yani herhalde öyle olacak. Ve bizim Cora-Bora da yürüyen, konuşan bir Miracle-Gro* gibi. O da Demeter’in kızı, yani bu da mantıklı.”

Saçlarımdan kalın bir tutam alıp elimde döndürmeye başladım. “Evet, bunları zaten biliyoruz.”

“Sen de yakın zamanda gördüğün rüyaların aslında gelecekte olan şeyleri önceden haber verdiğini fark ettin” diye devam etti.

Sırtımdan aşağı bir ürperti yayıldı.

Arkadaşları Caleb, Hyperion’un bana taktığı bilezikleri çıkarmanın bir yolunu bularak Ölüler Diyarı’ndan

* Miracle-Gro: Genellikle bahçelerde ve ev bitkilerinde kullanılan bir gübre markası. (ç.n.)

çıkıp geldiğinde rüyalarımın aslında daha fazlası olduğunu anlamıştım, çünkü Caleb'i rüyamda görmüştüm ama bilezikleri çıkardığı ana dek onunla hiç tanışmamıştım. Üstelik bir şekilde gerçekleşen tek rüyam bu da değildi.

Henüz gerçekleşmemiş olan bir rüya daha vardı.

Rüyada güzel beyaz bir balo elbisesi giyiyordum, Seth beni taşıyordu ve ben... Ben ölüyordum.

Bu düşünceyi uzaklaştırdım. Bunun için endişelenme gerek yoktu. En azından şimdilik.

Deacon derin bir nefes aldı. "Zeus ve Hera'nın çocuklarının hayatta kalmadığını biliyoruz, çünkü o iki tanrı delirmenin kitabını yazdı. Ares de Dünyayı-Ele-Geçirmek-İstiyorum'a takmışken dört tanesinin işini bitirdi. Bu altı eder. Titanların elinde iki kişi daha kaybettik. Apollo'nun Seth'e söylediğine göre, onların Hermes ile Athena'nın çocukları olduğunu biliyoruz. Poseidon'un çocuğu burada, yanımızda. Demeter'in çocuğu ve elbette, Apollo'nun çocuğu. Geriye pek fazla tanrı kalmıyor."

"Aslında, bir sürü var" dedi Alex. "Artemis olabilir ya da..."

"İşte burada Gable'ın keşfettiği diğer şey devreye giriyor" diye araya girdi Deacon.

Birden içimde kötü bir his oluştu. İçgüdü ya da yarı tanrı becerilerimin yapabildiği zayıf bir öngörüydü, her iki şekilde de, az sonra söyleyeceklerine dair içimde çok kötü bir his vardı.

"Kayıp kişi ilanı görmedim, ama kavga ve saldırıyla ilgili birçok polis raporu vardı, hepsi de son birkaç ay içinde olmuş" diye açıkladı Gable. "Üstelik ciddi kavgalardan bahsediyorum. Bir bar dolusu insan birbirine girmiş. Sokak kavgaları çıkmış. İnsanların kavşaklarda girdiği tar-

tışmalar epey şiddetli bir hal almış. Kasaba polisi, darp vakalarıyla ilgili bir sũrũ ihbar almış. Ciddi anlamda yũksek bir sayı. Sanırsın en perili değil, en hiddetli kasaba.”

Alex’in yũzũ œyle hızlı soldu ki bayılmasından korktum. “Yok artık” diye fısıldadı.

“Dediğim gibi, bir şey çıkmayabilir” diye tekrar etti Luke. “Ama her nedense, Gable da Cora da ebeveynlerinden gelen becerilerinin bir kısmını gũçleri açığa çıkmadan œnce tecrũbe etmeye başladılar. Aynısının bu yarı tanrıya da olduğunu varsayabiliriz. Biz de dũřũndũk ki...”

Alex ani bir nefes aldı. “Aklınıza Ares geldi. Yani bu yarı tanrı, Ares’in œocuęu olabilir mi?”

6

Seth

*S*nu daha önce hiç görmemiş de olsam, karşıımızda duran tanrıyı anında tanırdım. O sadece bir tanrı değildi.

O *tanrıların* tanrısıydı.

Bugün Zeus'u görmeyi beklemiyordum.

Onu son gördüğümde yalnızca beyaz keten bir pantolon giyyordu ve kırklı yaşlarda gösteriyordu. O zamandan bu yana değişen tek şey, şaşılacak derecede beyaz olan saçlarının biraz daha uzun olmasıydı, omuzlarına iniyordu.

Tenimdeki dövmeleer çılgınca parlamaya başladı, bedenimdeki bütün kaslar içgüdüsel olarak kilitlendi. Zeus'un burada olmasının tek bir sebebi olabilirdi.

Savaşmak istiyordu.

Aiden karşıımızda duranın kim olduğunu fark ettiğı anda dizüstü çöküp başını eğdi.

Gelin görün ki ben kılımı bile kıpırdatmadım, çünkü umurumda bile değildi.

Zeus bana baktı, aynı muameleyi benden de görmeyi bekliyordu. Sırıttım. Tamamen beyaz gözlerinden kıvılcım saçarken burun delikleri genişledi. “Egon senin düşüşün olacak.”

“Bunu senden duymak çok komik” diye tersledim onu, kollarımı göğsümde kavuşturdum. “Gerçi, kişi kendinden bilirmiş işi.”

Aiden’in sesli bir şekilde nefes alması yüzüme bir gülümseme getirdi.

Tanrı dudaklarını kıvırdı, sonra Aiden’a baktı. İfadesi gerçekten yumuşadı. “Kalk, çocuğum.”

Ayağa kalkan Aiden, Zeus’a bakarken tek bir nefes bile almıyor gibi görünüyordu. Çok az insanın bakabileceği bir varlıkla göz göze geldiği için dili tutulmuştu. Verdiği tepki yüzünden onu yargılamıyordum. Her ne kadar Zeus’un son derece işe yaramaz olduğunu düşünsem de, etkileyici bir manzara sunuyordu.

“Bugün iyi bir iş çıkardın” dedi Zeus; buyurgan sesi fırtınada gökyüzünde çakan şimşeklerin bizzat kendisiymiş gibi derinlerden geliyordu. “Artık eve gitme vakti.”

Zeus parmaklarını şaklattı, şaklatır şaklatmaz da Aiden yok oldu.

Puf.

Artık burada değildi.

“Umarım onu üniversiteye yollamışsındır.” Gözlerimi tanrıdan ayırmadan heceleri uzatarak konuştum. “Çünkü eğer yollamadıysan, ölümünü emrettiğin malum bir genç hanım çok ama çok kızacak.”

Dudakları ince bir çizgi halini aldı. “Alexandria, yani

gerçek Apollyon'dan mı bahsediyorsun? Sence onun ölümlü hayatını bitirmek hoşuma mı gitti? Yanlış düşünüyorsun.”

“Hoşuna gidip gitmemesi umurumda değil. Yapmak zorunda değilken onu öldürdün. Böyle olmaz. Feda ettiği onca şeyden sonra...”

“Bana fedakârlıktan mı bahsediyorsun? Sen fedakârlıktan ne anlarsın ki? O anlıyordu. O fedakârlığın anlamını ve ne yapması gerektiğini biliyordu. Senin tek bildiğinse kendine hâkim olamadığında kaçmak.”

Lanet olsun.

Bu küçük iğneli laf beni can evinden vurmuştu. Sözlerinde doğruluk payı olması canımı çok yakıyordu.

“Dünyanın iyiliği için sevdiğin birini öldürmek zorunda kaldın mı? Yaptıkların yüzünden hesap vermek, *gerçekten* hesap vermek zorunda kaldın mı? Önderlik etmek için nelerden vazgeçtin, Seth? Sen fedakârlık hakkında hiçbir şey bilmiyorsun.”

Öfke bütün hücrelerime yayılıyor, tenimin her noktasını kaplıyordu, ama çenemi tutmayı başardım. Zaten ne cevap verebilirdim ki? Eskiden işlediğim günahların bedelini ödediğim süre geçiciydi. Bir açıdan, tanrılığım bana verilen bir ödül gibiydi. Buna... Buna dönüştüğümünden beri beni her gün tüketen bir şeydi. Bununla nasıl başa çıkacağımı ben de bilmiyordum.

Zeus neden sessiz kaldığımı biliyormuşçasına donuk bir şekilde gülümsedi. Belki de biliyordu. “Bir Tanrı Katili'nin var olmasına göz yumamazdık, ama günün sonunda onun ölümlü ölümü bir şeye son vermedi.” İleri doğru bir adım attı, ben de kollarımı serbest bırakarak gerildim. “Yine de Tanrı Katili oldun.”

“Evet, orası öyle.”

“Benden korkmuyor musun?” diye sordu biraz sonra. “Seni öldürebileceğimi biliyorsun.”

Gözlerinin içine baktım. Mutlak gücü sadece mutlak güç yok edebilirdi. Koca dünyada, bizden sadece üç tane vardı. Zeus. Kronus. Ve ben. “Sen de benim seni öldürebileceğimi biliyorsun, o yüzden bunca zaman sonra teşrif etmenin epey iyi bir bahanesi olmalı.”

Bir şimşek çakıp göğü yararken Zeus küçümseyerek güldü. “Bana karşı bir dövüşü kazanamazsın, çocuk.”

“Buraya bu teoriyi test etmeye mi geldin?”

Bir anlığına, Zeus’un tam da bunu yapacağını düşündüm. Yüzünün her çizgisinden hiddet okunuyordu. Etrafındaki hava güçle cızırdıyor ve saldırı tehdidini somut kılıyordu, ama o hepsini içine çekiyor gibi görünüyordu.

Gergin bir an geçti. “Şu anda karşımda durmanın tek nedeni, geri kalan Titanları mezara göndermek için sana ihtiyaç duyuyor olmamız. Bu yüzden yaşamana müsaade ediyorum.”

“Yaşamama müsaade mi ediyorsun? Çok hoş. Ama anlamadığım bir şey var. Onları neden kendin gömmüyorsun, sen ve geri kalan Olimposlular? Daha önce bir kere yaptın.”

“Onları mezara göndermek için her şeyimizi verdik, bu da ancak Ares’in yardımıyla mümkün oldu” diye cevap verdi. “Artık ortada çok büyük bir risk var. Eğer içimizden birini kaybedersek, her şey elimizden kayıp gider.”

“Yani, sanırım bu durumda yarı tanrılar gözden çıkarılabilir oluyor, öyle mi?” Aklıma Josie gelince ellerimi yumruk yaptım. “Onlar sadece fedai. Onları kim umursar, öyle değil mi? İşleri halletsinler de. Ne de olsa, bunun için yaratıldılar.”

“Bizim gibi onlar da başarısız olmamak için ne gerekiyorsa yapmalı.”

Bununla ne kastettiği konusunda hiçbir fikrim yoktu, bu lanet konuşmanın nereye gittiğini de bilmiyordum. “Neden geldin? Az önce bir hydra öldürdük diye mi? Bu aslında bizim suçumuz değildi. O şeyin ölümlü diyarında dolaşmasına izin veremezdik. Eğer onun için burada değilsen, sadede gelir misin?” Sırıttım. “Çünkü şu anda gerçekten sakın kalmaya uğraşıyorum ama sen damarıma basmak için elinden geleni yapıyorsun.”

“Tabii ki yapıyorum” diye karşılık verdi. “Hiç zor değil ki. Duygularının yaptığı her eylemin önüne geçmesine izin veriyorsun. Hep verdin, ama bu artık bitmeli.”

Bir anda sabırsızlandım. Asıl yapmak istediğim şey, Josie’nin yanına dönmektir. Bugün için planlarımız vardı. Epey önemli planlar. Yani, burada durup son bilmem kaç yüz yıldır kenara çekilip dünya yanıp kül olurken öylece izleyen bir tanrıdan öğüt almak istemiyordum. “Bu konuşmayı daha önce de dinlemiş gibi hissediyorum ve...”

“Bu senin hiç-umurumda-değil ifaden mi? Evet, bu konuşmayı daha önce de dinledin, ama o kalın kafana bir türlü girmedi.”

“Bu kabaydı işte.”

“Artık bir tanrısın. Belki de üzerinde iki defa düşünmeyeceğin bir hareketle bu dünyanın ve var olan tüm canların gidişatını değiştirme kabiliyetine sahipsin. Böyle büyük bir güç...”

“Büyük sorumluluk gerektirir. Evet, biliyorum. *Örümcek Adam*’ı izledim.”

Çenesi öfkeyle seğirdi. “Böyle büyük bir güç, büyük sonuçları beraberinde getirir. Bunu kendi gözlerinle görmelisin.”

Zeus göz açıp kapayıncaya kadar ortadan kayboldu, hemen sonra önümde belirerek elini omzuma koydu. Bir an sonra, artık Cecil Otelinin yakınındaki dar sokakta durmuyorduk.

Zeus'un elini omzumdan çekerken görüşüm düzeldi. Beni hangi lanet yere getirdiğini sormak için ağzımı açtım ama söyleyeceklerim dilimin ucunda yok oldu, çünkü etrafa bakınca gördüğüm...

Yıkımdı.

Tek görebildiğim mutlak, toptan bir yıkımdı.

Çökük ve alev almış binalar, kömürleşmiş zemine gömülmüştü. Bir zamanlar plaj ve yanındaki diğer binalardan oluşan bir yapı yerle bir olmuş, geriye sadece enkazı kalmıştı. Havada yanmış kablo ve kanalizasyon kokusu vardı, kulağıma gelen çığlıkların yankıları beynimin içine giriyor, derinlere doğru kazıyordu.

Molozların ve yanan yığınların arasında ise parçalanmış cesetler vardı. Onlarcası. Belki de yüzlercesi. Sanki biri alıp onları fırlatmış gibi her yere dağılmışlardı. Evlerin ve işyerlerinin enkazı altından kollar ve bacaklar çıkıyordu. Eğrilmiş palmiye ağaçlarının tepelerinde cesetler vardı. Bazısı da olmaması gereken yerlere kadar giden suyun içinde yüzüyordu.

Bir adım geriledim. "Tanrılar."

Zeus yıkıma ve ötesine bakarken hiçbir şey demedi.

Dehşetle nefesim kesilirken döndüm, şehir arkamda duruyordu. Alevler içinde kalmış bir cehennem manzarasıydı. "Bu ne böyle?"

"Burası eskiden Long Beach bölgesiydi. Artık değil."

Bir adım attım, ama ilerleyemediğimi fark ettim. Bütün bunlara anlam veremiyordum. Havada ölüm ve yıkı-

mın feci kokusu vardı. Üstelik çok şey görmüştüm. Çok şeye sebep olmuşum, ama bu... Bu dizginlenemeyen, mutlak bir felaketti.

Boğazımı düğümleyen soruyu sormak istemiyordum, yine de sormak zorundaydım. “Buna... Buna ben mi sebep oldum? Hyperion’u öldürerek mi?”

Zeus bir an için sessiz kaldı ve ardından bana baktı. “Onun ölümünün bunu tetikleyeceğini bilmek, yaptıklarının gidişatını değiştirir miydi?”

Tanrılar, evet demeyi çok isterdim... Eğer daha farklı bir şey yapacağımı bilseydim, ama bunu söyleyemezdim. Dürüst olmazdı, çünkü bundan emin değildim. Josie’ye işkence edip onu neredeyse öldüren yaratığı öldürmekten nasıl pişmanlık duyabilirdim ki? Onun yaşamasına izin verseydim kendimi nasıl affedebilirdim?

Bundan sonra kendimi nasıl affedebilirdim?”

“Hyperion’un ölümünün muazzam sonuçları oldu, üstelik ölümlü diyarı henüz hepsini görmüş değil, ama onun ölümü buna sebep olmadı. Doğrudan olarak değil.” Sesinde kederli bir ton vardı, sertçe ona bakıyordum. “Bunu yapan Tetis’ti. Âşığının ölümüne verdiği karşılık. Eh, âşıklarından birinin. Aslında sanıyorum ki teknik olarak hâlâ Okeanus ile evli.”

Kaşlarımı kaldırdım.

“Sinir krizi geçirip devasa bir tsunami çıkarmış. Yaşanan can kaybı... İnanılmaz.” Zeus irkildi. “Hyperion öldürülmemiş olsaydı böyle bir misilleme yapmazdı.”

Boğazım düğümlendi. “Sence Hyperion ölmek yerine gömülseydi, Tetis gerçekten bunu yapmaz mıydı?”

“Buna cevap veremem. Belki de yapmazdı, ama sonuçta keşkelerin ne önemi var? Hyperion’u öldürdün, bu da

başka hasarlara ve ölüme sebep oldu, o da kıyı boyunca koca şehirleri yok ederek karşılık verdi.”

Göğsümde bir baskı hissettim. Bunları duymak istemiyordum. Ukala bir şeyler söylemek istiyordum. Zeus’a bunlardan etkilenmediğimi göstermek istiyordum, ama bu yalan olurdu.

İçim parçalanmış, lime lime olmuştu.

Çünkü yaptıklarım doğrudan buna sebep olmadıysa bile, dolaylı olarak sebep olmuştu.

Zeus, “Hepimiz hatalar yaptık, bütün bir uygarlığı harabeye çeviren hatalar. Sayısız canı mahveden hatalar. Sen yeni bir tanrısın, yeni bir çağın başlangıcı” dedi; neredeyse istemsiz bir şekilde ona döndüm. “Üstelik çoktan zor yoldan öğrenmeye başlıyorsun. Bizim adımlarımızı izlemene gerek yok. Senin gibi birinin hiç değilse bundan kaçınmak istemesini beklerdim.” Zeus’un sesi sakindi. “Öfkelenmek için birçok sebebin var. Anlıyorum. Annen acımasız, kalpsiz bir kadındı. Babanı hiç tanıma şansın olmadı. Ortaya çıktığını bile bilmediğin bir savaşta piyon olarak kullanıldın ve sayısız seçenekle karşı karşıyasın, ama duygularının esiri olamazsın. Artık değil.”

Tamamen... Tamamen şaşkına dönmüştüm.

Eninde sonunda Zeus ile tekrar karşılaşacağımı biliyordum. Büyük ihtimalle Titanları defettikten sonra olacaktı. Tıpkı Titanlar gibi ona ve diğer Olimposlulara karşı bir tehdit oluşturduğum için beni öldürmeye çalışacağını düşünmüştüm.

Ama burada durup bana... Bana nasihatte bulunmasını hiç beklemiyordum.

“Neden?” diye sordum, gerçekten merak etmiştim. “Bu konuşmayı neden yapıyoruz?”

“Savaşmak yerine mi?” Düşüncelerimi dile getirdi. “Çünkü işbirliği yapmalıyız. Titanlara odaklanmamız gerekirken ikimizin de diken üstünde yürümesine gerek yok. Böyle bir şeyin tekrar olmasına izin veremeyiz. Ama benden ve çocuklarımdan daha üstün olmayı istemenin daha kişisel bir sebebi olmalı.”

Omuzlarım gerildi.

Zeus uzağa, harabeye doğru baktı. “Çocuğunun böyle bir dünyada doğmasını mı istiyorsun?”

Josie

Deacon “Son yarı tanrı Ares’in oğlu olabilir” bombasını bıraktıktan sonra Cora ve Gable ile birlikte ortadan kaybolmuştu. Gitmeden önce, buluşup *baby shower*’ın detaylarını konuşmak için söz vermişti. Ona bunları konuşmak için daha çok erken olduğunu söylemeye içim elvermiyordu. Sanırım Cora ve Gable ile kampüsü turluyorlardı.

Onlar gittikten kısa bir süre sonra Colin ortaya çıktı, nihayet kanepenin karşısındaki sandalyenin koluna tündü. Colin ile ilk tanıştığımda onunla konuşmamıştım. Bir safkan, o zavallı melezi öldürdüğünde o da buradaydı. Sonrasında, yarı tanrı olduğumu öğrenmeden önce, Colin beni korumanın bir yolunu aramıştı, Seth benden ayrıldıktan sonra da iyi bir arkadaş olarak yanımda olmuştu. Seth’in ondan hazzetmediğini bilmesine rağmen hâlâ buradaydı.

Colin’in hoş görünümümlü olması da muhtemelen yaramıyordu. Mavi gözleri, koyu saçlarıyla etkileyici bir tezat oluşturuyordu, klasik bir yakışıklılığı vardı. “Yani siz bu yarı tanrının gerçekten de Ares’in oğlu olduğunu mu düşün-

yorsunuz?” diye sordu, başını yavaşça sallayarak. Her şeyi ona da anlatmışlardı. “Dostum, bu çok zor olacak.”

Her ne kadar kulağa kötü gelse de, hepimizin hamileliğim dışında odaklanıp konuşacak bir şeyimiz olduğuna memnundum. Sadece keşke böyle berbat bir konu olmasaydı.

“Zor mu?” Alex hafifçe güldü. Yeniden kanepede oturarak ensesini ovdu. “Bunun bir önemi olmamalı, biliyorum. Bu çocuk babasının yaptığı hiçbir şeyden sorumlu değil. Yarı tanrı olduğunu ya da babasının kim olduğunu bile bilmiyor, ama...”

“Anlıyorum.” Bana bir şişe su getiren Luke’a baktım. “Ares’in yaptıkları için onu suçlayamayız, ama yine de kolay olmayacak. Yani, bence bunu herkes anlar.”

Colin başını evet anlamında salladı.

“Evet.” Alex ellerini indirerek başını kaldırdı. “Sadece bunu beklemiyordum. Niye bilmiyorum. Beklemiyordum, çünkü tanrılar, bu berbat bir şey.” Sertçe nefes verdi. “Demek istediğim, gerçekten mi? Bir nefes alamaz mıyız?”

“Ama bunu kabullenmelisin, yapabileceğini de biliyorum” dedi Luke, ben suyumdan bir yudum alırken. “Daha çılgın şeylerle uğraştın, hem bu çocuk Cora’ya biraz olsun benziyorsa, onu korkutmamız gerekmez.”

“Yani, sen çıkıp ona gelmiş geçmiş en kötü tanrının yarı tanrı oğlu olduğunu söyleyince korkmayacak mı?” diye sordu Colin.

Bu beni güldürdü. “Baban neredeyse dünyanın sonunu getiren kaçık bir tanrıydı’ kısmından bahsetmemek en iyisi olur sanırım. Babasının yaptıklarından bahsetmeye değer mi bilmiyorum, en azından ilk başta.”

“Katılıyorum.” Alex ellerini dizlerine vurdu. “Gerçi, belki de şanslı çıkarız ve Ares’in oğlu değildir. Dövüş fena ol...”

Odanın kapısı ardına kadar açıldı ve içeri çok uzun boylu bir safkan girdi. Aiden. Kanepede dikleştim, arkasında Seth'i görmeyi bekliyordum ama kapı Aiden'in ardından kapandı.

Bu... Tuhaftı işte.

Seth yoktu.

Ben daha onun nerede olduğunu soramadan Alex ayağa fırladı. "Sen! Ah, açıklayacak çok şeyin var."

Aiden odanın ortasında durdu. "Az önce Zeus'u gördüm."

Bu Alex'i de, geri kalanımızı da durdurdu.

"Ne?" diye sordu Alex.

Colin bana bakarken kaşlarını çattı. "Az önce Zeus mu dedi o?"

"Dedim." Aiden yavaşça göz kırptı, sanki bir transtan çıkmıştım. "Zeus'u gördüm, ayrıca bir hydra gördüm."

Artık duyduklarımdan şüphe etmeye başlamıştım. Onu yanlış duymuş olmalıydım. Zeus mu? Ünlü Zeus mu? Üstelik bir de hydra mı? Şu çok başlı yılan yaratığı mı?

Colin konuşmak için ağzını açtı ama hiçbir şey söylemedi.

"Ne?" diye cırladı Alex, öne atıldı. Aiden'in koluna bir tokat indirdi. Hem de okkalı bir tokat. Sesi odada yankılanınca gözlerimi fal taşı gibi açtım. "Bir hydra gördün ve beni burada mı bıraktın? Sana çok kızdım. Çok."

"Üzgünüm" diye kıkırdadı Aiden, Alex'in elini tutup göğsüne yerleştirdi. "İblislerle uğraşmak için Los Angeles'a gitme işi bir anda gelişti."

Alex elini kurtarmaya çalıştı, ama Aiden onu bırakmadı. "Beni almak için zamanın vardı. Bir sürü zaman. Daha önce hiç hydra görmedim!"

“Bir hydra mı?” Luke kanepenin kenarında mihlanmış gibi oturuyordu, gözleri kocaman açılmıştı. “Nasıl oldu da bir hydra gördün?”

“İblisler gibi yerin altından çıktı, ama kömüre dönmüş falan değildi, kesinlikle arkadaş canlısı hydralardan da sayılmazdı.” Alex’i kendine doğru çekerek, kollarını ona doladı. Muhtemelen ona tekrar vurmasını diye. “Sonra Seth’in tanrı şimşegiyle bile onu öldüremediği ortaya çıktı. Zavallı yaratığı parçalara ayırmamız gerekti.”

Midem kalktı. Nasıl bir varlık, tanrı şimşegiyle bile öldürülemezdi ki? Sanırım bir hydra öldürülemezdi.

“Şey, bu biraz üzücü” diye mırıldandı Alex, kolları hâlâ göğsündeydi.

“Bizi akşam yemeği niyetine yiyecekti.” Aiden ona tepeden bakarak sırttı. “O yüzden, çok da üzülme.”

“Dur biraz” diyerek araya girdim. “Zeus’u gördüğünü mü söylemiştin?”

Aiden Alex’in başının üzerinden bana baktı. “Evet. Sonunda o ortaya çıktı. Hiç beklemiyordum. Tahminimden... Tahminimden daha genç gözüküyordu.”

“Bugün bir hydra görmeyi bekliyor muydun?” diye sordu Alex. Ayağa kalktım. “Seth nerede?”

Aiden başını salladı. “Sanırım hâlâ Zeus’un yanında.”

İçimi kurşun gibi delip geçen huzursuzluk duygusuyla nefesim tutuldu. “Ne demek istiyorsun?”

“Zeus ortaya çıktı ve beni gerisingeri buraya yolladı. Orada ne yaptığı ya da ne istediği konusunda hiçbir fikrim yok. Beni çok şaşırttı.”

Huzursuzluk duygusu bütünüyle dehşete dönerken kalbim şiddetle altüst oldu. Seth, Zeus’un yanında mıydı? Üstelik yalnız? “Bu çok kötü olabilir.”

Aiden'in kollarından kurtulan Alex bana döndü. "Seth'in iyi olduğuna eminim."

"Zeus Seth'i öldürebilir." Şu şişesini bir kenara koyup kapıya doğru yöneldim ama sonra gidecek bir yerim olmadığını fark edince durdum. Ben Seth gibi değildim; gitmek istediğim yerde öylece beliremezdim. Durdum ve onlara döndüm. "Bu ne kadar önceydi?"

"Beş dakika kadar. Belki de on. Zeus beni buraya geri yolladığında, kendimi duvarın orada, Akit'in hemen dışında buldum."

On dakikada çok şey olabilirdi. Mesela, büyük bir kavgaya tutuşup kocaman bir şehri yerle bir edebilirlerdi. Damarlarımda yerinde durmayan bir enerji dolaşıyordu. Birdenbire televizyonu açıp deprem ya da patlayan volkanlar olmuş mu diye bakmak istedim.

Alex bana doğru ilerledi. "Seth eminim iyidir. Zeus'un onu öldürmeye çalışması için epey aptal olması gerek. Olimposlular Titanları mezara yollamak için yarı tanrılara, yani sana ihtiyaç duyduklarının farkındalar. Erkek arkadaşını öldürmeye çalışmak bunu tehlikeye atardı."

Bu mantıklıydı, ama Olimposlularla ilgili öğrendiğim her şeyin ışığında onların her zaman mantıklı kararlar vermediklerini biliyordum. Hatta çoğu zaman tam tersini yapıyorlardı. Kalbim hızla atmaya başladı.

"Alex büyük ihtimalle haklı" dedi Luke; Colin de oturduğu yerden başını salladı. "Seth'in peşine düşmeleri aptalca olurdu."

Alex'in saatler önce yaptığı gibi odanın içinde volta atarak, boş boş başımı salladım. "Zeus Seth'i başka neden arayıp bulsun ki?"

Alex ve Aiden bakiştı. Bunu kaçırmam mümkün değildi. Onların önünde durdum. “Ne oldu?”

“Zeus’un Seth ile neden konuşmak istediğı hakkında bir varsayımda bulunacak olsaydım, Titanlarla ilgisi olduğunu düşünürdüm” diye açıkladı Aiden, kollarını kavuşturarak. “Özellikle de Hyperion’a olanlarla.”

Sırtımı gerginleştirdim. Seth’in Hyperion’u öldürmesi gerektiğini biliyordum, üstelik biliyordum ki onun da bir yanı bunun farkındaydı, ama Zeus ona öğüt vermek için ortaya çıktıysa, muhtemelen bu işe karışan herkes için sonu kötü bitecekti.

Çünkü her ne kadar Hyperion’un gömülmesi gerektiğini bilsem de, onu öldürdüğü için Seth’i bir an bile suçlamıyordum.

Aslında, bundan *memnundum* bile.

Hyperion çocuğumuzu öldürebilirdi. Hak ettiğini bulmuştu.

“Seth yapması gerekeni yaptı” dedim, saçımı sertçe geriye atarken. “Tartışma bitmiştir.”

Aiden’in gözleri şaşkınlıkla açıldı, bir şey söylemek istiyor gibi gözüktü ama akıllıca davranıp vazgeçti.

Ona arkamı dönerek, abartılı bir şekilde nefes verip tekrardan volta atmaya koyuldum. Hayal kırıklığıyla sürükleniyordum. Burada oturup Seth’in başına dehşet verici bir şeyler gelmemiş olmasını umarak beklemek dışında yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

Ya da Olimposlularla doğrudan savaş çıkarmadığını ummaktan.

“Şe... eey” dedi Aiden kelimeyi uzatarak. “Bir şey kaçırdım mı?”

“Sayılır” diye yanıtladı Alex, ben onlara doğru dönerken.

Luke kanepenin ucuna oturdu. “Son yarı tanrının kim olduğunu bildiğimizi düşünüyoruz. Ya da babasının...”

Odanın dışından gelen ani bir çığlık sesi Luke’un sözünü kesti. Sese doğru dönerken yüreğim ağzıma geldi, çünkü bu eğlenceli türden bir çığlık değildi. Bu bir dehşet çığlığıydı.

Kapıya ilk ulaşan Aiden oldu, Alex de hemen arkasındaydı. Colin’le bakışarak onları koridora kadar takip ettik, Luke da arkamızdan geldi.

Yaz tatili olduğu için yatakhane çok fazla öğrenci yoktu. Muhtemelen normal şartlarda olanın yarısı kadar öğrenci vardı. Kapılardan sadece birkaçı açıktı, öğrenciler kafalarını çıkarmış dışarı bakıyorlardı.

“Neler oluyor?” diye sordu Aiden; hiç zorlanmadan Avcı kimliğine bürünmüştü.

“Bilmiyorum.” Kız kapıya tutundu, kocaman açtığı gözleriyle bizi izliyordu. Öğrencilerin çoğu kampüste bir tanrı ve yarı tanrıların olmasına yavaş yavaş alışıyordu, ama suratlarındaki hayranlıkla karışık şaşkınlık ifadesi hâlâ fark ediliyordu. “Galiba lobiden geldi.”

Hızlandık, kimsenin *durumum* nedeniyle geride kalmamı önermemesine memnundum. Lobide küçük bir kalabalık oluşmuştu. Bir çocuk geride duruyordu, kollarını kavuşturmuş, çenesini sıkıyordu, yanında da elini ağzına koymuş sarışın bir kız duruyordu. Gömülmüş furilerin önünde durduklarını anlayınca kalbim hopladı. Aiden ve Alex yaklaşırken kalabalık ayrılarak kenara çekildi.

“Olamaz” diye fısıldadı Alex, ellerini yanlarında yumruk yaptı.

Colin tam önümde durdu, sırtı gergindi. Lobi kapıları açıldı ve ben Colin’in yanından geçerken içeriye Muhafızlar girdi.

“Tanrılar” diye fısıldadım.

Yerde, gömülmüş furilerin ayaklarının ucunda bir kız yatıyordu. On sekiz yaşından büyük olamazdı. Kızılımsı-kahverengi saçları beyaz zemine yayılmıştı. Teni hayalet grisiydi ve besbelli o... o ölmüştü.

Yanında bronz bir maske duruyordu. Maskenin yanakları şişkin, gözleriyse ince çizgilerden ibaretti ve geniş bir gülümsemesi vardı. Maskenin alnının ortasına bir işaret kazınmıştı, içinden ok geçen bir daire.

Alex bir adım gerileyerek nefesini tuttu.

Aiden, “Ares” diye hırladı.

7

Seth

*Z*eus'un Josie'nin hamileliğinden haberdar olması beni hayli tedirgin etmişti. Hem de nasıl. Kendisi bu dünyada ve Olimpos'ta bunu bilmesini isteyebileceğim son varlıklardan biriydi, ama...

Lanet olsun.

İtiraf etmesi bile her ne kadar şaşırtıcı olsa da, Josie'ye ya da çocuğumuza ondan bir tehdit geleceğini sanmıyordum. Konu çocuğum olduğunda Zeus beni endişelendirmiyordu.

Buna inanacağımı hiç sanmazdım. Gerçi, birkaç dakika içinde çok şey değişmişti.

Zeus gittikten sonra orada kaldım, yardım edebileceğim yerde yardım ettim. Gönülsüz bir mecburiyet hissettiğim için yapmıyordum bunu. Yine de mecbur hissetmiyorum da denemezdi.

Hissediyordum.

Yardım etmek için orada kaldım, çünkü kalmak *zorundaydım*. Çünkü buna, bu yıkıma ve can kaybına ben sebep olmuştum. Bu insanlara kendi ellerimle veya kendi irademle zarar vermemiş olabilirdim, ama domino taşlarını harekete geçiren bendim.

Hyperion'un ölümünün yarattığı etki, birçok masum hayata mal olmuştu. Üstelik bunu daha önce... Daha önce de yaşamıştım, Ares'le. O zaman yaptığım her seçimin iyi veya kötü zincirleme bir tepkisi olduğunu öğrendiğimi sanmıştım.

Belli ki, hiçbir şey öğrendiğim yoktu.

Şimdi bu gerçeğe yüz yüzeydim.

Bunu kafama sokanın Zeus olması içime işliyor, gururumu incitiyordu. *Lanet olası Zeus*. Ama bana söyledikleri doğrudu. Hem de hepsi. Özellikle de onların izinden gitmek istemediğim kısmı. Onların yaptığı hataların aynısını yapmak istemiyordum.

Onlar gibi olup başkalarının düşüncesizce katledilmesiyle sonuçlanan kararlar almak istemiyordum.

Başlayacağım yer de tam burasıydı. Molozların altından kaç insanı kurtardım bilmiyordum, ama kaçının artık yardım edilemez durumda olduğunu tam olarak biliyordum.

Elli altı.

Elli altı kişi ölmüştü ve dördü de... Tanrılar, dördü ilkokul öğrencisinden büyük olamazdı. Yüzleri zihnimden asla silinmeyecekti.

Eskiden Long Beach olan yerde işim bittiğinde kir, kum ve hatırı sayılır miktarda kurumuş kanla kaplıydım. Tenim ve kıyafetlerim bütün bunların karışımına bulanmıştı ve tek istediğim Josie'nin yanına dönüp sadece... Ona sarılıp onunla konuşmaktı.

Bu kirli halimle her şeyden önce duş almak için kendimi bir banyoya atmam gerekirdi, ama yine de gözlerimi kapattım ve Josie'nin yüzüne odaklanarak kendimi boşluğa bıraktım. Onu bulunca hücrelerimin dağılıp tekrar birleşirken yaptığı tuhaf gıdıklanmayı hissettim.

Onu görmeden önce şaşkın bir halde nefesini tuttuğunu duydum. "Seth."

Josie önümde belirir belirmez bana doğru atıldı. Bir anlığına gerilerken kollarımı ona doladım, başımı boynuna yaslayıp derin bir nefes aldım. Kokusu. Kullandığı parfümün kokusuydu. Kış defnesi mi? Her neydiyse çok hoşuma gidiyordu ve şu anda üzerimdeki ölüm kokusunu bastırması için buna ihtiyacım vardı. Tüylerim ürperdi.

Parmaklarını saçlarımda gezdirerek, "Hey" diye fısıldadı. "İyi misin?"

Onu daha sıkı tutarak, boğazımı temizledim. "Evet. Artık harikayım."

Geri çekilirken kulağımın tam arkasına bir öpücük kondurdu. Nazikçe, başımı yukarı kaldırdı. Sonra gözleri büyüdü. "Niye kir pasak içindesin?.. Dur biraz, bu kan mı?" Geri çekildi. "Yaralandın mı?"

"Hayır, bebeğim. Yaralanmadım. Ben... Bu da ne?" Odanın geri kalanı da belirdi. Yalnız değildik. "Senin burada ne işin var?"

Colin soyadı her ne haltsa *bizim* odamızdaki kanepede oturuyordu. Herife hakkını vermek gerekti. Karşılık olarak odadan kaçmadı. Sadece burun deliklerini hafifçe genişletti.

Yine de bu herifi hiç sevmiyordum.

Josie, bakışlarımı tekrar kendisine çevirerek, "Sen yokken bir olay oldu" diye yanıtladı. "Bir kız öldürüldü, bir me-

lez. Cesedi lobide bulunduğunda hepimiz bir aradaydık.”

“Boynu kırılmıştı” diye ekledi Colin. “Alex ve Aiden şu anda Marcus ve Muhafızların yanında. Luke az önce gitti.”

“O da Deacon’ı bulmaya gitti.” Josie kenara çekildi, kolunu koluma doladı. “Deacon Cora’ya etrafı gezdiriyor.”

“Cora odasından çıktı mı?”

Josie başını salladı.

Lanet olsun, ben yokken başka neler olmuştu peki? “Bunu yapan bir safkan diye tahmin ediyorum?”

Colin sertçe nefes verdi. “Öyle gözüktüyor.”

Lanet. Deri tokadan çıkarak önüme düşen saçımı arkaya atıp başımı salladım. Şu lanet safkanlar. “Onu tanıyor muydun?”

Colin, “Hayır. Yeni bir öğrenciydi. Yaz derslerine başlamıştı” diye yanıtlarken çenesinde bir kas kasıldı. “Kesinlikle çok kötü oldu. Kız özgürlüğünü kazanmıştı. Güvende olması gereken bu yere geldi, sonra da kanında daha az eter olduğu için öldürüldü. Tanrılar.”

Dünyamızda yanlış olan çok şey vardı, ama en kötülerinden biri buydu. “Kimin yaptığı konusunda hiçbir fikriniz yok mu?”

“Sanmıyorum. Anlaşılan lobideki kameralar mahvolmuş ve fark eden olmamış, o yüzden kayıt falan yok.” Josie yırtık tişörtüne bakıp dudaklarını birbirine bastırdı. “Kız öylece... Buraya atılmıştı, furilerin tam yanına. Aslına bakarsan ayaklarının altına.”

Kaşlarımı kaldırdım. Sanki biri tanrıları kışkırtıyor gibiydi.

“Ama cesedinin yanında bir şey vardı” dedi Colin. “Bronz bir maske. Geleneksel bir Yunan maskesi, ama üzerine bir işaret kazınmıştı.”

Josie'nin kolları beni daha da sıktı ve içim kötü bir hisle doldu. "Ne gibi bir işaret?"

Colin derin bir nefes aldı, ben de ağzından çıkmak üzere olan saçmalığı duymaya hazırlandım. "Ares'in işareti."

Josie

Seth'in, bir melezin cesedinin yanına bırakılan bir maskeye Ares'in işaretinin kazınmış olması haberlerini nasıl karşılayacağı konusunda hiçbir fikrim yoktu. Hem Deacon ve Luke ona henüz ulaşamadığımız yarı tanrı hakkındaki şüphelerinden bile bahsetmemişti.

Üstelik neden kir ve kanla kaplı olduğunu hâlâ bilmiyordum, ama bir seferde tek bir soruna odaklanabilirdim.

Seth, Colin'e öyle yoğun bir bakış attı ki zavallı çocuğun birdenbire alev almasından korktum.

Sonunda, "Emin misin?" diye sordu Seth; sesi ürkütücü şekilde boğuk çıkmıştı.

Colin başını salladı. "İşaretin neye benzediğini biliyorum. Kesinlikle Ares'in işaretiydi."

Seth'in çenesinde bir kas titredi. "Ares öldü."

"Biliyoru... *biz* biliyoruz." Kolunu sıktım. "Bilmediğimiz, o işaretin neden maskenin üzerinde olduğu."

Seth kollarımın arasından kurtuldu. Yemek bölümündeki küçük buzdolabından bir şişe su aldı. Sırtı önünden daha temiz gözükmüyordu. "Ares'in işaretinin neden o maskeye kazındığını biliyor musun?" diye sordu Colin, hızla ona doğru döndüm. "Onunla vakit geçirdin. Düşündüm ki..."

Colin'e uyaran bir bakış atınca sustu. Kollarını kaldırıp bir dirseğini dizine koyarak arkaya yaslandı.

Seth, arkası bize dönük halde sudan büyük bir yudum alıp şişeyi rekor sürede bitirdi. “Onunla vakit geçirdiğim doğru. Çok değil, ama yeteri kadar.”

Gerildim. Bir yanım ona bu işe girmek zorunda olmadığının söylemek istiyordu. Ares ile geçirdiği zaman Seth için kara bir gölgeydi. Bu, üzerinde durmasını istediğim bir şey değildi, ama ses çıkarmadım, çünkü eğer Seth Ares’in işaretinin o korkunç maskeye neden kazındığını biliyorsa, konuşması gerekti.

“Ares’in istediği... Yıkımdı. Bunu ilk seferde fark etmemiştim. Doğrusunu isterseniz, o zamanlar umurumda olur muydu emin değilim. Ölümlü diyarının yok olduğunu görmek istiyordu, eğer insanların birbirlerini öldürmesini sağlarsa Olimpos’u ele geçirmenin daha kolay olacağını düşünüyordu.” Seth tezgâha yaslandı. “Belli ki berbat bir plandı, ama bunu zaten biliyoruz.”

Parmaklarımla saçımın uçlarına dokundum. Bukleleri çevirmeye başladım.

Seth başını arkaya attı. “İlk başta, Ares’in saçmalıklarına inandım. Melezler ve safkanlar arasında eşitlik olmasını istediğine inandım. Ne de olsa, melezlerden bazılarını kendisine katılmaya böyle ikna etti, ama bir kere harekete geçtiğinde, onlara da ölümlülerle aynı gözle baktığı anlaşıldı. Onları hakir görüyordu. Ona yakın olan safkanlar bunu görebiliyordu. Eski kafalı liderlerin çoğu ona katıldı. Konsey üyeleri de. Bazıları öldürülmekten korktuğu için ona katıldı, diğerleriyse, eh, onlar da onlarca yıl boyunca besledikleri önyargılar yüzünden katıldı.”

Boynunu eğdi. “Eğer Ares kazanmış olsaydı, yalnızca ölümlülerle yetinmeyecekti. Melezleri de katledecekti, za-

fer kazanmasına yardım edenleri bile. Onların ölümleri, inanç ve güvenlerinin korku ve çaresizliğe bürünmesini izlemek ona büyük bir zevk verirdi.”

Midem bulanarak kanepeye oturdum. Ne diyeceğimi bilmiyordum. Seth, Ares hakkında pek konuşmazdı, kolay olmadığını biliyordum. Yanına gitmek istiyordum, ama şu anda yalnız kalmaya ihtiyacı olduğunu düşündüm.

Öte yandan, Colin söylenecek şeyi biliyordu. “Ne sapkın bir şerefsiz.”

Seth’in gözleri Colin’le buluşurken kusursuz dudaklarını yukarı kıvrarak sırttı. “Bu daha ne ki.”

Colin yutkundu. “Yani, sence o maskeyi bırakan kişi Ares’i mi destekliyordu?”

Seth, “Ares’le işbirliği yapan çok kişinin işini bitirdim” diye keyifsizce cevap verince kalbim sıkıştı. “Belli ki, hepsini halledememişim. Bazıları hâlâ dışarıda bir yerlerde.”

“Yani, mümkün mü diyorsun? Bunu yapan kişi Ares’in destekçilerinden biri olabilir mi?” diye sordum.

Seth kollarını kavuşturdu. “Olabilir.”

“Bu münferit bir olay değil” diye belirttim; Colin’e doğru dönerken saçımı bıraktım. “Öyle değil mi? Birden fazla saldırı oldu.”

“Evet.” Colin başını salladı. “Birçoğu değişime direnmiyor. Çoğu aile bütün hizmetçilerini kaybettiğinden kendi işlerini kendileri yapmak zorunda kaldı. Artık bedava çalışacak kimse yok, dolayısıyla çoğu öfkeli. Ama birini öldürecek kadar öfkeli mi? Bilemiyorum. Ardında daha fazlası olabilir.”

Seth bir an sessiz kaldıktan sonra, “Destekçilerinden biri genç safkanları bir şekilde bu işin içine sokuyor olmalı ya da tepesi atmış bir safkanın yaptıklarını haklı çıkar-

mak için Ares'in inançlarını cımbızla seçip almış olması da mümkün" dedi.

"Her iki şekilde de bundan kimin sorumlu olduğunu bulup onu durdurmalıyız." Kızın yüzü zihnimde belirirken olup biten diğer her şeyi hatırladım. "Bu artık bitmeli. Doğru değil. Başka bir yere bakıp bizimle ilgisi yokmuş gibi davranamayız."

Bir an için durgun kalan Seth başını sallayarak onayladı.

Colin, "Lanet olsun" diyerek ayağa kalktı. "Marcus'u bulup olanları anlatmalıyım. Sizinle sonra görüşürüz." Colin önce bana, sonra Seth'e selam verdi; Seth'in verdiği tek cevap, o çıkmadan önce kapıyı Colin'e açmak oldu.

Colin bir an durdu ve Seth'e bir bakış attı.

Seth göz kırptı.

"Sağ ol" diye mırıldandı Colin, sonra da odadan tüydü. İç geçirdim. "Onunla uğraşmak çok hoşuna gidiyor, değil mi?"

"Bu soruya dürüst bir yanıt verirsem başım belaya girecek mi?"

Ona baktım.

Seth gülümsedi, ama gülümsemesi çabucak soldu. "Kızın o halde görmene üzüldüm."

"Kızın o hale gelmesine üzüldüm. Çok gençti, Seth. Buraya yeni başlamıştı ve... Sonu böyle oldu. Neden? Melez olduğu için mi?" Tiksintiyle irkildim. "Bu doğru değil."

"Hayır" dedi sessizce. "Değil."

Ona hâlâ yarı tanrıdan bahsetmemiştim. "Üstelik kızın ölümü, bugün olan tek olay değil. Luke ile Deacon son yarı tanrının kim olduğunu çözmüş olabilir."

Yüzünde yorgun bir ifade belirdi. "Bunu duymak istiyor muyum?"

“Muhtemelen hayır.”

“O zaman söyle gitsin.”

Kanepenin ucuna kaydım. “Onun Ares’in oğlu olabileceğini düşünüyorlar.”

Seth kaşlarını kaldırdı. Bir an durakladıktan sonra, “Benimle kafa mı buluyorsun?” diye sordu.

“Hayır. Bulmuyorum.”

“Neden? Bunu neden düşünüyorlar?”

“Yaşadığı kasabada bir sürü kavga çıkmış. Aşırı derecede çok kavga çıkmış, nedeninin de onun varlığı olabileceğini düşünüyorlar. Mesela, Cora’yı düşün. Becerileri henüz kilit altında olsa da, ölü bitkilere can verebiliyordu.” Bugün olanı hatırlayınca durdum. “Ha, bu arada, biri hasta veya hamileyse bunu anlayabiliyor. Yani artık Luke, Deacon ve Gable da öğrendi.”

Seth bana baktı.

“Öyle yapmak istemedi. Bana baktı ve hamile olduğumu görünce ağzından birden çıkıverdi.” Omuz silktim. “Düşününce biraz tuhaf.”

Seth kafasını hafifçe salladı. “Pekâlâ. Lanet olsun, ne düşüneceğimi bilmiyorum ki.” Tezgâhtan kalkıp kanepeye doğru geldi ve yanıma oturdu. “Onların bilmesini umursamıyorum. Ama öbür olay var ya? Ölülerin işleri hâlâ batırabiliyor olması ne tuhaf.” Başını arkaya attı ve bakışları üzerimde durdu. “Alex de yarı tanrıyı öğrendi diye tahmin ediyorum. Nasıl karşıladı?”

“Onu biraz korkuttu.” Seth’e yaklaşıp bacaklarımdan birini kanepeye kaldırdım. “Bunu beklediğini sanmıyorum.”

Seth gözlerini kapattı. O anda, inanılmaz derecede genç gözüküyordu. Kirliydi. Ama gençti işte. Yüzünün çiz-

gilerinde başka kimsenin görmesini istemediğini bildiğim bir savunmasızlık ifadesi vardı.

“Şaşırdığımı söyleyemem” dedi bir an sonra. “Yani, sanki kader herkesle dalga geçiyor gibi.”

Gözlerim Seth’in mahvolmuş tişörtüne kaydı. “Aiden ya da Marcus ya da bir başkasının seninle Ares hakkında konuşmak isteyeceğine eminim, ama konuşmadan önce, ne... Bugün neler oldu? Zeus’u gördüğünü biliyorum, Aiden söylemişti. Siz ikiniz... Kavga mı ettiniz?”

Altdudağını dişlerinin arasına alarak, başını benden uzağa çevirdi. “Kavga etmedik.”

Birkaç saniye şok yüzünden hiçbir şey söyleyemedim. “Etmediniz mi?”

“İnanması zor, ama doğru. Zeus bana saldırmaya çalışmadı bile.”

Öne eğildim. “Peki ya sen?”

“Ben de bir şey yapmaya çalışmadım. Konuşmak istedi.”

Kaşlarımı çattım. “Peki, o zaman neden bir yığın pislikte yuvarlanmış gibi gözüküyorsun?”

Dudaklarının kıvrıldığını görmek güzeldi. “O Zeus git-tikten sonra oldu.”

Ona doğru uzandım, dizine dokundum. “Daha fazla detay vermen gerekecek.”

Göğsünü şişirerek derin bir nefes aldı. “Bugün haberleri izledin mi?”

Bu soruyu duymayı beklemiyordum. “Hayır, bakmadım. Neden ki?”

Bir saniye geçti ve Seth gözlerini açtı. “Zeus sadece konuşmak istedi. Şey, aslında daha çok öğüt vermek istedi diyelim, bana bazı şeyler gösterdi.”

Bunların hiçbiri mantıklı gelmiyordu. “Ne gördün?”

Çenesinde bir kas oynadı. Çok, çok endişelenmeye başlamıştım. “Ölüm. Çok sayıda faydasız, önlenabilir ölüm.”

Durdum. “Ne... Demek istiyorsun?”

“Tetis bir tsunami çıkarıp Long Beach’i yok etmiş” dedi; nefesim kesilmişti. “Anlaşılan Hyperion’un öldürülmesine kızmış, bu yüzden orayı tamamen yerle bir etmiş. Binlerce kişiyi öldürmüştü, belki de daha fazla. Zeus bana bunu gösterdi.”

Konuşmak için ağzımı açsam da şaşkınlıktan bir kez daha sustum.

Seth başını indirerek bana baktı. “O insanları kendi ellerimle öldürmediğimi biliyorum, ama yaptıklarım ölümlerine sebep oldu. Bazıları da daha çocuktu, Josie. Yıkık, yarısı selde yok olan evlerden *çocukları* çıkardım.”

Derin bir nefes aldım, yapabildiğim tek şey öylece bakmaktı.

“Onlara bunu yapanın ben olmadığımı biliyorum, ama ben sebep oldum ve ben...” Sertçe nefes verdi. “Zeus bana çok doğru bir şey söyledi.”

“Neymiş o?” diye fısıldadım.

“Onların izinden gitmek istemediğimi söyledi, gerçekten de istemiyorum. Binlerce yıl boyunca bencil ve aceleci davranarak işleri batırdılar.” Tekin olmayan bakışları benimkilerle buluştu. “Ben de aynısını yaptım.”

Gerildim. “Seth...”

“Yaptım, Josie. Hepimiz bu konuda dürüst olalım. Atlas konusunda, hadi neyse. Hemen orada o anda tepki verdim, o zamanlar ne olduğum hakkında hiçbir fikrim yoktu. Doğru düzgün düşünemiyordum bile, ama Hyperion? Ne yaptığımı biliyordum. İntikam alıyordum. Bunu kabul edecek kadar cesurum. Üstelik en kötüsü ne biliyor

musun? Onu öldürdüğüme pişman değilim. Yaptıklarımın sebep olduklarından pişmanım, ama ben..." Öne eğildi, ellerini çenesinin altında birleştirip dimdik öne baktı. "Zeus hamile olduğunu biliyor."

Nefesim kesildi. "Bu kötü mü? Kulağa kötüymüş gibi geliyor."

"Sanmıyorum. İkimize de zarar vermek istediğini zannetmiyorum. En azından şimdilik" diye ekledi; kendimi rahatlamış hissetsem mi emin olamadım. "Bana bir soru sordu, Josie. Bunun bir çocuk getirmek isteyebileceğim bir dünya olup olmadığını sordu."

Gözlerimi kapatıp kanepeye iyice gömüldüm. Seth'e, Tetis'in, Hyperion'un ölümü yüzünden yaptıklarını gösterdikten sonra sorulacak en kötü soruydu.

"Çocuğumuzun böyle bir dünyada doğmasını istemiyorum, özellikle de büyüüp yaptıklarımı öğrenmesini istemiyorum. Ya da kim olduğumu."

Gözlerimi yukarıya çevirdim. "Sen harika bir..."

"Birçok kötü şey yaptım, Josie." Gözleri hâlâ üzerimdeydi, gözbebekleri hafifçe genişledi. "Senin için iyi biri olmaya çalıştım. Hyperion'u güvende olman için öldürdüm, ama bu beni daha iyi biri yapmadı."

"Kötü şeyler yaptığını biliyorum, ama bu senin kim olduğunu belirlemez." Onun için üzgündüm. "Telafi ediyorsun. Telafi *ettin*. Sen kötü biri değilsin ve çocuğumuzun babasının kim olduğundan asla utanmayacağına eminim."

Boğazında görünür bir yumru belirdi ve konuştuğunda sesi hırıltılı çıkıyordu. "Bunun doğru olmasını istiyorum. Doğru olmasına ihtiyacım var."

Yerimde doğrulurken gözyaşları genzimi yaktı. Seth kollarını açtı, onun kir, pasak ve Tanrı bilir neyle kaplı

olduğuna aldırmadım. Kucağına tırmanıp kollarımı arkasına doladım. Bir elini başımın arkasına koydu, parmaklarıyla saçlarımı okşamaya başladı. Beni sıkıca göğsüne bastırdı, o kadar sıkıydı ki kalbinin atışını hissedebiliyordum. Seth tepeden tırnağa titrediğinde nefesim kesildi.

Moralini düzeltmeyi çok istiyordum, ama bunu nasıl yapabilirdim ki? Ne söyleyebilirdim? Söyleyebileceğim güzel sözler sadece yalandan ibaret olurdu, Seth de bunu biliyordu. Ne olursa olsun, onun yaptıkları Long Beach ve Los Angeles'ta olanlara sebep olmuştu ve dolaylı da olmuş olsa, önemi yoktu.

Eylemlerin sonuçları olurdu, bunu o da biliyordu.

Bunu hayatı boyunca taşıyacaktı. Tek yapabileceğim, kendisine zaten yapmakta olduğunu bildiğim şeyi azaltmaktı. Yapabileceğim tek şey, ona yardım etmektir.

Önce kirli yanağını, sonra terden sırılsıklam olan alnını öptüm. Gözyaşlarım kirpiklerimi ıslatırken Seth başını kaldırdı ve dudaklarını dudaklarıma bastırdı, ellerimi arkasından çekerken onu uzun uzun öptüm. Yanaklarını kavradım.

“Tek bir seçenek var, o halde.” Göz göze gelebilmemiz için geri çekildim. “Biz de bunu doğru hale getiririz.”

8

Josie

Seth bana Long Beach'te gördüklerini anlattı: yıkım ve ölüm, insanlar yakınlarını molozların altından çıkarırken şahit olduğu üzüntü. Bulduğu insanlardan tam olarak kaçının vefat ettiğini biliyordu.

Elli altı.

Bunlardan dördü çocuktu.

Kalbim onlar için kırılıyor, Seth içinse eziliyordu, çünkü bu... Bu alması zor bir dersti, uzun zaman boyunca unutulmayacak bir ders.

Doğal olmayan bir kıyametin sorumlusu olan birini teselli etmekte yetenekli olduğum söylenemezdi, ama çok geçmeden farkına vardım ki aslında yapmam gereken tek şey, içini dökmesine izin vermek ve yanında olmaktı.

Öncesinde ona söylediklerimde ciddiydim. Seth'in çok muhteşem bir baba olacağını ve çocuğumuzun büyüdü-

ğünde ondan utanmayacağını ya da korkmayacağını bilmesi için her şeyi, ama her şeyi yapardım.

Seth en sonunda kanepede uyuyakaldığında, yorgunluktan bayıldığı için böyle yaptığını düşündüm. Bu yüzden ona sokulup elimi göğsüne koydum. Derin ve düzenli nefes alıp verişini hissederek öylece uyuyakaldım.

Bir kolun beni belimden yakalayıp kenara çektiğini hissettiğimde, aradan kaç saat geçtiğini bilmiyordum. Sıcacık, sert bir göğse çarptım ve gözlerimi kırıştıtırarak açtım.

Seth'in kalın, koyu renkli kirpikleri açıldı ve kehribar rengi gözleri benimkilerle buluştu. "Hey" diye mırıldandı.

Yatakta olduğumuzu, yan yana yatar halde birbirimize baktığımızı ve Seth'in saçlarının ıslak, yüzündeki kirin temizlenmiş olduğunu fark ederken düşüncelerim uyku mahmurluğundan sıyrılamamıştı. "Biz nasıl yatağa geldik?"

"Seni birkaç saat önce buraya taşıdım. Çok derin uyuyordun. Ayakkabılarını ve pantolonunu çıkarırken bile uyanmadın. Ya da ben duş alırken." Yüzüme düşen bir tutam saç kulağımın arkasına sıkıştırdı. "Ya da yatağa geri döndüğümde."

"Gerçekten mi?" diye esnedim. "Saat kaç?"

"Epey erken." Elini saçımdan çekip parmaklarının ucuyla alnıma dokundu. "Kanepede uyuyakaldığım için üzgünüm."

"Sorun değil."

Yüzünde başka bir gülümseme belirdi. Kötü bir gülümseme değildi. Daha çok çocuksu bir gülümsemeydi. "Yalan söylüyorsun."

"I-ıh" diye mırıldandım.

“O kanepenin kalastan farkı yok.” Parmağını burnuma bastırdı. “Gerçi, ben yanıdaydım, o yüzden muhtemelen çektiğin en güzel uykuydu.”

Uykulu bir kahkaha attım. “Egon beni şaşırtmayı her zaman başarıyor.”

Parmağını altdudağıma koyarken bakışları benimkilerle buluştu. “Sen de beni her zaman şaşırtmayı başarıyorsun.”

“Niye? Yine horluyor muydum yoksa?”

Kıkırdadı. “Yo. Ama senin kadar güzel birinin uykusunda kamyon çarpmış *Chewbacca* gibi ses çıkartması epey etkileyici.”

“Sesim öyle çıkmıyor bir kere.” Uyku mahmurluğunu sonunda üzerimden atıyordum. “Yalancı, yalancı, sana kimse inanmaz.”

Seth göz kırptı, ben de gözlerimi devirdim. “Bahsettiğim o değildi. Sen... Sen beni şaşırtıyorsun, Josie.”

Dudaklarımda şapşal bir gülümseme belirdi. “Öyle mi?”

“Evet.” Parmağını çeneme indirdi. “Sadece bil istedim.”

“Teşekkür ederim.” Panjurların arasından hafif bir ışık sızıyor, Seth’in yanağının kıvrımlarına düşüyordu. “Bu sabah nasıl hissediyorsun?”

Bir zamanlar Seth muhtemelen kendini tamamen kapatıp bu soruya cevap bile vermezdi. Bir şakayla geçiştirirdi. Ama şimdi öyle yapmadı.

“İyiyim” dedi. Parmağını boğazımdan aşağı sürüklerken kirpiklerini indirdi. “Bazı şeyleri, gördüğüm şeyleri düşünüyorum, ama... İyiğim. Ya sen?”

“Aynı.” Elimi çıplak göğsüne koydum, dokunuşumla biraz irkildi. Bu hoşuma gidiyordu, basit bir dokunuşumun bile onda bu etkiyi uyandırdığını bilmek.

Bakışları yüzüme odaklandı. “Sana bir teşekkür borçluyum.”

Kaşlarımı çattım. “Ne için?”

“Geçen gece için. Sadece yanımda olup beni dinlediğin için.” Parmağını köprücük kemiğimin kenarında dolandırdı. “Bunun benim için ne kadar önemli olduğunu bilemezsin.”

Ne kadar önemli olduğunu bildiğimi düşünüyordum. “Her zaman senin yanında olacağım. Ne olursa olsun. Seni seviyorum.”

Bu iki küçük kelimeyi dillendirmek önceden çok zordu. Bir zamanlar onları söyleyecek cesaretim yoktu. Şimdiyse çatılara çıkıp şapşal gibi bağıra çağıra söylemek istiyordum.

Gözleri daha koyu, sarımsı kahverengi bir renk aldı. “Bir daha söyle” diye fısıldadı, neredeyse yalvardı.

Gözlerim onun gözleriyle buluştu, tekrar ve tekrar söyledim, dudaklarıyla beni susturana kadar da söylemeye devam ettim. Dudakları benimkilere karşı nazikti, dokunuşunda onun devasa gücü ve kuvvetiyle tezat oluşturan bir tatlılık vardı ve dudakları dudaklarıma nazikçe değiyor olsa da, onu bütün benliğimle hissediyordum. Seth beni hafifçe öperken onu görebilmem için biraz doğruldu. Ellerimi göğsünden çekerek, parmaklarını parmaklarıma doladı ve birleşen ellerimizi dudağına götürdü. Avcuma bir öpücük kondurdu.

“Bunu duymaktan asla bıkmayacağım.” Elimini tekrar göğsüne, kalbinin küt küt attığı yere doğru indirdi, ardından elini enseme koydu. “Asla da bıkmayacağım. Sana olan hislerim her geçen gün artıyor ve bu bazen beni korkutuyor, ama seni seviyorum. Dün. Bugün. Bundan bin yıl sonra da seni seviyor olacağım.”

İçime bir sıcaklık yayıldı. Bunları duymak ısınmak için güneşe oturmak gibiydi, Seth az önce paylaştığımız hafif, nazik öpücüğün ötesinde bir öpücükle sözlerini doğruladı. Beni öperken sanki tek bir hareketle beni istiyordu, karşılığında ben de onu istiyordum.

Birbirimize karşı hissettiklerimiz, her öpücük ve her dokunuşla tekrar tekrar dile getiriliyordu. Aramızdaki battaniye birdenbire kaydı ve Seth'in elleri kalçalarımı kavradı. Beni kendine doğru çekip bedenini bana bastır-
dı. Giydiği gevşek eşofman aramızda pek bir mesafe yaratmıyordu, öpücüklerinin nane kokusu ve sert bedeninin benim bedenime yaslandığında verdiği hisle hevesim artıyordu.

Daha fazlasını istiyordum, onu o kadar çok istiyordum ki her yanıma ağrıyor ve sadece bununla kalmayıp fiziksel isteğin daha derinine iniyor, tenime kazınıyor, kemiklerime işliyor ve kaslarıma yerleşiyordu.

Bütün bu hislerin hâlâ bu kadar yoğun olması çılgıncaydı, sanki birbirimizi ilk kez öpüyor, birbirimize ilk kez dokunuyormuşuz gibi. Belki de âşık olmak buna sebep oluyordu. Karşılaştırabileceğim benzer bir durum yoktu, ama aşk yüzünden olduğunu düşünmek hoşuma gidiyordu. Olmak zorundaydı, çünkü her defasında böyleydi, sanki beraber olduğumuz ilk sefer ve son sefermiş gibi.

Parmaklarını göğsümün ucunda gezdirirken derin bir sesle, "Çok güzelsin" dedi. Elini aşağıya kaydırarak karnıma doğru ilerlerken kalbim küt küt atarken irkildim. Delici bakışlarıyla bana bakarken kirpiklerini kaldırdı. "Birkaç ay içinde çok daha güzel olacağından eminim."

Kalbim birden öyle hızlı atmaya başladı ki göğsümden çıkacağını sandım. Bunu söylerken ciddiydi. Sözlerindeki gerçek inkâr edilemezdi.

Ardından beni tekrar öpmeye başladı. Böyle anlar, az önce söylediği o sözler, hem değerli hem de çok güçlüydü.

Dudaklarını çenemin kıvrımına, kulağıma doğru kaydırıldı. Yanaklarım kıpkırmızı olurken tenimi bir titreme aldı, kaslarım gerildi. “Önümüzde yoğun bir gün olduğunu biliyorum.”

“Evet, var” diye fısıldadım.

Geri çekilirken dudağımın kenarını öptü. “Diğerlerini bulup onlarla dün burada olanlar hakkında konuşmamız gerektiğini biliyorum.”

Gözlerimin yavaş yavaş kapanmasına izin verirken boğazımı temizledim. “Evet.”

Çenemden boğazıma, oradan da daha aşağı inen öpücükler kondurmaya başladı. “Üstelik şu yarı tanrıyı da konuşmalıyız.”

Dudakları göğüslerimden birini buldu, durup oyalmaya başladı. Parmaklarımı çarşafa geçirdim, ağzımdan titrek bir inilti çıkıverdi.

Ardından dudakları karnıma değerek gıdıklanan bir yere dokundu. “O yarı tanrıya Titanlardan daha önce ulaşmalıyız. Eğer babasına biraz olsun benziyorsa, Titanların bu çocuğun onlar için bir şarj aleti olmaktan daha değerli olabileceğini fark etmelerine izin veremeyiz.”

Bu doğruydü. Özellikle de bu yarı tanrı başka insanları şiddet yanlısı yapabiliyorsa. Kötücül amaçları olanlar için bu, işe yarar bir güçtü.

Göbek deliğimin tam altını öptü. “Ama hepsinden önce yapmamız gereken bir şey var.”

Düşüncelerim biraz dağınıktı. “Neymiş o?”

“Dün revire gitmedin, değil mi?”

“Hayır.” Gözlerimi açıp ona bakabilmek için çenemi indirdim. “Eğer sadece başka bir yere gitmemizi söyleseler bile orada olmanı istedim.”

Seth bana bakıp kalbimi hoplatan bir gülümseme gönderdi. “Teşekkür ederim.”

“Ne demek.”

Bakışları üzerimde gezindi. “Gün çılgın bir hal alma-
dan önce onu halletmeliyiz.”

“Katılıyorum.” Göz göze geldik ve ona gülümsedim. “Artık hazırlansak iyi olur.”

Kıkırdayan Seth, bir kez daha doğrulup üzerime tırmandı. “Ah, ama bunu şimdi yapmayacağız.”

“Yapmayacak mıyız?” Ellerimi onun sıcak omuzlarına koydum.

Kocaman ve güçlü elleri başımın iki tarafına doğru indi, derin bir şekilde çarşafa bastırdı. “Sanırım yanlış söyledim” dedi, dudaklarını benimkilere değdirerek. “Öncelikle yapacağımız başka bir şey var.”

Midemde kelekler uçtu. “Peki, neymiş o?”

“Eh, önce senin yapacağın bir şey.”

Dudakları dudaklarımı kontrol altına alırken nefesim kesildi. Kollarımı dolayıp ona sımsıkı sarıldım. Dilini dilimin üzerinden kaydırdı. Seth sonra tekrar harekete geçti, aşağılara kayd ve bunu yaparken hiç acele etmedi. Külotum bir şekilde çıkıvermişti, tenim ile Seth’in elleri ve dudakları arasında hiçbir şey yoktu. Tanrısal bir sihir olmalıydı, çünkü ortadan kaybolmuş gibi gözüküyorlardı. Sonra fark ettim ki bu gerçekten sihirdi, çünkü diliyle kalçam ile kalça kemiğim arasındaki hassas noktayı bulmuştu. O kalçamdan

aşağı doğru inerken ellerimde tuttuğum saçlarını bıraktım, tenimi dişliyor, sonra oluşan ufak sızıyı diliyle yatıştırıyordu. Dilinin her darbesi elektrik teline dokunmak gibiydi.

Sıcak nefesi en özel yerime doğru ilerlerken titredim. “Ne... Önce neyi yapacaktım?”

Dudakları düpedüz şeytani bir gülümsemeyle kıvrıldı. “Benim adım bağıracaksın.”

Seth

Josie ile el ele, patikayı eğitim tesislerinin bitişiğindeki iki katlı binaya kadar takip ettik.

Saat hâlâ erkendi ve ortalıkta dolanan çok az öğrenci vardı, çoğu kahvaltı için kafeteryaya yöneliyordu.

Güneş parlıyor, hava ısınıyordu. Yatakta Josie’ye yaptıklarım yüzünden vücudum hâlâ ağrıyordu. Dün birçok açıdan berbat geçmişti, ama bugün... Bugün çoktan daha iyi bir hal almıştı bile.

“Sence yazın burada kaç öğrenci kalıyor?” diye sordu Josie.

Dönüp ona baktım. Saçını saniyeler içinde dağılacakmış gibi duran bir topuz yapmıştı. Kızlara özgü bir sihirle düzgün duruyor olmalıydı. “Emin değilim” diye yanıtladım. “Tahminde bulunmam gerekirse, birkaç yüz falandır. Belki de yaklaşık bin kişi.”

“Normal üniversitelere göre bu sayı fazla mı bilmiyorum.” İlham perilerinin heykellerinden birine doğru baktı. “Ama fazlaymış gibi geliyor.”

“Öğrencilerden bazılarının muhtemelen dönecek bir evi yok.” Göğsüme yayılan soğuk hissi önemsemedim. “Ares’e

karşı savaşıta çoğunun evi yerle bir oldu. Yaz derslerini kalacak bir yer edinmek için kullanıyorlar.”

Dönüp bana baktı. Bir an geçti, sonra elimi sıktı.

“Neden sordun?”

Omuz silkti. “Kampüs boş görünüyor. Dün olanları düşünürsek, bu muhtemelen iyi bir şey.”

Başımı salladım. “Doğru.”

Onun önüne geçerek revirin geniş bir koridora, oradan da bekleme odasına açılan kapısını açtım.

Arkasında yaşlıca bir melezin oturduğu kare şeklindeki camın önüne geldik. Bir melezin bu görevde olduğunu görmek biraz tuhaftı. Melez Yasası’ndan önce melezler ya Avcı ya Muhafız ya da hizmetçi olurdu. Böyle konumlarda bulunmazlardı, ki bunun henüz yaygınlaşmış olduğunu da zannetmiyordum. Üniversite, melezleri işe alan ilk yerlerden biri olacaktı. Geri kalan topluluklar da yavaş yavaş arkalarından gelecekti.

Melez kadın bakışlarını yukarı kaldırıncı eskiden bir Avcı ya da Muhafız olduğunu hemen anladım. Sol yanığında iblis damgası vardı, bir ısırık izi.

Lanet olası iblisler.

İşte böyle pisliklerdi.

Endişeli bakışlarla bir bana bir de Josie’ye baktı. Ne olduğumuzu sezmişti. “Size nasıl yardımcı olabilirim?”

“Eğer müsait bir doktor varsa, onunla görüşmek istiyoruz” dedi Josie.

Josie’nin elini bırakmadan, dirseğimi camın pervazına koyup içeri eğildim. “Başka bir deyişle, bir doktorun müsait olması şart.”

Josie bu kez elimi sıktığında, güven verir bir yanı yoktu. Ona göz kırptım.

O da gözlerini devirdi.

Camın ardındaki kadın başını salladı. "İçimde, müsait bir doktorumuz olduğuna dair bir his var. Buyurun, oturun."

Josie'ye doğru kaşımı kaldırdım, pencereden geri çekilerek onu da benimle birlikte çektim.

Sekreter gözden kaybolurken Josie, "Uslu dur" diye mırıldandı.

"Her zaman."

Bana manalı bir bakış atıp otururken elini başına götürdü, ama sonra somurtup durakladı. Ne yaptığını anlamıştım. Josie ne zaman endişeli olsa saçıyla oynardı. Topuz yaptığını unutmuş olmalıydı.

Gergin hissetmesini istemediğimden, elimle sırtını sıvazladım. "Hey."

Josie omzunun üzerinden bana baktı. "Ne oldu?"

"Bu iş bittikten sonra, mola verip pastırma yemeye gidebiliriz."

Gözleri ışıldadı. "Anlaştık."

Sırtını sıvazlamaya devam ederken kıkırdadım. "Sonra da Alex ile Aiden'ı bulmaya gideriz."

"Bana uyar." Camı gözlerken altdudağını ısırdı. "Sırtımı ovmaya devam et. Hoşuma gitti."

Gülümsedim, öne doğru eğilip yanağına bir öpücük kondurdum. "Durmayacaktım zaten."

"İyi."

Gözümün ucunda bir hareketlenme olunca dikkatim oraya kaydı. Sekreter geri gelmişti. Melez, camın arkasına geçer geçmez sağımızda bir kapı açıldı ve içeriden safkan bir kadın belirdi. Mavi hastane giysisiyle beyaz bir laboratuvar önlüğü giymişti. "Siz ikinizin bir doktora mı ihtiyacı var?" diye sordu.

İçimde doktorların normalde hastalarını bizzat almalarına dair bir his vardı, yine de revirin bir tanrı ile yarı tanrının gelip doktorla görüşmesine alışık olmadığımından emindim.

Josie elini serbest bırakıp ayağa kalktı. "Evet."

Doktor bana bir bakış atıp başını salladı, kapıyı açık tutuyordu. "Birlikte misiniz?"

"Tabii ki." Josie bana işaret edip ilerledi. Pek de rahat olmayan sandalyeden kalkıp onu takip ettim, çenemi kapalı tutup uslu duracağıma söz vermiştim, çünkü Josie'nin çok gergin olduğu belliydi.

Doktor dar bir koridorda bizi bekliyordu. Huzurumuzda olmak onu şaşırttıysa bile, belli etmedi. İfadesinde mesleki ilgiden başka bir şey yoktu. "Ben Doktor Morales" diyerek elini uzattı.

"Josie." Josie doktorun elini sıkıp bana döndü. "Bu da Seth."

Doktor soğuk elini benimkine doladı. "Sizinle tanıştığuma sevindim. İçeri gelebilirsiniz."

Doktor Morales normal bir doktorun ofisine benzeyen ufak bir odanın kapısını açtı. Josie bir an tereddüt etti ve ardından muayene masasına yürüyüp kenara oturdu. Ben de ona yakın kalarak elimi sırtından ayırmadım.

"Peki, siz ikiniz neden geldiniz?" Doktor Morales deri dört tekerlekli döner sandalyesine oturdu.

Josie bana bir bakış attı, ardından derin bir nefes aldı. Yanakları güzel, pembe bir renk aldı. "Ben hamileyim ve o da... O da, şey, babası."

Gülümsememek için kendimi zor tuttum. Josie bazen çok tatlı oluyordu.

Doktorun yüzünden anlık bir şaşkınlık ifadesi geçti.

Bizim yaşıımızda çocuk sahibi olan çok insana rastlamadığına emindim. Melezler her zaman doğum kontrol hapları kullanmak durumundaydı, safkanlar da genelde çok, çok yaşlanmadan önce çocuk sahibi olmazdı.

“Bizim ne olduğumuzu biliyor musunuz bilmiyorum” diye ekledi Josie.

Doktor Morales bacak bacak üstüne attı. “Siz ikinizin kim olduğunu biliyorum.” Yüzünde ani bir gülümseme belirdi. “Buradaki herkesin kim olduğunuzu bildiğine eminim.”

“Pekâlâ.” Josie rahatlamış göründü. “Kaç aylık olduğumu bilmiyorum, ama kadın doğumdan randevu almak dışında ne yapmamız gerektiğine dair pek fikrimiz yok.”

“Burada kadın doğum doktoru yok” dedi Doktor Morales.

“Bunu tahmin ediyorduk zaten” diye araya girdim, elimle hâlâ Josie’nin sırtını sıvazlıyordum. “Çok fazla öğrencinin bebek sahibi olduğu söylenemez, ama muayene olup seçeneklerimizi görmenin iyi olacağını düşündük.”

“Pekâlâ.” Doktor Morales ayağa kalktı, boynuna asılı stetoskoba uzandı. “Size genel bir muayene yapıp hayati değerlerinizin normal olduğundan emin olabilirim, ondan sonra ne yapabileceğimize bakarız, olur mu?”

Josie dudağını ısırarak başını salladı, artık geri çekilip onları rahat bırakmamın zamanı gelmişti. Doktor Morales işe koyuldu, Josie’nin önce kalbini, sonra da ciğerlerini dinledi. Hatta kulaklarını ve ilginç olanlar hariç diğer her deliği de muayene etti. Ardından sorular sormaya başladı. Kişisel sorular. Josie’nin daha da kızarmasına neden olan sorular.

* Bu ilk hamileliği miydi?

Hamile olduğundan emin miydi?

Tahminen ne zaman hamile kalmıştı?

İşte o anda araya girdim. “Beş ile altı hafta önce oldu.”

Doktor Morales, Josie’nin karnını dokunarak muayene ettikten sonra, “Artık kalkabilirsin” dedi. Ne işe yaradığı konusunda hiçbir fikrim yoktu. “Hayati değerlerin harika, kesinlikle erken dönem hamilelikle karşı karşıyayız. Genellikle hamileliğin bu evresinde bekleyip görürüz.”

“Bu ne demek oluyor?” Josie tişörtünü düzeltirken ben de arkasına geçip tekrar sırtını sıvazlamaya başladım.

Doktor Morales tekrar sandalyesine oturdu. “Siz ikiniz bizim... Bizim türümüz arasındaki hamilelikler hakkında ne biliyorsunuz?”

Kaşımı kaldırdım. “Şey...”

Josie hafifçe ayaklarını sallarken omuz silkti. “Ölümlü... Birinin hamileliğine benzer değil mi?”

Doktor işte o zaman gülümsedi. “Hamilelik süresi açısından mı? Dokuz ay sürüyor. Bazısı bütün bu süre boyunca hamile kalmayıp bebeklerini biraz erken doğurabiliyor, tıpkı ölümlülerde olduğu gibi. Bu duruma bizim türümüzde, özellikle de safkanlarda daha çok rastlanıyor, ikinizde bulunan eter miktarını göz önünde bulunduracak olursak ikiniz için de böyle olacağını tahmin ediyorum.”

“Dur biraz.” Endişeyle irkildim. Bebekler hakkında pek bir şey bildiğim söylenemezdi, ama erken doğumun kötü, çok kötü sonuçlanabileceğini biliyordum. “Ne kadar erken?”

“Öyle ciddi bir şey değil. Kesinlikle yedi ve dokuzuncu aylar arasında, genellikle sekizinci ayda, ama...” Sertçe nefes verdi. “İki safkanın hamileliğinin ilk üç ayın ötesine geçmesi çok zordur, söz konusu melezler olduğunda daha da zor olur.”

Gerildim, ama elimi bırakmadım. “Bundan haberim yoktu.”

“Olduğunu sanmıyordum. Hamileliğin çok tartışılan bir konu olduğunu sanmıyorum, şeyler arasında...” Durdu, yine de ne demek istediğini anlamıştım. Ben Apollon iken yarı tanrı olduğumdan bana hamilelik yasaktı. “Kimse neden olduğunu bilmiyor. Bazıları gerçekten tıpla alakası olmadığına, Kader’in işi olduğuna inanıyor.”

Üstdudağımı kıvırdım. Kader. Tanrılar.

“Bebegi kaybetmemek için yapabileceğim bir şey var mı?” diye sordu Josie.

“Hamile olduklarını öğrendikleri andan itibaren yatakta kalan kadınlar oldu, ama sonuç değişmedi. Yani ya tutacak...” Doktor Morales bana baktı. “Ya da tutmayacak.”

Bu bana tamamen saçmalık gibi geliyordu.

Josie bakışlarını yukarı çevirip bana baktı, gözleri kocaman olmuştu.

Doktor Morales, Josie’ye odaklandı. “İkinci üç aya henüz aylar var. Kadınların üçüncü üç ayda belirtileri daha çok göstermeye başladığını söyleyebilirim.”

“Bu ne anlama geliyor?” Elimi Josie’nin ensesine doldurdum, parmağımla damarlarında atan kalbi hissettim.

“Daha yorgun hissediyorlar. Mide bulantısı ve kusma annelerimizi genelde birinci üç aydan ziyade üçüncü üç ayda etkilemeye başlıyor, aynı ölümlü hamileliklerinde olduğu gibi. Sırt ağrısı ve benzer başka şeyler de oluyor, ama siz ikiniz... İkinizin durumu çok farklı olabilir.”

Josie başını eğdi. “Ne gibi farklı?”

“*Mitler ve Efsaneler* dersini alalı çok oldu, hatırladığım kadarıyla bir yarı tanrı ile tanrının çocuğu olduğunu hiç hatırlamıyorum.”

Lanet olsun.

İkimiz de bizimki gibi başka çiftler olduğundan çok emindik. Eğer yoksa bu demekti ki...

Josie ayaklarını sallamayı kesti. “Yani, biz ilkiz mi diyorsunuz?”

“Bildğim belgelenmiş ilk vaka sizsiniz.” Doktor Morales’in yüzünde bir merak ifadesi oluştu. “Bu hamilelikte her şey mümkün olabilir.”

9

Josie

En iyi kadın doğum uzmanı.

Doktor Morales bize bir kadın doğum doktoru bulmak için bir yerleri arayacağını söyleyince Seth bunu sipariş etmişti. Doktor Morales bunu yapacağına dair güvence verdi, ama bu noktada, çocuk doğurmakla ilgisi olan herhangi bir doktor bile beni memnun ederdi.

Seth ve ben birlikte olup bebeği olan tek tanrı ve yarı tanrı çift miydik? Bu... Vay be, bu bana çok çılgınca geliyordu. Ki bu da Doktor Morales'in bebeği taşımak konusunda güçlük yaşamaktan üçüncü üç ayda daha fazla belirti göstermeye kadar söylediği hiçbir şeyin bir anlam ifade etmeyebileceği anlamına geliyordu.

Ondan önce doğum testini yapan hemşire gibi, Doktor Morales de gerekli hormonların hâlâ yerinde olup olmadığını teyit etmek için kan testi yaptı.

Zaten bildiğim bir şeyi onaylaması için kan testi yapmaya ihtiyacım yoktu. Hâlâ hamileydim. İster içgüdü ister çiçeği burnunda bir annenin önsezisi deyin, biliyordum işte.

Pastırma almak için kafeteryaya gidip orada Alex ve Aiden'la karşılaşınca Seth ile doktorun söylediği hiçbir şeyi doğru düzgün tartışma fırsatı bulamamıştık. Onlar da Marcus'u görmeye gidiyordu ve dördümüz de kendimizi burada, Marcus'un ofisinde bulduk.

Alex'in babası Alexander oradaydı, kızını gördüğü an gözlerinin kenarları kırışarak gülümsedi.

Alex'in Aiden'ın yanından ayrılıp dosdoğru babasına sarıldığını görünce göğsümde acı bir his belirdi. Kıskaçlık ya da gıpta etmenin yakıcı hissi değildi bu. Yine de ilişkilerine imrendiğim doğrudu. Babamla buna sahip olmak isterdim. Onu geçtim, babamı *görmeyi* isterdim. Yani daha çok yalnızca... Üzgün hissediyordum.

Koltuğuma doğru yürürken bakışlarımı kaçırıp Seth ile göz göze geldim. Gözlerinde yumuşak bir bakış vardı, aklımdan geçenleri biliyor mu diye merak ettim.

Onun yanından geçerken parmaklarıyla hafifçe koluma dokundu. Marcus'un karşısındaki geniş berjer koltuklardan birine otururken dokunuşu beni tuhaf biçimde rahatlattı.

"Teşekkürler" dedi Marcus, gözlerini Seth'ten ayırmadan devasa, maun masasının arkasına geçip otururken. "Öylece ofisimde belirmeyip yürüyerek kapıdan girdiğiniz için."

Aiden diğer boş sandalyenin yanından gülümsedi.

"Bugün egzersize ihtiyacım olduğunu düşündüm." Seth kollarını göğsünde kavuşturdu. "Ama başka bir zaman sen hiç beklemezken ortaya çıkmaya özen gösteririm."

Marcus, Alex'e dönmeden önce Seth'e pis bir bakış at-

tı. Alex ise yanımdaki sandalyede yerini aldı. “Sanıyorum hepiniz dün olanları konuşmak için buradasınız?”

Dün o kadar çok şey olmuştu ki nereden başlayacaklarından tam olarak emin değildim.

İlk konuşan Alex oldu, her zamanki gibi başı çekiyordu. “Öldürülen melez hakkında birkaç bilgiye ulaştığımızı düşünüyoruz.”

Sandalyesine oturan Marcus, bacak bacak üstüne attı. “Şu anda, beni hiçbir şey katilin adını bilmek kadar mutlu edemez.”

Aiden araya girdi. “İşte o yok.”

“Peki, adını öğrenirseniz ne yapacaksınız?” dedi Seth.

Marcus’un bakışları yanımda duran Seth’e kaydı. “O kişiyi yetkililere teslim etmem gerekir, ama yapmayı *iste-yeceğim* şey bu olmazdı.”

Seth başını eğdi. “Anlaşıldı.”

“Pekâlâ.” Uzun bir nefes verdim. “Bunu da konuştuğumuza göre... Dünkü maskenin üzerinde Ares’in işareti vardı.”

Marcus’un çenesi kasıldı. “Evet, öyle.”

“Seth ile konuştuktan sonra, bunu yapan her kimse, tek bir kişi veya grup da olsa, Ares’i izlediğini düşünüyoruz” diyerek devam ettim. “Şey, daha doğrusu, onun inançlarından bazılarını izliyor.”

“Sonuçta, Ares melezlerden nefret ediyordu. Ölümlüleri nasıl görüyorsa onlara da öyle bakıyordu. Onunla aynı fikirde olup safkanların ölümlü diyarını yönetmesi ve melezler ile ölümlülerin onlara hizmet etmesi gerektiğini düşünen birçok safkan vardı.” Seth’in sesi düz ve duygudan yoksundu, ama Ares hakkında konuşmanın onun için sıcak bir ocak demiriyle art arda darbe almaktan farksız olduğunu biliyordum.

Özellikle de kimin odada bizimle olduğunu düşünürsek.

Seth, "Tanrılar adına *Islahları* yaparken onun destekçilerinin birçoğunun işini bitirdim, ama hepsinin değil" diyerek konuşmasını bitirdi.

"Bunun doğru olmadığına, kampüste olup bitenden sorumlu olan kişinin Ares'le ilgisi olmadığına inanmak istemedim."

Aiden araya girdi. "Ama Ares'in işaretinin o maskeye kazınmış olduğunu göz ardı edemeyiz."

"Üstelik mantıklı da." Alex öne eğildi, omuzları gerilmişti. "Burada bir sürü olay yaşandı..."

"Sadece burada değil." Marcus sözünü kesti. "Bazı safkan topluluklarında ve Akitlerde de benzer sorunlar ve ölümler yaşandı."

Alex, "Yani, az çok planlanmış bir şey olmalı" diye devam etti. "Öyle değil mi?"

"Çoğu nefret grubu öyledir. Bazıları diğerlerinden daha planlı hareket eder, zannediyorum." Marcus, başı ağrıyormuş gibi iki eliyle alnını ovuşturdu. Uzun bir an geçti ve elini sandalyenin kenarına koydu. "Ares'in ismini duymak istediğim son şeylerden biriydi."

"Aynı şekilde benim de." Alex'in sesi kısık çıkmıştı, Seth'in de aynısını düşündüğünü biliyordum. "O ölmüş olabilir, ama ondan kurtulduğumuzu sanmıyorum."

Seth

"Peki, plan nedir?" diye sordu Marcus, her zamanki gibi hemen işe koyularak.

"Hâlâ Ares'in inançlarını devam ettiren bir grup saf-

kan olsa da olmasa da, bence bariz olanla başlamalıyız. Yani burada, kampüste olan safkanlarla.”

“Üstelik sadece öğrenciler de değil, çalışanlar da öyle” diye katıldı Aiden. Bu konuda konuşmamıştık, ama belli ki aynı fikirdeydik. “Hepsinin yazdığı bir listeye ihtiyacımız olacak.”

Marcus kaşını kaldırdı. “Bu bir sürü gizli bilgi demek.”

“Öyle olduğunu biliyorum.” Aiden gergin gergin gülümsedi. “Bu bilgilerin paylaşılmasının bir sürü kuralı çiğnediğini de biliyorum, ama bu insanları teker teker kontrol edebilmeliyiz.”

“Peki, ne arayacağız?”

Josie öne eğildi. “Buradaki öğrenciler ve çalışanlarla ilgili elinizde bulunan bilgilere göre değişir. Onların geçmişleri, nereden geldikleri, aile bilgileri ve bunun gibi şeyler.” Josie’nin heyecanı sesinden belli oluyordu, bakışlarımı ona çevirdim. “Eğer böyle bilgilere sahipseniz, bir profil oluşturabiliriz.”

Alexander’ın bakışları ciddileşti.

“Profilden kastın ne?” Alex koltuğunu Josie’ye doğru kaydırды.

Josie, “FBI ve diğer emniyet kuruluşlarının suç işlemeye yatkın olan insanları belirleyip işlenen suçlar arasındaki benzerlikleri ortaya çıkarmak için kullandığı bir yöntem” diye açıkladı. “Psikolojik davranışlar ve profili çıkaran kişinin önceden benzer suçlar işleyen kişiler hakkında bildiklerine göre inşa edilir.”

Alex boş boş ona baktı, benimse dudaklarım oynadı.

“Pekâlâ. Örneğin, halihazırda nefret suçları işleyen insanlara ait profiller bulunuyor. Bu profili alıp bir safkana uygulayabiliriz. Eminim, aynı tehlike işaretleri

ortaya çıkacaktır: Önyargının daha erken sergilendiği benzer çocukluklar geçirirler, genelde daha önce sabıkaları bulunmaz, taraflılık duyguları genellikle diğerlerinininki kadar belirgin olmaz, bir şekilde mağdur olduklarını hissettikleri bir durum olmuştur. Daha devam edebilirim.” Yanakları pespembe oldu. “Ama demek istediğim, muhtemelen buradaki her safkanla konuşmamız gerekmiyor. Gerekli bilgilere erişerek, olası şüphelilerin listesini daraltabiliriz. Eminim, internetten ya da emniyette bağlantınız varsa onlardan basit profil örnekleri bulabiliriz.”

Marcus başını eğdi. “Aslında, emniyette bazı bağlantılarımız var.”

“Eh...” Josie arkaya yaslandı. “Ben olsam onlara ulaşıp ellerinde bir profil olup olmadığını sorardım. Ya da daha da iyisi, eğer eğitililerse belki bilgileri gözden geçirip...”

“Dur biraz. Josie, sen psikoloji okumuştun, öyle değil mi?” diye araya girdim, Josie kocaman gözlerle bana baktı. Başımı salladım. “O bir profil hazırlayıp kiminle konuşulacağını bulabilir.”

Josie, Marcus’a döndü. Bir an geçti. “Psikoloji okudum ve sınıf birincisiydim.”

Tabii ki öyle olacaktı. Benim kızım çok zekiydi.

“Ama daha önce hiç profil oluşturmadım, üstelik genel hatlarıyla bilsem de böyle bir şey için tecrübeli birine ihtiyacınız var. En azından, sizi doğru yönlendirmesi için.”

Marcus bunu düşünüyormuş gibi göründü. “Böyle bir bilgiyi başkasının eline vermek ciddi bir iş. Doğrusunu istersen, o kayıtlara erişme konusunda sana bu odadaki herkesten daha çok güveniyorum.”

Josie'nin karşısında oturan Alex'in yüzü düştü. "İşte şimdi biraz alındım."

Omuz silktim. "Bu bilgiyi bana verme konusunda rahat olmama hiç şaşırmadım."

"Bana güvenmemene şaşırdım aslında" dedi Aiden; bense gözlerimi devirdim.

Marcus'un yüzünde hafif bir gülümseme belirdi. "İçinizden Josie hariç herkesin, Ares'le kişisel bir münasebeti oldu. Bu iş için onun yaptıklarıyla yakından ilgisi olmayan birine ihtiyacım var, ama böyle özel bilgileri öylece veremem."

Alex konuşmak için ağzını açtı, ama Marcus elini kaldırıncaya sustu. "Yapabileceğim şey, bize yardım edebileceğini bildiğim birkaç kişiye ulaşmak olur."

Bu hiç yoktan iyiydi.

"Eğer bunun arkasındaki kişiyi bulursak ne yapacağız?" diye sordu Alex, Marcus elini indirir indirmez. "Onları burada durdurmak başka yerlerde aynı şeyin olmasını engellemeyebilir."

"Profil burada işe yararsa ve saldırılardan sorumlu kişileri bulabilirsek, neden başka bir yerde de işe yaramasın ki?" diye sordu Aiden. "Aynı sorunla karşılaşan okullarda ve diğer topluluklarda da uygulanır."

"Ama suçlulara ne olacak? Bir ölümlüyken, son derece hoşgörülüydüm..." dedi Josie, arkaya yaslanarak. "Ama eğer bir veya birkaç kişi ortalıkla dolanıp başkalarını kanlarında bulunan eter miktarına bakarak öldürüyorsa, o zaman bence hayatlarının geri kalanını bir hücrede geçirme haklarını kaçırmışlar demektir."

Alexander da dahil herkes, dönüp Josie'ye baktı.

"Ne var?" dedi Josie. "İnsanlar asla değişemez demiyorum, ama birini öldürdüysen? Eh. Hayır."

“Kana susamışsın” dedim ona. “Ve bu beni gerçekten tahrik ediyor.”

“Tanrılar” diye mızızlandı Alex. “Bunu bilmemize gerek yoktu, Seth.”

Omuz silktim, Josie de kıpkırmızı oldu.

“Bizim izlediğimiz süreç, ölümlü mahkemelerinkinden biraz farklı” diye araya girdi Marcus. “Biz daha...”

“Eski kafalıyız” dedi Aiden. “Dişe diş, öyle şeyler işte.”

“Ah” diye fısıldadı Josie. “Pekâlâ o halde, bu sorumu cevaplıyor.”

Marcus iç geçirdi. “Hepiniz ofisimden çıkar çıkmaz, çalışanların dosyaları üzerinde çalışmaya başlarım.”

En azından bu sorunu halletmiştik ve buradaki lanet safkanlar hakkında gerçekten yol kat ettiğimizi düşünüyordum, ama konuşmamız gereken tek konu bu değildi. “Diğer yarı tanrı hakkında da konuşmalıyız.”

Alex başını salladı. “Dün sana söyleyemedik, ama o yarı tanrının... Ares’in oğlu olması kuvvetle muhtemel.”

Bir an için Marcus’un gerçekten küfredeceğini sandım. Ağzını önce açtı, sonra kapadı. En sonunda, “*Tanrılar*” dedi.

“Aynen” diye mırıldandı Aiden. “Ares o çirkin, iğrenç burnunu her yere sokuyor.”

Marcus bacaklarını düzelterip öne eğildi, ellerini masaya koydu. “Öyle gözüküyor.” Tiksinti dolu bir iç geçirdi. “Neden böyle düşünüyorsunuz peki?”

Alex babasına olanları anlatırken, odadaki havanın değiştiğini hissedebiliyordum. Marcus, o lanet yarı tanrıyı bir an önce bulmamızın ne kadar önemli olduğunu hemen anladı.

“Titanlar onu daha önce görmediğimiz şekillerde kullanabilir.” Marcus dudaklarını büzdü. “Güçleri safkanlar

ve melezler üzerinde aynı etkiyi yaratmayacaktır, ama yanlış ellere geçerse daha fazla soruna yol açabilir. Soru şu: Onu nasıl bulacaksınız?”

“Deacon oraya gitmekte ısrar ediyor.” Aiden, Alex’in sandalyesinin arkasına doğru eğilirken iç geçirdi. “Bu fikri hiç beğenmiyorum, ama o ve Luke’un yarı tanrıları bulma konusunda bir yeteneği var. En kısa zamanda oraya gidip çocuğu bulmalıyız.”

“Hem şayet Ares’in oğluysa, sanırım onu tanırım.” Alex, tıpkı Josie’nin yaptığı gibi saçıyla oynamaya başladı. “Kulağa çılgınca geldiğini biliyorum, ama ben... Ben onu tanırım işte.”

Babası bundan hiç memnun olmuş gibi gözükmüyordu.

Ama ben Alex’in neden bahsettiğini anlamıştım. “Ben de onu tanırım.” Bakışlarını bana çevirdiğinde, hafifçe başını salladı. İkimiz de çocuğu görür görmez tanırdık. “Onları ben götürebilirim. Hem zamandan tasarruf ederiz hem de uçağa para vermeyiz.”

Marcus kaşını kaldırdı. “Bu kadar yarı tanrı ve bir tanrının orada olması akıllıca olur mu? Titanlar onun yerini henüz bulamamış olabilir, ama hepiniz orada olursanız, bu onları oraya çekecektir.”

“Ben burada kalacağım” diye söz aldı Josie. “Pluckley’ye gidip muhtemelen bir hayalet görmek istemediğimden değil tabii, sadece akıllıca olmaz.”

Aiden başını salladı. “Katılıyorum.”

“Bu bence de akıllıca.” Marcus başını salladı, ama Josie’nin aslında neden gitmediğinden haberi yoktu.

Bakışlarımı ona çevirdim, soruyu gözlerimden okumuş olmalıydı, çünkü dudakları hafifçe kalktı ve başını salladı.

Ona yaklaşarak, bakışlarımı Marcus'a çevirdim. "Senin henüz haberin yok." Alex'in babasına baktım. "Sizin de öyle, ama eninde sonunda öğreneceksiniz."

Marcus kaşını kaldırırken Alex elini ağzının üzerine koydu, gülümsemesini gizlediğı belliydi.

Ardından, artık söylemekten çok hoşlandığımı fark ettiğim o sözleri söyledim. Tuhaf şekilde gurur durduğum o sözleri. "Josie ile benim bir çocuğumuz olacak."

Bütün bu Ares meselesi Marcus'u gafil avlamış olsa da onu tamamen sarsılmış halde görmemiştim. Hatta daha önce onu bu kadar şaşkın gördüğümü bile hatırlamıyordum. İlk sefer Josie ile birlikte ortaya çıkınca ya da onu ararken hiç haber vermeden ofisinde belirince bile bu kadar şaşırmamıştı.

Bir bebeğin nasıl yapıldığını anlamıyormuşçasına bize baktı.

Alex'in kahkahası boğazına takıldı.

Dudaklarımda yamuk bir gülümsemeyle, "Bu çok mu şaşırtıcı?" diye sordum.

"Evet? Yani hayır." Marcus kafasını hafifçe salladı, bunun ne anlama geldiğini hiç bilmiyordum, sonra da Josie'ye baktı. "Bir tanrı ve yarı tanrının çocuğı. Bu..."

"Daha önce hiç olmadı." Josie sıırttı. "Biliyoruz. Daha yeni öğrendik."

"Ve bu... Bu muhteşem olacak." Dekanın gülümsediğine pek rastlanmazdı. Çok sık yaptığı bir şey değildi ve çoğunlukla gülümsemeden çok somurtmaya benzerdi, ama şimdi gerçekten gülümsüyordu, soğuk bakışlı yeşil gözleri yumuşamıştı. "Neden geride kalmak istediğini şimdi anladım. Bence bu olgun ve akıllıca bir karar. Ne kadarlık oldu?"

“Yaklaşık altı hafta.” Öne eğilip Josie’nin kulağına hafif bir fiske vurdum.

Josie bana bir bakış attı, yine de gülümsüyordu. “Ocağa kadar doğum yapacağımı sanmıyorum, ama uzmanlık alanı bebekler olan bir doktorla görüşünce sanırım daha çok şey öğreneceğiz.”

“Tebrikler” dedi Marcus, sandalyesinden kalkarak. “Bunda gerçekten ciddiylim.”

Sonra da daha önce yaptığını gördüğüm en şaşırtıcı şeyi yaptı. Bana doğru yürüyüp elini uzattı.

Sersemliği üzerimden atana kadar koca bir an geçmişti sanki. Şaşkınlık içinde elini sıktım. Marcus hiç elimi sıkmamıştı. Marcus eğilip Josie’nin yanağını öperken ben hâlâ orada öylece dikilip şapşal gibi ona bakıyordum.

Aiden bakışlarını bana çevirip kaşını kaldırdı. Göz göze geldiğimizde gülümsedi ve sonra bakışlarını kaçırıp elini Alex’in sırtına koydu.

Marcus geri çekilerek masasına yaslandı. “Eh, bugün beklenmedik haberlerle doldu. Çok iyi bir haber.” Bakışları kısa bir an için benimle buluştu, sanki ilk defa görüyormuş gibi bana baktı, sonra bakışlarını odada gezdirdi. “Ve pek de iyi olmayan bazı haberler.”

“Kulağa sıradan bir günmüş gibi gelmeye başladı” dedi Alex. “Ya da en azından...”

Kapının çalınmasıyla Alex sustu. Kapı tam açılırken döndüm. Bir Muhafız kafasını içeri uzattı. “Böldüğüm için üzgünüm, ama çok acil.”

“Sorun yok, Banks. Neler oluyor?”

Banks odaya girdi, omurgası dik ve omuzları gergindi. İçimden bir ses, günün “pek de iyi olmayan” kısmının

daha da kötüleşmek üzere olduğunu söylüyordu. “Az önce Chicago’daki bir topluluktan telefon aldık. Bir olay olduğunu ve şehrin farklı yerlerine dağılmış bazı insanlara ulaşamadıklarını söylediler.”

Alex dönüp Aiden’a bakarken kaşlarımı çattım. Marcus birdenbire duruldu. “Elimizde daha fazla bilgi var mı?”

Banks başını salladı. “Bence görmeniz gerek. Haberlere çıktı.”

Marcus çekmeceyi açıp ince bir televizyon kumandası çıkardı. Bir düğmeye basar basmaz masanın solunda duran camlı maun dolabın üst pencereleri yavaşça açılarak daha önce orada olduğunu bilmediğim bir televizyonu ortaya çıkardı.

Alex ekranın altındaki “Son Dakika” yazısını görür görmez “Lanet olsun” diye fısıldadı.

South Wacker Drive’da terörist saldırısı şüphesi. Birden fazla yaralı ve ölü olduğu öğrenildi.

Olan biteni anlamak için yazıyı okumaya gerek yoktu. Ekranda beliren bir keşmekeş manzarasıydı. İnsanlar kaldırımlara üşüşmüş, binalardan hızlıca çıkıp durma noktasına gelmiş trafiğin ortasına koşuyorlardı. Üzerleri tozla kaplanmıştı. Kamera dönerken, koşan insanların arasında öylece durup yukarı bakan insanlar görüldü, kamera ardından yukarıyı çekti.

Birkaç gökdelenden siyah dumanlar yükseliyor, gökyüzünü karartıp güneşi kapatıyordu.

Çenemi sıkıp ekrana bakarken başımı salladım. Muhabir ekranda görünmüyordu. Bomba şüphesi vardı, muhtemelen intihar bombacısı. Ölümlüler. Bazen kendi ken-

dilerine karşı bile ne kadar vahşı olabileceklerini unuttuyordum.

“Bu korkunç” diye fısıldadı Alex. “O binaların içinde bir sürü insan olmalı.”

Kamera tekrar kalabalığı, yanan binalardan birinin zeminini gösterdi, bir an için orada kalıp tekrar gökdelenlerden çıkan dumana odaklandı.

“Aman Tanrım.” Josie yerinden öyle bir hızla kalktı ki neredeyse koltuğu yere düşürüyordu. “Lanet olsun.”

“Ne oldu?” Ona döndüm.

“O adam... Kalabalığın içindeki o adam.” Hızla televizyona yaklaştı. “O *Kronus*’tu.”

10

Josie

Televizyonun önünde dururken midemin ayak parmaklarıma kadar indiğini hissettim. Az önce kimi gördüğüme inanamıyordum.

“Emin misin?” diye sordu Seth, birdenbire yanımda biterek.

“Evet.” Kocaman gözlerle ona baktım. “Milyonlarca yıl geçse de onu unutmam.”

Çenesi kasıldı. “Sana inanıyorum.”

Kamera artık binaya yaklaşmıştı. “Geri sarabilir misin?”

“Sanırım evet.” Marcus ayaktaydı, kaşlarını hafifçe çatmış halde kumandaya bakıyordu. “Galiba bu düğmelerden biri...”

“Tanrım.” Alex ayağa kalktı. “Şu kumandaya bir bakayım.”

Marcus kumandayı ona verdi ve dakikalar içinde televizyondaki görüntüler geri sarmaya başladı.

“Orada” dedim, nefesim tutularak. “Durdur.”

Alex görüntüyü durdurdu. Kalabalığın içinde onu hemen tanıdım. Ona işaret ederken parmaklarım buz kesmişti. “Bu o. Onu gördüğümde böyle görünmüyordu. Daha çelimsizdi, ama bu o işte.”

Herkes, benim Kronus olarak tanıdığım adamı ilk defa görmek için etrafıma toplandı. “Onu gördüğümde çok daha zayıftı. Çelimsizdi, ama bu o.”

Kronus kaldırımında duruyordu, omuzları şimdi genişti ve kasları giydiği soluk mavi tişörtü zorluyor, eskiden çökmüş olan göğsünü kapatıyordu. Cildi pürüzsüzleşip dolgunlaşmıştı. Karışık sakalı düzgünce kesilmiş, beyaz saçları da kısalmış, keskin elmacıkkemiklerinden arkaya yatırılmıştı.

En korkutucu kısmı da duruş şekliydi. “Bana mı öyle geliyor, yoksa doğrudan kameraya mı bakıyor?”

“Hay lanet.” Aiden yakına gelerek başını eğdi. “Gerçekten öyle gözüküyor.”

“Tekrar oynat, Alex” diye emretti Marcus.

İlk sefer onu görmenin verdiği şok yüzünden ve kameranın önünden hızlıca geçtiği için kaçırmıştım, ama görüntü tekrar oynamaya başlayınca kaçırmama imkân yoktu.

Kronus gülümsemişti.

“Tanrılar” diye gürledi Marcus, geri çekilerek. “Bundan onlar sorumlu.”

Alex geri ala bastı, Kronus’un görüntüsüne gelince durdurdu. Kronus’un gözleri neredeyse normaldi, ama irisleri o kadar siyahtı ki neredeyse obsidiyene benziyordu.

Seth, Banks’e döndü. “Chicago’nun dışındaki topluluk sana başka ne söyledi?”

Banks sertçe yutkundu. “Sadece televizyonda gördüklerinizi ve şehrin içinde bizim türümüzden olanlara ulaşamadıklarını.”

O evin dışına bırakılmış safkan bedenlerini hatırlayarak, “Eğer Titanlar Chicago'daysa ve topluluk şehirdeki safkanlara ulaşamıyorsa, Titanlar onlara çoktan ulaştığı içindir” dedim. “Onlardan beslenecekler. Daha önce de gördüm.” Hızlıca Marcus'a döndüm. “O safkanları oradan çıkarmalısınız. Hemen.”

Seth kısık sesle lanet okudu. “Peki, bu topluluk nerede?”

“Lincoln Park yakınlarında bir sitede” diye cevap verdi Banks. “Şehrin içinde bir kasaba denebilir.”

“Yani dikkatleri üzerimize çekmeden onları dışarı çıkarabilir miyiz?” diye sordu Seth.

“Öyle sanıyorum.” Banks, Marcus'a baktı. “Önceden arayıp geleceğimizi haber verebiliriz.”

“Onları dışarı çıkarmak için servisleri göndermemiz gerekir. Şehirde olanlar göz önüne alındığında, kolay olmayacak” dedi Marcus; yeşil gözleri parlıyordu.

“Bunu bekliyor olacaklar” diye söze karıştım; Marcus dikkatini bana verdi. “Bu dünyada uzun süre bulunmadığımı biliyorum, ama safkanlara ne yaptıklarını gördüm. Onları birer atıştırmalıkmiş gibi tüketip bitirebilirler. Eğer topluluk şehirdeki safkanlara ulaşamıyorsa, çoktan kayboldular demektir. Bunu söylediğim için üzgünüm, ama çoktan öldüler.”

Banks'in rengi attı.

“Josie haklı. Daha fazla kişi göndermeden önce kontrol etmeliyiz. Bu bir tuzak olabilir, biz de mezbahaya kuzu göndermiş oluruz” dedi Seth. “Ben topluluğa gidip etrafa bakabilirim. Servisleri getirmenin güvenli olduğundan

emin olurum. Siz sadece servisleri nasıl getireceğinizi çözersiniz.”

Kalbim tekledi. Seth, Titanlarla aynı yerde mi olacaktı? Zeus’un Long Beach’te ona gösterdiklerinin onu sarstığını biliyordum, ama bu riskliydi.

Dünyanın sonunu getirmesi muhtemel olan bir risk.

“Strateji açısından tam bir kâbus olacak, ama halledebilirim” dedi Marcus.

“Ben de gelmek istiyorum” diye duyurdu Aiden.

Seth omzunun üzerinden ona baktı. “Kankam olmaya mı çalışıyorsun?”

Aiden sıırttı. “Zaten kanka olduğumuzu sanıyordum.”

“Bence bu iyi bir fikir” diye tereddütle belirttim; Seth bakışlarını indirerek bana baktı. Omuzlarımı dikleştirdim. “Başına ne geleceğini bilmiyorsun, Seth. Hiçbir şey olmayabilir ya da...” Dudaklarımı birbirine bastırarak, başımı salladım. “Korkunç olabilir.”

Seth uzun bir süre cevap vermedi, ama sonra başıyla onayladı. “Senin için” dedi, benimle göz göze gelerek. “Peki.” Omzunun üzerinden Aiden’a baktı. “Benimle gelebilirsin.”

“Eğer onu alacaksan, ben de gelmeliyim.” Alex sandalyenin ve Aiden’ın yanından geçti. “Ben...”

“Sadece Aiden’ı alıyorum.” Seth sertçe baktı. “Ve sen söylemeden söyleyeyim, bunun kız olmanla hiçbir ilgisi yok.”

Alex’in gözleri alev almış gibi yandı. “Onu demeyecektim. Beni götürmüyorsun, çünkü bir pisliksin diyecektim.”

Gözlerim fal taşı gibi açıldı.

Öte yandan Seth, hiçbir duygu belirtisi göstermedi. Belli ki, Alex’in böyle şeyler söylemesine alıştı. “Çok riskli.”

Alex, "Ama Pluckley'ye gitmek riskli değil mi?" diye karşılık verdi. "Benim ya da çocukların oraya gitmesinde bir sakınca görmemiştin."

Aiden ona döndü. "Alex..."

"Bana Alex deme."

Ağzımı açmayıp sadece dönüp Marcus'a baktım ve aramızda sessiz bir anlaşma oldu. İkimiz de sessiz kalacaktık.

Seth tekrar denedi. "Titanların henüz Pluckley yakınlarında olduğunu düşündürecek hiçbir sebep yok. Ama Kronus'un Chicago'da olduğunu biliyoruz."

"Başımın çaresine bakabilirim." Alex'in yanakları öfkeden kızardı.

"Biliyoruz." Aiden vücudunu ona doğru çevirdi. "Bunu kimse sorgulayamaz."

"Ben de becerilerini sorgulamıyorum. Titanlar hem benim hem de Aiden'in varlığını hissedecek. Orada başka bir yarı tanrıya ihtiyacımız yok" diye açıkladı Seth. "Oradayken ikimizin fark edilmemesi yeterince zor olacak zaten."

Bir anlığına Alex'in karşı çıkacağını sandım, ama sonunda kabul etti. Pek de memnun olmayarak. O ve Aiden, Aiden'in silahlarını almak için Marcus'un ofisinden çıktığında Alex'in Aiden'in başını ütüleyeceğinden emindim.

Pluckley'ye gitme planları Chicago olayını halledene kadar ertelenmişti, ben de bu haberi Deacon ve Luke'a vermeyi kabul ettim. Odamıza döndüğümüzde, Seth'in etrafından dolanıp tam karşısında durdum.

"Endişeliyim" diye itiraf ettim.

"Bebeğim." Uzanıp ellerimi yakaladı. "Bir şey olmayacağını biliyorsun."

Bu tam olarak doğru sayılmazdı. "Kronus seni öldürebilir."

“Bana yaklaşılamayacak bile.” Göz göze gelebilelim diye başını eğdi.

“Sen Kronus’u öldürebilirsin” diye hatırlattım ona.

Bir an yüzünde anlayışlı bir ifade belirdi. “Onun peşinden gitmeyeceğim. Dersimi aldım. Artık.”

Büyük bir yanımla ona inanıyordu, ama Seth Kronus’un benden beslendiğini biliyordu ve o... eh, o *Seth*’ti. “Söz ver bana.” Bakışlarıyla göz göze geldim. “İşler kavgaya dönmekten oradan çıkacağına söz ver.”

Seth ellerimi bırakıp yanaklarımı okşarken alnını alnıma dayadı. “Söz.”

Seth

Aiden’la buluşup ikimizi Chicago’ya götürürken Josie’nin korkusu içimi kemiriyordu. Kendimi kaybedip Kronus’u öldürmemden endişelendiği için onu asla suçlamıyordum.

Tanrılar, tamamen dürüst olmam gerekirse, en çok istediğim şey Kronus’un gözlerindeki yaşamın kayıp gitmesini izlemektir. O, Josie’den beslenmişti, tıpkı Hyperion’un yaptığı gibi. Yani evet, o pisliği *ağır ağır* öldürmek istiyordum.

Ama öldürmeyecektim.

Kendi doğama karşı çıkmak gibiydi, ama Josie’ye verdiğim sözü tutacaktım.

Aiden ile sitenin kapılarına varır varmaz, sırtımdan aşağı yolun iki yanına dizilmiş olan ağaçların yapraklarını sallandıran rüzgârla ilgisi olmayan soğuk bir ürperti yayıldı.

Doğru olmayan bir şeyler vardı.

Üç metrelik taştan çitlerin ardından, kornaların gürültüsü ve sirenlerin tiz sesi, arada da uzaktan gelen konuşma sesleri duyuluyordu. Ama bu duvarların içinde durum farklıydı.

“Burası sessiz” dedi Aiden; önünde durduğumuz bomboş parkı incelerken fark ettiğim şeyi o da fark etmişti. “Çok sessiz.”

Sadece sessiz de değil, havada yanmış plastik ve metal kokusu, bunların yanı sıra başka hafif bir koku daha vardı. Ağır, metalik bir koku.

Terk edilmiş oyun alanını geçip parkın bitimine doğru yürürken, “Banks aramayı buradan almış” dedim. “Yirmi, otuz dakikadan daha önce olamaz.”

Herhangi bir hareketi yakalamak için keskin bakışlarla etrafı izleyen Aiden, bana cevap vermedi. Ana caddeye doğru ilerledik.

“İçimde kötü bir his var” diye mırıldandı Aiden. Gözlerini kısıp sessiz, karanlık pencereleri olan kahve dükkânına baktı.

Kaldırımından inip yolun ortasına yürüdüm. “Şuna bak sana.”

Aiden peşimden geldi. Yolun aşağısındaki kavşakta duran arabalar vardı. Kapıları açıktı. “Bu da ne böyle?”

İçinde yaşam belirtisi yokmuş gibi gözüken sıra sıra dizilmiş kiremit evleri geçerek ilerledim. En sondaki arabanın sürücü koltuğuna uzanıp, kenarından yürüdüm ve içeri baktım. “Kimse yok.”

“Kıyamet kopmuş gibi.” Aiden sessizce öbür tarafa geçti, bir eli bacağına asılan hançerdeydi. Bir sonraki arabaya geçip içeri eğildi. Sonra sendeleyerek geriledi. “Lanet olsun.”

“Ne oldu?” Bakışlarımı yukarı çevirdim.

“Bir ceset var.”

Yanına gidip içeri bakınca keskin bir nefes aldım. Yolcu koltuğunda çömelmiş halde oturan erkek bir safkan vardı, boğazı kesilerek açılmış, dokular ve kurumuş kan etrafa saçılmıştı.

Bir yanım burada ne olduğunu daha geldiğimiz ilk anda anlamıştı. Artık şüpheyeye yer yoktu.

Titanlar buraya gelmişti.

Doğrulup omzumun üzerinden etrafa baktım. İleride, bir sonraki kavşakta, kaldırımda yürüyen karanlık bir şekil gördüm, boş masalar ve sandalyelerle yarı gizlenmişti. “Peki ya diğer arabalar?”

Aiden ileri doğru yürüdü. “Yok. Diğerleri boş.”

Terk edilmiş bir arazi aracının kenarından ilerleyerek, ters dönmüş bir motosikletin yanından geçtim. Kanın o ağır kokusu yoğunlaşırken mideme bir rahatsızlık duygusu yerleşti.

Kaldırımdaki siyah şekil tam da korktuğum şeydi. Bir ceset. Sırtüstü yatmış, elini sanki bir şeye ya da birine erişmeye çalışıyormuş gibi uzatmış bir erkek. Karnı sanki vahşi bir hayvanın saldırısına uğramış gibi boydan boya yarılmıştı.

Benzi atan ve çenesini sıkkan Aiden, yürümeye devam edip köşeyi döndü. Sonra birden durdu, kollarını iki yandan sarkıtıp ellerini yumruk yaptı. “Tanrılar.”

Mutlak can yıkımını görmeden önce, içgüdülerim bana görmek üzere olduğum şeyin ne olduğunu söyledi.

Yolu ve kaldırımları kaplayan cesetlere bakarken Aiden’in dili tutulmuştu, konuşmaya çalışıyormuş gibi ağzını oynatıyordu.

Bunu daha önce de görmüştüm.

Hayatlarının hiçbir anlamı yokmuş, bedenleri en basit saygıyı bile hak etmiyormuş gibi etrafa öylece atılan cesetler.

Tek fark, böyle bir durumla en son karşılaştığımda, sorumlusu bendim. *Islahları* gerçekleştirirken, Ares'in yandaşlarını aynı halde bırakmıştım. Apollo beni Josie'yi bulmaya gönderdiği o gece ne demişti?

Hep böyle dağınık çalışmak zorunda mısın?

Zorunda değildim. Olmamam gerekirdi.

Çenemde bir kas gerildi, bakışlarımı kaldırıncı genç bir kadının cesediyle karşılaştım. Belediye binasının kenarından sarkıyordu, kollarını açmıştı. Avuçlarına çiviler çakılmıştı. Üst kısmı tamamen kanla kaplıydı. Vücudunun altına, onun kanı olduğunu tahmin ettiğim bir şeyle Yunanca bir mesaj yazılmıştı.

Η μετακίνησή σας στη συνέχεια

Artık senin sıran.

Kadının sarışın olmasının tesadüf olduğunu hiç sanmıyordum.

Öfke damarlarımda alev alev yanarken gözlerimi cesetten ayırıp tekrar sokağa döndüm. Çok fazla ölüm vardı.

Titanlar buraya sadece beslenmeye gelmemişti.

“Buraya öldürmeye geldiler” dedim. “Yaptıkları bu. Buraya öldürmeye ve bize bir mesaj vermeye geldiler.”

11

Seth

Aiden kadının cesedine bakakaldı. “Bunu... Bunu birine nasıl yapabilirler?” Midem bulanarak öne çıktım ve kolumu kaldırdım. Kızı orada öylece bırakamazdım. “Onu indir-meliyiz.”

“Katılıyorum” diye hırıldadı Aiden.

“Ben çivileri çıkartırım. Çıkarınca kız düşecek” diye onu uyardım.

Omuzları gerilen Aiden başıyla onayladı. “Sen hazır-san hazırım.”

Hava elementini çağırıp çivileri söktüm. Kızın bedeni aniden ileri doğru düştü, ama düşüşünü yavaşlattım. Aiden kızın hareketsiz bedenini yakalayıp dikkatlice yere yatırdı. Artık yüzünü daha iyi görebiliyordum.

Tanrılar, çok gençti... Josie'den daha genç.

Aiden kızın kollarını göğsünde kavuşturup ayağa kalktı. “Burada en az elli ceset var, üstelik bu topluluklarda yüzlerce kişi yaşıyor.”

Her bir eve bakarak, kapalı duvarlar ardında yaşananların en az yollardaki kadar kötü olmasından korktum. “Bazılarını muhtemelen giderken yanlarında...”

Havaya aniden çürümüş, ağır, nemli bir koku yayıldı. Aiden ile aynı anda döndük.

Yolun ortasında, ölü bedenlerin arasında iki Avcı duruyordu.

Şey, en azından *eskiden* Avcılardı.

Gözlerinin beyazına karışan mürekkep siyahlığına bakılırsa, bu Avcılar eskiden her kimse, artık ölmüşlerdi.

Bacağında asılı duran titanyum hançerleri çıkarırken, “Gölgeler” diye hırıldadı Aiden.

“Niye böyle kötü kokuyorlar?” diye sordum.

Aiden gülümsedi. “Bu sorunun cevabını bilmek istediğimi hiç sanmıyorum.”

“Doğru.” Dudaklarım yavaşça kıvrıldı.

Gölgelerden biri gülümsedi. “Eserimizi beğenmedin mi? O kızın beğendiğini de sanmıyorum.”

Başımı yana eğdim. “Ha, sen geveze olanlardan mısın? Harika.”

Aiden öne atılıp büyük bir hızla gölgeye çarptı. Bıçaklarını gölgenin karın boşluğuna sapladı. Gölge kükredi, Aiden’i uzağa fırlattı. Aiden bir homurtuyla kitapçı dükkânının duvarını boyladı. Ufak beton parçaları çarpmanın etkisiyle üzerine düştü.

O yavaşça doğrulurken kaşımı kaldırdım. “Bu pek işe yaramadı, öyle değil mi?”

Ayağa kalkan Aiden bana hareket çekti.

Bu sefer yanımda getirmeyi unutmadığım hançerlerimi çıkarırken sıırttım. İçimde dönüp duran şiddetli öfkeyi dışarı atma isteğiyle geveze olan gölgenin üzerine yürüdüm. Gölge üzerime saldırırken adrenalin bütün duyularımı canlandırdı. Gölge başını eğdi, havayı kokladı. Kim ve ne olduğumu fark ettiğı anı gözlerinden okudum.

“Beni etrafa fırlatamayacaksın, dostum” dedim.

Gölgenin üzerine yürürken birden yok olup sonra arımda belirince küfrederek durdum. Etrafımda döndüm. Avcı’nın tişörtündeki iki delikten kan sızmaya başladı.

“Bu da ne?” Daha önce bir gölgenin böyle davrandığını hiç görmemiştim. Gerçi, bir gölgenin yaşı ne kadar ilerlemişse, etrafını ve ele geçirdiğı bedeni idare etmek konusunda o kadar iyi olurdu.

Gölgenin üzerine çullandım. Tekrar yok olup birkaç adım solumda tekrar belirdi. Hızla eğilerek yaratığın bacaklarına doğru davrandım, ama gölge ben daha tekme atamadan yok oldu.

Gölgenin kalın, derinden gelen kahkahası şimdi nerede durduğunu anlamamı sağladı. Ayağı zıplayarak bıçağımla tekrar gölgenin karın boşluğuna nişan aldım. Gölgenin omzunun üzerinden Aiden’in bize doğru koştuğunu gördüm.

Yaratık rahatsız edici şekilde hızlı davranarak döndü ve Aiden’in hançerini yakalayıp ortadan ikiye ayırdı. Ardından elini Aiden’in boğazına doladı ve onu havaya kaldırdı. Aiden’i süzerken bedeni titriyordu. “Ateş mağaralarında senin gibi çocuklara ne yaparsınız biliyor musun? Onları açıp...”

Aiden gölgenin dolgun bileklerine tutunup bacaklarını yukarı kaldırdı ve onun sırtını atlama tahtası olarak

kullandı. Yaratığın elinden kurtulan Aiden yuvarlanarak düştü ve hızla ayağa kalktı.

İleri atılıp bisikletlerin üzerinden atladım. Sersemlemiş gölgeyi sırtından vurarak yere devirdim. İkimiz de sert kaldırıma vurarak aşağısında küçük bir dere olan dik bir inişin ucuna yuvarlandık.

Akaşaya ulaşip bu işi hızlıca bitirebilirdim, ama bir kavganın vahşi barbarlığını hissetmek istiyordum, hayır, buna *ihtiyacım vardı*. Bu yere, bu insanlara ne yaptıklarını gördükten sonra ellerimi kirletmem gerekti.

Gölgeyi sırtüstü çevirip yumruğumu çenesine indirerek başını yana vurdum. Hançeri tutan öbür elimi savurarak bıçağı bu pisliğin kafasına saplamaya hazırlandım.

Gölge birden yok olunca yere çakılmak üzereyken kendimi son anda kurtardım. “Bu çok sinir bozucu olmaya başladı.”

Tekrar üzerimde beliren gölge beni ensemden yakaladı, bütün ağırlığımı yerden keserek şaşırtıcı bir güç gösterisi yaptı.

Bu gölge kendini bir şey sanıyordu.

Gerinip bacaklarımı geriye savurarak, gölgenin beline doladım ve iki elimi de kullanarak gölgenin elinden kurtuldum. Aşağıya doğru savrularak ellerimi kirli zemine koydum. Momentum ve gölgenin ağırlığını kullanarak, o aptal pisliği tepetaklak ettim.

Hızlıca ayağa kalkınca Aiden’ın diğer gölgeyle oyalandığını gördüm, kenarda durmaktan sıkılmış olmalıydı.

Döndüm ve bütün dikkatimi heyecanlı gölgeye verdim. “Beş saniye yerinde duramaz mısınız?”

“Sen bir *tanrısın*” dedi, o derin ve genizden gelen sesiyle. “Neden hemen işimi bitirmiyorsun?”

“Haklısın.” İleri atılıp gölgenin kolunun altından geçerek kolumu boynuna doladım. “Sanırım hoşuma gidiyor.” Boğazını sıkarken uzaklarda bir siren sesi duyuldu.

Gölge güldü. “Benim ne hoşuma gitmişti biliyor musun?”

Kollarım arasında debelenirken “Hayır” diye hırıldadım. “Umurumda da değil.”

“Ah, ama bence umursayacaksın.” Yaratık yine güldü. “Hyperion’un senin kaltağını cesetlerle dolu bir tarla boyunca sürüklemesini izledim. Bu hoşuna gitti mi bakalım?”

Söyledikleri beni hazırlıksız yakalamıştı.

Gölge aşağı doğru eğilip bütün ağırlığımı omzunun üzerinden fırlattı. “Geri zekâlı” diye tısladı.

Kalça üstü kiremitten alçak bir duvarın kenarına çakıldım. Acı her yanımda patladı, bir anlığına beni sersemletti. Gölge anında üstümde durdu. Toynaklı ayağı karın boşluğuma doğrudan bir darbe indirince daha ne olduğunu anlayamadan duvardan aşağı yuvarlandım.

Bir metreden fazla aşağıya düşmüş olamazdım, yine de canım acıdı. Bir an için hareket etmedim. Anlaşılan tanrısal becerilerime biraz fazla güvenmiştim, çünkü bu gölgenin beni alt etmesine izin veriyordum.

Artık vermeyecektim.

Ayağa fırlayıp acıya aldırmadan doğruldum. Havada süzülerek istinat duvarına indim.

“Nereye gittiğini sanıyorsun?” Gölge, Aiden’a doğru gidiyordu. “Daha oynayacağız sanıyordum.”

Göz ucuyla Aiden’ın diğer gölgeye yaklaşıp hançerini sırtına sapladığını gördüm. Yaratık ağzını açınca içinden siyah dumanlar yükseldi. Avcı’nın bedeni işe yaramaz bir

kas ve kemik yığını halinde yere yığıldı, geriye sadece toprağın nemli kokusu kaldı.

İhtiyaç duyduğunda bir furi nerede olurdu? Onlar böyle şeyleri yemeyi severdi.

Aiden başını kaldırıp beni gördü. “Hâlâ onunla mı uğraşıyorsun?”

Kiremit duvardan atlayarak “Evet” dedim. “Birkaç sorunu halletmeye çalışıyoruz.”

Gölge bir ona bir de bana baktı. “Az önce ona Hyperion’un onun sevgilisi olacak o kaltağı nasıl benzettiğini anlatıyordum.”

Hançeri kavrayarak onun üzerine yürüdüm. “Çeneni ne zaman kapatacağını gerçekten hiç bilmiyorsun.”

“Ne olacak, biliyor musun?” Gölge, Aiden’a arkasını döndü. “Bu savaşı kaybedeceksiniz ve Kronus o kızın bağirsaklarını çıkarırken size izletecek.”

Gölge sonra yok oldu.

Tekrar ortaya çıktığında Aiden, “Arkanda!” diye bağırdı.

Hızla dönüp hançerimi savurdum, bu pisliğin kışkırtmalarından bıkmıştım artık. İçimden zehirli dalgalar halinde güçlü ve öldürücü bir öfke geçti. “Canın cehenneme.”

Düşünmeyi bıraktım.

İleri atılıp gölgenin omzunu yakaladım. Eğilip gölgeyi kendime yaklaştırarak tekmeledim, botlarım yaratığın çenesiyle buluştu. Yaratığın boynu iğrenç bir çatırtıyla arkaya savruldu. Döndüm, suratım bir öfke maskesine dönüşürken yaratığın gırtlaktan gelen cığlığını duymak için hançerimi önce boynuna, sonra da göğsüne sapladım.

Bu yaratık da diğeri gibi ağzını açtı, ama bu seferki kaçıp başka bir masumun boğazından içeri süzülemeye-

cekti. Hayatta olmazdı. Akaşaya ulaşarak, var olan en ölümcül enerjiyle siyah buluta saldırdım ve onu tamamen yok ettim.

Geri çekilirken, “Pislik” diye mırıldandım.

“Sence burada bir...” Aiden’in sözleri bir hırıltıyla kesildi.

Dönüp bakınca, Aiden’in Hulk onu yumruklamış gibi geriye uçtuğunu gördüm. Bir arazi aracının camına doğru uçtu ve sonra da *içine* girdi.

Lanet olsun.

Hızla geriye dönüp sokağı taradım. Bir şey görmedim ama oyalanmadım da. Arazi aracının yanına giderek yolcu koltuğunu açtım ve Aiden’i ön koltuklara yayılmış vaziyette buldum.

Hareket etmiyordu.

Lanet olsun.

Aiden’i koltuklarının altından tutup ağır bedenini aracın içinden sokağa taşıdım. Tam oradan tüymek üzereyken bütün bedenime bir güç dalgası yayıldı. Tenimde dövme belirdi, başımı çevirip etrafa baktım.

Hava çarpıldı ve birden biri enerji kıvılcımları saçarak önümde belirdi. Uzun, ince bir pislik, Mohawk tarzı mavi saçları ve deri bir pantolonu vardı. Başka bir şey giymiyordu.

Aiden’i bıraktım.

İyi olacaktı.

Eninde sonunda.

Titan orada dikilmiş bana bakıyordu, ben doğrulurken hiçbir şey söylemedi. Aramızdaki mesafeye rağmen bakışlarımız buluştu. Görünüşünden onun kim olduğunu anlamıştım. Okeanus. Josie’den beslenmemişti, ama

ellerinde tuttukları başka bir yarı tanrıya daha kötülerini yapmıştı.

Çok, çok daha kötülerini.

Öfkeme hâkim oldum. “Saçın güzelmiş.”

Okeanus sırtıttı. “Geleceğini pek düşünmüyordum, ama Kronus haklıymış.”

“Neden gelmeyeceğimi düşündün ki?”

Titanın kapkara gözleri parıldadı. “Olimposluların bizimle yüz yüze gelmek için cesaret toplaması ne kadar zaman aldı biliyor musun?”

“Bilmiyorum. Umurumda da değil.”

Başını hafifçe yana eğdi. “Umurunda olacak.”

“Öyle mi?”

Başını salladı. “Bu savaşı kazanamayacaksın.”

“Bakıyorum kendinden çok eminsin” dedim; gözümün ucuyla hareket eden bir şeyler gördüm. Binaların arasından yükselen siyah bir sis, sokağın her iki tarafını da kaplıyordu. İnce ve zayıf sis yavaşça kaldırırma doğru ilerlerken kaldırım taşlarından yükseldi.

Gölgeler.

Bir sürü gölge.

“Olimposlular güçten düştü” dedi Okeanus. “Ares olmadan, hiç umutları yok.”

“Onlara ihtiyacımız yok.”

Okeanus pis pis sırtıttı. “Genç yarı tanrıların bize karşı hiç şansı yok.”

Gölgeler bir iş peşindeydi.

Cesetlere yayılıp üzerlerinden geçiyorlardı. Hareketsiz bedenlerin üzerinden dalgalanan bir sis gölgesi gibiydi, cesetlerin hâlâ korkuyla açılmış dudaklarından içeri sızan bir sis.

“Dediğim gibi, bu savaşı kazanamayacaksınız. Bu sefer olmaz.”

“Beni mi yoksa kendini mi ikna etmeye çalışıyorsun?” Yakınlardaki bir bedenın parmaklarını oynattığını gördüm. Başka bir bedenın bacakları hareket etti.

“Seni ikna etmeye çalışmıyorum.” Sapık serseri gözünü kırpmadı, bir kez bile. “Buraya bir anlaşma yapmaya geldim.”

12

Seth

*S*afkanların düşmüş bedenleri teker teker düş-
rölup sallanarak ayaklandı; kanlı ve korkunç
bir manzaraydı. Hepsi birden, Titan ile benim
aramda duran tekrar hayata dönmüş bir safkan ordusu
aynı anda bana düşü döndü.

Zamanında tuhaf şeyler görmüştüm, ama bu... Evet, bu
fazlasıyla tüyler ürperticiydi.

Hemen alarm moduna geçtim. “Bir anlaşma mı?”

Okeanus, sadece baş sallama olduğunu tahmin edebil-
diğim bir şekilde başını eğdi. “Bize Zeus’un kellesini geti-
rersen, korkacak bir şeyin kalmaz.”

“Ciddi misin?” İçimden sert bir kahkaha yükseldi.

Titan, koyu kaşlarını çattı. “şaka yapar gibi bir halim
mi var? Bize Zeus’un kellesini getir, biz de seni rahat bı-
rakalım.”

Arkamda, Aiden’in kendine geldiğini duyabiliyordum.

Beynim Titan'ın bütün sözlerini yerine oturtmak için çalıştı. "Peki, Zeus'u öldürmenin yeterli olacağı ne malum?"

Titan'ın yüzüne bir gülümseme yayıldı. "Hiçbir şey bilmez misin sen?"

"Eh, biraz kaba bir yorum oldu."

"Zeus öldüğünde, Olimpos'un başına Kronus geçecek. Yeniden hükmedeceğiz, olması gerektiği gibi."

"Sonra Titanları serbest bırakıp geri kalan tanrıları öldürecek misiniz?"

"Onlara bir seçim sunacağız" diye yanıtladı. "Kendi kaderlerine kendileri karar verecekler."

"Zeus'un peşinden neden Kronus'un kendisi gitmiyor? Korkuyor mu yoksa?"

Ayaklarımın altında zemin hafifçe titredi, içimden bir ses Kronus'un yakınlarda olduğunu söylüyordu. Dediklerimi duymuştu ve hoşuna gitmemişti.

Gülümsedim.

Okeanus sakın bir şekilde, "Çünkü kendi kaderini senin seçmeni istiyoruz, Seth. Bizim tarafımızda ol. Kronus'u alt edemezsin" diye yanıtladı.

Yok, bu hiç mantıklı değildi. "Ne düşünüyorum biliyor musun? Bence bunu yapmamı istemenizin bir sebebi var. Kronus benimle yüzleşmek istemiyor. Perses'i öldürdüğüm için mi?"

Gölgeler rahatsızca hareket ederken Titan'ın burun delikleri genişledi.

"Yoksa Hyperion'u bu kadar kolay öldürdüm diye mi?" diye sorarken gücümün bir kısmının bedenimde belirmesine izin verdim. Görüşüm bulanıklaştı. "Onu da öldüreceğimden mi korkuyor?"

"Kronus'u öldürürsen olacakları biliyorsun."

Biliyordum, ama o bunun umurumda olduğunu bilmiyordu. “Olacaklar konusunda endişelenen biri gibi mi görünüyorum?”

“Endişelenmelisin.” Okeanus başını kaldırdı. “Yeni bir başlangıç, *daha iyi* bir dünya getireceğiz.”

Peri Ewan’ın bana söylediği kehanet aklıma gelince omuzlarımdan aşağı bir ürperti yayıldı.

Eskinin sonu gelirken yeninin başlangıcı müjdelendi.

O kehanet benimle mi alakalıydı, yoksa benim ötemde bir şeyle mi?..

“Olimposluların yaptığı bütün yanlışları düzelteceğiz” diye devam etti Titan.

“Bu aşırı uzun bir liste” diye cevap verdim alaycı bir sesle.

Okeanus çenesini kaldırdı. “Bize onun kellesini getir yoksa bu şehri ve önümüze çıkan her şeyi yok ederiz. *Kronya*’ya kadar vaktin var. Bekleyeceğiz.”

* * *

Okeanus bunu söyledikten sonra yok oldu, ama hâlâ etrafta olduğunu anlamıştım. Onu hissedebiliyordum.

Bu yüzden o lanet gölgelerin elli tanesinin her birinin işini bitirdiğimden emin oldum. Sonra Aiden’in yanına gittim ve oradan tüydük. Alex’e odaklandım ve onu odasında buldum.

Aiden ile ben birden önünde belirince Alex küçük bir çığlık attı. Çıığı şaşkınlığa döndü. “Aiden?” Ayakkabısının teki olmadan, zıplaya zıplaya hızla yatak odasından çıktı. “Ne oldu?”

“Ben iyiyim.” Aiden başını kaldırdı. Çenesinde bir morluk oluşmuştu. “Sadece oturmam gerek.”

Alex, kolunu Aiden'in beline dolayıp ağırlığının bir kısmını üzerine alırken benimle göz göze geldi. "Titanlar mıydı?"

"Ve çıldırmış gölgeler" diye cevapladım. "O sana anlatır, ama benim gidip Marcus'u görmem gerek."

"Pekâlâ." Aiden'i yatak odasına götürürken Alex'in yüzünde bir endişe ifadesi vardı, omzunun üzerinden, "Teşekkürler, Seth" demek için durakladı.

Bana neden teşekkür ettiğini hiç bilmiyordum. Marcus'a odaklanarak, boşluğun içine süzüldüm. Bir saniye sonra, Marcus'un ofisinde belirdim.

"Tanrılar" diye şaşırdı Marcus, masasına oturmak üzereyken durdu.

"Kusura bakma" dedim. "Bu sefer kapıyı çalmadım."

Kravatını düzelterek otururken başını salladı. Marcus yalnız değildi. Laadan ve Alexander da ofisindeydi ve televizyon hâlâ açıktı. Chicago'dan sahneler vardı ekranda. "Chicago'dan bu kadar erken döndüğün için endişelenmeli miyim?"

"Evet, hem de çok." Laadan ve Alexander'ın oturduğu sandalyelerin arasında ayakta durdum. "Bunu doğrudan söylemenin dışında bir yolu yok. Chicago'daki topluluğu kaybettik."

"Ne?" Laadan'elini göğsüne koydu.

"Anlamıyorum. Banks onlarla az önce konuştu. Onlarla konuşmasıyla Aiden ile senin geri dönmen arasında yarım saat bile geçmedi." Marcus bana bakarken kaşlarını çattı. "Ne oldu böyle?"

"Bulduğumuz topluluk... Ölü safkanlarla doluydu. Titanlar oraya beslenmeye gitmemiş, Marcus. O safkanları katletmişler."

Laadan'ın benzi solarken başını indirdi. "Tanrılar."

"Orada gölgeler vardı. Aiden ile onlarla dövüştük, ama bunlar normal gölgeler değildi."

"Hâlâ hayatta kalanlar olması mümkün mü? Safkanlardan yani?" diye sordu Laadan.

Evet anlamında başımı salladım. "Mümkün, ama eğer onları almak için birilerini oraya gönderirsen, sadece daha fazla insanı ölüme göndermiş olursun. Gölgelelerin elliden fazla safkan cesedini ele geçirdiğini gördüm."

Alexander gözlerini kıstı.

"Evet, *Game of Thrones*'tan fırlamış gibiydi" dedim. "Yine söylüyorum, bunlar normal gölgeler değil. Eğer hâlâ hayatta olan safkanlar varsa, büyük ihtimalle siz oraya gitmek için yeteri sayıda Avcı ve Muhafız bulana kadar ölmüş olacaklar. Onları götüren kişi ben olursam, benim varlığımı hissedip bir şeylerin ters gittiğini anlayacaklarından söz etmiyorum bile."

"Ama onları orada mı bırakacağız? Bırakalım öldürsünler ya da yemek mi olsunlar?" diye sordu Laadan, Marcus'a. "Bunu yapamayız."

Marcus bir an için sessiz kaldı. "Chicago'ya destek kuvvet gönderirsek ne olacağını düşünüyorsun?"

"Doğrusunu duymak ister misin? Hepsi ölür."

"Sen onlarla gitsen bile mi?" diye ısrar etti.

"Eğer ben oraya gidersem, başka bir Titan'ın ölme ihtimali artar. Bu konuda bana güven." Gözlerimi ona diktim. "Sınırlarımı ve sabrımı biliyorum. Ayrıca... Konu o pisliklere gelince ufak bir problemim olduğunu da biliyorum."

Marcus'un yüzünden bir şaşkınlık ifadesi geçti, bu şaşkınlığın az önce itiraf ettiklerimle ilgisi olduğunu düşünüyordum. "Sence Titanlar o toplulukta mı? Şu anda?"

“Titanların o toplulukta saklandığını biliyorum. Bekliyorlar.”

“Ne için?” Laadan tekrar bana döndü.

“Eh, şimdi sırada olan en çılgınca şey var. Okeanus ortaya çıktı ve bana bir anlaşma önerdi.”

Marcus ellerini masasına koydu. “Bir anlaşma mı?”

“Benden Zeus’un kellesini istediler.”

Laadan tiz bir nefes aldı, bir an için kadının bayılacağını sandım. Marcus’un tepkisi çok daha sakindi. “Öyle mi?”

“Evet. Eğer onlara Zeus’un kellesini götürürsem, bizi rahat bırakacaklarını söylediler.” Kaşlarımı kaldırdım. “Tabii bu, eğer Zeus’u öldürürsem Olimpos tahtına Kronus geçecek demek. Titanların diğer tanrılara bir seçim şansı sunacaklarını iddia etti. Ya onlara katıl ya da öl.”

Marcus arkasına yaslandı. “Titanlar Olimpos’u ele geçirirlerse, bunu ölümlülerden gizli tutmayacaklardır. Dünyayı kıyımın ve korkunun olduğu günlere geri götürecekler.”

Gerçi Olimposlular insanlarla ilişkiye girdiklerinde de aynısı oluyordu, ama Marcus’un bunu zaten bildiğini sanıyordum.

“Cevabın ne oldu, Seth?” diye sordu Marcus.

Kaşımı kaldırdım. “Sence ne oldu?”

Hiçbir şey söylemedi, ama Alexander’ın bakışlarıyla ensemdede delikler açtığını hissedebiliyordum.

Kollarımı kavuşturarak, kendime onlar açısından sabıkalı olduğumu hatırlatmam gerekti. “Hayır, bir koşu gidip Zeus’u öldürmeyi kabul etmedim.”

“Bunu duymak güzel” diye mırıldandı Laadan.

Sırıttım. “Size karşı dürüst olacağım. Zeus ile çok az ilgisi var, aslında tamamen bir salak olmamamla ilgili. Titan-

ların daha iyi bir seçenek olduğuna bir an için bile inanmıyorum. Ya da birimizin bile onlarla güvende olacağımıza.”

Marcus başparmağını altdudağına götürdü. “Hayır, olmazdık. Bu ilginç bir gelişme. Peki, dediklerini yapmazsan ne olacağını söyledi?”

“Okeanus şehri yok edeceklerini, üstelik sadece bununla da kalmayacaklarını söyledi.”

Laadan gözlerini kapadı, dua ediyor olabileceğini düşündüm.

“Sana belli bir zaman tanıdılar mı?”

“Evet, *Kronya* denilen bir şeye kadar vaktim olduğunu söylediler. Ne olduğu konusunda en ufak bir fikrim bile yok.”

Laadan elini kucağına koydu. “Sanırsam *Kronya*, Kronus adına Atina’da yapılan eski bir şenlik. Aslında okuduğum kadarıyla çok da hoş bir şenlikmiş. Herkes ziyafet çekip hizmetlilerine hizmet etmiş. Sosyal kısıtlamalar unutulmuş.”

“Kulağa eğlenceli geliyor” diye mırıldandım. “Bu şenliğin ne zaman yapıldığı hakkında bir fikrin var mı?”

Yukarı bakarken burnu büzüştü. “Temmuzun sonu ile ağustosun ilk haftası arasında kutlandığını tahmin ediyorum.”

“İşte bu iyi haber. Daha zamanımız var.” Bir aydan fazla bir zaman, en az.

“Geri kalan yarı tanrıya en kısa zamanda ulaşmalıyız” diye ısrar etti Marcus.

“Sabah gideriz.” Gitmek için davrandım, ardından tekrar Marcus’a döndüm. “O topluluğa Avcıları göndereceksin, değil mi?”

Marcus’un gözleri benimkilerle buluştu. “Denemek zorundayım.”

“Onları ölüme göndermiş olacaksın, Marcus.”

Gözlerini kaçırmadı. “Onlardan seçim yapmalarını istesem, sence neyi tercih ederlerdi?”

Zaten biliyordum. “Gitmeyi, hem de riskleri bile bile...”

İşin gerçeği buydu işte. Avcılar canlarına susamış falan değillerdi. Sadece tehlikeli olacak kadar cesurlardı. Şayet Marcus bu seçimi onlara tanırса, oraya gidip başkalarını kurtarmaya çalışırken öleceklerine hiç şüphem yoktu.

Josie

Duş almaya ihtiyacım vardı.

Vücudumun neredeyse her noktası tozla kaplıydı, bu berbat bir şeydi çünkü saçımı *tekrar* yıkamam gerekecekti.

Rüzgârlı bir günde dışarı çıkıp elementlerle alıştırmaya yaparsam olacağı buydu işte. Rüzgârla birlikte cildim ve saçım uçuşan kir ve tozla kaplanmıştı.

Üstelik dışarı çıkmalı daha yarım saat bile olmamıştı.

Asıl istediğim şey banyo yapmaktı. Tabii, ne kadar kirli olduğumu düşünürsek bu iğrenç bir şey olurdu ve bu duşta suda kalamazdım, ama Seth’in adalardaki evindeki banyo küveti var ya?

İşte o küvetle evlenebilirdim.

Buhar çıkana dek musluğu kapatmadım, sonra kirli kıyafetlerimi çıkardım. Bir havlu alıp kolayca erişebilmek için lavaboya koyarken, karnımda oluşan endişe hissine engel olamadım.

Seth daha dönmemişti.

Herhangi bir deprem olmamıştı, bunu iyiye işaret olarak kabul ediyordum. Sözünü tutmayacağını düşündüğümünden değil tabii, ama ya bir Titan çıkıp üzerine yürürse?

Bana verdiği sözü tutmak için her şeyi yapardı, ama Seth'in gerçekte ne kadar güçlü olduğundan haberi var mıydı acaba? İşler daha o fark etmeden kontrolden çıkabilirdi.

Gözlerimi kapayarak, sicim gibi akan sıcak suyun altında durdum ve bütün endişelerimin kir ve terle birlikte yıkanıp gitmesine izin verdim. Her şeyden daha çok, kendimi Seth'in içinde kaybetmek istiyordum. Onun burada olmasını istiyordum, böylece burada güvende olduğunu bilirdim ve...

İç geçirdim.

Gideli bir saat bile olmamasına rağmen onu özlüyor olmam beni çok şaşırttı, ama ona... Eh, ona doyamıyordum. Ayrı olduğumuzda onu çılgınca özlüyordum ve ne kadar uzun süre ayrı kalırsak, beklemekten o kadar nefret ediyordum.

Sanırım âşık olmak böyle bir şeydi.

Onun beni sarıp sarmaladığını, geleceğimizle, çocuğumuzla ilgili konuştuğumuzu hayal ederken yüzümde ufak bir gülümseme oluştu. O ne zaman böyle yapsa tuhaf bir şey olurdu. Kendimi... normal hissederdim.

Normalmişiz ve bir geleceğimiz varmış gibi.

Sabunu aldım ve vücudumu sabunladım. Cildim garip bir şekilde hassastı, üstelik nereden baksanız en azından birkaç gündür böyleydi. Muhtemelen hamilelik hormonlarıyla ilgili bir durumdu. Hormonların şakası yoktu, çünkü o anda bedenim neredeyse acı veren bir şekilde Seth'i arıyordu. Sanki beni damgalamıştı da yanmayı sadece o rahatlatabilirdi.

Tanrılar.

Bu kulağa çok gülünç geliyordu ve bu düşüncem için tamamen hormonları suçluyordum, ama o an için doğru olduğunu hissediyordum.

Kafamı arkaya eğdim ve lifi vücuduma sürerken altdı-

dağımı ısırdım. Elim önce karnıma, sonra daha aşağılara indi. Nefesim kesildi. Kendi parmaklarımın hissi Seth'in yapabildiklerinin yanında bir hiçti, hele başparmağıyla yaptığı o fena hareket...

Parmaklarını nasıl kullandığını düşünmek bile başımı döndürüyordu. Öbür elimle göğsümü sıvazladım. İçimde yükselen iniltiyi bastırıp kalçalarımı oynattım. Gerginlik yükseldi. Ben çok...

"Benim hakkımda düşünmeyi hiç bırakamıyorsun, öyle değil mi?"

Çıglık attım, gözlerimi hızla açıp elimi üzerimden çektim.

Seth duş kabininin hemen dışında duruyordu; altın rengi saçları şekilli yanaklarına düşüyor, neredeyse omuzlarına varıyordu. Dolgun dudaklarında malum hınzır bir gülüş vardı, ama bakışları saf ateş gibiydi, gözlerimden çok aşağıya bakıyordu.

Sesim yerine gelince, "Bunu yapmayı bırakman gerek" dedim nefes nefese. "Yoksa sana zil takarım."

"Bu hayatımda gördüğüm en seksi şey olabilir." Seth elimi çekti ve kıyafetleriyle birlikte duşa girdi. "Bunu görmeye ne kadar ihtiyacım vardı bilemezsin."

Söyledikleriyle irkildim ve bakışlarımı yüzünde gezdirirken kalbim tekledi. "O kadar kötü müydü?"

"O kadar kötüden bile daha kötüydü" diye mırıldandı.

Kalbim çok hızlı atıyordu, arzu hissi utançla ve geri dönen endişeyle karışmıştı, ama sonra Seth'in bakışları benimkilerle buluştu. Ne olduğunu bilmeliydim; ancak bununla birlikte, içgüdülerim onun şu anda çok farklı bir şeye ihtiyacı olduğunu söylüyordu. Utancı unutup endişeyi bir kenara bıraktım.

“Çok güzelsin” diye fısıldadı. Su üzerine geliyordu, ama ıslandığını fark etmiyor gibiydi. Bütün dikkatini bana vermişti. “Ama bu?” Elimi ağzına götürerek parmağını emdi.

“Ah, Tanrım...” Dizlerimin bağı çözülecekti. Kanım ısıyla kaynıyordu.

“Kıskandım.” Elimi bıraktı ve kolunu belime dolayarak ayağımı yerden kesti. “Bütün bunların nasıl başladığını görmek için hemen hemen her şeyi veririm.”

Bırak düşünmeyi, nefes bile alamıyordum. Duyularım aynı anda harekete geçmişti ve onun ıslak kıyafetlerinin hissi beni kavuruyordu. “Aslında hiç o kadar heyecanlı değildi.”

“Sen aklını mı kaçırdın? Muhtemelen kalp krizi geçirecek kadar heyecanlıydı.” Başını eğip dudaklarını benimkilere dokundurdu.

Dudaklarımı aralayıp onu içeri kabul ederken ellerimi onun sert göğsünden yukarı götürüp gevşekçe boynunun arkasına doladım. Onun tadından asla sıkılmazdım.

Bununla birlikte öpüşü daha acele bir hal alıp yoğunlaştı. Hiçbir şey beni onun öpüşünün, dokunuşunun saf yoğunluğuna hazırlayamazdı. Ve bu beni biraz korkutuyordu. Ondan veya bu histen korkuyor değildim, ama Chicago’ya gittiğinde olabileceklerden korkuyordum. Beni sanki bundan mahrum bırakılmış gibi öpüyordu; dili benimkinin üzerine gelirken duyularımın aşırı yüklenmesine sebep oldu. Sonunda başını kaldırdığında sarhoş gibiydim.

Bakışları benimkilerle buluşurken Seth vahşice gülmüseddi. Ardından, tek bir etkileyici hamleyle beni duşakabine dayadı. Dizini kullanarak kalçalarımı açtı. Giydiği pantolonun ıslak, pürüzsüz yapısı beni inletti.

Parmaklarımı saçlarının ıslak, ipeksi tutamlarının arasından geçirirken, “Seni özledim” diye itiraf ettim.

Çenemin altına bir öpücük kondurdu. “O kadar uzun süre gitmemiştim.”

“Biliyorum.”

Sıcak ve sıkı dudakları boynuma değiyordu. “Ben yokken ne yaptın?”

“Elementlerle çalıştım.” Başımı geriye yaslayıp gözlerimi yavaş yavaş kapadım. “Toprak içinde kaldım.”

Bir an hareket etmediyse de dudakları anında üzerime kapandı, beni usulca öptü. Sonra boynumdan aşağı, köprücük kemiğime doğru sıcak öpücükler bırakmaya devam etti. Dudakları göğsümün ucuna çok yakındı, şişkinliğin üzerinden geçti. Dili meme ucuna değdiğinde nefesim daraldı ve hızlandı. Bütün bedenim titredi.

“Beni mi düşünüyordun?” diye takıldı. “Dur biraz. Tabii ki düşünüyordun.”

Bunun çok aptalca bir soru olduğunu söylemek üzereydim ki, meme ucumu sıcak ağzına aldı ve artık hiç umurunda değildi. Boşta olan elini bacaklarımın arasına sokup parmaklarını nemli tenimde gezdirdi. Aldığım kısa nefesler çok geçmeden iniltiye döndü.

Kafasını kaldırıp boynuma, kulağımın altına sokuldu. “Çok güzelsin. Lanet olsun, sen çok güzelsin.”

Bütün bedenim gerildi. Bedenim sıcak, gergin titremelerle sarsıldı. Seth’in parmakları bana dokunmuyordu bile, ama neredeyse son raddeye kadar gelmişim. Bunun hoş bir yanı yoktu. Ah hayır, bu saf, acı verici ihtiyaçla doluydu.

Kalçalarımı öne atarak onun kalçalarına ve eline sür-tündüm. Yükselen haz duygusu, başımı döndürüyor ve beni nefessiz bırakıyordu.

Seth kalçamı kavrayıp hareketlerimi yavaşlatırken boğazından derin bir hırlama sesi çıkardı. Eli hareket etmeyi bıraktı. “Bundan daha fazlasını ister misin?”

Sabırsızlıkla gözlerimi açtım. Ciddi miydi? Evet. Ciddiydi. Omuzlarına bastırdım, ama bana bakmaya devam etti, yüzündeki ifadeden benden ne yapmamı istediğini anladım. Bir yanım ona vurmak istiyordu. Diğer yanım... Eh, onun içinde boğulmak istiyordu.

Başparmağını çok hassas bir noktaya değdirip bedenimin irkilmesine sebep olurken yüzünde yaramaz bir sırıtiş vardı. “Bekliyorum, bebek.”

“Evet” diye fısıldadım, ona bir bakış atarak. “Peki. *Evet.*”

Dudakları tatmin olan bir gülümsemeyle ayrıldı. Elleriyle yaptığı şeye geri dönmesini bekledim, ama dudağı tekrar çenemi bulup yavaş yavaş inmeye başladı. En başa dönmüştü. Dudakları köprücük kemiğime ulaştığında saçları göğsüme değdi. Boğazımda kendi kulaklarıma bile çok yabancı gelen ufak, kadınsı bir ses takıldı.

Seth önümde eğilip bacaklarımı iyice açtı. Savunmasızdım – onun karşısında tamamen savunmasızdım. Kalçalarımı kavrayıp bacaklarımı daha da açarken damarlarımda şimşekler çaktı. Dili göbek deliğimden aşağılara inmeye başladı.

Bunu yaptığı ilk seferde beni ikna etmesi gerektiğini hatırladım. Şimdiyse ikna edilmeye ihtiyacım yoktu. Bacaklarımı daha da açıp onun işini kolaylaştırdım.

Kalçalarımın iç tarafını öperek kaygan tenime sokuldu. Bir santim daha ilerlediğinde ciğerlerimdeki hava çekildi. Dudağıyla tenimi kavrayınca dayanamayıp bağır-dım. Saf duygular içinde kaybolarak, onun saçını yakala-

yıp kalçalarımı oynattım. Tenime karşı soluk soluğa nefes alıp verirken belim geriye doğru büküldü ve kalbim küt küt attı. Göğsümde su damlacıkları birikmişti. Bu şiddetli sıcaklık beni tüketmesinden korkana kadar arttı ve arttı, sonra bedenim sıvılaşmış gibi eridi. Kaslarım tek tek kilitlenirken nefes alamadım, şüphesiz aklımı uçuracak bir orgazm yaşamaya hazırdım.

“Seth, ah evet...” Belim büküldü ve o kadar büyük bir güçle zirve yaptım ki neredeyse duvardan aşağı kayıyordum. Seth beni yakaladı, bedenim o tatlı artçı şoklarla titrerken dudaklarını benden ayırmadı.

Sarsıntılar henüz bitmemişti ki, Seth hızlıca kalktı ve beni kollarına aldı. Suyu kapatmayı nasıl başardığından emin değildim. Tanrı olmasıyla ilgili olmalıydı. Hemen sonrasında, kendimi onunla birlikte yatakta buldum. Şaşkın şaşkın ona baktım. Onun etkileyici bakışları altında hapsolmuştum.

Giydiği siyah tişörtü yırtar gibi çıkarıp yere attı. Gözlerim pantolonunun kemerinin altından görünen hafif sarı kıllara daldı.

Dirseklerimin üzerinde doğruldum, Seth bana kaşını kaldırınca gülümsedim. “Biraz göz alıcı sayılırsın” dedim. “Ama bunu zaten biliyorsundur.”

Islak pantolonunu çıkarıp üzerime doğru eğildi, ellerini her iki yanıma yerleştirip beni hapsetti. “Sen de öylesin.”

Kafamı geri attım. “Seni seviyorum, Seth.”

Derinden gelen bir ses çıkardı ve yanağını benimkine değdirdi. “Biliyorum.”

Elimi göğsüne yerleştirdim ve her sert kasa dokunarak aşağı indirdim. Kalçama doğru dayandı, sıcak ve sertti. “Senin de ‘Ben de seni’ demen gerek.”

Seth kalçalarımı kavradı ve beni üzerine çıkardı. “Zaten söylediğimi sanıyordum, duştayken.”

İkimizin arasına uzanırken çenesindeki sakalı öptüm ve onu avcumun içine aldım. Beli yataktan geri çekildi. Kalbim yine atmaya başlamıştı. “Yeterince iyi değildi.”

Bana doğru uzanıp ensemini kavradı. Odamızın karanlığında gözleri etkileyiciydi, beni içine çekiyordu. Kalbim yine tekledi. Seth’in sesi arzuyla kalınlaştı. “Seni seviyorum.”

“Bu daha iyi.”

Tek bir hamlede doğrulup, içimde derinlere girerken dudaklarımı yakalayarak şaşkınlık çığlığımı bastırdı. Kollarını belime doladı, beni aşağıya çekerken kalçalarını gererek beni kendisine doğru çekti. Şaşkınlığım yerini hazza bırakırken omuzlarını kavradım, ayak parmaklarım kıvrıldı.

“Seni şimdi seviyorum” dedi Seth, kalçalarını oynatarak. “Ve her zaman seveceğim.”

Alnımı onunkine bastırdım, alt kısmım aşağı doğru eğildi. İkimizin de göğüsleri inip kalkıyordu. “Her zaman mı? Bu... bu kulağa harika geliyor.”

Geri çekildi ve gözlerimiz buluştu.

Hiç konuşmadan sırtımı kavradı ve beni daha hızlı hareket etmeye teşvik etti. Gözlerimi ondan ayırmayı başaramadan, o alev alev yanan gözlere daldım. Bedenimden keskin bir karıncalanma hissi geçti. Altımda, Seth muhteşem bedenini çok güçlü bir ritimle oynatıyordu. Gevşemem hızlı ve sert geldi. Bütün bedenim gerildi.

Seth yanaklarımı kavradı, yüzümü onunkine götürüp beni derin derin öptü. Damarlarımda kıvılcımlar uçtu. O da gevşerken kaslarım ona kenetlendi. Kalçalarını çok

güçlü bir şekilde ileri geri hareket ettirirken benim bağı-
rışım onunkine karıştı ve hemen arkasından bir kez daha
orgazm oldum.

Bir süre geçtikten sonra, başımı onun göğsünden kal-
dırmak için doğruldum, ama beni daha sıkı tuttu. Boğazı-
mı temizledim. “Chicago’da ne oldu?”

Uzun bir an boyunca cevap vermedi, verdiği de bir
yanım neredeyse vermemiş olmasını diledi. Bana anlat-
tıklarını ya da o zavallı insanların yaşadığı ve gördüğü
dehşeti neredeyse algılayamadım. Daha da kötüsü, eğer
Seth onların istediklerini yapmazsa, daha fazla masum
insan ölecekti. Ölümlüler. Safkanlar. Melezler. Herkes.

“Bu kötü” diye fısıldadım.

Ve ilk kez, Seth işlerin yoluna gireceğini söylemedi.

13

Josie

*G*ür dallarından yalnızca yer yer ince ıfık huzmelerinin süzöldüğü uzun karaağaçların arasında dururken hayatın ellerimden kayıp gittiğini hissedebiliyordum.

Her şey çok mükemmel, çok güzeldi, ama şimdi...

Ölüyordum.

Çok hızlı olmuştu. Seth'in önünde durmuş, o etkileyici kehribar gözlerinin içine bakıyor, ellerini tutuyordum ve sonra geriye kalbimi durduran bir acıdan başka bir şey kalmamıştı. Beklenmedikti. Acımasızdı.

Serin havada çıplak kollarımdaki tüyler havaya kalkıyordu. Nefes almaya çalıştım, ama ayaklarımın ucuna kadar inen, giymek için çok heyecanlı, çok *hazır* olduğum beyaz gelinliğe bakarken hiçbir yere hava gitmedi.

Göğsümden kan akıyordu, gelinliğimin önüne gelip onu mahvediyordu.

Her şeyi mahvediyordu.

Etrafımızda bağışmalar yükseldi. Ağacın kalın dalları savrulup sallanırken bir kaos ortamı oluştu. Seth bana doğru uzandı, yüzündeki şaşkınlık ifadesi yerine saf bir korku ve öfkeye bıraktı.

Çok geç. Çok geç.

Titreyen ellerimi göğsüme bastırdım ama parmaklarımla arasından akan kanı durdurmadı.

Ah *Tanrılar*, ölecektim.

Bacaklarım tutmuyordu ama kendimi bırakmadım. Güçlü, sıcak eller etrafıma dolandı, beni yavaş yavaş indirip sarmaladı. Gözlerimi kısıtım, onun sıcak, sert göğsüne bastırırken odaklanmaya çalıştım. Kehribar rengi gözler benimkilere baktı – saniyeler öncesinde aşk ve mutlulukla dolu olan gözler şimdi dehşetle parlıyordu.

Aldığım her tutuk nefeste sona yaklaştığımı hissediyordum, bu nefeslerden biri aldığım son nefes olacaktı ve işte o zaman her şey bitecekti.

“Seth” diye fısıldadım. “Beni bırakma.”

“Hayır.” Yüzünü buruşturdu. Başımı kaldırırken gözlerinde yaşlar birikti, dudağını alnıma değdirdi. “Seni asla bırakmayacağım, Josie. *Asla.*”

Elim kayarak yana düştü. Yine konuşmaya, onu her zaman seveceğimi söylemeye çalıştım, ama dilim bir türlü varmadı.

“Josie.” Seth beni ileri geri sallarken sesi titredi. “Seni seviyorum. Seni seviyorum ve seni bırakmayacağım. Ben asla...”

Nefes almaya çalışarak, boğazımda düğümlenen sessiz çığlığı serbest bırakarak uyandım. Doğrulurken yorgan üstümden kayarken elimi göğsüme koydum. Kalbim yerinden fırlayacaktı.

Sadece bir rüya.

Kalbimi yavaşlamaya ikna etmeye çalışıp yatak odasının karanlığına bakarken kendime bunu söyleyip durdum. Bu sadece bir rüyaydı.

Terle yapış yapış olan saçlarımı yüzümden çekerek yandöndüm. Görüşüm düzelirken Seth'i seçebiliyordum. Yandönmüş yatıyordu, yüzü bana dönüktü. Ağır kolu hâlâ kalçamın ve kucağımın üzerinde duruyordu. Derin uykudaydı. Bir tutam sarı saç yanağına düştü, dudağının kenarına değdi.

Adımı söylediğini duymak ve dokunuşunu hissetmek için onu uyandırmak istiyordum. Bana hissettirdiği bütün muhteşem şeylerin rüyanın hatırasını alıp götürmesini istiyordum.

Ama bunu yapmadım.

Yüzlerimizin yan yana gelebilmesi için kendi tarafıma yattım, dudağımı ısırdım. Ya...

Gördüğüm şey ya rüya değilse?

Gözlerimi kapatırken nefesim kesildi. Ya diğerleri gibi bu da bir kehanetse? Ya rüya değil de aslında kendi ölümümü görüyorsam?

* * *

Yatağın ortasında oturup saçımı örmeye odaklanmaya çalıştım, ama bu çok zordu.

Seth adeta çıplaktı.

Duştan yeni çıkmıştı ve üzerindeki tek şey beline sardığı havluydu. Bir havlu! Hiçbir şeyi kapatmayan bir havlu. Şifoniyere doğru yürürken havlunun nasıl üzerinde kalabildiğini hiç anlamıyordum. Islanınca daha koyu bir

sarı olan saçlarını arkaya atmak için ellerini kaldırıncsa ağır kasları esnedi. Havlu çok aşağıda duruyordu, bütün o ilginç tepeleri ve düzlükleri gösteriyordu.

Ona bakınca, gördüğüm rüya uzaklarda kaldı.

Seth'in siyah bir tişört çıkarmasını izlerken saçımı örme-yi bıraktım. Aklımı çecek böyle bir şey varken dikka-timi nasıl toplayabilirdim ki?

Seth omzunun üzerinden bana baktı. "Hoşuna giden bir şey mi gördün?"

"Hem de çok" dedim, örgümü bitirmeye dönerek. "Sev-diğim çok şey görüyorum."

Tişörtü yatağa fırlatırken dudağının kenarı kıvrıldı. Sırada siyah bir iç çamaşırı vardı, onu da kargo pantolon izledi.

Avcı üniforması.

Nefis.

Örgümü saç tokasıyla bağlayıp omzumun gerisine at-tım. "Bugün keşke ben de sizinle gelebilsem."

Normalde Marcus'la konuştuktan hemen sonra Pluck-ley'ye yollanacaktı, ama sonra Chicago'da olanlar olmuştu. Alex ve Aiden gece geç saatte gelip Pluckley yolculuğunu konuştu, Aiden hâlâ biraz yaralıydı ama onun dışında iyi görünüyordu. Söylediklerine çok dikkat etmemiştim. Dü-şüncelerimin en önünde Chicago'da olanlar vardı.

Biz ne yapacaktık böyle? Becerileri üzerindeki kilit kı-rılmış bile olsa Cora ile Gable'ın bir ay içinde Titanlarla karşılaşmak için hazır olmasına imkân yoktu. Ben bece-rilerimin kilidi açıldığından beri elementlerle alıştırmayı yapıyordum ve onları hâlâ tam olarak kontrol edebildiğim söylenemezdi.

Titanlar bunu biliyordu.

Seth, bana doğru döndü. “Plan böyle. Aiden’ın, Deacon’ın katılmasına izin vermesine şaşırdım ama o da bizimle geliyor.”

“Ben de şaşırdım.” Ellerimi kucağımda birleştirdim. “Umarım dikkatli olurlar. Yani biliyorum, Luke sert biri ve Deacon da kendince öyle, ama o... o çok yufka yürekli.”

“Yufka yürekli olan sensin.” Seth belindeki havluyla oynadı.

“Öyleyim, ama sana göre aynı zamanda kana susadım.” Ona alaycı bir şekilde gülümsedim.

“Evet, bu doğru. Öylesin. Epey tahrik edici.”

“Sadece sen böyle bir şeyden tahrik olabilirsin.”

“Sadece ben önemliyim.”

Gözlerimi devirdim ve öylece kalakaldım, çünkü Seth havlusunu bıraktı, *ah Tanrım*.

Bakışlarım göğsünde ve karnında, sonra daha aşağılarda gezinirken kulaklarım kızardı. Vay be. Dudağımı ısırdım.

“O kadar uzun süre gitmiş olmayacağım” dedi; hay lanet, ne dediğini hiç anlamıyordum. “Onları götürüp kasabaya göz attıktan sonra Aiden hazır olduklarında beni arayacak. Seni burada yalnız bırakmayacağım.”

Ha?

Seth kıkırdadı. “Beni dinlemiyorsun.”

Gözlerimi kırptıştırıp kendimi onun yüzüne bakmaya zorladım. “Hayır, dinliyorum... Pekâlâ.” Pes edip ellerimi kaldırdım. “Ne bekliyorsun ki? Orada öylece çıplak duruyorsun ve sana bakmak çok hoş.”

“Sana bakmak çok hoş.”

“Ama benim bütün kıyafetlerim üzerimde, o yüzden...”

“Yazık.” Yumruk yaptığı ellerini yatağa gömerek eğildi ve beni öptü. Yumuşak ve tatlı bir öpücüktü ve karnımın

dalış yapmasına neden oldu. Geri çekildiğinde, az önce söylediğini tekrarladi. “Çok gecikmem.”

Gözlerimin kapanmasına izin vererek alnımı onunkine bastırdım. “Burada güvendeyim, biliyorsun değil mi?”

“Tabii duvarları aşmazlarsa, geçmişte bu o kadar çok kez oldu ki verdikleri emniyete artık güvenmiyorum” diye hatırlattı bana. “Yani burada güvende olur musun bilmiyorum.”

Dudaklarımda hafif bir gülümseme belirdi. Seth’in aşırı koruyucu olması bazılarını yorardı, ama bana tatlı geliyordu. Gözlerimi açıp “Ama *onlar* benden daha az korunuyor” dedim. “Eğer Titanlar bu yarı tanrıyı bulmaya yaklaşırsa, sizler tehlikede olabilirsiniz demektir. Ama ben şimdilik tehlikede değilim.”

Seth kirpiklerini kaldırıp bakışları benimle buluşurken cevap vermedi. Uzun bir sessizlik oldu. “Titanların Chicago’dan çok uzaklaşacağını sanmıyorum.”

“Bundan emin olamayız. Yani benim için endişelenmeni istemiyorum.” Parmağımı çenesindeki küçük yaraya bastırdım. “Ama benim yüzümden acele edip geri dönmeni de istemiyorum.”

Başını indirip parmağımı ısırıldı. “Bugün ne yapacaksın?”

“Kütüphaneye bakıp Medusa’yı bulmaya çalışacağım. Yarı tanrıların güçlerinin neden tekrar ortaya çıktığını ve güçlerinin üzerindeki kilidin neden açıldığını bilecek biri varsa o da odur.” Parmağımı Seth’in küçük yaramaz öpücüklerinden kurtardım. “Hem az önce söylediğime cevap vermediğini fark etmedim sanma.”

“Hadi ya” diye mırıldanıp çırılçıplak halde yanıma oturdu. “Bunu fark etmediğini umuyordum.”

Kaşımı kaldırdım.

Gülümsemesi çocuksu bir hal aldı. “Pekâlâ. Dönmek için acele etmeyeceğim, ama onlarla kalmayacağım ve bunun sebebi senin için duyduğum endişe değil. Sıkılacağım ve seni özleyeceğim. Sonra da duş alıp almayacağını merak edeceğim. Kendine dokunup dokunmayacağını...”

“Yapma.” Gözlerimi kaçırıp gülümserken kızardım. “Güya dünyanın en perili yerlerinden biri olan bir kasabada nasıl sıkılabilirsin ki?”

“Muhtemelen perili olmadığından.” Yanağımı öptü ve yataktan kalkıp sonunda giyinmeye başladı.

Buna üzülsem mi üzülmesem mi bilemedim. “Perili olsa iyi olur, yoksa Deacon hayal kırıklığına uğrayacak.”

Pantolonunun düğmesini ilikleyip çıplak omzunun üzerinden bana gülümsedi. “Hayal kırıklığına uğrayacağına bahse girebilirim.” Tişörtüne uzandı. “Medusa’yı bulmak için ben dönene kadar beklesen olmaz mı?”

“Seth.” Ona ters bir bakış attım. “Son baktığımda, Medusa erkeklerden nefret ediyordu. Hele de senin gibi erkeklerden.”

Kolları tişörtüne girmiş halde durdu. “Benim gibi mi?”

“Evet. Senin gibi. Yanımda sen olursan benimle asla konuşmaz.” Durdum. “Hem doğrusunu istersen, senden hoşlandığını hiç sanmıyorum.”

“Beni tanımıyor bile.” Tişörtü kafasından geçirdi. “Ne kadar kaba.”

Hafifçe güldüm. “Egon mu zedelendi yoksa?”

Bunu düşünür gibi yaptı. “Yoo.”

“Ben de öyle düşünmüştüm.”

Yine ileri atılıp ellerini bacaklarımın iki yanına koyarken sırtışı yüzüne yayıldı. “Sana bir sorum var.”

“Benim de bir cevabım olabilir.”

Nemli saçları yanaklarına düştü. “Gece hiç uyandın mı?”

Bu soruyu beklemiyordum. “Seni uyandırdım mı?”

Başını yana eğdi. “Biraz. Yarı uyur vaziyetteydim, ama sanki yatakta doğrulup sonra tekrar yattın gibi geldi.” Geri çekildi, ellerini ten rengi yorgana koydu. “Ve sanki bana bakıyordun.”

“Ah, Tanrım” diye mırıldandım, yanaklarımın kızardığını hissederek. “Neden bir şey demedin?”

“Neden uyanıktın?”

Kıpırdanarak omzumu silktim. “Bir rüya gördüm.”

Bakışları benimkini aradı. “Kâbus mu? Öncekiler gibi mi?”

Hyperion tarafından hapsedildikten sonra çok kâbus görmüştüm. Son zamanlarda görmüyordum, ama Seth’in rüyanın nedeninin bu olduğunu düşünmesine şaşmadım.

O anda, geçen gece gördüğüm rüya hakkındaki gerçeği ona söyleyebileceğimi biliyordum. İçimi döküp korkuyu üzerimden atabilirdim, ama yapmadım.

“Evet.” Bakışlarımı indirdim. “Sadece bir kâbustu.”

Seth, iki parmağını çenemin altına koyup bakışlarımı tekrar yukarı çevirdi. Gözleri yumuşaktı. “Bir dahaki sefere beni uyandır, bebeğim. Bununla tek başına mücadele etmek zorunda değilsin. Tamam mı?”

“Tamam” diye fısıldadım.

Niye ona söylememeyi tercih ettiğimi bilmiyordum. Belki de söylersem Seth’in delireceğini biliyordum ve bunu istemiyordum. Dışarıya, Titanların onu bulmaya çok yaklaşabileceği bir yere giderken olmazdı. Ayrıca belki de... Belki de eğer sesli bir şekilde söylersem, gerçek olacağından korkuyordum.

Sesli söylemek bunu olması mümkün bir şey yapardı.
Olmaması *kesin* bir şey.

Seth

“Hiçbir şey için şimdi olduğum kadar heyecanlandığımı sanmıyorum.” Deacon gerçekten de düşüp bayılmak üzereymiş gibi görünüyordu. “Buna çok hazırım.”

Aiden’a doğru bir bakış attım.

Önceki gün çenesinde olan morluk tamamen iyileşmişti ve başını sallarken duyduğu şefkati görmemeye imkân yoktu. Aynı zamanda bıkkınlığı da görmemeye imkân yoktu. Aiden kardeşine sarılıp aynı zamanda onu boğmak istiyormuş gibi görünüyordu.

“Oranın küçük bir kasabadan ibaret olduğunu fark edince hayallerin yıkılacak” dedim.

“Ağzından yel alsın” dedi Deacon nefesini tutarak; yanında duran Luke başını indirdi. “Uğursuzluk getireceksin.”

Josie yanıma yaslandı. “Uğursuzluk getirme, Seth.”

Bakışlarımı indirip ona bakarak kolumu kaldırdım ve omuzlarına doladım. Bana burnunu kırıştırdı. İç geçirip Deacon’a döndüm. “O kadar çok hayalet göreceksin ki Ölümler Diyarı’nda olduğunu düşüneceksin.”

Deacon başını sallarken sırıttı. “Aynen öyle.”

Alex kanepeden kalktı. “Pekâlâ, bence artık işe koyulabiliriz.”

Alex.

Her zaman sabırsızdı.

“Cora ve Gable nereye gittiğimizi biliyor.” Luke, Josie’ye döndü. “Ayrıca ne kadar süreceğini bilmediğimizden de

haberdarlar, ama senin burada kalacağını biliyorlar.”

“İyi. Colin şimdi onların yanında, öyle değil mi?”

Colin mi? Hay lanet. Şu herif.

Luke başını salladı. “Evet, o da onları eğlendirecek.”

“Yani başka bir deyişle, başlarını beladan uzak tutacak.” Aiden tişörtünün altına gizlediği göğsündeki kayışa bağlı hançeri çıkardı. Başka bir hançere daha uzandı ve sıırıttım. Bu sefer benimkini geride bırakmamıştım. “Ben-
ce yatakhanelerinde kalmaları onlar için akıllıca olur.”

Josie’nin de aynısını yapmasının akıllıca olacağını söylemek için ağzımı açtım, ama aklımdan geçenleri okumuş olmalıydı, çünkü parmaklarını tenime geçirdi. Bakışlarımı indirip ona baktım.

“Onların yerlerinde durup güvende olduklarından emin olurum.” Josie bana hiç aldırmadı. “Bu arada ben de Medusa’yı bulup ondan biraz bilgi edinmeye çalışacağım.”

Deacon somurttu. “Hay lanet, bu beni burada kalmaya ikna edebilir.”

“Gerçekten mi?” Aiden kanguru gibi zıpladı. “Eminim...”

“Eminim Medusa erkeklerden hoşlanmıyordur” diye araya girdi Alex. “Deacon’la kaldık.”

“Ya da ben sizinle kaldım” diye düzeltti Deacon. “Bu gerçekte olana daha çok benziyor.”

“Pekâlâ.” Luke öne çıktı. “Şu işi yapmamızın zamanı geldi artık.”

Gelmişti.

Ve bunun nasıl hissettirdiğinden emin değildim.

Josie haklı olsa ve Pluckley’ye giden grup ondan daha fazla tehlikede olsa da, uzakta olma fikri hoşuma gitmiyordu. Güç toplamak için adaya gittiğimde bile hoşuma gitmemişti.

Josie sırtıma dokundu. Sadece benim duyabileceğim bir sesle, "Söylediklerimi hatırla. Benim için endişelenme" dedi.

Ona döndüm. "Endişeleneceğimi biliyorsun."

"En azından deneyebilirsin." Saç örgüsünü elime alırken gülümsedi. "Tıpkı benim de yapacağım gibi."

Başımı indirdim ve "Benim için endişelenmene gerek yok, *psychí mou*. Ne olursa olsun, sana döneceğim. Her zaman" derken burnumu onun burnuna değdirdim.

Elini tutarken dudakları dudaklarıma değdi. "Biliyorum."

"Biz çıkalım isterseniz?" diye sordu Aiden.

"Kapa çeneni" diye tersledim ve Josie'nin yanağını avcumla alırken Deacon güldü. Ona o daha uyumadan geri döneceğimi söylemek istiyordum, ama işin doğrusu, oraya gidince neyle karşılaşacağımızı hiç bilmiyorduk. Sıkıcı, sessiz bir kasaba olabilirdi ya da daha kötüsü, Titanlar orada olabilirdi.

Sadece Josie'nin duyabileceği şekilde, "Eğer orada Titanlar varsa, onları öldürmeyeceğim" dedim. Long Beach'te olanlardan sonra bir şeyler... Bir şeyler öğrenmiş olduğuma dair güvence vermek istiyordum. "Canlarını acıtacağım, ama öldürmeyeceğim."

"Biliyorum" dedi tekrar, elimi sıkarak.

Vay be.

Gerçekten *biliyordu*.

Bu kadını seviyordum.

Parmaklarının ucunda yükselip elini göğsüme koydu ve beni öptü. "Dikkatli ol."

"Her zaman."

14

Josie

*S*eth ve diğerlerinin gözlerimin önünde yok olmasını izlemek tuhaftan da öteydi.

Bir saniye önce burada duruyorlardı, Seth'in yoğun bakışları sanki bütün evrende gördüğü son şeyin ben olmasını istiyormuş gibi üzerime odaklanmıştı.

Yurt odasından çıkıp kapıyı sessizce kapatırken, o merdiven boşluğunda Seth'le tanışmadan önce hayatımın nasıl olduğunu düşünmeden edemedim. Eğer o zamanlar birinin gözümün önünde yok olduğunu görseydim, annemle aynı belirtileri göstermeye başladığıma ikna olurdum.

Kalbim sıkıştı, derin bir nefes aldım. Zavallı annem. Annem hastaydı. Buna şüphe yoktu, ancak hastalığının ne kadarı akıl sağlığıyla, ne kadarı Apollo'nun ona yaptıklarıyla ilgiliydi?

Bu soruya asla bir cevap bulamayacaktım, çünkü annemi daha farkına bile varmadan yitirmiştim. Apollo yalan

söylemişti. Bana annemin güvende olduğunu söylemişti ama... Güvende değildi.

Nasıl öldüğünü bile bilmiyordum.

Belki böylesi daha iyiydi. Bilmiyordum.

Annemi düşünmenin getirdiği üzüntü Cora'nın kapısını çalmak için yürürken de geçmedi. Birkaç saniye sonra kapı aralandı. Cora'nın yüzünün sadece bir kısmı gözüküyordu. Akıllı kız.

"Selam" dedim. "Birkaç dakika içeri gelebilir miyim?"

Cora geri çekilirken kapı açıldı. "Tabii."

Beklediğim gibi, Cora yalnız değildi. Colin kapıya en yakın duran sandalyede oturuyordu, Gable da kanepede idi. Televizyonda Chicago'daki saldırıyı gösteren bir haber kanalı açıktı. Ölümlülerin Titanların bundan sorumlu olduğundan haberi yoktu, bunun iyi bir şey mi kötü bir şey mi olduğundan emin değildim.

Sehpaya bakınca, devasa bir kitabın üzerinde durduğunu gördüm. "*Mitler ve Efsaneler* mi?"

"Biraz okuma yapınlar dedim" diyerek gülümsedi Colin. "Yavaş yavaş okuyorlar, ben de cevaplayabildiğim soruları cevaphyorum."

"Biraz mı?" Cora yanımdan geçip kanepeye otururken kıkırdadı. "O kitap yeni doğmuş bir bebek kadar ağır."

"Biliyorum. Eğer doğru kullanılırsa öldürücü bir silah olabilir" dedim.

Gable başını salladı. "Onu okuyorduk. Bir sürü şey öğrendik, her şey değişmeden önceki zamanda bir an için bile inanmayacağımız çılgınca şeyler."

"Bir de bana sor." Duvara yaslandım. "Seth ve ben kendimizi burada bulmadan önce, bütün bunların sadece eski, çılgın efsanelerden ibaret olduğunu sanırdım."

“Ve benim gibilerin var olduğundan bile haberiniz yoktu.” Colin ayağını sehpayaya koydu.

“Bütün bunların nasıl gizli kaldığını hâlâ anlamıyorum.” Cora kitaba bakarken başını salladı. “İmkânsız geliyor.”

Aslında düşününce *gerçekten* inanması zordu.

“Herkes gitti mi?” diye sordu Colin.

Başımı salladım. “Hı hı. Birkaç dakika önce gittiler. Ben de gelip işler nasıl gidiyor bakayım dedim.”

“İyi gidiyor” diye cevapladı Gable, sonra ekledi: “Sanırım.”

Cora ona bir bakış atıp tekrar bana odaklandı. “O kıza olanlar hakkında daha fazla bir şey duydunuz mu?”

Colin’e, “Onlara şu işaret olayını anlattın mı?” diye sordum.

“Anlattım. Her şeyi bilmeleri daha iyi diye düşündüm.”

Ben de öyle düşünüyordum. Bilgi gerçekten de güç demektir. Onlara Marcus’la konuştuklarımızdan bahsettim. “Onu durdurmak için bunun arkasında olanı bulmamıza yardımcı olacağını umuyoruz.”

“Bu çok zekice.” Cora’nın koyu gözleri ilgiyle parladı. “Kampüsün yarısıyla konuşmaktan çok daha kolay olmalı.”

“Değil mi?” Gülümsedim, kendimle bir nevi gurur duydum.

Bir süre daha yanlarında kalıp, becerilerinin altında olduğu kilidi tamamen ortadan nasıl kaldıracağımızla ilgili bilgi edinmek adına planlarımdan bahsettim. Benim becerilerimin Apollo’nun tam kalbime bir hançer saplayıp ölümlü hayatımı fiilen bitirince kilit altından kurtulduğunu ne Gable ne de Cora biliyordu. Onlara bunu zamanı gelince anlatabileceğimizi düşündüm, çünkü bilgi her ne kadar güç demek olsa da, böyle bir bilgi şu anda gerekli değildi.

Daha sonra tekrar gelmeye söz verdikten sonra, Colin'le dışarıda koridorda konuşmak istediğimi söyledim. Ayağa kalkıp dışarı çıkarken beni takip etti. "Ne oldu?" diye sordu.

"Chicago'da olanları duydun mu?"

Parmaklarını saçlarında gezdirerek kaşlarını çattı. "Terörist saldırısı mı?"

Haberi yoktu. Koridora doğru bakıp hâlâ boş olduğundan emin oldum, yine de alçak sesle konuştum. "Titanlardı."

"Ne?" Gözleri kocaman açıldı. "Ciddi misin?"

Başımı salladım. "Ayrıca bir safkan topluluğunu ele geçirdiler. Marcus'un bunu herkesin bilmesini istediğini sanmıyorum ve ben..." Derin bir nefes aldım. "Bunu önerdiğim için bile korkunç hissediyorum ama bence Cora ve Gable'a bunun arkasında Titanların olduğunu söylememeliyiz."

Colin başını eğdi. "Bilmiyorum, Josie. Neyle karşı karşıya olduklarını bilmeleri gerek."

"Katılıyorum, ama dehşete düşmelerine de gerek yok" dedim. "Onlar ölümlü sayılır, bütün hayatlarını ölümlü olarak geçirdiler ve biz önlerine çok şey veriyoruz. Güven bana, Chicago'da olanlardan Titanların sorumlu olduğunu bilmek onlara fazla gelebilir."

Colin biraz sessiz kaldıktan sonra başını salladı. "Haklısın. İçlerine kapanlarını ya da kaçmalarını istemeyiz."

"Aynen öyle."

"Haber verdiğin için sağ ol, ama vay anasını." Başını duvara yasladı. "Bu Titanların hiç şakası yok."

"Hayır, yok."

İç geçirdi. "Cora ve Gable'la daha sonra çalışıp onlara basit birkaç dövüş hareketi göstermeyi düşünüyordum. Ne dersin?"

"Bence bu iyi bir fikir."

“Güzel.” Duvardan çekilip doğruldu. “Sonra görüşür müyüz?”

“Olur.” Onu soru cevap etkinliğine devam etmesi için bırakıp gittim.

Bugün için bir oyun planım vardı.

Odalarımızın dışındaki koridor boştu ama lobi her zaman dolu olurdu, yazın bile. Gömülmüş furilerin etrafından dolandım. Benim gözüme ellerini narin kıvrımlı çenelerinin altında birleştirip kanatlarını geriye atmış, taştan yüzlerinde huzurlu bir ifadeyle dua eden güzel melekler gibi geliyorlardı. Ancak, bana söylendiği kadarıyla, onların varlıkları bir uyarı görevi görüyordu. Tanrılar bir şeye kızmıştı ve herkes bana öfkelerinin serbest kalmasını görmek istemeyeceğimi söylemişti.

Seth, furilerin varlığını safkanlar ile melezlerin arasındaki husumete bağlamıştı, ama bu tanrıların daha önce umurunda olmamıştı ki. Yani kim bilebilirdi ki? Ama Ares’in işaretini taşıyan maske olayı falan düşünülürken, haklı olabilirdi.

Seth ayrıca bu furilerin arkadaşım Erin’le uzaktan yakından alakası olmayacağını söylemişti. Bir kez serbest kalınca önlerine çıkan her şeye saldıracaklardı, ben de dahil. Onların yanından geçip cam kapılara yönelirken titrememe engel olamadım.

Kimse bana hiçbir şey söylemedi; hiç söylemezlerdi. Burada olduğum süre boyunca benimle konuşan tek kişi Colin olmuştu, ama diğerlerinin bakışlarını üzerimde hissedebiliyordum.

Sadece ironik olabilecek şekilde komikti.

Üniversiteye ilk geldiğimde, buradaki öğrenciler beni adeta yok saymıştı. Onlar için görünmezdim. Bir hayalet.

Öncesinde, tek umursadıkları Seth'ti ve bu benim çok sırımı bozardı. Şimdiyse bir yarı tanrı ve Apollo'nun kızı olduğumu biliyorlardı, bu yüzden Seth'e attıkları şaşkın bakışları bana da atıyorlardı.

Doğrusu, beni umursamamaya devam etmelerini istiyordum, çünkü attıkları bakışlar ürkütücüden de öteydi. Dışarı çıkınca gözlerimi kıstım ve anında güneş gözlüğümü almış olmayı diledim. Eminim Seth yanımda olsaydı hiç yoktan bir tane var edebilirdi.

Böyle de özel biriydi işte.

Hoş, sıcak havaya uyarak, kütüphaneye giden yolu yavaş yavaş yürüdüm. Tanrım... Boğucu nem olmadan sıcaklığı hissetmek çok güzeldi.

Güneşte uzandığım tembel günleri özlememe neden oldu. Seth'in ve çocuğumuzun olduğu tembel günler. Üçümüz bir battaniyenin üzerinde bütün gün uyuklayacaktık. Bu görüntü zihnimde oluşur oluşmaz, duyduğum tatlı özlem ayaklarımı neredeyse yerden kesti.

Hiçbir şey yapmadan geçirilen bir gün kadar basit bir şey beni nasıl etkileyebilirdi ki? Ama etkilemişti. Gerçekten etkilemişti, bunu o kadar çok istiyordum ki gerçek gibi geliyordu.

Bir gün, diye söz verdim kendime. Bir gün buna sahip olacaktım, sahip olmak için de bu Titanları nasıl gömeceğimizi çözmeliydim.

Ortalıkta olmayan babam dışında bunun nasıl yapılacağını ya da başka bir yolu olup olmadığını bilecek tek kişi Medusa'ydı.

Devasa merdivenleri tırmanıp kütüphaneye girerken tuhaf bir *deja vu* anı yaşadım. Medusa'yı aradığım ilk zaman da aynısını yaptığımı hatırladım.

Tek eksikim Deacon'dı.

Geniş kütüphane binasının tam girişine adım attığımda beni serin, küflü bir koku karşıladı. Bu kampüsteki her yer aşırı büyüktü.

Tavana kadar uzanan devasa, istiflenmiş kitaplıkları görmek bana Radford Üniversitesi'ni ve oranın kütüphanesinde sınavlara çalışarak geçirdiğim sayısız akşamı hatırlattı. Yüzümde minik bir gülümseme oluştu ve içimde özlemlili bir his yükseldi.

İşin tuhafı, ben... Ben Radford'u özlemiyordum.

Bunun farkına varmak olduğum yerde durmama sebep oldu. Erin'i ve edindiğim birkaç yakın arkadaşı özliyordum elbette, ama fırsatım olsa geri dönmezdim. Artık çok farklı bir hayatım vardı ve inanılmaz derecede tehlikeli olabilse de *daha iyiydi*. Belki bir gün üniversiteye geri dönerdim. Yarı tanrılar diploma alamaz diye bir şey yoktu, hem bu toplulukta rehberlik hizmetinden kesinlikle yararlanabilecek kişiler vardı, ama üniversitede olmadığım için hayatım eksik ya da tamamlanmamış değildi. Bunun farkına varmak... Benim için gerçekten şaşırtıcı bir andı.

İşin aslı, bir süredir böyle düşünüyordum ama itiraf etmesi neredeyse *yanlış* gibi geliyordu. Boş versene. Zamanımı kendimi artık uymadığım bir kalıba sokmaya çalışarak harcamayacaktım.

Yürümeye başladığımda adımlarım biraz hafiflemişti.

Medusa'yı aramaya çıktığım son kez, rafların arasında amaçsızca gezinirken beni o bulmuştu, ama şimdi nereye gideceğimi biliyordum.

Boş masaların yanından geçerken etrafa bakınca burada çok az öğrencinin olduğunu fark ettim. Gerçi, yazın kaydolan pek kişi olmazdı, ama bundan daha fazlası olabileceğini düşündüm. Deacon kütüphaneler hakkında ne

demmişti? Melezleri ürkütürdü, ama safkanların umurunda olmaz mıydı? Öyle bir şeyler.

Epey tuhaf.

Koridorların birinden girip ne zaman çok fazla kitabın olduğu bir yerde olsam yaptığım şeyi yaptım.

Şapşal gibi gülümseyerek, parmaklarımı kitapların sırtlarında gezdirdim, ta sıranın sonuna kadar. Sağ yaptım, geniş, detaylı bir merdivenin altındaki yere doğru ilerledim. Adımlarım yavaşladı ve sonra durdum. Bir iki kez gözlerimi kırptım, çünkü gördüğümü sandığım şeyi görmediğime emindim.

“Bu ne be?” dedim nefes nefese.

“Şşş.” Bir yerde birileri beni azarladı.

Gölgelere bürünmüş yeri inceledim. Bu hiç mantıklı değildi. Kapılar... *gitmişti*. Bu nasıl mümkün olabilirdi? Hızlıca ileri atıldım, tek parça olan boş duvarı inceledim. Öncesinde burada üç tane vardı. Üç. Bu deliceydi.

Etrafında dönerek kitaplıklar ve arka duvar arasındaki dar geçitte ilerledim, beni susturan kişiyi arayarak sıralara baktım. Onu kitapları en yüksek rafa yerleştirmek için hava elementini kullanırken buldum.

“Affedersiniz” dedim, dikkatini çekmeye çalışarak. “Merdivenin altındaki kapılara ne oldu acaba?”

“Merdivenin altındaki kapılar mı?” On kilo gibi görünen bir kitabı kaldırdı. Kitap tüy kadar hafifmiş gibi yerden yükselip en yüksek rafa doğru süzüldü.

“Evet.” Dönüp duvarı gösterdim. “Orada üç tane kapı vardı. Gitmişler.”

Yaşlı kadın başka bir kitap daha alırken kaşlarını çatı. “Neyden bahsettiğini bilmiyorum. Orada hiçbir zaman kapı yoktu.”

15

Seth

Beşimizin arkasında belirlediği taştan bölge kilisesi yüzlerce yıl öncesinde yapılmış olmalıydı. Belli ki hâlâ kullanımdaydı ve iyi durumdaydı, yine de çok eskiydi.

“Bizi buraya getirmek zorunda mıydın?” Alex’in kocaman açtığı gözleri, kilisenin etrafına yayılmış, kalın çimlerin arasından bozuk dişler gibi çıkan kadim mezar taşlarının üzerinde gezindi. Mezar taşlarının çoğu okunmaz haldeydi, üzerlerinde yazan kelimeler ve tarihler zamanla yok olmuştu.

“Buranın belirlemek için en güvenli yer olacağını düşündüm” diye açıkladım. “Kasaba büyük değil. Kilise arazisinden çıktığımızda kasabaya girmiş oluyoruz zaten, ölümlülerin önünde hiç yoktan belirlemek ihtiyacımız olan son şey.”

“Senin böyle şeylere kafa yordüğünü görmek çok tuhaf.” Aiden başını eğdi. “Senin şey olmana alışığım...”

“Umurumda olmamasına mı?” diye sözünü tamamladım.
“Evet. Hemen hemen.”

Omuz silktim. İşin aslı, eskiden birkaç ölümlünün ödünü koparmak hoşuma gidebilirdi, ama şimdi? Birkaç ölümlünün ödünü koparmanın sonuçları, vereceği anlık zevke değmezdi.

“Ama bu gördüğüm en ürpertici şey” dedi Alex, Aiden ve beni fark ederek.

“Cidden mi?” Aiden ona doğru dönerken kaşını kaldırdı. “Gördüğümüz en ürkütücü şeyin Ölümler Diyarı’ndaki devasa örümcekler olduğunu sanıyordum.”

“Ha. Evet.” Kaşını kaldırdı. “Onları unutmuşum.”
Aiden ona baktı.

“Onları nasıl unutursun?” diye sordu Luke, sonra Deacon’a döndü. “Lanet olsun. Nereye gidiyor bu?”

Deacon çoktan yolu yarılamıştı. Luke bağırınca omzunun üzerinden baktı. “Bu gördüğüm en harika şey” diye bağırdı, ben de kaşlarımı çattım. “Bu mezar taşlarından bazılarını görmeniz lazım.”

Luke, Aiden’a bir bakış atarken derin bir iç geçirdi. “O senin kardeşin.”

“Senin de erkek arkadaşın” diye karşılık verdi Aiden.

“Doğru.” Luke bir daha iç geçirdi. “Gidip onu alsam iyi olur.”

Deacon’ı alıp gitmeye hazır olana kadar birkaç dakika geçti. Luke’a, “Yolu göster” dedim, kasaba hakkında çok araştırma yaptığını biliyordum. *İşe yarar* araştırmalar. Deacon’ın aksine.

O da güya Pluckley’de gezen bütün hayaletleri sayabiliyordu.

Çılgılık atan adam.

Gölge insanlar.

Kendini asan okul müdürü.

Kırmızılı Kadın.

Beyaz Kadın.

Neyse ki Luke, nereye gidileceğini biliyordu. “Etrafı gözden geçirmemiz için en iyi yerin gördüğüm şu pub olduğunu düşündüm. Oraya gitmek akıllıca olur gibi geldi. Her şeyin ortasında duran bir yer.”

Deacon bizi duyduğu çeşitli hayalet hikâyeleriyle büyülerken oraya doğru yollandık.

Pluckley ile ilgili ilk görüşüm, tam hayal ettiğim gibi bir yer olduğuydu. Bakımlı yeşil çayırlar. Bazı ağaçlar kadar eski evler ve dar yollar. Çok sakın bir yerdi, burayı görmek bence Josie’nin de hoşuna giderdi.

Muhtemelen Deacon’ın hikâyelerini dinlemek de hoşuna giderdi.

Yolu takip ederek yürürken geride kalıp etrafa göz kulak oldum. Herhangi tuhaf bir his ya da enerji akışı olmadı, yine de gözümü dört açıyordum.

“Evler *Hobbit*’ten fırlamış gibi” dedi Deacon; bunun üzerine gülümsedim. Biraz benziyorlardı. “Hem İngiltere’de hava kapalı ve yağmurlu olmaz mıydı?”

Luke, Deacon’ın sırtına vurdu. “Burada da güneş çıkıyor.”

Alex, Deacon’ın mırıldandığı bir şeye cevap verdi. Etrafta fotoğraf çeken birçok turist olmasına memnundum, çünkü eğer öyle olmasaydı çok göze batardık. Deacon’ın üzerine çektiği bütün ilgi beni endişelendirirdi.

Tanrılar.

Dudaklarımı kıvırdım.

Bu “sorumlu olma” olayı amma yorucuydu.

Aiden yavaşladı, yanıma gelerek adımlarıma ayak uydurdu. “Bir şey hissediyor musun?” diye sordu. “Dün olduğun gibi?”

“Şimdilik bir şey yok.” Sağa saptık ve iki yanında tuğla binalar olan bir yola vardık. Aiden’a bir bakış atınca onun da her şeyi dikkatlice incelediğini gördüm. “Değişebilir ama.”

“Doğru.” Ellerini yana atıp serbest bıraktı. “Sana bir şey söylemek istiyordum.”

Ne olduğunu ancak tanrılar bilirdi. “Bilmek istiyor muyum peki?”

Yüzünde hafif bir gülümseme belirdi. “Seninle gurur duyuyorum.”

Ona doğru bakarken neredeyse yürümeyi bıraktım. Söyleyecek sözüm yoktu. Hem de hiç.

Kısık bir sesle kıkırdadı. “Şaşkınlıktan dilini mi yuttun? Çenemi kapamamı söylemeden önce bundan faydalanayım bari. Dün Okeanus’un peşinden gitmedin. Eski Seth giderdi. Eski Seth sonucu ne olursa olsun Zeus’la da dövüşürdün. Hatta belki öldürürdün bile. En azından canını yakardın. Onunla sadece *konusmuş* olman ne kadar değiştiğini ve benim yanıldığımı gösteriyor.”

Aiden mı yanılmıştı?

Tartarus az önce buzla kaplandı.

Sözlerinin iyice oturmasına izin verdim ve sonra, “Kapa çeneni” dedim.

Aiden gülümseyerek bakışlarını kaçırdı.

Josie

Burada daha önce hiç kapı yok muydu?

Hayır.

İmkânsız.

Ağzım açık kalmıştı. Onları gören tek kişi ben değildim. İlk sefer Deacon yanımdaydı ve ikimiz de o kapıları görmüştük. Hem ayrıca Medusa ile birlikte onlardan geçmiştim.

Şaşkınlığımdan sıyrıldım. “Burada çalışan başka bir kütüphaneci daha var. Boyu şu kadar.” Elimi yukarıya doğru gittiği kadar götürdüm. “Ve çok... Kıvırcık saçları var. Güneş gözlüğü takıyor. Bugün çalışıyor mu?”

Kütüphanecinin koyu kaşları yukarı kalktı. “Tam zamanlı çalışan başka bir kütüphaneci daha var, ama bu kulağa Lilly gibi gelmiyor. Bir de Janice var, ama o da sadece hafta sonları ile salı ve perşembe günleri burada, üstelik saçları dümdüz ve boyu benden daha kısa.”

Tarif ettiği kişi aradığım kişi olamazdı, tabii Medusa şekil değiştiremiyorsa. Hem ben ne bilirdim ki? Belki Medusa şekil değiştirebiliyordu.

Bir kitap daha kitaplığın tepesine uçtu ve yukarıdan ikinci rafta durdu. “Aradığınız her kimse, burada çalıştığına emin misiniz?”

Şey, aslında Medusa’nın gerçekten burada çalışıp çalışmadığıyla ilgili bir fikrim yoktu. “Belki de hayır” dedim gerileyerek. “Sağ olun.”

Dönerek, sola girdim ve sonra bir kez daha boş masaların yanından geçtim. Neler oluyordu böyle? Medusa kütüphaneyi terk edip kapıları da yanında mı götürmüştü?

Eğer öyleyse, işte bu kötüydü.

Çünkü o zaman elimde ne kalırdı ki? Koca bir hiç; Medusa’nın gitmesiyle birlikte, babamın durup dururken ortaya çıkıp işe yarar bilgiler vermesine kalırdım. Bu da benim bir daha hiç pastırma yememeye karar vermem gibi bir şey olurdu.

Bu büyük bir sorundu. Kocaman bir sorun.

Yarı tanrıların ikonları, güçlerinin altında olduğu kilit açılınca ne yapmaları gerektiği, Medusa'nın beni götürdüğü o yerdeydi.

O yer de kütüphanenin altındaydı... Aynı zamanda bir şekilde dışında.

Olimpos'a açılan kapılardan biriydi.

Hayal kırıklığına uğramış halde, yatakhane resmen tepinerek döndüm. İçeri girince, oturma odasının ortasına yürüdüm ve sonra tavana baktım.

"Apollo?" diye seslendim, biraz aptalca hissettiğim için irkildim. Bakışlarımı tavandan ayırmayıp bekledim. Hiçbir şey olmadı. "Baba?"

Tekrar denerken saç örgüme uzanıp parmaklarımı arasından geçirdim. "Apollo? Eğer beni duyabiliyorsan, seninle gerçekten, ciddi konuşmaya ihtiyacım var."

Sessizlik.

Sanki Olimpos oradan daha iyi çekiyormuş gibi, yatakhane çıkan koridora yaklaştım. "Seninle yarı tanrılar ve Titanlar hakkında konuşmalıyım. Titanları nasıl mezara koyacağımız ya da yarı tanrılarının güçlerini kilit altından nasıl kurtaracağımız konusunda hiçbir fikrimiz yok."

Yine hiçbir şey olmadı.

Hayal kırıklığım öfkeye dönmeye başladı. "Ayrıca kütüphanedeki kapılar yok oldu. Medusa burada değilse, yarı tanrılar ikonlarına nasıl ulaşacak? Titanlarla nasıl savaşacağız? Ne yapmamız gerek? Onları savaşmak için eğitemeyiz ki. Onları Titanlarla baş edebilecek duruma getirmek aylar alır, hatta belki de yıllar. Bir nevi insan olduklarından bahsetmiyorum bile. Onların ihtiyacımız olan şekilde dövüşebilmesini bekleyemeyiz."

Ve hâlâ cevap yoktu.

Örgümü bırakıp ellerimi yumruk yaptım ve gözlerimdeki aptal, çok aptal yanma beni gözlerimi kapatmaya zorlayana kadar tavana baktım. “Haberin var mı? Hamileyim. Ben anne olacağım, Seth baba olacak ve sen de...” Boğazımda bir düğüm oluşunca sesim çatallandı. “Sen de *büyükbaba* olacaksın. Hiç umursamıyor musun?”

Gözlerimi açınca, başımı indirerek sessizlikte öylece durdum. Sıcak gözyaşları boğazıma kadar ilerledi, şu aptal gözyaşları. Çok aptalcaydı, çünkü cevap alamadığım için neden bu kadar rahatsız olduğumdan bile emin değildim. Evet, o babamdı, ama beni yetiştirmemişti ve aramızda bir baba-kız ilişkisi kurmak istediğine dair hiçbir belirti göstermemişti.

Ama lanet olsun, yine de canımı yakıyordu.

Nemli yanaklarımı sildim. “Kendine gel” dedim içimden. “Gözyaşlarının sırası değil.”

Saç örgümü omzumun arkasına atıp odamdan çıktım. Cora ile Gable’ın Colin’in yanında iyi olduğunu bildiğimden, Medusa şimdilik boş çıktığı ve babam kim bilir ne yapmakla meşgul olduğu için yapabileceğim ikinci en iyi şeyi yapacaktım.

Elementlerle alıştırma yapacaktım.

Tekrar dışarı çıktığımda gökyüzünü kaplayan bulutlar güneşi gizleyip sıcaklığı düşürmüştü. Havanın sakın olduğu günlerde bile rüzgârlı olan sahaya gideceğimden, keşke üzerime bir şeyler alsaydım diye düşünsem de yürümeye devam ettim. Belki bulutlar dağılırdı.

Revir ve kafeterya binalarına yaklaştığımda köşeyi dönüp yandaki çimenlik alanda duran bir grup öğrencinin yanından geçtim. Kafeteryanın girişini kaplayan

geniş sundurmanın kenarına vardım. Basamaktan indim...

Kalın mermer kolonların arasından ağır, metal bir bahçe sandalyesi kaldırım boyunca uçarak yanda duran bir ağaca çarptı.

"Lanet olsun!"

Büyük bir şey üzerime doğru yuvarlandı. Yana doğru zıplayıp binaya yapışarak bir... Bir *insan* tarafından ezilmekten son anda kurtuldum. Duvardan uzaklaşarak, tam döndüğüm anda o insan feci bir *küt* sesiyle kaldırıma çarptı. Altındaki mermer çatladı.

Hızla döndüm, kafeteryanın önündeki meydana bakarak derin bir nefes aldım. Her yerde insanlar vardı. Melezler. Safkanlar. Avcılar ve Muhafızlar aralarında durup emirler veriyordu. Tam bir kaostu.

Ben de bu kaosun tam ortasında kalmıştım.

Seth

Güneş batmıştı, yaz olmasına rağmen kiremit şömine-deki alevler kıvılcım saçıyordu. Mutfaktan eğer bir tane daha balık fileto ve patates tabağı çıkarsa binayı ateşe verebilirdim.

Şimdiye kadar, Pluckley gezisinden hiçbir şey çıkmamıştı. Doğrusu *pub*'daki müşteriler o kadar ölümlüydü ki sıkıntıdan patlıyordum. Ne dövüş vardı ne bağırışma. Eh, televizyonda bir maç oynuyordu ve ona bağırان birkaç kişi vardı, ama ilgimi çekecek bir şey değildi. Deacon'ın hayal kırıklığına rağmen, bir hayalet bile yoktu.

Alex ve Aiden az önce çıkıp birkaç yerel işletmede soruşturma yapmıştı. Şüpheli hiçbir şey yoktu.

Buradan çıkıp Josie'nin yanına dönmek için sabırsızlanıyordum, ama...

Kürekkemiklerimin arasında ortaya çıkan tuhaf bir his vardı. Son iki saattir hissediyordum bunu. Ahşap sandalyemde oturup acı bira içerken, tuhaf bir karıncalanma başlayıp bir türlü gitmemişti.

Kasaba halkının attığı meraklı bakışlar dışında kimsenin bizi umursadığı yoktu. Omzumun üzerinden bakıp duruyordum ama hiçbir şey görmüyordum. Yapabildiğim tek şey, müşterilerin yüzlerini hafızama kazıyordu.

Şayet yarı tanrı buradaysa iyi gizlenmişti, eğer kapı kapı dolanmak gibi bir niyetimiz yoksa daha iyi bir plana ihtiyacımız vardı.

Alex lavabodan dönünce, "Plan nedir?" diye sordum.

Aiden arkasına yaslanarak elini Alex'in sandalyesinin arkasına koydu. "Bence birkaç saat daha bekleyebiliriz ama gece kalmanın bir işe yaracağını sanmıyorum."

Deacon gözlerini tatlı mönüsünden ayırdı. "Ben *kesin* gece de kalıyorum."

"Deacon..."

"Eğer yolun sonundaki pansiyonda kalma şansını kaçıracağımı sanıyorsanız yanıyorsunuz. Haberiniz var mı..."

Kürekkemiklerimin arasındaki karıncalanma artarken Luke, "Oraya dadanan hangi hayaletse onu duymak istediklerini sanmıyorum" diye araya girdi. Deacon'ın attığı pis bakışa aldırmadı. "Dışarı gidebiliriz. Kasabaya tekrar bakarız. Belki..."

Birden gelen şiddetli bir *tak* sesiyle dikkatimiz o yöne döndü. Omzumun üzerinden baktığım anda bir bar sandalyesinin pürüzlü döşemede yuvarlandığını gördüm. Bakışlarım hızla bara kaydı. Arkası bize dönük birkaç adam orada duruyordu.

Alex yerinde dönünce Aiden kolunu onun sandalyesinden çekti. "Sadece sarhoşun teki olabilir."

"Olabilir" diye mırıldandı Alex.

Siyah tişörtlü bir adam gerilerken tam o anda daha kısa boylu, beyaz saçlı yaşlı bir adam köpüklü, kehribar rengi sıvıyla dolu uzun bardağını eline aldı.

"Senin sorunun ne, Kent?" diye sordu genç olan. "Tam bir dangalak gibi davranıyorsun."

"Vay be." Deacon gözlerini kocaman açtı. "Çok havalı."

Dangalak denilen adam döndü, bardağı elindeydi. "Benimle dalga mı geçiyorsun?"

Genç adamın verdiği cevap bardakilerin gülüşmeleri ve bağırımları arasında kayboldu. Bunda sıra dışı bir şey yoktu. Yalnızca sarhoşların arasında geçen bir tartışma gibi görünüyordu.

"Kahrolası pislikler." Genç adam evrensel bir el hareketi çekip bara arkasını döndü.

Sonra yaşlı adam, yol yordam bilmesi gerekecek kadar yaşlı olan adam, hiçbir şey söylemeden içeceği *ve* bardağı genç adamın ensesine fırlattı.

Adam ileri atıldı, başını tutarken dizleri döşemeye vurdu.

Sandalyesinden fırlayan Alex, nefesini tutarak, "Lanet olsun!" dedi.

Bardakilerden biri, "Bunu neden yaptın şimdi?" diye sordu, kaşlarını çatarak geri çekildi. Sarışın saçları sanki yel tünelinden geçmiş gibi karmakarışık.

Bana Noel Baba'yı anımsatmaya başlayan yaşlı adam eliyle öbür adama dur işareti yaptı. "Her işe burnunu sokma, seni koca budala."

Sarışın ileri atılarak yumruğunu Noel Baba'nın yüzüne geçirdi. Yaşlı adam geriye doğru uçtu. Yere düşüyordu. Muhtemelen bir yerini kıracaktı.

Ayaklarımı Alex'in boş kalan sandalyesine koydum ve kollarımı kavuşturdum.

Aiden hızlı davrandı, oturduğu yerden hızla kalkarak Noel Baba'yı düşüp bir yerlerini acıtmadan omuzlarından yakaladı.

"Dikkatli olun." Aiden adamı doğrulttu, düşmeyeceğinden emin olunca onu bıraktı.

Noel Baba döndü, suratı kızarmıştı. "Sen de kimsin?" Yüzünde yalnızca bir İngiliz'in yapabileceği etkileyici bir rahatsızlıkla Aiden'ı baştan aşağı süzdü. "Sadece aptal bir pi..."

"O cümleyi bitirme" dedi Aiden. "Cidden."

"Öyle mi?" diye tersledi Noel Baba, her zamanki gibi ısrarcıydı.

Aiden bakışlarını indirip iri yapılı adama baktı, alaycı bir sesle, "Öyle" dedi.

Biri, ağlayan hayaletlere taş çıkaracak bir çılgılık attı. Luke, kafasına bardak yiyen adam başının üzerine kaldırdığı bir tabureyle bara saldırırken ayağa kalktı.

Alex boynundan kan sızan adamın elinden tabureyi aldı. "İşte bu hiç hoş olmadı. Birine zarar verebilirdin."

Adam döndü ve dikkatle Alex'e baktı. "Sen ne güzel şeymişsin böyle."

Bu Aiden'ın hiç hoşuna gitmedi. Hemen Alex'in yanında bitti. Yanlış bir hareketti, çünkü Noel Baba hâlâ dolanıyordu. Gidip tabureyi aldı.

Deacon tabağımdan soğumuş bir patates kızartması alıp ağzına atarken Luke'un gözleri kocaman oldu: "Hay lanet."

Noel Baba tabureyi bara savurdu. Tabure frizbi gibi havada uçtu. Barmen son anda başını eğdi; tabure likör şişelerinin dizildiği rafa vurdu. Cam parçalandı ve likörler havaya saçıldı.

Olaylar çok hızlı geliyordu.

Barmen başını kaldırıp zıplayarak bara sıçradı. *Sıçradı*. Noel Baba'nın üstüne atladı, oturduğumuz masanın yanındaki masaya geçirdi. Kızıl saçlı iriyarı bir adam son anda birasını masadan kaparken tabaklar kırıldı.

Luke kafasının üzerinden uçan bir şişeden kaçmak için eğildi. Bana doğru döndü. "Bir ara kalkıp yardım edecek misin?"

"Henüz değil." Barın üzerinde gezinen bakışlarım yeni yüzler aradı. İçeri giren herkesi gördüğüme emindim, ama belli ki birini kaçırmıştım.

Çünkü eğer bu yarı tanrı hakkında haklılarsa, burada olmalıydı.

Deacon masanın üzerinden uzanıp benim dokunmadığım yemek tabağını aldı. "Senin için göz kulak olayım."

"Tabii" diye mırıldandım, barı gözden geçirerek.

Tabağı kucağına bastırarak geri çekildi.

"Tanrılar." Alex, Deacon'ı ensesinden yakalamak üzere olan uzun, ince bir adamı yakaladı. Onu geriye doğru fırlatınca adam artık kaygan olan zeminde kaydı. "Seth, eğleniyor musun?"

"Hem de nasıl" diye mırıldandım.

Sonra onu gördüm.

Şey, daha doğrusu *sırtını* gördüm.

Uzun boyluydu ve siyah saçları beyaz gömleğinin yakasına kadar iniyordu. Zavallı bir çocuğun suratına inen bir yumruktan son anda kaçtı. İçinde bira gibi görünen bir içecek olan bir bardak taşıyordu.

İçimdeki tanrısal içgüdü, bunun aradığımız kişi olduğunu söyledi.

Sonunda sandalyeden kalkarken yüzüme yavaş bir gülümseme yayıldı. “Çocuklar, sanırım kazananı bulduk.”

16

Josie

Bir melezin sundurmadan atlayıp bir safkanı mermer kaldırıma göndererek taşı yarmasını şaşkın bir sessizlikle izledim. Resmen safkanı sırtına alıp profesyonel bir güreş maçındaymışçasına yere çarptı.

“Lanet olsun” diye fısıldadım. Bakışlarımı ayırmak üzereyken gözüme başka bir tuhaflık ilişti. Yerdeki safkan, maske takıyordu.

Melez kızın bedeninin yanında gördüğüm maskeyle aynıydı. Ben bunu daha sindiremeden, etrafımdaki her şey değişti.

Yoğun bir ısı dalgası havaya hâkim oldu. Göz ucuyla, melezin sırtına doğru giden bir alev topu gördüm. Düşünmeden tepki verdim.

Elimi kaldırarak, su elementini çağırdım. Etrafımdaki hava nemlenip yoğunlaşırken güç içimden geçti. Sanki hiç yoktan küçük bir yağmur bulutu oluşmuştu; alev topunu meleze vurmadan ıslattı.

Su.

Lanet olsun.

Su elementini sonunda doğru şekilde kullanmıştım.

Bunun onuruna küçük bir parti vermek istiyordum, ama kendimle gurur duymaya vakit yoktu.

Alev topunu fırlatan safkan bana dönerken melez de arkasını döndü. Kolunu kaldıran safkan, iyice bakıp *kim* olduğumu gördüğünde durakladı ve öylece dondu. O da *şu* maskeyi takıyordu.

Aynı bronz maskeydi, gözlerin yerindeki ince çizikler dışında bütün yüzü kapatıyordu. Yanakları aşırı yuvarlaktı ve kapalı ağız kısmı kötücül bir gülümsemeyle kıvrılmıştı. Maskenin alın kısmında ortasından yamuk bir ok geçen o lanet daire kazınmıştı.

Maskeyi tek başına görmek bir derece, ama onu birinin üzerinde görmek tamamen farklı bir deneyimdi.

“Bu tam bir kâbus maskesi” dedim.

Maskeli adam bir adım geriledi, sonra da kuyruğunu bacağına arasına kısırdığı gibi koşmaya başladı, etrafa yayılmış melezlerin ve safkanların yanından geçerek gitti.

İleri atılarak, kampüs arazisine göz attım ve dövüşenlerden birkaçının maskeli olduğunu fark ettim. Onlarcası vardı.

“Sağ ol” dedi melez çocuk, kaldırımındaki ıslak noktaya bakarak elinin tersiyle alnını sildi. “Lanet olsun. Beni neredeyse öldürüyordu.”

Ona neler olduğunu sormaya çalıştım ama başka bir melezin yanımdan uçup gittiğini gördüm, karın boşluğu kalçalarına bastırıyordu. Sanki beline bağlı görünmez bir ip onu kafeteryanın girişine doğru çekiyor gibiydi. Be-

yazlara bürünmüş bir muhafızdı; havada o kadar hızlı yol alıyordu ki eğer binaya çarparsa bütün kemiklerinin kırılacağından emindim.

Bir şeyler yapmalıydım.

Hava elementine ulaştım, ama artık çok geçti. Muhafız duvarı boyladı. Başının kiremitle buluştuğu yere kan sıçradı.

Derin bir nefes alırken sarsıldım.

Biri çığlık attı, ama içime bir korku dolarken söylenilenleri duymadım. Muhafız kanlı, parçalanmış bir yığın halinde yere düştü.

“Tanrılar.” Damarlarımdan öfke akıyordu.

Melezin yanından geçip giderken gözüm döndü. Tenim hiddetle kavrulurken kavga eden bir melezi ile maskeli bir safkana yaklaştım. Safkan, melezin üzerindeydi. Gökyüzündeki bulutlar dağıldı. Safkan kolunu savururken bir hançerin ucundan güneş ışığı parladı. Gerçek bir bıçak.

Bu herhangi bir kavga değildi.

Melezleri öldürmeye çalışıyorlardı, onları tıpkı o kızını öldürdükleri ve buraya ilk geldiğimde o diğer melezin ölümüne sebep oldukları gibi öldürüyorlardı.

Seth dün Marcus’un ofisinde söylediklerinde haklıydı. Ben *kana susamıştım*.

Hiç düşünmeden hareket edip maskeli safkanın omzunu kavradım. Çok *öfkeliydim*. Dışarıda Olimpos ve dünyayı ele geçirmek isteyen Titanlar vardı, onlar da burada kavga mı ediyordu? Peki, ne için? Bir grubun kanında öbürlerinden daha çok eter var diye mi?

Bu o kadar aptalcaydı ki trajik olmanın ötesine geçmişti.

Safkan, dokunuşumla irkildi. Aşağı doğru savurduğu eli durdurup başını bana doğru çevirdi ve o tuhaf ince çizgilerle göz göze geldim.

“Pislik” dedim, ardından hava elementine uzandım.

Maskeli safkan geriye doğru uçu, yere düştükten sonra birkaç metre daha yuvarlandı. Bıçağı çimenlerin içinde kayboldu.

Başka bir maskeli safkanı da hazırlıksız yakaladım. Onu geriye, kaldırımın ortasına doğru fırlattım. Eğilip maskesinin kenarını kavrarırken safkan şaşkınlıktan hareket edemedi. Maske yüzünden çıkarken hırıldadı.

Yaşça benden daha büyük olamayacak bir safkanın zümrüt yeşili gözlerine baktım. Beni derinden etkilemişti. “Senin sorunun ne?”

Safkanın suratı solgun bir beyaza döndü.

Çağırdığım yapay ateş metali ısıttı. Maskeden alevler yükseldi ve çok geçmeden parmaklarımın arasında küle döndü.

“Lanet olsun.” Safkan elleri üzerinde bir yengeç gibi geriledi, sonra da yuvarlandı. Ayağa kalkarak koşmaya başladı.

Ellerimi kotuma silerken gülümsedim.

Kendimi belalı biri gibi hissediyordum, *Walking Dead*’deki Maggie gibi. Koloniye savaşta liderlik...

Omuzlarımın üzerine kapanan eller beni geriye doğru çekti. Dengemi kaybedip sertçe yere düştüm, sarsıcı bir güçle popomun üzerine oturdum. Karanlık bir şekil gün ışığını kapattı ve bir saniye sonra ağır bir çizmenin doğrudan karnıma indiğini gördüm. İçimde bir panik oluştu. Kendim için değil, ama çocuğum için.

Kenara yuvarlanıp, çizme kalçama inerken bağırdım. Darbenin ne kadar kötü olabileceğiyle karşılaştırıldığında hissettiğim acı önemsizdi. Ellerim ve dizlerimin üzerinde doğrulup ayağa kalktım. Karnımda tuhaf bir his

oluştı. Acı gibi değil de, daha çok bir çekme hissi gibiydi. Buna takılmaya zaman yoktu. Hemen yana doğru kaçtım. Yumruk yumruğa dövüşmekten kaçınmam gerektiğini bildiğimden, hava elementine ulaştım.

Maskeli safkan sarsıldı ve sanki biri bacaklarını kesmiş gibi büzüldü. Az önce olduğum yere yığıldı. Bakışlarımı kaldırıncı Colin'i gördüm.

Elimi karnıma koyarak, "Selam" dedim. "Sağ ol."

Yüzünde bir endişe ifadesi belirdi. "İyi misin?"

"Evet." Elim karnımdan çekip derin bir nefes aldım. Eğer Deacon ya da Alex söylememişse, Colin hamile olduğumu bilmiyordu. Ona tekrar bir bakınca tişörtünün kara lekelerle kaplı olduğunu gördüm. Kandı. İçimi bir endişe kapladı. "Cora ile Gable nerede?"

Gable başını salladı. "Cora'nın odasındalar. Daha doğrusu, umarım oradadırlar. Onlara yiyecek bir şeyler almaya çıkmıştım." Elini siyah saçlarının arasından geçirdi. "Bu çılgınca. Kafeteryaya saldırdılar. Elli kişi kadar, hepsi o lanet maskelerden takıyordu. Durup dururken Melezleri ve Muhafızları bıçaklamaya başladılar."

Bir kez daha dehşetle sarsıldım. "Elli mi?"

"Seth ve diğerleri nerede?" diye sordu Colin, hızla arkasına döndü. Bir Avcı, maskeli safkanlardan birini yakalamış, pisliği yere çalıyordu.

Avcı'yı tanımam biraz zaman aldı, bu Alex'in babasıydı. Alexander.

"Henüz geri dönmediler." Seth burada olsaydı, çoktan sabrı taşıp safkanları mahvetmişti. "Bunu biz halledebiliriz. Halletmek zorundayız."

Colin tekrar bana doğru döndü. "Yapabiliriz. Biz..."

"Herkes içeri girsin! İçeri girin!"

Dönüp baktığımda, bir Avcı'nın hızla bize doğru koştuğunu gördüm. Onu görünce hissettiğim rahatlama kısa sürdü. "Geliyorlar!" diye bağırdı, sesi telaşla titriyordu. "Geliyorlar!"

Sesindeki dehşetle kalbim sıçradı. Hemen harekete geçip ona doğru koştum. Colin de arkamdan geldi. "Kim geliyor?"

Yanıma gelip elimi tutan Avcı'nın gözleri korkuyla doluydu. Sırtımdan aşağı soğuk bir titreme hissettim. "O yöne doğru değil. O yöne doğru gitmek istemezsin."

"Sen neyden..."

Yaralı bir hayvanın sesine benzer bir ses havayı yardı. Birden fazla yaralı hayvanın sesi gibiydi. Yüksek sesli ve tizdi.

Çığlıklar.

Dehşet dolu çığlıkların sesi daha karanlık, insan dışı seslere karıştı. Havada çığlıkların sesini bastıran ince ve keskin bir feryat yankılandı.

Maskeli safkanlar dizlerinin üzerine düşmeye başladı, kulaklarını kapatmaya çalışarak başlarını tutuyorlardı.

Uzaklarda, gri gökyüzün yararak gelen koyu bir şey gördüğümü sandım. Büyük... kuşlar mıydı? Üç tanelerdi, kanatları parlıyor...

"Lanet olsun." Bir adım geriledim. "Bunlar kuş değil, öyle değil mi?"

"Hayır." Avcı elimi çekti. "Furiler serbest kaldı ve çok sinirliler!"

Colin'in ağzı açık kaldı. "Furiler mi?"

"Yollarına çıkan her şeyi yok edecekler. İçeri girmeliyiz." Avcı hareket ederek beni arkasına doğru çekti. "Kütüphaneye."

Ayaklarımı tekrar hareket etmeye zorladım, ama omzumun üzerinden baktım, bakmak zorundaydım çünkü. Furiler sessizce kanat çırparak gittikçe yaklaşıyordu. Biri aralarından ayrılıp torpido gibi süratle yere doğru atıldı.

Çıglıklar daha da yoğun bir hal aldı.

Basamaklara vardığımızda Alexander da bize katıldı. Ensemde keskin bir karıncalanma oluşurken kollarımdaki tüyler diken diken oldu. Avcı'nın elini daha da sıkı tutarken tamamen içgüdülerimle hareket ediyordum.

“Dur!” diye bağırdım.

Üzerimize karanlık bir gölge düştü. Colin basamakların tepesinde durdu. Uzun bir an geçti. Bir furi kütüphanenin kapalı kapıları önüne indi, beklediğim gibi değildi. Hem de hiç.

Bu furi gerçekten güzeldi, altından saçları ve esmer bir teni vardı. Bir tarafından bakılınca öbür tarafını gösteren kumaştan yapılmış beyaz elbisesi içinde göz kamaştırıcı şekilde güzel gözüküyordu. Erin'de her zaman doğal gözüken o çevik zarafet bu furide de vardı. Kanatları kırılğan görünümlü ve saydamdı, yüz ifadesi ise sakindi.

Colin'e odaklandı, onu ölçüp biçiyormuşçasına başını yana eğdi. Sonra da... Sonra da havayı kokladı. Uzun sarı saçları omzundan aşağı dökülüyordu.

“Kurnaz. Kurnaz. Kurnaz.” Kahkaha attı ve gülünce rüzgâr çanlarına benzer bir ses çıktı.

“Geri çekil” dedi Avcı kısık bir sesle. “Colin, *geri çekil*.”

Avcı'ya katılmam gerekti. Erin'in ne kadar zorlu olduğunu görmüştüm, üstelik o benim arkadaşımdı. Bu furi- lere gelince, onların ne yapabileceği konusunda hiçbir fikrim yoktu ama mezarlarından yeni çıktıkları için biraz... saldırgan olabileceklerini tahmin ediyordum.

Colin geriye doğru dikkatlice bir adım attı. Arkamda Alexander'ın yere eğildiğini hissettim. Basamaklarda ya da sundurmada bu fikre kapılan sadece biz değildik. Biz sadece hareketsiz duranlardık.

“Hareket etme” dedi Avcı, gözlerini furiden ayırmıyordu. İçimden bir ses, onlarla daha önceden de uğraşma deneyimi olduğunu söylüyordu. “Kimse kıpırdamasın.”

Bir melez hızla kütüphanenin duvarından uzaklaşıp basamaklara doğru koştu.

Kalın sarı bukleler furinin omzundan yükseldi ve hemen ardından ileri atıldı, daha önce Seth'in defalarca kez yaptığını gördüğüm kadar hızlı hareket ediyordu. Çıplak ayakları taştan zeminden ayrılır ayrılmaz yukarı ve ileriye doğru uçtu, devasa kanatlarını her iki yana açtı.

Furi birdenbire değişti.

Esmer teni griye döndü ve kanatları koyulaşıp aynı şekilde gri oldu. İnce uzun parmakları jilet gibi keskin pençelere dönüştü. Sarı saçları koyulaştı ve bukleleri... Lanet olsun, bukleleri Medusa'ninkiler gibi olmuştu. Yılana dönüşmüşlerdi.

Furi, melezi kafasından kavradı. Sivri pençelerini melezin kafatasına geçirdi. Kızın yüzünün kenarlarından parlak kırmızı kan sızmaya başladı. Furi pençelerini oynatırken kızın attığı çığlık yarım kaldı.

Furi sadece biraz baskı uygulayarak melezin boynunu kırmıştı.

“Aman Tanrım” diye fısıldadım, midem bulanarak.

Herkes aynı anda hareket etti, ama furi çok daha hızlıydı. Birini daha yakaladı, bu sefer maskeli bir safkan. Çocuğu havaya kaldırıp ortadan ikiye ayırdı.

Furinin bir görevi vardı, doğruca Colin'e yöneldi.

Bir el omzuma dokundu ve bakışlarım Alexander'ınki-
lerle buluştu. Konuşamasa da demek istediğini anlamış-
tım. *Kaç*. Dördümüz döndük, nereye gittiğimiz konusunda
hiçbir fikrim yoktu ama bu plana razıydım.

Az önce gördüklerim...

Basamakları yarıya kadar indikten sonra kulağıma
bir çığlığa dönüşen tuhaf, boğuk bir ses geldi. Arkama ba-
kınca kalbim neredeyse durdu. Furi, Colin'i yakalamıştı.

Hızla dönerken, "Olamaz!" diye bağırdım.

Avcı beni kavradı, ama isteyince hızlı koşabiliyordum.
Furi, Colin'i göğsünden tutup havaya kaldırırken Avcı'nın
etrafından dolandım. Colin kıvrandı, furinin kemiksi elle-
rini yakalamaya çalıştı, ama nafile bir uğraştı. Kolların-
dan kırmızı kanlar akıp taştan verandaya damladı.

Olamaz. Olamaz. Olamaz.

Colin iyi biriydi. Oraya çıkıp insanlara zarar verenler-
den değildi. O bir *koruyucuydu*. İyi kalpliydi. Üstelik Seth
işini zorlaştırsa da başından beri bana iyi davranmıştı.

"Josie! Hayır!" diye bağırdı Avcı ama çok geçti, hızla
basamakları tırmanmaya başlamıştım.

Furi kafasını kaldırırken içimdeki en ölümcül elemen-
te uzandım. Akaşa. İçimdeki güç dalgaları büyüdü, büyü-
dü ve en sonunda patladı. Elimini öne doğru tutarken çığlık
attım. Avcumun içinden beyaz bir ışık yükseldi ve mesafe-
yi aşır yerini bularak furinin omzuna çarptı.

Yaratık acıyla inleyerek Colin'i bıraktı, ama öfke ve kor-
ku içimde hissettiğim güçlü enerjiyle karışırken taviz verme-
dim. Alexander ile Avcı'nın aceleyle öne atılıp Colin'i aldık-
larını hayal meyal fark ettim ama o... o hareket etmiyordu.

Furi uluyarak üzerime gelmeye çalıştı, ama beyaz ener-
jiyle karşılaşınca olduğu yerde durdu. Güç geri tepti ve şak-

layarak bana doğru geldi. Furi taşa çarpıp uzun ince kollar ve kırık kanatlardan oluşan bir yığın halinde yere düşerken bir adım geriledim. Yaratık hareket etmedi.

Yaratığı öldürmüştüm.

Bir furiyi öldürmüştüm.

Lanet olsun, bu kötü müydü?

Diğer iki furinin cevap olarak kopardığı ince ve keskin feryatlar baştan aşağı ürpermeme sebep oldu. Bir tanesi gitmişti, ama iki tane daha vardı. Kızacaklarını tahmin etmiştim.

İki furi de tam havalanacakken döndüm, kalbim küt küt atıyordu. Birkaç metre ötedelerdi, ikisini birden nasıl halledeceğimi bilmediğim için gerildim.

Ama benim üzerime doğru gelmiyorlardı.

Kanatları havayı sessizce yarararak ilerledi, sanki bir şey duyuyorlarmış gibi başlarını eğdiler. Ağzım kurumuş halde saldırmalarını bekledim.

İki kör edici, parlak ışık patlaması oldu ve sonra...

Sonra yaratıklar yok oldu.

Az önce ne olduğu konusunda hiçbir fikrim yoktu ama bunu düşünmemeye karar verdim. Basamakları hızlı hızlı inip Avcı ve Alexander'ın Colin'i yatırdığı yere gittim. İkisi de dizlerinin üzerine eğilmişti, bu yüzden görebildiğim tek şey Colin'in bacaklarıydı. Belli ki korktuğum kadar yaralanmamıştı, çünkü onu revire götürmüyorlardı. Sadece orada öylece diz çökmüşlerdi.

Nemli avuçlarımı bacaklarıma silerek, "O nasıl?" diye sordum. Tuhaf hissediyordum. Sarsılmıştım. "Yoksa o..."

Avcı omzunun üzerinden bana baktı, başını sallarken yüzü solgundu. Adımlarım durakladı. Gördüğüm ilk şey kıpkırmızı kandı. Aşırı fazlaydı. Göğsünden ve karnın-

dan pantolonunun önüne kadar iniyordu. O kadar çok kan vardı ki Colin'in altında bir göl oluşmuştu ve Alexander da gölün içinde diz çökmüştü, elleriyse... Elleri hâlâ Colin'in göğsündeydi. Sanki kan gölünü durdurabilecekmiş gibi elini bastırıyordu ama bunu durdurmanın bir yolu yoktu.

Ellerimi ağızma götürüyordum ki Colin'in yüzünü gördüm. Gözlerini gördüm. Kocaman açılan gözleri gökyüzüne odaklanmıştı ve içten içe artık çok geç olduğunu anladım.

Çok geç kalmıştım.

17

Seth

Az önce yumruk bir adamın yere yığılan bedeninin üzerinden geçerken, “Bu insanları kontrol altına alın” diye emir verdim.

Alex hızla bana doğru döndü. “Ne?”

Yürümeye devam ettim, kapıdan sıvışıp geceye karıştım. Çocuğun çıktığını görmemle benim dışarı çıkmam arasında yalnızca saniyeler vardı, ama barın önündeki yol bomboştu.

Kaşlarımı çatarak bakışlarımı indirip arnavutkaldırımına yola baktım. Sağımda solumda kimse yoktu ve... “Lanet olsun.”

İnce bir sis yavaşça yola yayıldı, kaldırımı yalayıp yutarak bileklerime dolandı. Bu sisin doğaüstü bir yanı yoktu, ama kesinlikle çok ürkütücüydü.

Arkamdaki kapı açıldı ve Deacon, yemek tabağını hâlâ göğsüne bastırarak dışarı süzüldü. “Beni sana bakmaya yolladılar. Vay canına, şu sise bak.”

“Sadece sis, Deacon.” Lanet pusun içinden bir şeyler görmeye çalıştım, ama anlaşılan tanrısal güçlerim arasında X-ray görüşü yoktu. Bu çocuk hangi cehenneme gitmişti böyle?

“Bilemedim.” Kızarmış balık filetolarından birini ağzına atan Deacon sola doğru saptı. “Bu ürkütücü. Yani, daha önce gördüğümünden değil ama bence bir hayalet görmek için mükemmel bir hava. Eminim *gezgin* etrafta dolaş...”

Başımı sallayarak, içgüdülerimi izleyip Deacon etrafta dolanan ve ne bileyim, insanların suratlarına falan bağırarak bir hayalet hakkında atıp tutarken kaldırımdan indim.

Gittikçe sisin içine girerek kendimi bir tür marketin önünde buldum, biz *pub*’a girerken açıldı ama kare pencereleri artık karanlıktı. Bir bankın önünden geçip sokağın kenarında durdum. Kürekkemiklerimdeki o tuhaf karıncalanma devam ediyordu ama dar sokaktan geçerken gözlerim hâlâ hiçbir şey görmüyordu. Burası o kadar sessizdi ki barda gördüğüm çocuğu hayal ettiğimi düşünmeye başlıyordum.

Hay lanet. Belki de *gerçekten* bir hayaletti.

Barlara girip milletin içkisini çalan bir hayalet.

Kulağa ortalıkta koşup insanların suratına bağırarak bir hayaletten çok daha havalı bir hayaletmiş gibi geliyordu. Tekrar *pub*’a döndüm. Belki de oraya geri...

“Beni mi arıyorsun, dostum?”

Sırtımdaki kaslar kaskatı kesildi. Pislik tam arkamda duruyordu ve onu duymamıştım bile. Hemen arkamı döndüm ve orada, az önce yanından geçtiğim bankın yanında durduğunu gördüm.

Onu gördüğüm an, anladım.

Lanet olsun.

Loş ışıkta bile, onun Ares'in oğlu olduğunu anlamıştım. *Pub*'da olanlar olmasaydı bile, onu gördüğüm an anlardım.

Ares'in genç haline benziyordu. Koyu salar. Koyu gözler. Soğuk bir surat ifadesi.

Hay lanet.

Bu işte lanet Kader Tanrıalarının parmağı vardı. Bundan emindim. Bütün yarı tanrılar içinde hayatta kalan tek kişinin Ares'in oğlu olmasını ancak onlar sağlayabilirdi.

Dar sokağı yürüyerek geçip beklemiş olmalıydı, üstelik bira bardağı hâlâ elindeydi.

"Belki" dedim, ellerimi iki yanımda tutarak.

ocuk birasından bir yudum aldı. "Sen kimsin?"

Hiçbir şey demedim. Ona bakıp babasının kim olduğunu anlamak hissettiğim öfkenin kinle karışmasına neden olmuştu ama aynı zamanda, bunlardan te... Hiçbir şey hissetmiyordum. Kesinlikle hiçbir şey.

Gözlerini benden ayırmadan boş bardağı banka koydu. "Ya da belki de, sen *nesin* diye mi sormalıyım?"

İlginç. "Bu ne tuhaf bir soru."

"yle mi?" Bankın etrafından dolandı, yine de daha fazla yaklaşmadı. "Ben yle düşünmüyorum."

Kaçamak oyunu mu oynayacaktık yani? "Böyle dşnmene sebep olan nedir?"

Başını yukarı kaldırdı. "Eh, hemen hemen mart ayından beri, ne zaman insan içine çıksam birbirlerini öldürmeye çalışıyorlar, ama sen ve beraber geldiğin grup biraz farklı. Hibirinizi etkiliyor gibi gözükmüyordu."

Marttan beri mi? İşte şimdi taşlar yerine oturuyordu. Josie'nin becerileri de hemen hemen o zaman çözülmüş-

tü. Onun bir yarı tanrı olması diğerlerinin becerilerini de tetiklemiş olabilir miydi? Bu mantıklı geliyordu.

Lafı gevelemekten bıkmıştım. "Bizi etkilemedi çünkü biz ölümlü değiliz."

Çocuk bu sözlere şaşırdıysa bile hiç tepki vermedi. Bunun tek anlamı...

"Adın nedir?" diye sordum sertçe.

Dudağının bir kenarı kıvrıldı, gülümsemesi o kadar tanıdıktı ki neredeyse ileri atılıp çocuğun suratına yumruğu çakacaktım. "Adım Erik."

"Annenler nerede?"

"Öldüler."

"Baban kim biliyor musun?" diye sordum sertçe.

Erik cevap vermedi.

"Babanın kim olduğunu *ben* biliyorum."

Çocuğun ilk defa tepki verdiğini gördüm. Burun delikleri genişledi. "Senin adın ne?"

"Seth."

Yüzünden bir anlayış ifadesi geçerken sertçe nefes verdi. "Lanet olsun."

Josie

Attığım hiçbir adımı hissetmeden, Marcus'un arkasından uyuşmuş bir şekilde yürüdüm.

Ana binada, kapalı lobideydik, saldırıda parmağı olup hâlâ hayatta olan bütün safkanların maskeleri alınıp tek tek diz çöktürülüp, elleri arkalarında bağlanmıştı.

Colin saldıranların elli kişi kadar olduğunu söylemişti ve kırk iki tanesi yakalanmıştı. Bu kırk iki kişi dokuz melez ve

iki safkan Muhafız'ı öldürmeyi başarmıştı. Furiler ise...

Yutkundum.

Furiler birçok kişiyi öldürmüştü.

"Hepsinin sorgulanıp sonra da kilit altına alınmasını istiyorum" diye emir verdi Marcus, sesi güçlkle zapt edebildiği bir öfkeyle gerilmişti. "Hepinizin ailelerine tek tek ulaşacağım. Bizzat."

Safkanlardan biri, koyu saçlı genç bir adam, sırtınca Marcus'un tepkisi ani oldu. Birden öne atılıp dizini safkanın çenesine geçirerek kafasının geriye savrulmasına sebep oldu.

Eski Josie nefesini tutar ve Marcus'un tepkisiyle dehşete düşerdi. Şimdiyse aynısını yapmak istiyordum.

Hepsini öldürmek istiyordum.

Marcus safkanın saçını avcuna alarak başını yine hızla arkaya çekti. Safkanın kanlanan suratında artık gülümseme yoktu. "Bu seni eğlendirdi mi? Çünkü gün bittiğinde, hemen altında duran hücreler devreye girince hiç eğlenmeyeceksin."

Sıranın sonundaki bir kız, yanaklarından yaşlar süzülerek titredi. "Üzgünüm. Lütfen. Çok üzgünüm..."

"Yapma." Marcus safkanı bırakınca çocuk yere çömel-di, kanlar yere damlıyordu. Marcus doğruldu. "Birden vicdan azabı yaşamayı takdir etsem de, şu anda umurumda değil."

Marcus hızla döndü, bana kendisini takip etmemi işaret ederken hareketleri sertti. Safkanlara son bir bakış atıp Marcus'u, Alexander'ın beklediği yere kadar takip ettim.

Ona bakamıyordum.

Çünkü baktığımda, ellerindeki ve kollarındaki kurumuş kanı görüyordum. Bakışlarımı yere çevirdim.

Marcus, Alexander'a, "Ağlayan kıza çok yüklendiklerinden emin ol. İlk o kırılacak" dedi. "Hiçbirine acımayın. Anladın mı?"

Yukarı bakınca Alexander'ın başını salladığını gördüm. Bakışları benimkilerle buluştu ve gözlerimizin arasından binlerce kelime geçti. Her bir kelime göğsümü yaralıyor, hâlâ hissedebildiğimi kanıtlıyordu. Aslında hiç de hissiz değildim. Dudaklarımı birbirine bastırarak, ağlamamak için kendimi zor tuttum.

Alexander çıkıp giderken Marcus başını eğdi. "Daha önce hiçbir öğrenciye vurmadım."

Gözlerimi kırptırdım. "Hak etti."

"Doğru" diye cevapladı. "Ama yine de yapmamalıydım."

Bunu bana söylediğine şaşırarak, safkanların olduğu yere doğru baktım. Zorla ayakta tutuluyorlardı. "Hepsini öldürmek istiyorum. Yapmamam gerektiğini biliyorum, ama istediğim bu."

Marcus uzun bir an sessiz kaldı. "Eğer yaparsan seni durduracağımı sanmıyorum."

Uzun bir süre ikimiz de sessiz kaldık.

"Seth ve diğerlerinden hiç haber var mı?" diye sordu.

Başımı salladım. Yanlarında cep telefonu götürmeleri mümkün olmamıştı. Seth'in seyahat ederken yaptığı her neyse telefonları bozuyor ve sonrasında işe yaramaz yapıyordu.

"Peki ya bizim yarı tanrılarımız? Onlar güvende mi?"

"Evet." Saldırıdan sonra onlara bakmaya gitmiştim. İyilerdi, ama ben... Ben onlara neler olduğunu anlatmak zorunda kalmıştım.

Colin...

Colin ölmüştü.

Onlara bu haberi vermek yapmak zorunda olduğum en zorlayıcı şeylerden biri olmalıydı.

Vücudu revirdeki... soğuk odadaydı ve hayatı sona ermişti. “O bunu hak etmedi” dedim boğuk bir sesle. “Hiçbiri başlarına geleni hak etmedi, ama o furiler...”

“Onlar iyiyi ya da kötüyü görmez. Kör adaletten ibaretler, mükemmel ölüm makineleri.”

Titreyerek kollarımı göğsümde kavuşturdum. Göğsümde bir türlü ısınmayan bir soğukluk vardı. “Erin öyle değildi.”

“Senin üniversitedeki oda arkadaşın mıydı?”

“Evet. O benim... O benim gibiydi, diğer herkes gibi.” Karnımda tuhaf bir his oluştu. Acı vermiyordu. Daha çok... rahatsızlık gibiydi. Ağırlığımı bir ayağımdan diğerine verdim. “Etrafta uçup gördüğü herkesi öldürmezdi.”

Marcus kilitli lobi kapılarına doğru döndü. Bakışlarını izledim. Görebildiğim tek şey beyaz kuşanmış siyahlar içindeki Muhafız ve Avcı deniziydi. “Arkadaşın ölümlülerin arasındaydı. Empati kurmayı öğrendi. Adapte oldu. O furilerin insanlarla uzaktan yakından alakası yoktu, Josie.”

Bunu kendi gözlerimle de görmüştüm.

Bir süre sonra Marcus, “Colin harika bir öğrenciydi” deyince nefesim daraldı. “Ama daha da önemlisi, kayıp nedir bilen ama yine de buna karşı koyan iyi bir insandı.”

Altdudağım titredi. Colin’in ailesi Ares’le olan savaşta ölmüştü, şimdi de o gitmişti. Ölümü bir savaşta değil de nefret ve bağınazlık yüzünden serbest kalan bir furinin elinden olmuştu.

“Önünde inanılmaz parlak bir gelecek olan biriydi.” Marcus’un sesi kalınlaştı, o an buna benzer çok şey yaşamış olduğunu düşündüm. Ares’le olan savaşta kaç öğ-

rencisini aynı bu şekilde kaybetmişti? Çok fazla olduğundan emindim. “Muazzam şekilde ödüllendirilecek. Ölümlü dünyasında ölüme farklı gözle bakıldığını biliyorum, ama emin ol ailesiyle yeniden buluşacak ve ona verilen...”

Ani, keskin bir acının karnımı yarıp geçmesiyle irkil-dim. Nefesim kesilerek iki büklüm olup karnımı tuttum. Bu da neydi böyle? Gözlerimi fal taşı gibi açıp bekledim, birinin bana seslendiğini sandım. Acı geldiği gibi hızlı bir şekilde yok oldu, kalça kemiklerime bir acı daha saplanırken inledim.

“Josie!” Marcus hızla yanımda bitti, omuzlarıma dokundu. “Sorun ne?”

İçime bir korku dolarken zorla nefes aldım. Bu acı, ah, *tanrılar*, bu acı normal olamazdı. “Bilmiyorum. Sanırım... Sanırım bebeğe bir şey oldu.”

18

Seth

Alex, yüzünde çekingen bir merak ifadesiyle Erik'e baktı, sarsılmıştan da öte gözüküyordu. Erik bizi *pub*'ın birkaç sokak ötesindeki taş evlerde kiraladığı apartman dairesine götürmüştü. Aiden ve çocuklar Erik'le beraber otururken Alex odanın gerisinde, siyah-beyaz bir David Bowie posterinin yanında duruyordu.

"Ona benziyor" diye fısıldadı Alex. "Çok çılgınca, ama aynı Ares'e benziyor."

Kollarımı göğsümde kavuşturarak duvara yaslandım. "Biliyorum, ama sana daha çılgınca haberlerim var." Ona bakıp sesimi alçalttım. "İnsanları Josie'nin becerilerinin kilidi açıldığı zamana yakın bir zamanda etkilemeye başladığını söyledi. Tesadüf olduğunu sanmıyorum."

Alex'in bakışları benimkilerle buluştu. "Ben de sanmam."

“Daha çılgıncası da var.” Erik’in oturduğu yere baktım, gözleri dışarıdaki lanet hava gibi karanlıktı. “Erik, onlara Ares’ten bahsetsene.”

Aiden belini çevirerek döndü, bana doğru bakarken kaşlarını kaldırdı. Başımı salladım.

“Babamı tanıyordum.” Erik arkasına yaslandı, dirseğini dizine koydu. “Onunla sayamayacağım kadar çok kez karşılaştım. Bana kim olduğumu ve kim olduğunu anlattı. Babam bir tanrıydı.”

Alex duvardan çekilirken gerginliği yüzünden okunuyordu. “Baban soykırım yapmaya kafayı takmış psikopat bir katildi.”

Erik, Aiden’in omzunun üzerinden Alex’e baktı. “Bu konuda senin sözüne güvenmem gerekecek.”

Deacon oturduğu yerden kaşlarını kaldırdı. “Onun sözünden fazlasına güvenmen gerek. O, Alex’in söylediği her şeydi.”

Erik’in çenesinde bir kas seğirdi. “Bana içinizden bazılarından bahsetmişti.” Alex ve benim durduğum yere baktı. “Bana ikinizden bahsetti. Apollyon muydu?”

“Apollyon.” Güldüm, sonra ortadan yok olup tam Erik’in önünde yeniden belirdim.

“Hay lanet.” Erik geri zıpladı.

“Artık Apollyon değilim.” Aşağı eğilerek, ayağını yaladım ve yere fırlattım. “Ben bir tanrıyım. Tıpkı baban gibi. Yalnız o öldü ve onu öldüren de şuradaki, artık yarı tanrı olan o kız. Yani, sözümüzden çok daha fazlasına güvenmen gerek.”

“Seth” diye uyardı Aiden; Luke bıyık altından küfretti.

“Anladın mı beni, *dostum*?” diye sordum tekrardan, tanrısallığımı yalnızca biraz olsun ortaya çıkardım.

Erik'in ne gördüğünü biliyordum. Gözlerim şimdi tamamen beyazdı.

Erik derin bir nefes verdi, ama bakışlarını kaldırıp bana bakarken tereddüt etmedi. "Anlıyorum."

"Güzel" diyerek gülümsedim. Gözlerim normale dönmüştü. "Konuşmamız gereken çok şey var ama burada olmaz."

Erik odada etrafına bakınırken yüzünde bir rahatsızlık ifadesi belirdi. "Ne demek istiyorsun?"

Aiden ellerini dizlerine vurarak, "Belki bunu ertelemeliyiz" diye önerdi.

"Ertelemek mi istiyorsun? İyi" diye yanıtladım. "Ama ben zaten çoktandır yokum ve geri dönmem gerek. Kalmak mı istiyorsun? Sen bilirsin."

Alex öne geldi. "Burada uzun süre kalamayız. Hepimiz birden olmaz. Çok riskli."

"Neden? Niye riskli olsun ki? Babamın öldüğünü söy..."

"Babanla hiç ilgisi yok." Luke ellerini Deacon'ın sandalyesinin arkasına koydu. "Titanlarla ilgisi var. Baban sana onlardan bahsetti mi?"

"Evet. Kim *olduklarını* söyledi." Erik elini göğsüne koyarken kaşlarını çattı.

"Eh, serbest kaldılar ve taşınabilir şarj aleti olarak kullanmak için senin gibi yarı tanrıları avlıyorlar" diye açıkladım; ben sırtırken Deacon somurtuyordu. "Nerede olduğunu çözdüler mi hiç bilmiyoruz ama yarı tanrıları takip etmek gibi şık bir becerileri var. Senin dışında kaç yarı tanrı var biliyor musun? İki. Seni bulacaklar ve onlardan daha fazlasını öldürmem yasak olduğu için muhtemelen seni alacaklar. Yani, ya bizimle gelersin ya da gelmezsin. Her iki şekilde de, ben gidiyorum. Seninle ya da sensiz."

“Seth’in söylemeye çalıştığı şey” diye söze girdi Aiden.
“Şu ki...”

Hiçbir uyarı olmaksızın odaya bir enerji dalgası yayıldı. Tenimin her yerinde dövmeler belirdi, baş döndürücü bir hızla dönmeye ve süzölmeye başladı. Bir tanrı geliyordu.

Bir saniyeden daha kısa bir süre içinde kapalı, üzerine perde çekilmiş kapıların önünde parıldayan bir ışık sütunu belirdi ve yok olduğunda yerinde bütün haşmetiyle tanrı Apollo duruyordu. Güneş rengi saçları ve havaya beyaz kıvılcımlar saçan gözleri olan uzun boylu muazzam bir adamdı.

Zavallı Erik neredeyse ruhunu teslim ediyordu, ayağa fırladı, yüzü solgundu ve obsidiyen rengi gözleri kocaman açılmıştı. Babasını hayatı boyunca birden fazla kez görmüş olabilirdi ama tanrıların birdenbire önünde belirmesine alışık değildi.

Apollo’ya tek bir laf bile etme fırsatım olmadı.

Benim durduğum yere döndü ve “Josie’nin şu anda sana ihtiyacı var. Git” dedi.

Bu sözleri üzerine kalbim göğsümde atmayı bıraktı. Emrini sorgulamadım. Cevap vermek için bir an bile durmadım. Josie’ye odaklandım ve kendimi boşluğa bıraktım.

Duyduğum birden şaşkınlıkla kesilen nefes, Josie’nin nefesi değildi.

Gözlerimi açtığımda ilk olarak tanımadığım bir erkek gördüm. Mavi hemşire önlüğü giyen bir safkandı. Odanın geri kalanı belirdi. Küçük ve beyaz bir odaydı, sadece duvara yaslanmış bir dolap ile lavabo vardı.

“Tanrılar.” Safkan geriye doğru sendeledi, plastik bir bardak gibi görünen bir şeyi elinde buruşturdu.

Oda sonunda yerine oturdu. Burası revirdi.

“Josie!” Safkanın etrafından hızla dolanınca onu gördüm. Midem hayatımda daha önce hissettiğim en kötü şekilde kasıldı. “Ne oldu?”

Yarı oturur vaziyette dar bir yatağın üzerine konulmuş, beline ince bir battaniye örtülmüştü. Onu baştan aşağı inceledim. Yanakları kızarmıştı. Görünürde darbe izi yoktu. Hangisi iyi, hangisi kötü bilmiyordum.

Elini tuttum. “Sorun ne, Josie? Revirde ne işin var?”

Derin bir nefes almadan önce safkana bir bakış attı. O anda bütün dünya durdu, çünkü sesli bir şekilde soramasam da aklımda bir soru oluşmuştu.

Bebeğe bir şey mi oldu?

Safkan boğazını temizledi. “Size biraz zaman tanıyayım. Doktor Morales en kısa zamanda geri dönecek.”

“Sağ olun” dedi Josie.

Safkan yatağın yanından süzülüp kapının dışına çıkarken bana doğru başını salladı, sonra da kapıyı ardından sessizce kapattı.

“Bebeğim.” Yanağını okşarken elim titriyordu, kalbim göğsümde küt küt atıyordu. “Bana neler olduğunu anlat, çünkü şu an aklıma çok fazla şey geliyor ve hiçbiri iyi değil.”

“Seth.” Elini koluma doladı, parmakları soğuktu. Omuzları gerildi. “Yarı tanrıyı bulup geri döndünüz mü? Onu getirdiniz mi?”

“Onu bulduk. Henüz burada değil. Onu sonra konuşacağız ama şu anda umurumda olan bu değil.”

Josie kaşlarını çattı. “İşin bitmediyse, neden buraya geldin?”

“Baban buraya gelmemi söyledi.”

Elini kolumdan çekerken gözleri şaşkınlıkla açıldı.

Kalbim göğsümde hızla at koşturmaya devam ederken parmağımı çenesinde gezdirdim. “Bana ne olduğunu anlat.”

O parlak mavi gözleri benimkilerle buluştu. “Sen yokken burada ne olduğundan haberin yok mu?”

Öksürür gibi kısa bir kahkaha attım. “Hiçbir şeyden haberim yok.”

O zaman gözlerini kaçırdı. “Bir saldırı oldu, safkanlar yaptı. Anlaşılan birkaç melezi kafeteryada hazırlıksız yakalamışlar. Onlar... Onlar dokuz melezi ve iki safkan Muhafız’ı öldürdü, Seth. Onları ölümüne bıçakladılar ya da elementleri kullandılar. Birkaçını durdurmayı başardım.”

“Sen de dövüşte miydin?” Kendimi hasta hissettim. Canı yanmış mıydı? Çocuğumuzun canı yanmış mıydı? “*Psyché mou...*”

“Bir şeyler yapmalıydım, Seth. Olayın tam ortasına düşmüştüm. Kaçıp saklanacak değildim.”

Tabii ki değildi.

Josie cesurdu ve bu tehlikeliydi, çünkü bunu fark etmiyordu bile.

Dudaklarını birbirine bastırıp sertçe yutkundu. İçimdeki rahatsızlık hissi üçe katlandı, asit gibi damarlarımı yaktı. Yatağın kenarına, onun yanına oturup tekrar elini tuttum. “Dahası da mı var?” diye sordum, öyle olduğunu hissederek.

Josie gözlerini yumarken başını salladı. “Furiler serbest kaldı.”

Her yanım buz kesti.

Bu, söylemesini beklediğim son şeydi. Mezarlarından serbest kalınca Furilerin ne yapabileceğini ilk elden görmüştüm.

Yıkım.

“Birdenbire ortaya çıktılar ve hiç acımaları yoktu.” Başını arkaya yatırıp dümdüz olmuş yastığa dayadı. “Önemi yoktu. İnsanları resmen parçalıyorlardı. Biz de dışarıda onlara yakalandık.”

Elini göğsüme koydum. “Yanında kim vardı?”

Güzel gözleri açıldı ve benimkilerle buluştu. “Bir Avcı vardı.” Kaşlarını çattı. “Adını bile bilmiyorum. O beni tanıyordu, ama...” Josie iç geçirdi. “O vardı, Alexander ve...” Sesi çatallaştı. “Ve Colin.”

Hemen ne olduğunu anladım.

Daha açıklamasına gerek kalmadan çok kötü bir şey olduğunu anlamıştım. Elini dudağıma değdirip eklem yerlerine bir öpücük kondururken gözlerimi kapattım.

“Furi dosdoğru Colin’e saldırdı ve ben durdurmaya çalıştım” diye fısıldadı, sesi kalınlaştı. “Onu öldürdüm, Seth. Onu öldürdüm. Bir furiyi öldürdüm.”

Gözlerimi açtım. “Ah, Josie, bebeğim, sen yapman gerekeni yaptın.”

“Biliyorum.” Gözleri yaşlarla doldu, sesi kalınlaştı. “Ama çok geç kalmıştım. Yaratık Colin’i yakalamıştı ve onu öldürdü.”

Elini bırakırken öne eğildim, kalbim parçalanmıştı. Yanağını avcumun içine alarak, alnını alnıma değdirdim. Colin’i hiçbir zaman sevmemiştim. Tam olarak yaptığı bir şeye bağlı değildi. Onu sevmemem benimle ilgili bir şeydi, ama Josie’ye iyi bir arkadaş olmuştu ve onun bir daha kimseyi kaybetmesini istemiyordum, çünkü zaten çok şey kaybetmişti.

“Çok üzgünüm.” Başımı eğdim ve yanağından süzülen gözyaşını öperek sildim. “Çok üzgünüm.”

“O bunu hak etmemişti, Seth. Kim bilir nasıl bir acı hissetmiştir, ne kadar korkmuştur. Bunları hiç hak etme-

di.” Tişörtümün önünü kavrarken nefesi kesildi. “Hiçbiri bunu hak etmedi.”

“Biliyorum.” Diğer yanağını öperken elimi çenesinde gezdirdim. “Bunun olmaması gerekirdi.”

İster istemez burada olmam gerektiğini hissediyordum. Bunu söylemedim, çünkü Josie’nin şu anda bunu dinlemeye ihtiyacı yoktu, ama bana ne zaman en çok ihtiyacı olsa gitmiş oluyordum. Onu korumak için her zaman burada olmama ihtiyacı yoktu, ama olmak istiyordum işte. Burada olup onu bu merhametsizliği görmekten, tehlike altında olmaktan korumak istiyordum.

İşin kötü tarafı, bunların hiçbirisi neden revirde yattığını açıklamıyordu.

Bir yanım sormak bile istemiyordu, çünkü nedenini öğrenince ne yapacağımı bilmiyordum. Evet, Long Beach’te olanları gördükten sonra öfkemi kontrol etmemeyi, sadece duygularımla tepki vermemeyi biliyordum.

Ama eğer çocuğumuza bir şey olursa, ne yapacağımı söyleyemezdim. Her eyleme karşılık bir tepki vardı ve benim vereceğim tepkinin bütün dünyayı sallayacağından emindim. İçimde yükselen korku daha önce hiç tecrübe etmediğim, saf ve tüketen bir duyguydu. Josie’nin yüzüne bakabilmek için geri çekildim. Kendimi duymaya korktuğum şeye hazırlamaya çalıştım. Josie’nin kalın kirpiklerinden yaşlar dökülmeye devam ederken kısa bir nefes aldım.

Ne olursa olsun, kendime hâkim olacaktım. Eğer haberler kötüyse Josie’nin yanında kalacaktım. Kendimi kaybedip onu yalnız bırakmayacaktım. Öyle biri değildim artık.

“Konuş benimle.” Gözlerini benim gözlerime kenetlemesini sağladım. “İyi misin? Çocuğumuz iyi mi?”

19

Seth

*J*osie'nin eli tişörtümün üzerine kapandı. Tişörtümü çekerek, "Ben iyiyim" diye fısıldadı. "Bebek de iyi."

Yanlış duymuş olmalıydım.

Doğru duymuş olmama imkân yoktu.

Baştan aşağı titredim. "Josie..."

"Bir safkan beni yere düşürdü" diye devam etti, gözlerini benden ayırmıyordu. "Canım yanmadı, ama tuhaf hissettim. Ne olduğunu düşünmeye pek vaktim olmadı çünkü tam o anda furiler ortaya çıktı."

Tekrar gerildim. "O safkan hâlâ hayatta mı?"

"Bilmiyorum."

Öğrenecektim. "Peki, ne oldu?"

"Furilerle olanlar oldu, sonra Marcus'un yanına gittim. Saldırıyla ilgisi olan bütün safkanları toplamıştı ve onları sorgulamak için dışarı çıkarıyorlardı. O zaman karnımda keskin bir acı hissettim."

Elini bırakmayarak, revirin nane kokulu havasını içime çektim. Lanet olsun.

“İlk önce geçti ama sonra yeniden hissettim” diye açıkladı. “Ayrıca tuhaf bir çekilme hissi de vardı. Beni korkuttu. Marcus çok iyi davrandı. Beni hemen buraya getirip diğer yaralılarla çok meşgul olsalar da bana bakması için bir doktor buldu.”

Beni bir pislik gibi gösteriyor olabilirdi, ama şu an diğer yaralılar hiç umurumda değildi. Karnım tekrar yalpaladı. “Sorun bebek değil miymiş?”

Dudakları yukarı kıvrıldı ve yavaşça gülümsedi. “Doktor öyle düşünüyor. Aslında ona göre yalnızca kasımı incitmişim.” Boğuk bir kahkaha attı. “Yarı tanrıların kaslarını incitebileceğini düşünmüyordum, ama anlaşılan incitebiliyormuşuz. Sanırım aşırı tepki gösterdim.”

“Aşırı tepki göstermedin.” İçimde çekingen bir rahatlık belirirken onun elini sıktım. “Bir şeylerin yolunda gitmediğini düşünürsen doktora gidersin. Doğru olanı yaptın sen.” Doktorun burada olmasını dileyerek, parmağımı Josie’nin avcunda gezdirdim. “Bebekle ilgili her şeyin yolunda olduğundan emin misin?”

“Doktor ve hemşire beni muayene etti, kan testi yaptı ve bir hamilelik testi daha verdi. Muayenede endişe verici bir şey bulamadılar ve hem kan hem de hamilelik testi pozitif çıktı.” Yatakta kendini kaydırды, hâlâ tişörtüme tutunuyordu. “Artık bebekteki eteri göremiyorsun, öyle değil mi?”

“Sadece güçlerin açığa çıktığı zaman görüyordum. Hem senin hem de bebeğin eteri birkaç saniye içinde yok oldu.” Kısa bir nefes aldım. “Kadınlara hamile olduklarında yaptıkları tarama şeyinden ne haber? Adı ultrasondu sanırım?”

“Aslında, doktor ultrason aletini getirmeye gitti, yalnızca bebeğin kalp atışı olduğunu teyit etmek için.” Altdudağını ısırdı. “Kadın doğum uzmanı olmadığını biliyorsun, bu yüzden sadece temel şeyleri yapabilir, ama her şeyle çok meşgul oldu.”

Dur biraz. Josie ne diyordu?

“Kalp atışı mı?” Başını salladığında, oturduğuma memnun oldum çünkü lanet dizlerim yine tuhaf hissettiriyordu. Tekrar ağzıma götürüp elinin eklem yerlerine bir öpücük kondurdum. “Pekâlâ.”

Dikkatlice beni izliyordu. “Ama dediğine göre kalp atışını görmek için çok erken olabilirmiş. Daha altı hafta bile olmadı. Doktorun bana söylediğine bakılırsa, ultrasonda bazen altı ve yedi haftalıkken bile kalp atışı duyulabiliyormuş.”

Başımı salladım.

Kapı çalındı, bir saniye sonra içeri el arabası çeken orta yaşlı bir safkan girdi. Doktor Morales beni yatakta otururken bulunca olduğu yerde durdu, gözlerini kocaman açtı. Durdu, ellerini el arabasının yanlarına kenetledi, anlaşılan odanın içine daha fazla girmeyecekti.

“Selam.” Josie tişörtümü bırakıp etrafımdan eğilerek doğruldu. “Seth de yeni geldi.”

“Bunu görüyorum.” Doktor el arabasını bıraktı. “Üzgünüm. Sizi görünce elinizi mi sıksam önünüzde mi eğilsem bilemiyorum.”

Yüzüme bir gülümseme yayıldı. “İnsanların önümde eğilmesini sev...”

Josie sırtıma vurdu, bir an için Doktor Morales’in bayılacağını sandım. “Bunların hiçbirini yapmanıza gerek yok.”

“Eh, bunun hiç eğlencesi yok.” Josie’ye sırtıarak doktora elimi uzattım. “Her neyse, çocuğumun durumunun

iyi olduğunu söylemek için buradasınız, değil mi? Ve eğer şanslıysak, bugün onun kalp atışını duyabileceğiz?”

Elimi sıkkan Doktor Morales boğazını temizleyip hemen işe koyuldu. “Evet. Josie’ye de söylediğim gibi, hamilelikle ilgili her şey yolunda gözüküyor ve bugün kalp atışını duyup duyamayacağımıza bir bakacağız.”

“İyi” diye mırıldandım. “Bu çok iyi.”

“Seth” diye iç geçirdi Josie. “Kadının elini bırak da işini yapsın.”

“Tabii ki.” Doktora göz kırparak elini bıraktım.

Bayılmak üzereymiş gibi duruyordu.

Josie bana dirsek atıp “Uslu ol” diye fısıldadı. Ardından daha yüksek sesle, “Diğer herkes ne durumda?” diye sordu.

“İçeri getirilen kimseyi kaybetmedik, en azından bu iyi bir haber.”

“Evet, öyle.” Josie’nin gerginliği biraz olsun kayboldu, ama üzüntüsünün geçmediğini biliyordum, o üzülmesin diye her şeyi yapardım.

Doktor Morales el arabasını yatağın öbür tarafına çekti. Üstteki makineyle uğraşmaya başlarken, “Daha iyi misin?” diye sordu.

“Evet. Tamamen iyi hissediyorum.”

“Bu iyi.” Birkaç düğmeye bastıktan sonra döndü, kenarda bekleyen tabureye baktı. Tabureyi ileri ittim ve kocaman gözleri benim üzerimde belirdi. “Teşekkürler.”

“Sorun değil.” Doktorun yere ihtiyacı olduğunu düşündüğümünden geri çekildim ama fazla uzaklaşmadım, yatağın başında durdum. “Peki, bu nasıl olacak?”

“Bu tamamen müdahalesiz bir süreç. Buradaki aletin ucunu kullanıp” diye açıkladı, donanımın bir parçasına

işaret ederek, “Josie’nin karnında gezdireceğim. Görüntü oradaki ekranda belirecek.”

“Harika.”

Josie bana bir bakış attı.

Bakışlarımı aşağı indirip ona sııttım.

Başını salladı. “Ama kalp atışı duyulmayabilir, değil mi?”

“Hamileliğin hangi evresinde olduğuna bağlı. Henüz kalp atışı için çok erken olsa da son seferden farklı olarak bu test bebeğin ne zaman rahme düştüğüyle ilgili kesin bir bilgi edinmemizi sağlayacak.” Doktor Morales bana doğru baktı. “Her iki şekilde de, hafta başında konuştuğumuz gibi, yakın zamanda bir kadın doğum uzmanına gözüксе iyi olur. Hamileliğin bu kadar erken bir evresinde çok da önemli değil ancak ne kadar erkenden görünürse o kadar iyi. Söz verdiğim gibi birkaç kişiyle konuştum, en kısa zamanda onlardan haber almayı bekliyorum.”

“Umarım yakında haber verirler.” Kollarımı kavuşturdum. “Çok yakında.”

“Ben de öyle.” Doktor, Josie’ye gülümseyerek battaniyeye uzandı. “İzin verir misin?”

Josie başını salladı. “Evet.”

Doktor battaniyeyi çekti ve Josie’nin tişörtünü sıyırıp karnını ortaya çıkardı. “Bu biraz soğuk olacak. Hazır ol.”

Gerçekten çok soğuk olmalıydı, çünkü jöle kıvamındaki sıvı tenine değince Josie sıçradı. Aletin ucunu alan Doktor Morales, onu Josie’nin karnında daireler çizecek şekilde hareket ettirmeye başladı.

Josie bakışlarını kaldırıp yukarı baktı, bana hızlı bir gülücük gönderdi. “Bunun için burada olmana çok sevindim.”

“Evet, ben de öyle, bebeğim.” Duygularım ve kafam darmadağındı. Baştan aşağı tam bir lunapark treni gi-

biydi. Josie'yi bu yatakta yatarken görünce hayatımın en korku dolu anını yaşamıştım, ama şimdi... Belki de çocuğumun kalp atışını duyabilecektim.

Bugün tuhaf bir gündü.

Doktor, "Gebelik kesesini her şekilde görebilirim" dedi. Ultrason makinesinin ekranında siyah beyaz bir görüntü belirmeye başladı. "İyi haber, çocuklar. Hiçbir şüpheyeye yer bırakmadan hâlâ hamile olduğunu söyleyebilirim."

Josie boğuk bir nefes verdi. "Gerçekten mi?"

Doktor Morales başını salladı. "Evet... Bakın." Belinden dönerken gülümsedi, ekrandaki gri siyah şekillere işaret etti. "Burası gebelik kesesi. Şurada yanıp sönen küçük ışığı görüyor musunuz?"

Gözlerimi kıstım. Orada bir şeyler olduğu kesindi. Gerçi ne olduğu konusunda hiçbir fikrim yoktu. "Evet, görüyorum."

"Ben de görebiliyorum." dedi Josie.

"İşte o, bebeğinizin kalp atışı."

Bebeğimizin kalp atışı.

Sanki biri altımdaki yeri çekmiş gibiydi. Bütün oda hareket etmeye başladı, ama tanrılar, işte oradaydı. Bizim... Bizim çocuğumuzun kalp atışı. Doğrusu, yanıp sönen kısım dışında o ekranda ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ama yanıp sönen o nokta artık tamamen zihnime kazınmıştı.

"Gerçekten mi?" diye fısıldadı Josie, gözlerini ekrandan ayırmadan eli elimi buldu. Elimi sımsıkı tuttu.

"Evet." Doktor Morales fareyi hareket ettirdi. "Bunu ölçebilecek miyim bir bakalım. Bunu yapmayalı çok uzun zaman oldu, ama... Bence altı haftalık hamilesin."

Josie ekrana bakarken dudagını ısırdı. “Biz de böyle düşünmüştük.”

“Doğru düşünmüştünüz.” Doktor Morales aletin ucunu Josie’nin karnının üzerinde gezdirdikçe ekranda görüntü değişip yeşil yazılar belirdi. “Kalp atış hızı dakikada yüz yirmi bir. Bu çok iyi, güçlü bir kalp atışı.”

Josie’nin bakışları benimkilerle buluşurken göğsü aldığı derin nefeslerle kalktı. “İşte bizim bebeğimiz.”

“Evet.” Sesim boğuk çıkıyordu. “Evet, öyle.” Gözlerimi kırpıttım, çünkü bir an için görüşüm biraz bulanıklaşmıştı.

Josie gözlerini kapatırken diğer elini de benim elime sımsıkı sardı. Eğilip diğer elimle yanağına düşen saçları yüzünden çektim. Onun yanağını öpüp alnımı onunkine yasladım. Doktor Morales resmi bastırmaktan bahsediyordu ve diğer doktorlardan yakın zamanda haber beklediğini tekrarladı, ama bakışlarımı Josie’den ayırmıyordum. O an, odada bizden başka kimse yoktu ve dışarıda olan hiçbir şey önemli değildi.

Göğsüm öyle bir duyguyla kabardı ki neredeyse acı veriyordu. Josie’nin yanaklarına doğru, “Erkek mi, kız mı?” diye fısıldadım.

Josie dudaklarımda dans eden bir kahkaha attı. Kolu- nu boynuma doladı ve yüzünü omzuma gömdü. Yatağın ucuna oturup kolumu omuzlarına doladım.

Elini asla bırakmadım.

O da benimkini bırakmadı.

20

Josie

Bir gün içinde korku ve nefret ile acı verici bir kayıp yaşayıp sonra da bebeğimin kalp atışı gibi nefes kesici güzellikte bir şeye tanık olmak o kadar inanılmazdı ki.

Bebeğimin kalp atışını görmek, Colin'in ölümünün verdiği hüznü azaltmıyordu ama dünyada hâlâ mucizelerin olabileceğini hatırlamama yardımcı oluyordu.

Bütün bunların içinde hâlâ yaşam vardı.

Seth, Cora ile Gable'a bakmaya gitmişken duş alıp yumuşak bir bornoza sarılı halde yatağında otururken, bu bilgiye sarıldım. Hayat hâlâ güzeldi.

Çocuğumun sağlığı hâlâ iyiydi. Hatta Doktor Morales'in dediğine göre, iyiden de öteydi. Onun küçük kalbi güçlü bir şekilde atıyordu.

Islak saçlarımı yüzümden çekip, bakışlarımı tavana diktim. Uzun bir süre gözlerimi kapatmak istemiyordum, çünkü her ne kadar bu iyi hisse sarılıyor olsam da, furinin

keskin pençelerini Colin'in göğsüne geçirdiği an gözümün önünden bir türlü gitmiyordu. Düşüncelerimin dağılmasına izin verirsem yarı tanrının kemiklerinin yaratık onu duvara çarparken çıkardığı o sesi duyacağımı biliyordum.

Ayrıca biliyordum ki eğer dikkatli olmazsam, babamı düşünmeye başlayacaktım.

Bu akşamüstü onu çağırdığımı ama bana cevap vermediğini düşünecektim. Furiler serbest kaldığında yardımına gelmediğini düşünecektim. Seth'e haber verdiği için olup biteni izliyor olması gerektiğini düşünecektim.

Bütün bunlara rağmen bana görünmemiştii.

Düşüncelerimi iyice yokuşa sürmeye vakit bulamadan kapı açıldı ve bir an sonra, Seth yatak odasına girdi. Loş odada gözleri aniden beni buldu.

"Ne durumdalar?" diye sordum.

"İyiler." Oturduğum yere doğru yürüyen Seth eğildi ve şakağıma bir öpücük kondurdu. Sonra doğruldu. "Akşamın geri kalanı boyunca odalarında kalmaları gerektiğini biliyorlar."

Bunu duymak güzeldi. "Yanlarında yiyecek bir şeyler var mı peki? Belki de biz..."

"Yemekleri var, bebeğim." Beline dizdiği, tişörtünün içinde saklı olan hançerleri çıkarmaya başladı. "Şu anda ihtiyaçları olan her şeye sahipler."

Colin dışında. Onlara çok iyi davranmıştı.

Bornozumun kuşağıyla oynadım. "Bence ben de onların yanında olmalıyım." Yataktan kaymaya başladım, ama Seth'in attığı bakış beni durdurdu.

"Şu anda tam olduğun yerde olmalısın."

"Ben iyiyim, Seth. Ağrıyan kaslarım dışında hiçbir sorunum yok."

“İyi olduğunu biliyorum, ama berbat bir gün geçirdin.” Seth iki titanyum hançeri komodinin üzerine koydu. Ellerini arkaya atarak sırtına erişti. “Birkaç dakika dinlenmekten zarar gelmez.”

Sanırım haklıydı, ama zaten bütün zamanımı dinlenerek geçiriyormuş gibi hissediyordum. Omuzlarımı indirerek iç geçirdim. “Bana şu diğer yarı tanrıdan bahset.”

Seth bir tabanca çıkarıp onu da komodine, hançerlerin yanına koydu. “Beklediğimiz kişi çıktı. Ares’in oğlu.”

“Bunu ben de bekliyordum, ama gerçekten öyle olmasını ümit ediyordum.” Seth botlarını çıkarabilmek için komodine tutunurken onu izledim. “Nasıl biri?”

“Bir bar dolusu yaşlı herifin boks maçındaymış gibi birbirlerine saldırmalarına sebep olması, sonra da çokbilmiş davranması dışında mı?” Eğilip çoraplarını çıkardı. “İyi birine benziyor.”

“Birazdan ‘ama’ diyeceksin gibi geliyor.”

Dudaklarını kıvırdı. “Babasının kim olduğunu biliyor. Aslında Ares’le birkaç defa karşılaşmış.”

“Vay be.” Bacaklarımı yatağa uzatırken gözlerimi fal taşı gibi açtım. Bornozun kenarlarını dizlerime çektim. “Bu muhtemelen kötü bir haber, öyle değil mi?”

“Hiç bilmiyorum.” Saçındaki deri tokayı çıkardı. Altın bukleleri öne düştü, başını indirirken saçları yanaklarına döküldü. “Beni biliyordu... Benim ve Alex’in eskiden ne olduğumuzu biliyordu. Ares’in ona anlatabileceği çok çılgınca şey vardı. Eninde sonunda, asi biri olup çıkacak. Titanların onu ele geçirmesine izin veremeyiz. Böyle becerileri varken olmaz.”

Dudağımı ısırarak başımı salladım. “Apollo... Apollo ortaya çıktı demiştin?”

Seth kemerini çıkarırken başını kaldırıp yukarıya baktı. “Evet. Birden beliriverdi. Senin yanına gelmemi söyledi, ben de geldim.”

Konuşmak için ağzımı açtım, sonra kapadım, ardından tekrar denedim. “Sence hâlâ yanlarında mıdır?”

“Umarım öyledir, çünkü yakın zamanda onları almaya gitmeyeceğim.” Kemerini komodine bıraktı. “Apollo onları geri getirebilir diye düşünüyorum.”

“Peki ya getirmezse?”

“Bu onların sorunu.”

“Seth.”

Bana birden görünüp kaybolan bir gülücük attıktan sonra başının arkasına uzanıp tişörtünün yakasına dokundu. Tişörtünü kafasından çekip çıkardı. “Eğer birkaç saate haber gelmezse, gidip onlara bakarım, ama Apollo’nun onları öylece orada bırakacağını hiç sanmıyorum.”

Seth tişörtünü bir kenara atarken bakışlarım ortaya serilen muhteşem teninde gezindi. En son yerde, yatağın önünde bir yerlerde durdu. Gözlerimi Seth’ten ayırarak tişörtün yok olduğu yere baktım. “Bu sabah, siz çıktıktan sonra kütüphaneye gittim. Medusa ortalıkta yoktu, üstelik beni geçirdiği kapılar da gitmişti.”

“Gitmiş mi?”

“Evet. Tamamen yok olmuş. Sanki hiçbir zaman orada değillermiş gibi. Kütüphaneciye Medusa’yı sorduğumda orada ona benzeyen kimsenin çalışmadığını söyledi.” Kollarımı dizlerime sardım. “Oradan gelince de ben... Kendimi aptal gibi hissediyorum, ama Apollo’ya seslendim. Anlıyor musun? Yardım falan istedim. Yani, becerilerinin kilidini doğal olarak açabilen sadece altı yarı tanrı kalmışken Titanları yerin altına nasıl gömebiliriz ki? Ne

yapmamız gerekiyor? Bu yüzden ona seslendim ve o... o cevap vermedi.”

Seth’in hareket ettiğini duymadım ama bir anda yanımda, yatakta oturuyordu. Parmakları çenemin üzerine kapalı bakışlarımı bakışlarına yönlendirdi. “Bebeğim...”

“Cevap vermesini beklemiyordum aslında. Umurunda bile olmadığını düşünmüştüm.” Omzumu silktim. “Meğerse umursuyormuş. Başıma bir şey geldiğini biliyordu. Ama yanıma gelmek yerine sana gitti. Neden?”

Seth’in yüzünden acı dolu bir ifade geçti. “Neden olduğunu bilmiyorum. Keşke bilsem.”

Gözlerimi kapatarak öne eğildim, neredeyse Seth’in omzuna çarpıyordum. Sert sözler göğsümde belirdi, onları dilendirmek istemiyordum ama boğazımdan yukarı tırmandılar. “Ondan nefret ediyorum.”

“Psyché mou.”

“Etmemeliyim, biliyorum. Bunun beni kötü biri yaptığının farkındayım, ama ondan nefret ediyorum işte.”

“Bu seni kötü biri yapmaz.” Seth kollarını bana doladı, beni kendine doğru çekip aynı zamanda havaya kaldırdı. En sonunda kucagında oturuyordum, yüzüm hâlâ omzuna yapışmıştı ve bornozumun bir omzu düşmüştü. “Seni sadece ölümlü biri yapar.”

“Ama ben ölümlü değilim ki.”

Dudaklarını çıplak omzumun açık kalan yerinde gezdirdi. “Ne demek istediğimi biliyorsun.”

“Biliyorum.” Başımı çevirip yanağımı omzuna koydum. “Büyükanne ve büyükbabamın hayatını kurtarmadı. İkisi de öldü. Bana annem hakkında yalan söyledi. O da öldü. Erin’in iyi olup olmadığını bile bilmiyorum. O konuda da yalan söylüyor olabilir.” Titrek bir nefes aldım. “Hem sen de

Zeus'un hamile olduğumu bildiğini söyledin. Bu, Apollo da bilmek *zorunda* demektir. Hiç umursamıyor mu?"

Seth parmaklarını ıslak saçlarımın arasına geçirdi. "Umursuyor. Üstelik bunu seni daha iyi hissettirmek için söylemiyorum, bebeğim. Ama bence umursuyor. Sadece bunu gösterme konusunda berbat."

Gözlerimde yaşlar birikti. "Ondan nefret etmiyorum" diye fısıldadım.

Seth kolunu belime doladı. "Biliyorum."

Sertçe yutkundum.

"Sen de bana sarıl" dedi Seth; sesi kulağıma yumuşak geliyordu.

İsteksizce ona sokuldum.

Seth güldü. "Sarıl bana, Josie."

Derin bir iç geçirip bornozumu bıraktım ve kollarımı Seth'e doladım.

"İşte benim kızım."

Dizlerimin Seth'in belini iki yandan kavraması için kayarken ona sımsıkı sarıldım. "Ne yapacağız, Seth?"

Seth, bornozumun içindeki saçları çıkarırken "Bu çok ağır bir soru" dedi.

Gerçekten de öyleydi, ama bariz olandan başlarım diye düşünmüştüm. "Titanlarla ilgili ne yapacağız? Harika. Ares'in oğlunu bulduk. Mükemmel. Ama elimizde becerilerinin kilidini açacak kadar yarı tanrı yok. Bu tamamen kötü bir plan."

Seth yanağımı öpebilmek için biraz geri çekildi. "Plan başından beri berbattı, aslında."

Kendime hâkim olamadım. Bu beni güldürdü. "Gerçekten öyleydi."

"Bir şeyler düşünüyoruz."

Geriye yaslanıp ellerimi omuzlarından çekip göğsüne koydum. Teni avcumun içinde sıcaktı. “Bunu söyleyip duruyoruz, ama bir şeyler düşündüğümüz yok.”

“Bu fikirle tartışmak biraz zor.”

Gülümsedim, ama çabucak soldu. Elimi kaldırarak, parmağımı çenesinde gezdirdim. Gözleri kapandı, kalın kirpikleri gözlerinin altındaki pürüzsüz cildine değiyordu.

“Bunu söyleyip duruyorum, çünkü düşünmek zorundayız” dedi. “Başka seçeneğimiz yok.”

Seth haklıydı.

Düşünmemiz gereken o kadar çok şey vardı ki acıya ve korkuya odaklanmaya çok az zaman bırakıyordu, ama Seth odaya girdiğinde ne demişti?

Dinlenmem mi gerekiyordu?

İşin doğrusu, dinlenmeye vaktimiz olduğu söylenemezdi. Ayakta olduğumuz her saniyeyi Titanları mezara koymanın ve melezlere saldıran safkanları durdurmanın bir yolunu bulmak için kullanmamız gerekiyordu.

Göğsümde keskin bir acı belirdi, o kadar gerçek bir acıydı ki nefes alamadım. Colin’in yüzü gözümün önünde belirdi, suratı solgundu ve gözleri hiçliğe bakıyordu.

Bu düşünceyi uzaklaştırıp tekrar Seth’e odaklandım. Her zaman yaptığı gibi, kafamın içini görebildiğini düşündüren yoğun bakışlarıyla beni izliyordu.

Beni bekleyen kalp kırıklığını ya da ikimizi de bekleyen büyük belirsizlik korkusunu ne düşünmek ne de hissetmek istemiyorum.

Şu an olmazdı.

Bakışlarım Seth’in yüzünde gezindi. Yüz hatlarını uzun uzun inceleyip hafızama kazıdım. Parmak uçlarımı yanağında gezdirdim ve sonra başparmağımla kaşlarının

kıvrımlarına dokundum. Oradan, parmaklarımı üstdudağına ve daha dolgun olan altdudağına doğru kaydardım.

“Bunu sevdim” dedi, başını geri eğip gözlerini kapatırken sesi boğuktu. “İyi hissettiriyor.”

Gerçekten hoşuna gittiğini anlamıştım, çünkü altımda sertleştiğini hissedebiliyordum.

İçimden bir ses, ona belli bir bakış attığımda *hoşuna* gittiğini söylüyordu, bunu seviyordum. Normalde yüzde doksan tuhaf, rahatsız edici biri olabilirdim, ama Seth beni her zaman, *her zaman* güzel ve istenen, arzulanan ve sevilen biri gibi hissettiriyordu.

Parmaklarımı âdemelmasına doğru kaydırırken, dudakğımı onunkiyle buluşturup ona yumuşak bir öpücük verdim. Seth küçük, hoş bir mırıltı sesi çıkardı. Karın kaslarının dokunuşumla gerilmesine hayret ederek parmaklarımı kaydırmaya devam ettim. Avuçlarımı bornozumun gevşek kuşağına bastırdım. Seth’in dudakları hafifçe nefes almak için aralandı ve ben de bundan faydalanarak bir yandan parmaklarımı bornozumun kuşağının etrafına dolayıp kuşağı açarken bir yandan da dilimi içeri soktum. Bornoz omuzlarımın bir hareketiyle kollarımdan aşağı dökülüp dirseklerimde durdu. Parmaklarım Seth’in pantolonunun düğmelerini aradı.

Seth kollarımı kavrayıp ellerimi çekerek beni uzaklaştırırken hırıldadı. Öpüşmeyi bozarak gözlerini açtı. Gözleri, kehribar sıvı havuzlarıydı.

“Bebeğim” diye mırıldanırken gözlerini aşağı indirip bakışlarını çıplak göğsümde gezdirdi. “Ne yapıyorsun?”

“Neye benziyor?”

Göğsü sertçe yükseldi. “Bu konuda iyi bir fikrim var ancak şu anda gerçekten bunu yapamayız.”

“Neden olmasın?” Dudağımı dudağına bastırdım ve Seth dudaklarını aralayıp öpücüğü karşıladı.

Artık daha sert nefes alıyordu. “Az önce yaralandığınızı hatırlatmama gerek var mı? Doktor Morales dedi ki...”

“Bir kas incinmesi sadece, Seth.” Gülümseyerek, bedenimi oynattım ve ondan gelen daha derin bir hırıltıyla ödüllendirildim. “Hem yavaş olabiliriz.”

“Josie.” Seth neredeyse hırıliyordu. “Seni istediğimi biliyorsun. Her zaman. Ama bu akşam Apollo yanıma geldiğinde ben... Ben en kötüsünden korktum.”

Gözlerimi kapattım.

“Buraya gelirken geçen birkaç saniyede, en kötüsünden korktum. Artık böyle anlar olmayacağından” diye konuşmayı sürdürdü, ben hareket edince yine hırıldadı. “Sadece saniyeler sürdü, Josie, ama bana sonsuzluk gibi geldi.”

“Seth.” Boğazıma bir yumru otururken fısıldadım. “O halde o saniyeleri geri alıp tadını çıkaralım.”

Cevap vermek için ağzını açtı, ama dudaklarımızı birleştirip korkuları susturdum ve öpüştük... Sanki bir daha bu zevki hiç tatmayacakmışız gibi öpüştük.

“Şu an hiçbir şey hakkında düşünmek istemiyorum” dedim ona, dudağından uzaklaşıp boğazındaki narin tene dişledim. “Elimizdeki iyi şeyleri hissetmek istiyorum. Sadece seni istiyorum, Seth. Sadece bu anları istiyorum.”

Seth kollarımı bırakırken titredi. “Sana nasıl hayır diyebilirim ki?”

“Diyemezsin.” Bir kez daha pantolonunun düğmelerine uzandım. “Çünkü beni seviyorsun.”

“Seviyorum.” Bir eli enseme dolanırken diğer elini bor-nozumun içine soktu ve belimi kavradı. “Seni o kadar seviyorum ki bazen ölecek gibi hissediyorum.”

Tüylerim ürperdi ve bir an ne yaptığımı unuttum, ama pantolonunun düğmelerini ve fermuarı açmayı başardım. Seth bedenini pantolonunu dizlerine indirmeme yetecek kadar kaldırdı. Aramızdakine uzanıp onu eline alırken bütün bedeni sarsıldı.

“Josie.” Sesi boğuktu.

Ayağa kalktım. Onu istediğim pozisyona getirirken nefesi boğazımı gıdıkladı. Seth’in diğer eli bornozun iki yarısının arasına doğru ilerledi ve ben yavaşça, santim santim aşağı inerken eli kalçamı kavradı. Yarısına kadar inip baştan başladım. Yapmak zorundaydım.

Seth inledi. “Tanrılar, gerçekten beni öldürüyorsun.”

Bakışlarım hızlıca onunkileri buldu. “Bunu... Bunu doğru yapıyor muyum?”

“Bunu yanlış yapmana kesinlikle imkân yok.”

Hareket etmeyi kestim. “Gerçekten mi?”

Başını eğdi ve dudaklarını dudaklarıma değdirdi. “Eh, belki beni ısırıydın, ama eğlenceli bir ısırma değil...”

“Seth” diye güldüm.

“Hayır, bebeğim. Hiçbir şeyi yanlış yapmıyorsun.”

İşte o zaman gülümsedim, ama baskıyla, onun yoğunluğuyla karşılaşınca nefesim kesildi ve gülümsemem kayboldu, sonrasında kendimi serbest bırakıp geri kalan yolu indim.

Seth, kalçalarımın üzerindeki elleri açılıp kapanırken ürperdi. Bir an için, damarlarımda sıvı şekilde ısı akarken hareket edemedim.

Ardından artık hareket etmek zorundaydım.

Çok da yetenekli sayılmazdım ve bu şekilde idareyi elim almaya alışık değildim, ama tereddüde aldırmayıp içgüdülerime ve bedenimin isteklerine güvendim.

Ve bedenim tam olarak ne istediğini biliyordu.

Onu.

Her zaman onu.

Öne doğru kayarak, yukarı kalkıp sonra aşağı indim, göğsüm onunkiyle buluşurken ortaya çıkan fevkalade çekiş ve itişin tadını çıkardım. Alınlarımız birbirine değerken parmaklarım saçlarını buldu.

Seth, dudaklarımızın arasındaki mesafeden, “Çok iyi hissettiriyorsun” diye fısıldadı. “Her defasında, Josie.”

Acele etmedik.

Gerçekten de yavaştan aldık.

Ve Seth... *tanrılar*, onun üstünde hareket ederken, kalçalarımı kaldırıp sarsarken, acele etmeyip onu derin derin içime çekerken Seth bana sarıldı. İşleri bir şekilde daha da yoğun hale getirmişti, daha da etkileyiciydi ve içimde çok tatlı bir ateş yanıyordu. Sonunda ondan ayrıldığımda, binlerce küçük parçaya ayrılmış gibi hissettim. Vücudumun bütün parçaları rahatlamayı hissetmiş gibiydi. Hatta belki ruhumun bir parçası bile bir nevi huzura ermişti.

Bir süre sonra, Seth sırtüstü yatıyordu. Pantolonunu ne ara çıkardı bilmiyordum ama karışık bir şekilde yatağın ucunda duruyordu. Bornozum hâlâ dirseklerime dolanmıştı, ama çıkarmaya üşeniyordum.

Orada öylece, hâlâ Seth'in üzerine serilmiş yatarak koldundan yukarı doğru ufak daireler çizerken, düşüncelerim bir bir ortaya çıkıyordu. Onları durdurmayı denemedim, hatta Titanlar hakkında düşünmeye başlayınca bile durmadım.

Elimizdeki tek iyi haber, bütün Titanların serbest kalmamış olmasıydı. Uğraşmamız gereken Tetis, Okeanus ve Kronus kalmıştı. Üç tane. Ayrıca birçok da gölge vardı,

ama Olimposlular daha önce Titanlarla savaştıklarında, onların hepsine karşı koymuştu.

Olimposlular Titanları nasıl olmuştu da yenmişti?

Mitler ve Efsaneler kitabında okuduklarımı ve bana anlatılanları biliyordum. Olimposluların hepsinin savaşması gerekmişti, ama...

Yıllar önce, tanrıların gerçek olduğunu anlamadan önce okuduğum efsaneleri hatırlamaya çalıştım. Detaylarını hatırlayamıyordum, ama bir şeyler eksikti. Sanki dilimin ucundaki bir kelimeyi hatırlayamıyordum. "Seth?"

"Hmm?"

"Olimposlular Titanları nasıl yendi?"

Bir an cevap vermedi. "Çok rasgele bir soru oldu."

"Öyle."

"Titanlara karşı hepsi birden savaşınca onları yerin altına gömebildiler" dedi Seth, parmaklarını kalçamda gezdirirken.

Bunu bir düşündüm. "Sanki bir yerlerde bir şey okudum ya da duydum. Yani bütün bunlar başlamadan çok önce."

"Muhtemelen duymuşsundur. Ölümlülerin bildiği çoğu efsane gerçeklere dayanıyor, ama yıllar boyunca abartıya uğramışlar." Seth esnedi. Bir an geçti. "Sana söylemeyi unuttum, ama Ares'in oğlu Erik var ya? Becerilerini, senin becerilerinin kilidinin açıldığı zaman fark etmeye başlamış."

"Gerçekten mi? Bu garip." Apollo daha önce bundan hiç bahsetmemişti. Altı yarı tanrı gerektiğini ve hepsinin bir arada olması gerektiğini söylemişti, peki benim becerilerim diğer yarı tanrıları nasıl etkiliyordu?

Erik'e çıka çıka gerçekten berbat bir beceri çıkmıştı. Varlığı, etrafında şiddet oluşmasına sebep oluyordu ama...

“Aklıma bir fikir geldi.”

Seth’in kalçamdaki eli durdu. “Az önce yaptığın şeyi tekrar yapmayı içeriyor mu, kendime gelmek için birkaç dakika ihtiyacım var da.”

“Hayır.” Göğsüne bastırdım ve o homurdanırken doğrulup oturdum. Kafamdaki fikir şekillenip yayılırken içimde bir heyecan oluştu. “Yarı tanrıyla hiçbir ilgisi yok. Tam olarak değil, aslında daha çok burada olanla ilgili.”

Seth kirpiklerinin ardından yorgun bir bakış attı. “Pekâlâ.”

Derin bir nefes aldım. “Eğer Ares’in oğlu insanları etkileyip onları şiddete meyilli yapıyorsa, ya burada olan da buysa? Ya bunun gibi bir şey buradaki safkanları etkileyip, bu şekilde davranmalarına sebep oluyorsa?”

21

Seth

Josie yatağın altından devasa bir *Mitler ve Efsaneler* ders kitabı çıkarıp yanıma bıraktı.

“O kitap yatağın altına nasıl girdi?” diye sordum, başımı kaldırıp Josie’ye bakarak. Bornozunu düzeltmişti ama kuşağı beline üstünkörü bir şekilde bağlamıştı, bu yüzden bornozun iki yakası çok dikkat dağıtıcı bir biçimde açılıyordu.

“Bilmiyorum.” Josie yatağa tırmanıp bağdaş kurarak yanıma oturdu. “Bir ara yataktan düşmüş ve kaldırmaya üşenmiş olmalıyım.”

Ona sıııttım.

“Ne var?” Başını eğip kitabı açarak sayfaları karıştırmaya başladı. “Bu kitap çok ağır.”

Hava elementinin emrine amade olduğunu belirtebildim, ama eğer öyle bir şey yaparsam beni tepetaklak edeceğini düşündüm.

Yatağın başlığına yaslandım. “Ne arıyorsun?”

“Aradığım şey... İşte bu!” Kitabı iki ucundan tutarak karnımın üzerine bıraktı.

Homurdanarak, hassas yerlerime düşmeden önce kitabı yakaladım. Ares hakkında bir sayfanın açık olduğunu görünce somurttum. “Josie.” Ona baktım. “Ares’in oğlu kampüse gelmedi ki.”

“Biliyorum, ama Ares’in tek oğlu o değil. Pekâlâ. Şöyle ki, Deacon bana Alex, Aiden ve şey, seni anlatırken Alex, Ares ile savaştığında ona ne olduğunu da anlattı. Ares’in iki oğlunun ona bir nevi hastalık bulaştırdığını söyledi.” Gözleri sayfayı taradı ve ardından Ares’in oğulları hakkında olan bölüme işaret etti. “Phobos ve Deimos, öyle değil mi?”

Onların isimlerine bakarken omuzlarım gerildi. “Üzerinden bin yıl da geçse o pislikleri unutmam.”

Alex’i epey yıpratmışlardı, korkularından beslenip onları körüklemişlerdi. Daha da kötüsü, onu hamile olduğuna inandırmışlardı. Çok... Lanet olsun, çok berbattı. Hem Alex hem de Aiden için...

Josie elini geri çekti. “Apollo onları Alex’in içinden çıkardı, değil mi? Alex’e baktı ve hastalık kaptığını anladı.”

Başımı salladım. “Artemis Alex’in içinde bir şeyler görmüştü, ama ne olduğunu anlayan Apollo’ydu.”

“Sence şimdi burada olup, birine hastalık bulaştırarak diğerlerini etkiliyor olmaları mümkün mü?”

Başımı sallayarak tekrar sayfaya baktım. Ares’in epey bir çocuğu vardı, tıpkı diğer tanrıların olduğu gibi. O kadar uzun süre hayatta olunca, kendine bir ordu kurabiliyordun. “Her şey mümkün, ama sadece Alex’e hastalık bulaştırdılar. İsteseler daha büyük bir etki yaratamazlar demek değil bu.”

“Ama imkânsız da değil, öyle değil mi?” Josie’nin gözleri heyecanla parladı. “Onun çocuklarından herhangi biri olabilir. Phobos korku salıyor. Deimos ise dehşet yaratabiliyor, gerçi bana aynı şeymiş gibi geldi, ama her neyse. Bir de Enyo var, adı nasıl söyleniyorsa. O da Ares’in kız kardeşi ve sevgilisiydi, ıyy, ama o da anlaşmazlık çıkartabiliyor. Anlaşmazlık, Seth.”

Josie’nin bir şeyler bulduğuna inanmak istiyordum. Sadece tek bir insanı ya da varlığı bulunca her şeyin sihirli bir şekilde çözüleceğine inanmak istiyordum.

Ama işler öyle yürümüyordu.

Josie ağır kitabı karnımın üzerinden alıp kucağına yerleştirdi, parmakları kitabın kenarlarına kapandı. “Tanrılardan birini buraya gelmeye ikna edebilirsek yaptıkları çağırma saçmalığını yaparlar ve burada olanları, bütün bu ölümleri durdurabiliriz. Böylece Colin’in ölümü bir hiç uğruna olmaz.”

Lanet.

İşte o an, gözlerinde neyin parladığına ve işleri düzelterek cevabı bulduğuna inanmak için neden bu kadar çaresiz olduğunu anladım. Colin’in ölümünün öcünü almak istiyordu. Onun ölümünün eninde sonunda bir anlamı olmasını istiyordu.

Ve onun intikamını alan kişi olmak istiyordu.

Bunu anlıyordum.

Gerçekten anlıyordum.

Kitabı elinden çekip alarak kapattım ve kenara koydum. Ona yaklaştım, eğilerek ağırlığımı bir koluma verdim.

“Bunu neden yaptın?” diye sordu.

Gözlerim onunkilerle buluştu. “Colin’in ölümünden sorumlu olan kişiyi ya da kişileri veya tanrıyı bulmak

istediğini biliyorum. Bunu tamamen anlıyorum.” Yanağını okşayarak, elimi ensesine koyup parmaklarımı saçlarından geçirdim. “Onları ben de bulmak istiyorum.”

Josie gerildi. “Colin’den hoşlanmazdın ki.”

Bu doğrudu. “Yine de bu işin sorumlusunu bulmak istiyorum. Yalnızca cevabı o kitapta bulacağını sanmıyorum, bebeğim.”

Bakışları uzaklara kayarken omuzları düştü, yüzüne yerleşen üzüntüyü görmekten nefret ediyordum. “Neden onlardan biri olmasın?” diye sordu bir an sonra.

“Olabilir, ama... Ama Josie, melezlere karşı olan nefret ve şiddetin uzun bir geçmişi var. Yüzyıllar süren bağnazlık ve ayrımcılık. Bu bağnazlığı bir açıdan tanrılar tetikledi. Bir açıdan da sebebi, safkanların çoğunun iğrenç pislikler olması. Onların böyle davranmasına sebep olan kimse yok. Böyle olmayı seçen onlar.”

Josie kafasını hafifçe salladı. “İnsanları öldürecek kadar nefret dolu olmayı kim seçebilir ki?”

“Bilmem.” Yanağını öptüm. “Yani, aslında biraz bilirim.”

“Ne?” Josie geri çekildi, gözleri benimkileri aradı. “Ne demek istiyorsun?”

Omuz silktim. “Ares’in yanındayken korkunç şeyler yaptım. İnsanları öldürdüm, Josie. Ares’i istediğim kadar suçlayabilirim ama kontrol bendeydi. Bazı şeylere inanmak için ikna edilmişim ve onlara uygun olarak davrandım. Daha farklı da öğretilirler. Ben öğrendim, ama öğrenmek ve değişmek, işlediğim suçları ortadan kaldırır mı?”

Josie konuşmak için ağzını açtı, ama ne diyeceğini zaten biliyordum.

“Benim için ortadan kaldırdığına inandığını biliyorum”

dedim. “Ama aynı zamanda biliyorum ki, konu yaptıklarını affettirmeye gelince önümde çok uzun bir yol var.”

Josie bana doğru kayarken hiçbir şey söylemedi. Sessizce yanaklarımı kavrayıp beni öptü. Dudağının bu yumuşak dokunuşu çok geçmeden daha derin bir öpücüğe dönüştü, o öpücük ise çok daha fazlasına.

Saatler sonra, o uyurken yanında uzanıyordum. Zihnim uyumamı mümkün kılamayacak kadar dağınıktı, bu yüzden kapı çaldığında da uyanıktım.

Kolumu Josie’nin altından çektiğimde, yatağa gömüldüğünü görünce şaşırmadım. Belini hareket ettirishi yataktan çıkmamı çok zorlaştırıyordu.

Ama çıktım.

Böyle de olgun biriydim işte.

Yerden pantolonumu alarak üzerime geçirdim ve oturma bölümüne ilerledim. Kapıyı açınca orada duran Aiden’i gördüm.

“Eh, anlaşılan geri dönmüşsünüz.”

Koridora çıkıp kapıyı arkamdan kapatırken Aiden, “Evet, belli ki” dedi. “Josie ile her şey yolunda mı?”

“O iyi.” Yüzüme düşen saçlarımı geriye ittim. “Burada bir olay olmuş.” Aiden’a safkanlar ve Colin’e olanları anlattım. “Ama Josie’nin durumu iyi. Meğer sadece bir kas incinmesiymiş.”

“Lanet olsun.” Elini beline koyan Aiden başını eğdi. “Colin iyi birine benziyordu.”

Onayladığımı belirten bir ses çıkardım.

“Safkanlarla olan bu saçmalık ihtiyacımız olan son şey.”

“Şüphesiz. Peki, sizi Apollo mu geri getirdi?”

Aiden başını salladı. “Evet, bizimle gelmenin en akıllıca seçenek olacağı konusunda Erik’i *ikna etmeyi* başardı.”

Duvara yaslanarak kollarımı kavuşturdum. “Onun burada olması konusunda ne düşünsem bilemedim. Dışarıda olamayacağı kesin, çünkü o zaman Titanlar onu bulur, ama onun etrafta gezinmesinden de hoşlanmıyorum. Burada bulunduğuna memnun olmayan, güçleri açığa çıkmamış bir yarı tanrı olmadan da yeterince derdimiz var zaten.”

“Haklısın. Şu anda ikinci katta, Luke ona göz kulak oluyor. Erik’i Deacon ve Luke’a yakın bir yere koyduk.” Aiden koridorun sonuna doğru baktı. “Alex, Marcus hâlâ uyanık mı diye bakmaya gitti, olan biteni hesaba katarsak sanırım o bir süre daha etrafta olmayacak.”

“Muhtemelen.”

Aiden bana odaklandı. “Burada olmamın tek sebebi bu değil.”

Hâlâ duvara yaslanıyordum ama bütün kaslarım gerildi.

“Apollo seni görmek istiyor.”

Çenem kasıldı, kendime cevap verebilecek kadar güvenmem için bir an geçmesi gerekti. “Bak sen, öyle mi?”

“Öyle” diye hırıldadı Aiden.

“Belli ki burada yok. Onu hissetmiyorum.”

“Eh, geri döneceğini sanıyorum. Seninle benim odamda buluşacağını söyledi.”

Dişlerim sıkılmaktan ağrımaya başlamıştı. “Bak, bunu tuhaf buluyorum işte. Ne yapıyor olursam olayım odamın ortasında belirmeyi hiçbir zaman sorun etmedi. Hatta normalde bunu yapmak hoşuna giderdi.”

“Evet, bana da garip geldi.”

Bakışlarımı kaçırarak başımı salladım. Pislik, Josie’den kaçıyordu. Duvardan uzaklaştım. “Hadi gidelim.”

Aiden iç geçirdi. “Bu eğlenceli olacak.”

Kesinlikle tam bir eğlence olacaktı. Bir avcı gibi sessizce koridordan ilerleyip Aiden kapıyı açar açmaz içeri girdim. Omuzlarımdan aşağı bir enerji akışı oldu. Dövmeler ışıldayıp tenimde dönmeye başladı.

Apollo bütün altın muhteşemliğiyle önümde, parıltıyan ışıkların tam ortasında belirdi. Görünür olur olmaz, suratına yumruğu yapıştırdım.

“Tanrılar.” Apollo’nun kafası geriye düşerken Aiden kenara çekildi.

Apollo başını tekrar bana doğru döndürdü, çenesini ovarken tamamen beyaz olan gözleri kısıldı. “Buna gerek var mıydı?”

“Aslında yoktu, ama bana kendimi çok iyi hissettirdi.”

Apollo elini indirdi. “Bakıyorum bazı şeyler hiç değişmiyor.”

“Evet, aynen öyle, pislik.” İleri atılıp onunla karşı karşıya geldim. “Bakıyorum sen de hâlâ ‘bitkin, olması gereken yerde olmayan baba’ rolünü oynuyorsun.”

Güneş tanrısının burun delikleri genişledi. “Sen gidip başka şeylerle uğraş, Aiden.”

“Kulağa harika bir plan gibi geliyor.” Aiden kapıya doğru geriledi. “Ben gidip Alex, Marcus’un yanında mı diye bakacağım.”

Bunların hiçbirini takmadım. Tek duyduğum, kapının Aiden’in arkasından kapanmasıydı. “*Kızının* sana seslenerek seni tekrar tekrar çağırdığından ama senin ona asla cevap vermediğinden bahsederken Aiden’in burada olmasını istemiyor musun?”

“Kızım *sebebiyle* buradayım” diye hırladı Apollo, bir adım gerileyerek benden uzaklaştı. “Bunu sana daha ön-

ce de söyledim, çocuk. Onun için ne yapabileceğimi ya da yaptığımı düşünmeye başlama bile...”

“Onun için ne yaptığını sandığın umurumda bile değil.” Damarlarımda lav gibi öfke akıyordu. “Belli ki hamile olduğunu biliyorsun. Belli ki yanında olmana ihtiyacı olduğunu biliyorsun.” Bu son kısmı itiraf etmek beni neredeyse öldürüyordu, ama söylemek zorundaydım. “Yine de burada değilsin.”

Apollo benden uzaklaştı, tek kelime bile etmeden kanepeye yürüdü ve oturdu. Sanki sadece onun görebildiği bir şeye odaklanıyormuş gibi dümdüz karşıya bakarken birkaç saniye geçti. “Bebegin durumu iyi mi?”

Ellerimi yumruk yapıp, sahip olmadığım sabrı çağırdım. “Bebegin durumu iyi.”

Gözlerini kapattı. “Öncesinde onun korkusunu... hissedebiliyordum. Bebekle ilgili olduğunu anladım. Bu yüzden sana geldim.”

“Harika. Onun yanında olabilmem için yanıma gelmene sevindim, ama bu neden senin onun yanına gitmediğini açıklamıyor.”

Gözlerini açıp bana baktı. Gözleri artık bir nevi normaldi. Josie’ninkiler gibi parlak bir mavi tonuydu. “Anlamıyorsun.”

“Hadi ya. Anlamıyormuşum. Furiler serbest kaldı, Apollo. Ona ciddi zarar verebileceklerini biliyordun. Onu öldürebilirlerdi.” Ona doğru yaklaştım. “Arkadaşlarından birinin ölümünü izledi. Yani, evet, neden müdahale etmediğini anlamıyorum.”

“Sandığın kadar basit değil.” Başını çevirdi. “Bu sabah bana seslendiğini biliyorum. Yarı tanrıların güçlerinin şimdi nasıl açılacağını bilmek istiyordu.”

“Bunun cevabını biliyor musun?” diye sordum sertçe.
“Ona kendin söyleyemez misin?”

“Sana söylüyorum.” Apollo’nun soğuk bakışları benim-
kilerle buluştu. “Yarı tanrıların becerileri şimdi açığa çı-
karılamaz. Titanlarla savaşılamazlar.”

22

Seth

Bir yanım Apollo'nun söylediklerini doğru duymadığımı söylüyordu. Tekrar söylemesine ihtiyacım vardı.

“Nasıl yani?”

“Yarı tanrıların becerileri açığa çıkarılamaz. Bunun doğal bir şekilde olması için altı tane olmaları gerekiyor. Ayrıca, senin de muhtemelen tahmin edebileceğin gibi, bazılarının becerileri Josie yarı tanrı olduktan sonra şekil almaya başladı ama konu onların elementleri kontrol edebilmeleri ya da akaşaya ulaşmalarıysa kilidin tamamen açılması gerekir ve öyle bir şey olmayacak.”

Konuşmaya başlamadan önce uzun bir an boyunca ona bakakaldım. “Neden ki? Bir yolu ol... Dur biraz.” Sert bir kahkaha attım. “Şimdi anladım. Yani diyorsun ki, yarı tanrıların becerilerinin üzerindeki kilidin açılması için, onlara annelik ve babalık yapan tanrıların yardımını lazım.

Bu da tanrıların gücünün zayıflaması demek.” Sırıttım. “Poseidon’un bunu kabul ettiğini düşünemiyorum bile.”

Apollo gözlerini kıstı. “Bundan daha fazlası var, Seth. Yoksa Ares’in öldüğünü, bu yüzden oğlunun becerilerinin kilidini açamayacağını unuttun mu?”

“Unutmadım, ama tamamen güç toplamış üç yarı tanrı hiç yoktan iyidir, öyle değil mi?”

“Öyle.” Soğuk bir tavırla onayladı. “Diğerleri de benim yaptığımı yapsın istemiyor muyum sanıyorsun? Ya da onlara sormadığımı?”

“Senin ne yapıp ne yapabileceğini tahmin etmekten artık vazgeçtim.”

“Onlarla konuştum” dedi Apollo.

Daha sormadan, verdikleri cevabın ne olduğunu anlamıştım. “Peki, o halde ne yapacağız? Başka ne gibi bir seçeneğimiz var ki? Yoksa Titanları gömme işinin ümitsiz olduğunu mu söylüyorsun? Daha geçen gün Chicago’da bir topluluğu ele geçirdiklerinin farkında mısın? Orada olanların sorumlusunun onlar olduğunun farkındasınız.”

“Evet. Farkındayız.”

“Peki bu, yarı tanrıların kilidini açmalarına yetmiyor mu? Bana ne teklif ettiklerini biliyor musun?” Apollo’nun çenesi kasıldı, bana teklif edilen anlaşmadan haberi olup olmadığı konusunda hiçbir fikrim yoktu. “Okeanus onlara Zeus’un kellesini getirmemi istiyor. Eğer yapmazsam Chicago’yu yerle bir edecekler ve bununla da kalmayacaklar.”

Şaşırtıcı bir şekilde, teklifi kabul edip etmediğimi sormadı.

“Şimdi de gelmiş bana yarı tanrıların becerilerini kazanmasının bir yolu olmadığını mı söylüyorsun? O zaman niye uğraşıyoruz ki? Eğer gerçekten öyleyse haber

ver de Josie'yi alıp Titanların bizi bulması on yıl alacak bir yere gideyim."

"Bunu yapardın, öyle değil mi?"

Onunla göz göze geldim. Söylediklerim ve yapacaklarım hakkında iyice düşündüm. Sonra da, Zeus'un bana söyledikleri hakkında düşünmedim dersem yalan olurdu. "Yapmayı isteyeceğim şey bu. İçgüdülerim bana böyle yapmamı söylüyor, ama ben... Ben çocuğumun her an bitebilecek bir dünyaya gelmesini istemiyorum. Josie'nin günün her anında diken üstünde olacağı bir dünya istemiyorum. Yani, sanırım cevabım hayır. Bunu yapmazdım. Yapmayı isterdim, ama yapamazdım. Titanları mezara koymanın başka bir yolunu bulurdum."

Apollo bir an bana bakmayı sürdürdü ve sonra gözlerini kaçırdı. "Sevdiğin kişi ve çocuğun için yapmaya hazır olduğun şeyler... Takdir edilesi, Seth. Bu kadarını söyleyebilirim."

Ona bakakaldım.

"Sevgi genelde birini daha iyi bir insan yapmaz. İnsanlar böyle olduğuna inanmak ister, ama eninde sonunda, sevgi onları bencil yapar. Biz Tanrılar içinse sevgi, hediye çok bir lanettir" dedi. Tüm bunlara nasıl cevap vereceğimi hiç bilmiyordum. "Çocuğunun daha iyi bir dünyaya gelmesini sağlamak için ne yapardın?"

Tereddüt etmedim. Bir an bile. "*Her şeyi* yapardım."

Josie

Seth'e bakarken göğsümün bir nevi boşaldığını hissettim. Apollo'nun burada, Akit'te olduğu ve geri kalan

yarı tanrıların becerilerinin kilidini açmanın bir yolu olmadığı bombasını patlattığında, sonunda Ares'in oğluyla tanışabilmem için Alex ve Aiden'la buluşmak üzereydik.

Koridorda, ikinci kata çıkan merdivenlerin hemen yanında kalakaldık. Sabahın erken saatleri olduğundan Alex ve Aiden'ı beklerken koridor sessizdi.

"Burada, üniversitede miydi yani?" Bunu açık açık duymam gerektiğini hissediyordum. Belki de Apollo'yla alternatif bir evrende ya da öyle bir yerde konuştuğunu kastetmişti. "Yani, hemen burada, benimle aynı binada?"

Seth başını salladı.

Konuşmak için ağzımı açtım, sonra da kapadım. Bir an geçti. "Ve gelip beni almadın mı?"

"Uyuyordun."

Ağzım açık bir şekilde gözlerimi yavaşça kırıştırdım ve hemen ardından öne atılıp koluna bir tokat indirdim. "Beni uyandırmak aklına gelmedi mi?"

Seth benimle göz göze gelirken elimi tuttu. "Üzgünüm."

"Üzgün müsün?" Sinirim bozulmuştu, elimi çekmeyi denedim ama Seth bırakmadı. "Beni uyandırmadığına inanmıyorum."

"Biliyorum." Seth beni göğsüne bastırdı, bir kolunu belime dolayıp ona tekrar vurmamam için beni hapsetti. Çenesini başıma koyarken elimi bırakmadı. "*Gerçekten* üzgünüm, Josie. Çok üzgünüm."

Hiç anlamıyordum. Seth beni neden uyandırmamıştı? Babamı görmeyi, onunla konuşmayı, gerekirse konuşmaya zorlamayı ne kadar istediğimi biliyordu. Seth bunu herkesten iyi biliyordu.

Sonra birden kafama dank etti.

Derin bir nefes alarak Seth'in tutuşunu kıracak bir güçle geri çekildim. Sonunda ne olduğunu anlamıştım ve lanet olsun ki canımı yakmıştı. "Beni görmek istemedi."

Seth'in yüzünde bir acı ifadesi oluştu ve haklı olduğumu anladım. "Josie..."

"Haklıyım, öyle değil mi?" Göğsüm yanıyordu.

Çenesini sıkarak Seth gözlerini kaçırıp cevap vermedi, ama bu yeterince iyi değildi. Söylediğini duymak istiyordum. Neden bilmiyorum, ama söylediğini duymaya ihtiyacım vardı.

"Sadece seninle konuşmak istedi, ama beni görmek istemedi. O yüzden beni uyandırmadın."

"Josie, bebeğim, ben..." Durdu, sonunda tekrar bana bakıyordu. "Bana bunu söyletme."

"Neden?" Kalbim göğsümde küt küt atıyordu ve yanma hissi karnıma kadar inmişti. "Bu doğru, öyle değil mi? Söylemek neden yanlış olsun ki?"

Seth bana yaklaştı, beni tekrar kollarına alacağını biliyordum ve bunu yaptığı anda ağlamaya başlayacaktım. Çünkü kafam çok karışık, babamın bana babalık yapmasını istiyordum, ama Alex ve Aiden'in odasının kapısı sonunda açıldı ve dışarı çıktılar.

Bu dikkat dağınıklığı beni rahatlatmıştı, onlara doğru döndüm. "Selam!"

Her ikisi de oldukları yerde durup Seth'le bana baktı. Muhtemelen verdiğim heyecanlı selamla ilgiliydi.

"Selam." Alex hafifçe gülümsedi. "Umarım sizi çok bekletmedik."

"Hiç de değil" dedim neşeyle, Seth'ten yayılan hayal kırıklığına aldırmayarak.

Aiden önce Seth'e, sonra da bana baktı. "Colin'e çok

üzüldük” dedi, sesinden anlayış okunuyordu. “Onu iyi tanıdığımız söylenemezdi, ama gerçekten çok harika birine benziyordu.”

“Öyleydi.” Dudaklarımı birbirine bastırdım, Colin’i düşünmek istemiyordum. Bunun yanlış olduğunu biliyordum, ama düşünmek canımı çok yakıyordu. Kısa bir nefes aldım. “Peki, yukarı çıkmaya hazır mısınız?”

“Evet.” Alex yanıma geldi, elini koluma koyarken kalp şeklindeki yüzünü yukarı kaldırdı. “Her şey yolunda mı?”

Boğazımdaki yumruyu sertçe yutkunarak başımı salladım. “Evet. İyiyim, bebek de iyi.”

Alex kolumu sıktı. “Bunu duyduğuma sevindim.”

Bunu söylerken ciddi olduğunu biliyordum, bu da tekrar ağlamak istememe sebep oldu.

Yüce Tanrım, bunlar hamilelik hormonları mıydı yoksa? Yoksa tamamen Colin ve babamla olanlar yüzünden miydi? Muhtemelen bütün bunların bir karışımıydı, ama neyse ki merdivenlerden çıkmayı başardık.

Alex ve Aiden önde ilerlerken Seth geride kalıp kısık bir sesle, “Konuşmamız gerek” dedi.

“Hayır, buna gerek olduğunu sanmıyorum.” Tırabzana tutunurken ona bakmadım. “Cevabı biliyorum. Neyse ne.”

“Josie...” Çok hızlı hareket etti, yanımda dururken birden hemen önümde belirdi. “Seni böyle görmeyi sevmiyorum.”

“Ben de böyle hissetmeyi sevmiyorum. Ben sadece...” Merdiven aralığındaki pencereden dışarıya bakarken omuz silktim. “İyi olacağım.”

Seth hafifçe yanağıma dokundu. “Bu konuda daha iyi hissetmeni nasıl sağlayabilirim, söyle bana. Söyle de hemen yapayım. Her ne olursa.”

Sözleri karşısında kalbim sıkıştı. Tek ayak üstünde zıplamanın beni mutlu edeceğini söylesem, gerçekten yapacağını biliyordum. “Sana kızmadım.”

“Biliyorum.” Üstümüzdeki kapı gıcırdayarak açıldı. “Bu benimle ilgili değil.”

Tamamen Apollo ile ilgiliydi. Gözlerimi kapatarak, burnunu çeneme değdirip dudagımın kenarına bir öpücük kondurunca titredim.

“Hadi gidelim” dedim. “Onları beklettik.”

Seth bir süre hareket etmedi, sıcak nefesi dudaklarımın üzerinde dans etti, sonra da geri çekildi. El ele tutuşarak basamakları çıktık. Alex ve Aiden merdivenlerde yoktu, onun yerine koridorda bekliyorlardı. Belli ki bir şeyler döndüğünü anlayıp bizimle aralarına mesafe koymuşlardı.

Yanaklarımın ısındığını hissederek boğazımı temizledim. “Sizce uyanık mıdır?”

“Evet.” Aiden önden yürüyerek soldan üçüncü kapının önünde durdu. “Zaman farkı. Aslında onun için şu an öğleden sonra.”

“Ah. İyi bir noktaya değindin.”

Aiden kapıyı tıklattığında ne bekliyordum bilmiyorum, ama birkaç saniye sonra kapı açıldığında bir erkeğin meme uçlarını ve çok daha fazlasını görmeyi beklemediğim kesindi.

“Bu da ne?” Seth başını yana eğdi.

Ares’in oğlu üzerinde beline doladığı bir havlu dışında hiçbir şey olmadan kapıda duruyordu. İnce ve uzundu. Ayrıca çok da yakışıklıydı, çıkık elmacıkkemikleri ile geniş bir ağzı vardı.

Ayrıca Seth ya da Aiden sağ olsun, ölüm fermanını imzalamaktan beş saniye uzakta olduğunun farkında değil gibiydi.

“Kıyafetlerini giymeyi unuttun mu?” diye sordu Aiden sertçe.

Erik kaşını kaldırıp Aiden’a doğru baktı. “Duştan yeni çıktım” dedi ve aman Tanrım, aksanı vardı. *Güzel*. “Bununla ilgili bir sorunun mu var, dostum?”

“Benim var.” Seth önüne geçip görüşümü kapattı, ben de gözlerimi devirdim.

“Pekâlâ.” Alex yavaşça bana dönüp kaşlarını kaldırırken mırıldandı.

Sırıttım.

İç geçiren Aiden, kapıyı açıp Erik’i yolundan çekti. “Git üzerine bir şeyler giy. *Tanrılar*.”

Erik gülümsediyse de tekrar banyoya doğru yollandı. Odaya bakınca küçük siyah bir valiz gördüm. Getirdiklerinin hepsi bu muydu? Anlaşılan burada uzun süre kalmayı düşünmüyordu.

Erik’in yokluğu kısa sürdü. Tekrar oturma odasına geldiğinde, üzerine bir kot pantolon giymişti. Sadece o kadar.

“Cidden mi?” diye mırıldandı Seth, dudakları ince bir çizgi halini aldı.

Seth’in de sık sık tişört giymeden gezdiğini hatırlatmak istesem de vazgeçtim. Öne çıkıp elimi uzattım. “Ben Josie.”

Yeni edinilmiş yarı tanrı beni süzerken elimi tuttu. “Seninle tanışmak çok güzel, aşkım.”

“Eğer onun elini tutmaya devam edersen bu kadar güzel olmayacak” dedi Seth arkamdan.

Arkama dönüp ona bir bakış attım. Seth de cevaben kaşlarını kaldırdı. Tekrar Erik’e dönerken başımı salladım. “Lütfen ona aldırma. Sabahları huysuz olur da.”

“Öyle olduğuna eminim.” Aiden’ın Alex’in yanında durduğu yere bakarken Erik’in yüzünde hafif bir gü-

lümseme belirdi. “Birinin bana kahvaltı getirmesini umuyordum.”

Seth burnundan soludu. “Ummaktan fazlasını yapsan iyi edersin.”

“Yani odamdan çıkmaya iznim var mı?”

Seth cevap veremedi Aiden atıldı. “Henüz değil. Sana söylediğimiz gibi, burada bir şeyler oluyor. Tek başına dışarı çıkmak akıllıca olmaz.”

Kanepeye oturan Erik bakışlarını kaldırıp bize bakarken yüzünde endişeden eser yoktu. Bana bir bakış attı. “Peki, senin baban kim?”

Ona söylememişler miydi? Şaşkın gözlerle Seth’e baktım ama o ezse mi ezmese mi emin olamadığı tekhücreli bir canlıymış gibi Erik’e bakmakla meşguldü.

“Babam Apollo” dedim.

“Gerçekten mi?” Erik arkaya yaslanırken kıkırdadı. “Babam seni hiç sevmezdi.”

Gözlerimi kırptırdım. Seth bana Erik’in Ares’le tanıştığını söylediğinde biraz şaşırmıştım ama bir kerelik bir şey olduğunu sanmıştım. Yani, Ares kulağa tam anlamıyla bir psikopat gibi geliyordu, o yüzden oğluyla çok zaman geçirmek isteyebileceğini düşünmezdim.

“Babanı çok görür müydün?” diye sordum.

Erik parmağıyla kaşına dokunurken omuz silkti. “Sanırım öyle. Öyle her gün veya her hafta değildi, ama yanıma gelirdi. Her neyse, plan nedir?” diye sordu. “Beni buraya bir odada kapalı tutmak için getirmediğinizi sanıyorum.”

“Şey, seni bugün tanışacağın diğer iki yarı tanrıyla birlikte eğitime sokmayı düşünüyoruz” dedi Aiden, koltuğun kenarına otururken. “En azından yakın dövüş konusunda temel şeyleri gösteririz.”

“Yarı tanrı güçlerinin tamamın kilidi hâlâ açılmış değil, ama kendini savunmak için onlara ihtiyacın yok” diye araya girdi Alex. “Biz sana öğretebiliriz.”

Onlar konuşurken midemin ortasına sıcak, kötü bir duygu yerleşti. Konuşmaya kulak kesilmem gerektiğini biliyordum, çünkü bu yarı tanrılara karşı sorumluluk hissediyordum, ama beynim Erik’in babasıyla ilgili söylediklerine takılıp kalmıştı.

Ares, Erik’le bir ilişki kurmuştu.

Deli, katil Ares.

Öte yandan, benim babamsa benimle aynı odada olmak için elinden geleni ardına koymuyordu.

Ağırlığımı bir yanımdan diğer yanıma verdim, söylenilenlere kulak kesilmeye çalıştım çünkü tartışma çıkmaya başladığından neredeyse emindim, ama dikkatim... Dikkatim şimdi hiç burada değildi. Tenim gerim gerim geriliyordu, çatlamak üzereydi.

O an tam burada, *ölmüş* olan katil, psikopat babasıyla benim hayatta ve yalnızca birazcık psikopat olan babamla olduğundan daha iyi bir ilişkisi olan bir yabancının olduğu bir odanın ortasında kendimi kaybetmek üzere olduğumu fark ettim.

Bu odadan çıkmalıydım.

“Affedersiniz” diye mırıldandım, sonra da odadan çıktım. Kimseden cevap beklemedim ama Seth’in beni izlediğini biliyordum.

Erik’in kapısından birkaç adım ötede bana yetişti. “Josie, hasta mısın?”

Bir an için, neden böyle düşündüğünü hiç anlamadım, ama sonra yüzümün kızardığını ve muhtemelen kusmak üzere olduğumu sandığını anladım. Mide bu-

lantısı. Tabii ya. “Hayır” dedim hızlıca. “Hasta değilim.”

Yanıma doğru yürürken yüzünde bir rahatlama olmadı. Saçları gevşekçe çenesine değiyordu. O kehribar rengi gözleri benimkilerle buluştuğunda, soğukkanlılığımı biraz olsun kaybettiğimi hissettim. “Apollo ile yaşadıklarını Ares ve Erik’in yaşadıkları şeyle karşılaştırma. O yoldan gitmek istemezsin.”

O kadar mı belli ediyordum?

Evet, resmen bir pencereydim.

İç geçirdim. “Sadece kafamı bir türlü odaklayamıyorum. Ben iyiyim, Seth. Sadece... Sadece birkaç dakika yalnız kalmaya ihtiyacım var. Lütfen?”

Suratına bakar bakmaz beni yalnız bırakmak istemediğini anladım, bunu takdir ediyordum. Gerçekten takdir ediyordum, ama kafamı toplayabilmek için yalnız kalmaya ihtiyacım vardı. “Sana bunu daha önce söyleme fırsatım olmadı, ama bana seni sordu, Josie. Senin ve bebeğin nasıl olduğunu sordu. Seni düşünüyor ve senin için endişeleniyor, sadece bunu gösterme konusunda berbat.”

Titrek bir nefes aldım. Onun Seth’e beni sorması bir nevi daha kötüydü, çünkü beni düşünüyordu. “Sadece biraz yürümeye ihtiyacım var.” Görüşüm bulanıklaştı. “Her şeyi yapacağını söylemiştin ve şu anda ihtiyacım olan bu.”

Seth’in omuzları gerildi, bu durumun hoşuna gitmediği belliydi ama yine de başını salladı.

“Teşekkür ederim” deyip geri çekildim ama Seth beni belimden yakalayıp kendine doğru çekti. Ayaklarım yerden kesilip havada sallanmaya başladı. Sıcak ve sıkı dudağı benimkinin üzerine kapanırken başım dönüyordu. Aramızda kıvılcımlar uçtu. Dudaklarımı araladım ve dili benimkinin üzerine kapandı. Göğsümü bir zehir gibi etkisi altına

alan hüzne rağmen, damarlarımdan kor lavlar akıyordu. Seth'in öpücüğü istekli, sahipleniciydi, beni içine çekiyordu.

Beni yere bıraktığında bacaklarımın hâlâ işlevini görmesine şaşırdım. Yapabildiğim tek şey, başımı kaldırıp ona bakmaktı, bu sefer tamamen farklı bir sebepten dolayı kızarmıştım.

“Seni seviyorum” dedi. “Sadece bunu unutma istedim.”

“Asla” diye fısıldadım.

“Kendini hazır hissettiğinde beni bul.”

Sarsılmışın da ötesinde hissederek, geri çekilirken başımı salladım ve sonra da hızla oradan uzaklaştım. Dudaklarım şişmiş ve nabzım tavan yapmıştı.

Nereye gittiğimi hiç bilmiyordum, ama bir süre sonra kendimi kapalı avluda buldum. Burada her zaman bir çiçekçi dükkânı gibi kokan güzel çiçekler açardı.

Bankın yanından geçerken durup ona baktım. Burası, Seth'in beni kendinden uzaklaştırdığı dönemde Colin'le oturup konuştuğumuz yerdi.

Colin... İyi bir arkadaş olmuştu.

Gözyaşlarıma hâkim olarak banka oturdum ve saçlarımı yüzümden çekip bukleleri enseme topladım. Sıcak havayı içime çekerken gözlerimi kapattım. Belki de aşırı duygusal davranıyordum. Ya da belki Colin daha yeni öldürülmüş olmasaydı Apollo'yla olan bu son gelişmeyi daha sakın karşılayabilirdim.

Gözlerimi kapattım ama gözyaşlarım yine de akmaya devam etti. Eğer sadece ağlamama izin veririmse bunu atlatıp kafamı toplayabilir miyim diye merak ettim. O zaman asıl önemli olan sorunlara odaklanabilirdim, mesela yarı tanrıların güçlerinin açılmasının bir yolunun olmadığı gerçeği gibi.

Ama kendimi... Kendimi yine o küçük kız gibi hissediyordum, babasının neden hayatının bir parçası olmadığını merak eden, annesinin istemediği o küçük kız.

Tekrar o yere dönmek, istenmeyen biri olmak demekti.

Saçımı bırakıp yanaklarımı sildim. Bakışlarımı indirip karnıma baktım ve ellerimi ortaya, karnımın tam altına koydum.

Çocuğum henüz doğmamıştı ama onu görmeyi, onun hayatının bir parçası olmayı istemediğimi düşünemiyordum bile. Ben sadece...

“Josie?”

Adımı duyunca başımı kaldırıp baktım, Laadan’ın köşeyi dönerek bana doğru geldiğini gördüm. Alexander’ın da arkasından geldiğini görmeyi bekliyordum. Onu ne zaman görsem, Alexander kuzguni saçlı kadının hemen arkasında olurdu.

Aralarında bir şeyler vardı.

Yüzümü silip suratıma sahte bir gülümseme yerleştirdim. “Selam” dedim boğuk bir sesle, sonra irkildim. “Sorun ne?”

Yanıma gelirken yüzünde anlayışlı bir ifade belirdi. Uzun saçlarını benim asla beceremeyeceğim şekilde düzgün bir atkuyruğu yapmıştı. Üzerindeki kot ve bluzla bile, Laadan’da bana yavru bir eşek narinliğinde olduğumu hissettiren doğal bir zarafet vardı.

“Rahatsız ettiğim için üzgünüm” dedi yavaşça. “Ama Marcus ile Alexander, Seth’le seni arıyor.”

Dün olup bitenle ilgisi olduğunu tahmin ettiğimden, sorunlarımı bir kenara bıraktım. “Seth, Alex ve Aiden ile, şey, Erik’in yanında.” Erik’in kim olduğunu bildiğinden emin değildim. “Neler oluyor?”

“Bunu sana nasıl söyleyeceğimi bilemiyorum, ama her şeyin kaçınılmaz bir şekilde yayıldığı gibi bu da yayılmadan önce Marcus bizden duyman gerektiğini düşündü.”

Kaşlarımı çattım. Ne söyleyeceğini bilmiyordum.

Laadan ellerini birleştirdi. “Colin... Colin’in bedeni kayboldu.”

23

Josie

A na Akit binasına yürüdüğümüzü hatırlamıyordum, ama Alexander'ın Seth'i ne zaman bulduğunu biliyordum çünkü merdivende hemen yanımda bitti. Laadan'ı öyle bir korkuttu ki Seth kolunu yakalamasa basamaklardan düşecekti.

“Üzgünüm” dedi, bana doğru dönmeden önce Laadan'ın doğrulmasına yardım etti. “Daha yeni haberim oldu.”

Başımı sallamakla yetindim. Ne diyeceğimi hiç bilmiyordum. Colin'in bedeni nasıl olmuştu da yok olmuştu? Marcus'un ofisine gidiyorduk ve olanlara biraz ışık tutmasını umuyordum.

“Sence onu biri mi aldı?” Laadan önümüzden yürürken irkildim. “Yani, cesedini mi aldılar?”

“Biri almış olmalı.” Elini sırtıma koydu. Yüzü gergindi. “Neden, hiçbir fikrim yok.”

Yolun geri kalanını yürürken sessiz kaldık. Ofisine girdiğimizde Marcus telefonla konuşuyordu, başını eğmiş parmaklarıyla kaşlarının arasındaki yeri tutuyordu. Biz oraya vardıktan kısa bir süre sonra, Laadan yüzü endişeli bir ifadeyle gerilmiş halde Marcus'un masasının yanında oyalanırken Alex ve Aiden bize katıldı.

“Erik nerede?” diye sordu Seth, ben yanında dururken.

“Luke onun yanında” diye cevap verdi Alex; koltuklarından birinde oturuyordu. “Deacon da Cora ile Gable’in yanında, onlara kahvaltı alıp güne hazırlıyor.” Durdu, önce Marcus’a, sonra da bana baktı. “Bu bittikten sonra Erik hakkında konuşsak iyi olur.”

“Konuşmak zorundayız desene şuna” dedi Seth; ona doğru döndüm, ben küçük çaplı bir kriz geçirip çıktıktan sonra odada neler olmuştu böyle?

Marcus telefonu kapattı. Laadan’a baktı. “Teşekkür ederim.” Oturdu, derin bir nefes aldı. “Az önce kampüs güvenliğiyle konuştum. Morg bölümüne kimin giriş izni olduğunu görmemiz için kayıtları verecekler.”

Titredim. Morg. Öf. “Biri bunu neden yapsın?” diye sordum, ama cevap almayı beklemiyordum. “Yani, Tanrım. Biri neden bir cesedi yerinden alsın?”

Aiden, Marcus’a bakarken ağırlığını diğer bacağına verdi. “Düşüncesinden bile nefret ediyorum, ama burada olup bitenlere bakılırsa bu işin sonunun iyi olacağını sanmıyorum.”

Ona bakarken yüzümden bir anlayış ifadesi geçti. Yani, melezlere karşı olan safkanlardan birinin Colin’in bedenini aldığını mı söylüyordu? Marcus’a dönerken korku ve öfkeyle sarsıldım. O safkanlar Colin’in cesedinden ne istiyor olabilirlerdi ki? Aklıma yüzlerce ürpertici fikir geldi.

“Eğer cesedine bir şey yaparlarsa...” dedim, sesim kendi kulaklarıma bile yabancı geliyordu. “*Tanrılara yemin ederim ki kafayı yiyeceğim.*”

“Şimdilik hiçbir şeyi kesin olarak bilmiyoruz” dedi; sesi sakinleşmişti. “Şimdilik, dünkü saldırıyla ilgisi olan bütün safkanları gözaltına aldık. Bunun, saldırıya karışan herkesi içermediğinin farkındayım.”

“Öldüğünden emin misin?” diye birden sordu Alex.

Dönüp ona bakan tek kişi ben olmadım.

“Ne var?” Ellerini yukarı kaldırdı. “Cesetler öylece kalıp yürümez! Hem, ne bileyim, ceset çalmak çok aşırı bir hareket.”

“Bizim adımıza bunu açığa kavuşturduğun için teşekkürler” dedi Marcus alaycı bir sesle.

“Evet” dedim, kollarımı karnımda kavuşturarak. “O ölmüştü. Baban gördü. Asla bir yolu yok...” Seth kollarını omuzlarıma dolarken başımı salladım. “O ölmüştü.”

Seth beni yanına doğru çekti, dudaklarının şakaklarıma değdiğini hissettim.

“O halde cesedine ihtiyacımız var” diye belirtti Alex. “Üstelik malumu ilan etmeye de çalışmıyorum. Eğer bulamazsak...”

“Cesedini bulacağız” diye güvence verdi Laadan. “Bulmak zorundayız.”

“Dur biraz.” Alex’in oturduğu yere doğru döndüm. “Onu gömemeyecek olmamız dışında, eğer cesedini bulamazsak ne olur?”

Alex bir an için bana baktı. “Bilmiyor musun?”

“Sanırım hayır.”

Seth cevap verdi. “Solos’u gömdüğümüzü hatırlıyor musun?” Başımı salladığımda, gözleri benimkileri aradı.

“Aramızdan ayrılanların öteki tarafa geçebilmesi için uyguladığımız geleneklerimiz var.”

Bir savaşçı gibi karşılanması için Solos’un gözlerine altın sikkeler koyduklarını hatırlayınca yüreğim ağzıma geldi. “Bunu yapmazsak ona ne olacak?”

Aiden arkasına döndü.

Seth’in omuzları gerildi. “Styx Nehri’nde mahsur kalacak, karşıya geçemeyecek. Sonsuzluk boyunca bir nevi arafta kalacak.”

Seth

Marcus, güvenlik görüntüleri incelemeyi bitirdiği anda haber vereceğine dair bize güvence verdi. Ne olduğunu öğrenmek için beklememiz gerektiğini sanmıyordum.

O lanet safkanlardan biri tanrılar bilir ne yapmak için cesedi çalmıştı. Josie’nin atlattığı bunca şeyden sonra, aklını karıştırmasını istediğim son şey buydu.

Josie’yi kenara çekip benimle konuşmasını, hislerini anlatmasını istiyordum ama şu anda halletmemiz gereken başka bir sorun vardı.

Dördümüz yatakhanenin küçük ortak salonuna oturduk. Josie kanepenin kenarına oturup bacaklarını göğsüne çekti.

“Erik’le neler oluyor?” diye sordu; aklının yine Marcus’un ofisinde olanlara gittiğini anlamıştım.

Karşısında durdum. “Kendisinin kibirli, tahmin edilemez, herkesin sinirini bozma konusunda yetenekli olduğu ve gerçekten burada olmak istemediği gerçeği dışında mı?” Durdum, Josie dahil herkesin beklenti içinde bana baktığını fark ettim. “Ne var?”

Josie ellerini dizlerinin üzerinde birleştirirken hafifçe gülümsedi. “Kendini anlatmış gibi oldun.”

“Hayır, olmadım.”

Alex, kendini Josie’nin yanına attığı yerden “Evet, oldun” diyerek güldü.

Konuşmak için ağzımı açtım ama sonra gözlerimi devirdim. “Her neyse. Demek istediğim o çok beklenmedik biri ve onda güvenmediğim bir şeyler var.”

“Peki, bunun kapıya baktığında çıplak olmasıyla hiç ilgisi yok mu?” diye sırtarak araya girdi Alex.

Kafamı eğip ona bir bakış attım.

“Bakın, Seth’in söylediklerine çok sık katılmam ama şimdi katılıyorum” diye araya girdi Aiden. “Onda *tuhaf* bir şeyler var.”

“Peki, bunun da kapıya baktığında bir havluya sarılmış olmasıyla hiç ilgisi yok mu?” Josie, Alex’in söylediklerini neredeyse kelimesi kelimesine tekrar etti.

Aiden ona ciddi bir bakış attı.

“Seksiliğimize güveniyoruz, sağ ol” diye karşılık verdim, gergince gülümseyerek. “Neyse, siz gereksiz yere sözümü kesmeden önce de söylediğim gibi, bu çocuğa güvenmiyorum.”

“Apollo ortaya çıkınca biraz fazla kolay teslim oldu” diye ekledi Aiden. “Üstelik bence Apollo’nun bir tanrı olmasıyla da ilgisi yok. Kabul etti, eşyalarını topladı ve hemen buraya geldi. Ama bir şeyler öğrenmeye hiç niyeti yok.”

“Eh, belki ona biraz fazla gelmiştir” dedi Josie, omuz silkerek. “Yarı tanrı olduğunu bildiği halde çok fazla gelmiş olabilir.”

“Doğrusunu istersen, Titanları ve ondan beklenen şeyi zaten biliyor gibi” dedim, Aiden’a baktığımda onun

da başını salladığını gördüm. “Hiçbir şey ona şaşırtıcı gelmiyor.”

Josie ellerini dizlerinden çekip bağdaş kurarken kaşlarını çattı. “Zaten biliyor derken ne demek istedin?”

“Sadece bir his. Sanki söylediğimiz hiçbir şey ona şaşırtıcı gelmiyor.” Alex’e işaret etti. “Sen de aynısını düşünmüş olmalısın.”

Alex saçına doğru uzandı. “Evet, paranoya takımına katılmak hiç hoşuma gitmiyor ama ben de öyle hissettim.”

“Gerçekten mi?” diye sordu Josie, ona doğru dönerek. “Peki, ne anlama geliyor olabilir? Ares, Titanlarla bu olaylar olmadan çok önce öldü.”

Alex ve Josie’ye bakarken kaşlarımı çatarak, “Kahretsin, sonsuz ihtimal var” dedim. İkisi de saçlarıyla oynuyordu. “Ama Ares, Perses’in serbest kaldığını biliyordu. Böyle bir şeyin olabileceğini, Perses’in diğerlerini serbest bırakmak için gideceğini tahmin etmiş olmalı.” Bir sonraki kısmı söylemek her ne kadar hoşuma gitmese de, söylemek zorundaydım. “Ares’in Erik’le bir yakınlık kurduğunu biliyoruz. Bilmediğimiz, Ares’in ona ne söylediği.”

“İyi bir noktaya değindin.” Alex hafifçe bir sola bir sağa sallandı. “Ama Ares oğlunun kafasını saçmalıklarla doldurmuş olsa bile, bunun sonunun iyi olmayacağını anlaması gerek.”

“Saçmalığın ne kadar etkili olabileceğini bilsen şaşardın.” Kaşlarımı kaldırarak, Alex ile Josie’nin aynı anda saçlarıyla oynamasını izledim. İkisinin de aynı şeyi yapması sinirimi bozuyordu. “Pekâlâ. Beni çıldırtıyorsunuz.”

Durdular ve birbirlerine baktılar, birbirlerinin aynısı değillerdi ama çok benziyorlardı. Aşırı tüyler ürperticiydi.

Aiden da fark etmiş olmalıydı, çünkü başını sallarken gözlerini kırptırdı.

“Ne var?” diye sordu Alex, ellerini kucağına koyarken. “Ne yapıyormuşuz? Öylece oturup ikinizin sadede gelmesini bekliyoruz.”

Josie’nin yüzüne bir gülümseme yayıldı.

“Hareketleriniz birbirine çok benziyor” dedim. “Siz ikiniz bunu daha önce nasıl fark etmediniz bilmiyorum.”

Josie dudaklarını büzerken ellerini indirdi. “Eh, bundan sonra fark edeceğiz.”

Başını yana eğen Alex, Josie’ye baktı. “İkimiz de müthişiz de ondan.”

“Pekâlâ” diye iç geçirdim, konuya dönerek. “Bence bir gözümüzü Erik’te tutmalıyız. Aiden’in da dediği gibi, onda tuhaf bir şeyler var ve bu tuhaflığın filizlenen becerileriyle hiç ilgisi yok.”

“Becerileri hiçbirimizi etkilemiyor, öyle değil mi?” diye sordu Josie. “Fark edecek kadar yanında durmadım.”

Başımı salladım. “Anlaşılan sadece ölümlüleri etkiliyor, gerçi hiçbirimizin yanında uzun süre durmadı. Tam olarak bilemeyiz.”

“İşte bu yüzden temasını kısıtlamalıyız.”

Alex başını salladı. “Bence bu akıllıca bir fikir, ama onu o odada hapis tutamayız.”

“Alex ve ben burada sadece birkaç ay daha kalacağız” dedi; ikisinin burada geçirdiği zaman sınırlıydı. “O zamana kadar ona Alex ile ben göz kulak olabiliriz.”

Alex ona katıldığını belirten bir şeyler mırıldandı, bu iyi hoş olsa da Erik’in burada olması beni hâlâ huzursuz ediyordu. Gerçi bu huzursuzluğun sadece adamın tam bir pislik olduğunu düşünmemle ilgisi olabilirdi.

Ya da daha basiti, Ares'in oğlu olması gerçeği gibi.

Ya da daha fazlası olabilirdi.

Her halükârda, ona hiç ama hiç güvenmiyordum.

“Eh, hazır hepimiz buradayken, onlara Apollo'nun söylediklerini anlatsan iyi olur.” Josie yanağını dirseğine koyup bekledi. Konuşurken bana bakmıyordu. Bakışları arkamdaki tabloya odaklanmıştı. “Tam olarak neyle karşı karşıya olduğumuzu bilmeliler.”

“Ne?” Alex sanki kucağına bir ton demir düşürmüştü gibi hızla doğruldu.

Aiden'in bakışları keskinleşti. “Neden içimde biraz sonra söyleyeceğiniz her neyse sinirimi bozacağına dair bir his var?”

“Çünkü yaşadığımız dünya böyle” diye yanıtladım sırtıtarak. “Apollo bazı çok kötü haberleri teyit etti. Yarı tanrılarının becerilerinin kilidi açılmaz. En azından organik olarak, çünkü altı yarı tanrı yok. Demeter ve Poseidon'un da Apollo'nun yaptığını yapması gerekiyor, ama bu onları zayıflatır. Apollo bunu kabul edeceklerini sanmıyor.”

Josie burnunu buruşturdu ama bir şey söylemedi.

Alex bir an sessiz kaldı, ardından neredeyse patlayarak hemen ayağa fırladı. “Peki, o halde Titanlarla ilgili ne yapacağız biz? Tamamen güç depolayan tek yarı tanrı Josie...”

“Aslında, bu doğru değil. Biz de varız” diye belirtti Aiden.

“Ama ikonlar ya da yarı tanrılarının becerilerinin kilidi ortadan kalkınca bulması gereken her neyse bizde ondan yok.” Alex odanın içinde volta atmaya başladı. “Hem Erik'in becerileri açılmaz çünkü Ares öldü. Ne yapmamız gerekiyor?”

Aiden elini başına koyarken sessizce küfretti. “Titanlarla çarpışmak için sadece dört yarı tanrı olması zaten baştan riskli bir işti, ama şimdi?”

“Hepinizin ayrı ayrı zorlu olduğunu düşünmediğimizden değil” dedi Alex hızlıca; Josie’yse hâlâ tabloya odaklanmıştı. “Ama şansımız az önce yüzde birden binde bire düştü.”

Josie başını eğip bana doğru baktı. “Dur biraz. Aklıma bir fikir geldi. Biraz çılgınca.” Alex ve Aiden’a döndü. “Ama aynı zamanda bütün bu zaman boyunca gözümüzün önündeydi. Apollo, Demeter ve Poseidon’a *sordum* demedi, öyle değil mi?”

Yaptığımız konuşmayı aklıma getirdim. “Hayır. Onlarla konuştuğunu söyledi, ama sorduğunu söylemedi.”

“O zaman ne yapmamız gerektiğini biliyorum” dedi, benimle göz göze gelerek. “Onlara kendimiz sormalıyız.”

24

Seth

“Tanrılara mı soracağız yani?” diye söylediğini tekrarladım.

Josie başını salladı. “Kulağa çılgınca geldiğinin farkındayım ama ya onları ikna etmeyi başarırsak?”

Konuşmak için ağzımı açtım ama buna cevap olarak ne söyleyeceğimi hiç bilmiyordum. Josie sanki Marcus’a buradaki odalarımızın dekorunu değiştirebilir miyiz diye sormamızı öneriyormuş gibi konuşuyordu. Sanki hiç sorun değilmiş gibi.

“Başka ne gibi bir tercihimiz var ki? Bak, bu Titanları onlarla savaşmadan mezara göndermenin bir yolunu bulmayı çok isterdim, ama şimdilik elimizde hiçbir şey yok.” Josie ayağa kalktı. “Ve bir şeyler yapmak zorundayız. Sadece üçümüzün kilidinin tamamen açılması pek işimize yaramıyor, biliyorum, ama hiç yoktan iyidir. Geriye sadece üç Titan kaldı.”

“Ama bunlardan biri Kronus” diye hatırlattım ona. “Hani, şu *ünlü* Kronus.”

“Biliyorum” dedi, gözleri benimkilerle buluşurken ellerini beline koydu. “Ama başka seçeneğimiz var mı?”

“Aslında işe yarar bir şey bulmuş olabilir. Belki ikiniz tanrıları çocuklarının becerilerinin kilidini açmaya ikna edebilirsiniz” dedi Aiden.

Alex volta atmayı bırakmıştı. O da ellerini beline koyup bekliyordu. “Geçmişte tanrılar hiç de yardımsever davranmadı. Sence gerçekten de ikisini güçlerini azaltmaya ikna edebilecek miyiz?”

“Ama artık işler değişti” dedi Josie.

İşler *gerçekten* de değişmişti. Hatta her şey değişmişti, ama tanrılar gerçekten de bizi dinler miydi? Öncesinde ne zaman dinlemişlerdi ki? Ama Apollo bana ne sormuştu? Çocuğumun daha iyi bir dünyaya gelmesi için ne mi yapardım?

Her şeyi demiştim.

Sorun şuydu ki, Josie’nin Titanlarla çarpışmasını hiç mi hiç istemiyordum. Bu konuda daha önce de konuşmuştuk.

“Dediğim gibi, onlarla yüzleşmek benim de yapmak istediğim son şey” diye tekrar etti Josie. “Ayrıca sadece üç kişi olmamızın durumu daha iyi hale getirmediğinin de farkındayım, ama yalnız olmayacağız. Yanımızda sen varsın, Seth. Alex ve Aiden var. Ayrıca Luke var.” Durdu. “Hatta Deacon bile var.”

Aiden iç geçirdi. “Deacon’ın böyle bir şeye bulaşmasını her ne kadar hiç istemesem de, son zamanlarda ateş elementini epey ilerletti. Hiçbir şey yapamasa bile Titanların dikkatini dağıtabilir.”

“Doğru” diyerek güldü Alex, ama çok geçmeden ciddileşti. “Ama Cora ve Gable hiç de hazır sayılmaz. Biraz bile.”

“Ama onlar Titanlarla savaşmak zorunda mı? Son zamanlarda bunu düşünüyordum. İkonlarını almak zorundalar, belki de aradığımız anahtar budur.” Josie’nin sesi heyecanla titriyordu ve biliyordum ki, kafasına bir şeyi koyduğu zaman onu durdurmak imkânsızdı. “Bilmiyoruz. Apollo bana ya da başka birine Titanları tam olarak nasıl mezara koyacağımızı söylemedi ki.”

“İkonlar Titanları sihirli bir şekilde mezarlarına yollasa bile, öylece durup bunun olmasına göz yummayacaklardır” diye belirttim, sesim istediğimden daha sert çıkmıştı.

“Öyle mi, hadi ya? Ben de diz çöküp bize onları geri yollamamız için yalvaracaklarını sanmıştım.” Josie’nin dudakları ince bir çizgi halini aldı. “Ama Cora ve Gable’in becerilerinin kilidini açabilirsek, o zaman yapmamız gereken tek şey, akaşayı kullanma becerilerine yoğunlaşmak olur. Yumruk yumruğa mücadele etmeyi de öğrenmeliler, ama Titanlarla savaşırken kullanmalarını bekleyeceğimiz son şey bu olmalı.”

“Gerçekçi davranmaktan nefret ediyorum, ama gidip Tanrılara sormayı kabul etseniz bile, bir sorun daha var.” Alex kaşlarını kaldırdı. “Olimpos’a nasıl gireceksiniz?”

“Bu *gerçekten de* bir sorun” diye katıldı Aiden. “Apollo’nun çağrılarımıza cevap verip bizi bop diye oraya götüreceğini hiç sanmıyorum.”

Yavaşça dönerek Aiden’a baktım. “Az önce *bop* mu dedin sen?”

“Kes sesini” dedi.

“Bence gayet şirin.” Alex, Aiden’in yanına doğru gitti. “Bu kelimeyi sevdim.” Kollarını Aiden’in beline doladı. “Bop. Bop. Bop.”

Ona bakarken, kaşlarımı indirdim. Bazen Alex’i çocukken yere düşürüp düşürmediklerini merak ediyordum. Gençliğinde düşürüldüğünü biliyordum. Olduğunu görmüştüm. Sık sık. Ve bu büyük ihtimalle çok şeyi açıklıyordu.

“Çocuklar.” Josie hepimizin dikkati onun üzerinde olana kadar bekledi. “Nerede bir geçit olduğunu biliyorum.”

Josie

“Kütüphane mi?” Alex kollarını Aiden’in üzerinden çekip görünür şekilde titredi. “Kütüphanelerden nefret ederim.”

Aiden ona sevimli bir bakış attı. “Her zaman değil.”

Yanakları güzel pembe bir renk aldı ve kütüphanede aralarında bir şeyler geçmiş olduğunu anladım.

Kolumu belime dolarken başımı salladım. Beni Titanlarla karşı karşıya getirecek olan yolu tekrar ziyaret etmemi istemediğini biliyordum, ama başka bir yol bulamadığımız sürece, önümüzdeki tek yol boydu.

“Medusa ile tanıştığımda, beni kütüphanenin altında ama aslında dışarıda olan bir yere götürdü. Epey tuhaftı, ama işte orada Pegasus’u gördüm” dedim; Pegasus’tan bahsedince Seth’in dudakları hafif bir gülümsemeyle kıvrıldı. Bir Pegasus gördüğüm için öylesine heyecanlanmıştım ki, saatlerce bunun hakkında konuşmuştum. “Medusa bana nerede olduğumuzdan bahsetti. Olimpos’a çıkan bir geçit olduğunu söyledi.”

“Vay be” diye mırıldandı Alex.

“Dur biraz.” Seth yüzene düşen bir tutam saçı geriye itti. “Medusa’nın seni götürdüğü yere çıkan kapılar yok oldu sanıyordum?”

“Evet, yok oldu.” Planımdaki tek pürüz buydu. “Kapıları göremedim ve konuştuğum kütüphaneci hiç orada olmamışlar gibi davrandı, ama orada olmak zorundalar.”

“Her zaman duvarları yıkabiliriz” diye önerdi Aiden.

Alex başını kaldırıp ona baktı. “Ondan duvarları yıkmak için izin isteyince Marcus’un suratının alacağı hali görebiliyorum.”

Seth bir an sessiz kaldı ve sonra, “Bilirsin, ben her zaman izin istemektense af dilemek taraftarı olmuşumdur” dedi.

* * *

Seth ile odamızda yalnız kaldığımızda ona dönüp birdenbire, “Bu planı gerçekten destekliyor musun? Duvarları yıkmak falan? Olimpos’a gitmek?” diye sordum.

Seth küçük mutfağa doğru yürüdü. “Duvarları yıkıp aynı zamanda insanları kızdırmaya her zaman varım.”

Kaşımı kaldırdım. Bu hiç de şaşırtıcı değildi. “O kısım dışında, ne düşünüyorsun?”

“Dürüst olayım mı?”

Başımla onayladım. “Evet. Dürüst ol.”

“Seninle Titanlarla yüzleşme konusunda konuşmuştuk. İkimiz de bunun son tercihimiz olmasını istiyoruz.” Buzdolabından, bir şişe su aldı. “Ama şu anda, *tek* seçeneğimiz bu. Susadın mı?”

“Hayır.”

Durdu, bana bakarken buzdolabının kapısı açıktı.

Gözlerimi devirdim. “Peki. Evet. Susadım.”

Seth bir şişe daha alırken bana göz kırptı. “Senin kendini tehlikeye atacak bir şey yapman hoşuma gitmiyor.” Bana doğru yürüyerek şişeyi uzattı. “Doğrusunu istersen, beni dehşete düşürüyor, ama tıpkı benim çocuğumuzun Titanlar tarafından yıkıma uğramamış bir dünyaya gelmemesini sağlamak için her şeyi yapacağım gibi, senin de aynısını yapacağını biliyorum.”

Plastik şişe elimde ezildi. “Bebegi tehlikeye atacak bir şey yapmak istemediğimi biliyorsun.”

“Biliyorum.” Suyundan bir yudum alarak, şişeyi küçük kahverengi sehpaye koydu. “Ama bu, eninde sonunda tehlikeli bir durumla karşı karşıya kalmayacağın anlamına gelmez. Burası da tam olarak güvenli değil.”

Gerçekten de değildi. Pislik safkanlar ortada dolanıp furiler serbest kalmışken olamazdı zaten. Şişenin kapağını açıp suyumdan bir yudum aldım. “Yani, sonuçta bunu yapmalıyız. Alex ve Aiden, Erik’e göz kulak olacağını söyledi. Deacon ve Luke da Cora ile Gable’ın yanında. Artık ertelemenin bir anlamı yok.”

“Kütüphaneye gidip duvarları patlatmadan önce muhtemelen kapanmasını beklemeliyiz.”

“Mantıklı” diyerek gülümsedim, ama neşem hızla yok oldu. “Peki ya o duvarların ardında hiçbir şey yoksa? O zaman ne yaparız doğrusu hiç bilmiyorum.”

Seth elimi tutup bana kanepeye kadar eşlik etti. “O halde başka bir şey buluruz.” Kanepeye oturdu, beni de kucağına oturttu. Karnına doğru kayarken su şişesine tutundum. “İşte bunu yapacağız.”

Bazen Seth anlattığında her şey kulağa çok basit gelir-

di. Ona yaslanırken suyumdan bir yudum aldım, başımı omzuna koydum. “Neyi merak ediyordum biliyor musun?”

“Neden bu kadar muhteşem olduğumu mu?”

Hafifçe güldüm. “Hayır. Neden olduğunu zaten biliyorum.” Parmaklarımı şişenin üzerinde gezdirdim. “Sence Titanlar Chicago’yu ele geçirdikten sonra neden böyle sessiz kaldılar? Tek kelime duymadık. Üstelik Erik’i almaya gittiğinizde de ortaya çıkmadılar.”

“Ben de merak ediyorum.” Kolunu belime doladı. “Bence Hyperion’a olanlardan sonra korktular.” Kalın kirpikleri gözlerini gizliyordu. “Bunu kendimi beğenmiş olduğum için söylemiyorum. Bence bunu yapabilecek güçte olduğumu düşünmüyorlardı. Hyperion’u öldürmem onları hazırlıksız yakaladı. Kendilerini sağlama aldılar ve göze çarpmadan gizleniyorlar.”

“Ya da bir şehri yok etmekten başka bir şey planlıyorlar.” Sırtımdan aşağı doğru bir ürperti indi, su şişesini kanepenin yanındaki sehpa koyarken telefonda kırmızı bir ışığın geldiğini gördüm. “Hey, yeni bir mesajın var.”

Telefona doğru uzanıp düğmeye bastım. Bir kadın sesi odaya doldu. “Günaydın, ben Doktor Morales ve Seth ve Josie’ye bir mesajım var. Size iyi haberlerim var. Bir kadın doğum uzmanı buldum, siz hazır olur olmaz sizi görecektir. Bizi ararsanız size iletişim bilgilerini verebiliriz.”

Mesaj bitince gözlerim Seth’inkilerle buluştu. Kirpiklerini kaldırdı ve kehribar gözleri duyguyla parladı. Yüzüme yavaşça bir gülümseme yayıldı. “Hayatımız çok... Çok tuhaf.”

25

Seth

Gün, tuhaftan da öte bir şekilde başlamıştı. Luke ve Deacon omuz omuza benim ve Josie'nin önünde dikiliyordu, daha ağızlarını açmadan getirdikleri haberlerin kötü olduğunu anlamıştım.

Muhtemelen ikisini de bu saatte uyanık görmekten.

"Az önce Laadan ve Marcus'a rastladık ve en fena şeyi öğrendik."

"Cidden mi? En fena mı?" Josie saçlarını örmeyi bitirip ucuna bir toka bağladı. "Son zamanlarda çok fazla fena şey yaşadık."

"Evet, ama bu en fenası." Deacon, Luke'a doğru eğildi. "Marcus kampüs güvenliğinden haber aldı. Görüntüleri incelemişler."

"Peki, ne bulmuşlar?" Sesimden sabırsızlık okunuyordu. Josie ile bugün için planlarımız ve yapacak çok şeyimiz vardı.

“Hiçbir şey bulamamışlar” diye cevap verdi Luke.

“Hiçbir şey mi?” Josie ellerini beline koyarken kaşlarını çattı. “Bu ne anlama geliyor?”

“Doktorlardan biri dışında kimsenin morga girmediği anlamına geliyor, onlar da zaten on dakika sonra orayı terk etmiş. Dışarıya çıkarılan bir ceset yok.” Deacon bana bir bakış attı. “Birinin görüntüyle oynamış olması ihtimaline karşı kayıtları kontrol etmişler, ama kesinti ya da öyle bir şey yokmuş. Cesedi öylece... Yok olmuş.”

Konuşmak için ağzımı açtım, ama buna nasıl cevap vereceğimi bilmiyordum. Hem de hiç. Cesetler öylece kalkıp yok olmazdı.

“Bu mümkün mü?” dedi hayretle Josie.

Deacon’ın gözleri fal taşı gibi açıldı. “Bildiğim kadarıyla hayır.”

“Ama... Nasıl?” Josie bana doğru döndü. “Cesedi nasıl olur da morgun içinde öylece yok olabilir?”

“Bilmiyorum.” Elimi başıma götürüp enseme dokundum. “Yani, hepimiz tuhaf şeyler gördük, ama bu...” Gerçekten dilim tutulmuştu.

“Evet.” Luke başını salladı. “Marcus’a size haber vereceğimizi söyledik. Bir ilgisi olabilir mi diye morgdaki doktoru sorguya çekecek.”

Ama...

Arada söylenmeyen bir “ama” vardı, çünkü görüntüler Colin’in bedeninin götürülme anını çekmişti.

Luke ve Deacon bundan sonra yanımdan ayrıldı, biz de dışarı çıktık. Revire yürürken Josie sessiz kaldı. Colin’i düşündüğünü biliyordum, onu ve babasını düşünüyordu, ayrıca yarı tanrıları ve Titanları. Kafası binlerce şeyle meşgul olmalıydı.

“Colin’in bedenine ne olduğunu bulacağız” dedim ona. “Öylece yok olmuş olamaz.”

“Biliyorum” diye fısıldadı ve buna tam olarak inanmadığını anladım.

Ben de tam olarak inanmıyordum.

İşin kötü tarafı, o kadar çok şeyle uğraşıyorduk ki şu anda ikimiz de bu soruna odaklanamıyorduk, bu da Josie’nin büyük bir suçluluk duygusu hissetmesine sebep olmalıydı.

Doktor Morales bir hastanın yanında idi, ama danışmadaki kadın bize üzerinde doktorun bilgileri kazanan bir kâğıt parçası verdi. Dışarı çıkarken, “Doktor neredeymiş?” diye sordum.

Josie ufak kartı inceledi. “Görünüşe bakılırsa ofisi Manhattan’da.” Bakışlarını kaldırıp bana bir bakış attı. “Daha önce New York’a hiç gitmedim.”

“Her şeyin bir ilki vardır.” Patikadan aşağı yürürken kalçamla onu ittirdim. Dışarıda Muhafızlar ve Avcılardan başka kimse yoktu. Marcus yaşanan şiddetten sonra geceleri sokağa çıkma yasağı ilan etmişti, ama şimdi gündüzün erken saatleriydi, yine de ortalıkta tek bir öğrenci bile yoktu. “Manhattan çok güzeldir. Seveceksin.”

“Doktor Morales kartın arkasına bir not yazmış.” Kartı çevirdi. “Ofisi ne zaman istersek arayabilirmişiz, benden haber bekliyorlarmış.”

Yanımızdan geçen bir Muhafız’a selam verdim. “Onları şimdi aramak ister misin?”

“Aslında... Aslında önce konuştuğumuz şeyi yapsak daha iyi olur.” Arkaya uzanarak küçük kartı giydiği bol elbisenin cebine koydu. “Doktorun ofisini sonra ararız.”

“Beklemek mi istiyorsun?”

Başını sallayarak gülümsedi ama gözlerine kadar ulaşmadı. “Evet. İple çekeceğimiz bir şey olur. Böylece tanrılarla bir yere varamasak da, günü güzel bitiririz.”

Ona doğru uzanıp örgüsünü çekerken gülümsedim. “Bu fikri sevdim.”

İşte o zaman gülümsemesi tüm yüzüne yayıldı. “Çünkü ben harikayım.”

“O kadar da böbürlenmene gerek yok.”

Nefesini tutarak koluma vurmuştu ki köşeyi döndük ve kütüphane görüş alanımıza girdi. “Pislik.”

Güldüm.

Josie başını salladı, ama attığımız her adımda yüzündeki neşenin silindiğini fark ettim. “Burası... Burası Colin’in öldüğü yer.”

Tanrılar. Josie’nin elini kavrayarak geniş patıkada yürürken ne diyeceğimi bilemedim. Mermer zeminde daha önce görmediğim çatlaklar vardı.

“Çok fazla... Kan vardı, ama her şeyi temizlemişler. Neredeyse hiçbir şey olmamış gibi gözüküyor.” Basamaklara vardığımızda dudaklarını birbirine bastırdı. “Ama hâlâ... hâlâ görebiliyorum.” Kütüphane binasının duvarına bakarak titrek bir nefes aldı. “Üstelik Colin’in bedeninin nerede olduğunu veya neden öylece yok olduğunu bile bilmiyoruz.”

Basamakların tepesinde durup ona döndüm ve onu ileri doğru çektim. Elimi ensesine dolayarak, başını eğdim ve tepesini öptüm.

Öylece durdu, birbirimize yakındık ama bedenlerimiz birbirine değmiyordu. Bir anlık duraksamadan sonra geri çekildi. “İyiyim.” Bakışlarını yukarı kaldırarak benimkilerle buluştu. “Yani, bunu yapacak kadar iyiyim.”

“Olmadığını düşünmüyordum.”

“Gerçekten mi?” Josie boğuk bir kahkaha attı. “Dünden beri kafam karmakarışık, şey, muhtemelen daha öncesinde de.”

“Kafan karmakarışık falan değildi” diye düzelttim, ona hızlı bir gülücük atarak. “Bu konuda kimse seni suçlayamaz, özellikle de ben. Çok şey atlattın. Bunlarla başa çıkamadığını düşünen varsa, ya dikkat etmiyorlardır ya da kolay bir hayat sürmüş ve kötülüklerle hiç uğraşmamışlardır.”

“Teşekkür ederim.” Uzanıp yanağımı öptü. “Sadece dikkatimi tamamen buna verdiğimi bilmeni istiyorum. Hazırım.”

“Tabii ki hazırsın. Hadi yapalım şu işi.”

Birkaç metre ilerledikten sonra ilk sorunumuz karşımıza çıktı. “Kapı kilitli.” Josie kaşlarını çatarak geri çekildi, KAPALI yazan tabelaya bakıyordu. “Dün yaşananlar yüzünden olmalı.”

“Kilitler benim için hiç de sorun değil.” Elini tutarak göz kırptım. “Sıkı tutun.”

Binaya girmenin tanrısal yolunu kullanırken, Josie’nin nefesini tutarken çıkardığı hafif ses benim kahkahalarıma karıştı. Elim o kadar sıkı tutuyordu ki binanın içinde tekrar ortaya çıktığımızda kemiğimi kıracak sandım.

“Bu hâlâ çok tuhaf” dedi yutkunarak. “Pekâlâ. Müthiş. Kütüphanenin kilitli olması aslında işimize yarayacak.”

“Evet, öyle. Ben duvarları delerken bir kütüphanecinin burada olup çılgık çılgıca bağırmasını hiç istemiyordum.”

Josie elini serbest bırakırken kıkırdadı ve boş masaların arasında yürümeye başladı. “Eğlenceli olurdu ama.”

Onun arkasından giderken kıkırdadım. “Marcus çok kızacak.”

“Belki kızmaz.” Omzunun üzerinden bana baktı. “Eğer ona iyi haberler getirirsek, bence yol açmak üzere olduğumuz hasarı unuttur.”

Bundan pek emin değildim. Marcus mülkün mahvedilmesinden hiç hoşlanmazdı, ama neyse canım.

“Kapılar buradaydı” dedi Josie, merdiven boşluğuna yürüyüp duvarı işaret ederek. “Üçü de. Tam burada.”

Etrafa göz gezdirdim. “Ve senin geçtiğin ortadaki kapı mıydı?”

Josie başını salladı. “Evet.”

“Pekâlâ. Geride dur.” Kolumu kaldırıp Josie’nin arkama geçmesini bekledim ve ardından duvara doğru bir akaşa patlaması gönderdim. Yıldırım gibi bir patlama oldu ve toz bulutu havada uçtu. Ortaya çıkan enerjiyle kiremitler yerle bir oldu. Enerjiyi geri çektiğimde, duvarda aslında o kadar büyük bir delik açmadığımı fark etti. Sadece ikimizin sıkışacağı kadar büyüktü.

Tozlar yere düşerken, Josie arkamda saklandığı yerden çıktı. “Vay be. Hâlâ buradaymış.”

Tozların içinden parlakça aydınlatılmış bir koridor görünüyordu. “Sonunda” dedim. “Bir şey yolunda gidiyor.”

“Biliyorum.” Josie etrafımdan dolandı. “Hatırladığım kadarıyla, bu koridorda sonuna ulaşana kadar hiçbir şey yok.” Önden yürüdü, canlı adımlar atıyordu. “Hay lanet. Unuttum.”

“Neyi unuttun?” Arkasında durdum.

“Lanet olsun.” Bana döndü. “Oradaki mermer duvarı görüyor musun? Medusa oraya dokundu ya da elini salladı ve bir kapı ortaya çıktı. Belki de...” İleri atılıp duvara dokundu.

Kaşlarımı kaldırdım. “İşe yaramadı.”

Somurttu. “O halde sen denesene. Belki sen yaparsan işe yarar, madem bu kadar özelsin.”

Gülümseyerek, yanından geçip elimi duvara koydum. “Açıl susam açıl.”

“Gerçekten mi?” Yavaşça bana baktı.

“Daha iyi bir... Aman.” Elimini hemen geri çektim. Etrafımızdaki atmosfer dalgalanıp, mermeri değiştiriyordu. Havada kıvılcımlar uçtu ve dövmelerim harekete geçerek tenimde parladı.

“Yapıyor işte!” Josie hızlıca döndü, gözleri parlıyordu.

Duvar kesinlikle bir şeyler yapıyordu. Mermer önce genişledi, sonra da geriye kaçarak küçüldü. Duvarın üst kısmında bir çatlak oluştu ve ardından duvarı ortadan ikiye ayırdı. Sıyrılarak açılan çatlağın arasından üzerinde dikey çitaları olan ve koyu renkli metalin bir arada tuttuğu bir kapı görüldü. Kapı açılırken menteşeleri gıcırdadı.

“Lanet olsun” diye mırıldandım, bakışlarımı indirip elime baktım. “Belki de dünyanın ‘açıl susam açıl’la alay etmeyi bırakması gerekiyordur.”

Josie ilerlerken bana tuhaf bir bakış attı. Duvardan çıkan geniş bir meşalenin üzerinde hava akımından etkilenmeyen bir alev parlıyordu. Başka meşaleler de vardı, iki metrede bir yerleştirilmişlerdi. Yumuşak parlaklıklarının aydınlattığı heykeller... “Tanrılar, bunlar Medusa’nın taş çevirdiği erkekler.”

“Evet, bence hızlansak çok iyi olacak” diye belirtti Josie.

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. Medusa’nın bir tanrıyı bile taş çevirebileceğinden adım gibi emindim.

Koridorda ilerledikçe, şu anda tenimde parlayan dövmelerin aynısının duvarlara kazınmış olduğunu fark ettim. Sırtımdan aşağı garip bir ürperti yayıldı.

“Umarım buradaki varlığımı düpedüz bir savaş çağrısı olarak algılamazlar.”

Josie durdu, ağız açık kalmıştı. “Bunu hiç düşünmemiştim.”

Sırıttım. “Eh, bunun için artık biraz geç oldu.”

Bana baktı ve tekrar yürümeye başladığımızda iç geçirdi. “Biliyor musun, bence burada olmamızı sorun haline getirselerdi çoktan müdahale ederlerdi.”

Durumun bundan ibaret olmasını umdum.

Önümüze başka bir kapı çıktı ve ben Josie’ye yavaşlamasını söylemeye fırsat bulamadan kapıyı ittirdi. Kapı hızla açıldı ve... Ve mavi mor kır çiçeklerinin olduğu çimenlik bir çayırdan parlayan güneş ışığı içeriye doldu.

İlk başta hareket bile edemedim. Sanki tüm vücudum kilitlenmişti, ama ardından kendimi sanki biri beni oraya girmeye zorluyormuş gibi farkında bile olmadan hareket ederken buldum.

Gün ışığı tenime değdiği anda derin bir nefes aldım. Enerji içime doldu, tenimi kapladı ve kaslarımdan geçerek kemiklerime işledi.

Tekrar tamamen hareketsiz kaldım.

Çayırın kenarlarında duran sık ağaçlara bakarken benim enerjiyle titredi. Bu his... Bu his beslendikten sonra duyduğum histi.

Josie bana döndü. “İyi misin?”

“Evet.” Bakışlarım ona bulurken sesim boğuk çıkmıştı. “Sanırım... Sanırım eter yüzünden. Onu hissedebiliyorum.”

“Ben de hissediyorum, buraya geldiğim ilk sefer de hissetmiştim. Havayı ağırlaştırıyor.” Dudağını ısırıldı. “Pegasus’u ve on iki ikonu gördüğüm yer işte burası. Medusa

demmişti ki, ne zaman geçitlerin yakınlarında bir hareketlenme olsa...”

Rüzgâr hızlanarak Josie’nin şakaklarındaki ince saç tellerini havalandırdı ve ağaçların ağır dallarını salladı. İçgüdüyle ileri atılıp Josie’nin önünde durdum.

Bir şey geliyordu... Çok güçlü bir şey.

Üstelik bir Pegasus da değildi.

Önümüzde parlayan bir ışık sütunu belirdi, sütunun ortasında bir tanrı duruyordu.

Parlayan ışıklar hiçliğe karışıp solarken “Hermes” dedim. “Uzun zamandır görüşmüyorduk.”

26

Josie

Gözlerimi kocaman açarak *haberciye* baktım. Mitler ders kitabında onun hakkında bir şeyler okuduğumu hatırlıyordum. Olimposlu tanrılar arasında ikinci en geç olandı ve aynı zamanda “ilahi hilekâr” olarak biliniyordu.

Benim gözümeysel, hayalimdeki melekler gibi görünüyordu.

Uzun boyluydu ve bütün kafasını kaplayan kıvrıcık sarı saçları vardı, bana Deacon’ı hatırlatıyordu. Tamamen beyaz olan gözleri beni ürküttü.

Dudağının bir kenarı kıvrıldı. “O kadar oldu mu, Seth?”

“Yeterince uzun değil” diye mırıldandı Seth; bakışlarımı ona çevirdim. “Bu şerefi neye borçluyuz?”

Tanrı güldü. “Size eşlik etmeye geldim.”

“Nereye?” diye sordu Seth.

“Tanrılarla görüşmeye, nereye olacak?” Yarım gülümsemesi yayıldı. “Buraya bunun için gelmediniz mi? Sizi bekliyorlar.”

“Bunun için geldik.” Seth’in aşırı derecede ters bir cevap vermesine fırsat tanımadan araya girdim. “Sanırım beklenmedik ziyaretimizi böyle, şey, nazik karşılımlarına şaşırdık sadece.”

“Beklenmedik mi?” Hermes gülünce ses etrafta yankılandı. “Ziyaretiniz beklenmedik değil.”

“Bu hiç de tüyler ürpertici falan olmadı” dedi Seth alaycı bir şekilde.

Hermes göz kırptı. “Gelin.”

Bize çok fazla bir tercih hakkı tanımadı. Arkasına dönerek ağaçlara doğru yürümeye başladı, onu takip edip etmememiz gerektiği konusunda hiçbir fikrim yoktu. Kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi atıyordu. Kör bir şekilde bu tanrıyı mı izleyecektik yani? Seth’le bakıştık. Elimi tutup sıkarken başını salladı.

Sanırım fikrimizi değiştirmek için artık çok geçti.

Hermes’in peşine takılırken ne kadar yürüyeceğimizi ve bizi nereye götüreceğini merak ettim, ama ilk ağacın arkasından çıkar çıkmaz etrafımızdaki hava dalgalanmaya başladı. Üstümüzdeki ağaçlar parçalara ayrılınca irkilerek hızlı bir nefes aldım.

“Seth” diyerek nefes verdim, gözlerim fal taşı gibi açıldı.

Seth elimi sıkıp beni yanına doğru çekerken dallar ve yapraklar yok oldu. Koyu mavi bir gökyüzü belirdi. Ayağımızın altındaki çimenler sertleşip mermere dönüştü. Ağaç gövdeleri inceldi ve yerlerinde ince zeytin ağaçları ve asmalarla kaplı sütunlar belirdi. Yokluğun içinden yolun her iki tarafında altı tane, her biri dev gibi heykeller çıktı.

“Bu da nedir?” dedi Seth.

“Orman bir yanılsama” diye açıkladı Hermes, bıkkın bir sesle. “Benim gibi bir rehber olmadan buraya kadar ilerleyseydiniz, sonsuzluk boyunca buraya hapsolacaktınız.”

“Bu... Bu hiç de iyi olmazdı.” Heykellere baktım, birden hepsinin elinde bir şeyler tuttuğunu fark ettim. Bir miğfer. Bir yay. Bir harp. Üç çatallı bir zıpkın. Bir mızrak. “Bu heykeller...”

Hermes omzunun üzerinden baktı. “Burası Tanrıların Adası ve o da Büyük Panteon.”

“Büyük...” Devasa yapı görüş alanına girerken Seth durdu.

Kalın sütunlarla desteklenen devasa, kubbeli bir binaydı. Yapı pürüzsüz bir beyaza boyanmıştı, sanki toz veya yağmurla hiç kirlenmemiş gibi. Bir çeşit camdan yapılmış gibi görünen kubbe bulutları yansıtıyordu... Ama ortada bulut falan yoktu.

Uzaklarda kuşların yumuşak ötüşleri duyuluyordu, ama Panteon’a yaklaşırken bir tane bile kuş görmedim. Yine de ağaçların ardından bir hışırtı geliyordu. Başımı hızla sağa çevirip beyaz ve kanatlı bir şey görünce olduğum yerde durdum.

“Seth” diye fısıldadım, parmağımla işaret ederken elini çektim. Bakışlarımı takip etti. “Sanırım bu bir Pegasus.”

“Gerçekten mi?” Boynunu uzattı, gözleri kocaman açıldı. Beyaz bir kanat havaya kalktı ve Seth’e doğru döndüm. Yüzünde şaşkın bir ifade vardı, bakışlarımı kehribar gözlerini dolduran çocuksu heyecandan alamadım. “Ben...” Başını hafifçe salladı. “Bu çok güzel.”

Ona gülümsedim, asıl güzel olanın o olduğunu düşünüyordum.

Hermes geniş, uzun basamakların tepesinden, “Çocuklar” diye seslendi. “Oyalanacak vaktimiz yok.”

Seth gözlerini kırptırdı ve bakışları benimkilerle buluştu. Bakışları Seth’te nadir olarak gördüğüm şekilde yumuşaktı, başını eğip dudağımın kenarına bir öpücük kondurdu. “Gitsek iyi olur. Tanrılar sabırsız olabiliyor.”

Başımı sallayıp yeniden yürümeye başlayınca bu zamanı kendimi hazırlamak için değerlendirdim, Olimposlularla yüz yüze gelecektim... Ve babamla. Tabii, eğer oradaysa. Kalbim hızla atarken Hermes’e yetiştik. Titanyum kapıların önünde durdu. Kapılar sessizce açıldı ve üzerimize serin, tatlı kokulu bir hava geldi.

Kalp krizi geçireceğimi sandım.

Seth öne adım attı, beni hareket ettirmek için elimi çekmesi gerekti. Rüyada gibiydim. Yürüyordum, ama aslında attığım hiçbir adımı hissetmiyordum.

Bunların hiçbirisi gerçek hissettirmiyordu.

Kubbenin içi parlak bir şekilde aydınlatılmıştı, gözlerim ilk olarak tavana kaydı. Camın öbür tarafında yumuşak beyaz bulutlar süzülüyordu. Buna biraz takıldım, çünkü dışarıdaki gökyüzünde hiç bulut yoktu.

Sonra bakışlarımı aşağıya indirdim.

Artık tuhaf tavanı ya da sahte bulutları düşünmüyordum. Karşımda on bir tanrı, mermer tahtlarında oturuyordu. Daha sormadan önde oturan iki kişinin kim olduğunu anladım.

Zeus ve Hera.

Asil. Onlara bakarken tek düşünebildiğim buydu. Her ikisi de insanüstü biçimde göz kamaştırıcı, uzun boylu ve zarifti.

Elbise giymeye karar verdiğim için çok memnun olmuştum, ama içten içe saçıma bir şekil vermiş olmayı diledim.

Onların iki yanında geri kalan tanrılar... Ve *babam* duruyordu. Zeus'un sağında, en sonda oturuyordu ve onu gördüğüm anda diğer tanrıların hiçbirini görmedim.

Apollo bana bakmadı. Seth'e de bakmadı. Üzerimizde bir yerlere bakıyor gibi görünüyordu. Bir şeyler söylemek için ağzımı açtım, ama sonra kendimi durdurdum.

Ona bağırmak istiyordum. Oraya koşup onu sarsmak istiyordum. Ona önce sarılmak, sonra da tokat atmak istiyordum, ama şu anda bunun ne yeri ne de zamanı olmadığını bilecek kadar sağduyuya sahiptim.

Seth elimi bırakıp yanımda durmaktan çok önüme geçecek şekilde hareket etti. Koruyucu bir hareketti, ayrıca omuzlarının gerildiğine bakılırsa aynı zamanda bir meydan okumaydı.

"Seth. Josie." Zeus'un sesi gök gürültüsü gibi yayıldı. "Sanıyorum ikiniz epey önemli bir nedenden dolayı buradasınız."

"Ya da epey pervasız" diye cevap verdi Hades, bana Erik'i hatırlatan bir aksanla. "Karşımızda duran kişinin kim olduğunu düşünersek, pervasızlık olması bence daha muhtemel."

"Eğer öyle olmadığını bilmesem, hâlâ Aiden ile beni hizmetkârın olarak kaybettiğin için üzüldüğünü düşünürdüm" diye cevap verdi; sesindeki sırtışı duyabiliyordum. "Eminim her gün sinirini bozuyordur."

Öncesinde sadece kısa bir süre gördüğüm Hades, tahdında öne doğru eğildi. Gülümsemesi ürpertici yanını artırıyordu. "Hiçbir fikrin yok, ama ayağını denk al, *Seth*. Kader bir anda değişebilir."

Gerildim, bu kulağa hiç hoş gelmiyordu.

Dalgalı saçları olan güzel sarışın bir kadın yüksek sesle iç geçirdi. “İstediği oyuncağı alamayan bir çocuk gibi konuşuyorsun, Hades.”

Vay canına.

Hades dönüp ona baktı, yakışıklı yüzü etkileyici bir somurtmayla asıldı. “En sevdiğin oyuncaklardan bahsetmek ister misin, Afrodit?”

Yoksa bu...

Başım hızlıca tül gibi beyaz bir elbise giymiş olan tanrıçaya döndü. Aman Tanrım, bu *şu* Afrodit miydi?

Kadın kıkırdayıp omuz silkti. “Ben oyuncağımı kaybetmedim.”

Hera kaşını kaldırdı.

Seth başını yana eğip kollarını göğsünde birleştirirken daha önce hiç görmediğim bir tanrı kıkırdadı. Üzerindeki kargo short, sandaletler ve ultra-parlak turuncu ve kırmızı Hawaii tarzı tişörtle Jimmy Buffett konserinden fırlamış gibiydi.

“Konuşmaya ekleyeceğin değerli bir bilgi mi var, Dionysus?” diye sordu Hades.

Partilerin tanrısı burnundan güldü. “Hayır. Varmış gibi yapmaya bile çalışmayacağım.”

Kaşlarımı kaldırdım.

“Bu hiç de şaşırtıcı değil.” Burun köprüsünü iki parmağıyla sıvazlayan bir tanrıça araya girdi. İş dünyasında yüksek mevkide olan bir ölümlü gibi giyinmişti.

Dionysus dönüp ona baktı. “Ne düşünüyorum biliyor musun, Athena? Bence kocaman bir sopa al da...”

“O cümleyi sakın bitirme.” Başka bir tanrıça onun sözünü kesti, tulum giydiğinden neredeyse emindim. Yani, gerçek bir tulum. “Daha güzel kelimeler kullan.”

“Daha güzel kelimeler mi kullanayım?” Dionysus tiz bir kahkaha attı.

Başka bir tanrı araya girdi ve birdenbire Seth ile ben orada değilmişiz gibi kendi aralarında konuşmaya başladılar. Birbirlerine laf yetiştirmekle çok meşgullerdi, her biri son sözü söyleyen kişi olmak istiyordu.

Seth omzunun üzerinden bana bir bakış atarken iç geçirdi.

Bütün bunlar olurken Apollo sessizce oturup sanki orada değilmiş gibi yukarı bakmayı sürdürdü. Tanrıların bu kadar çocuksu olduğuna inanamıyordum. Alex ve Deacon’ın anlattığı hikâyeleri dinlemiştim, hatta Luke ile Seth bile tanrıların nasıl davrandığından bahsetmişti ama her zaman abarttıklarını düşünmüştüm. Yani, onlar tanrılardı, bütün dünyayı yok edip yeniden kurabilecek kadim varlıklardı.

Ve burada oturmuş, şımarık çocuklar gibi davranıyorlardı.

Bir saniye daha dayanamadım. Sabrım sonunda taşı. Öne çıkıp Seth’le omuz omuza geldim. “Artık konuşmanız bitti mi?”

Yanımda duran Seth irkildi, ama dikkatlerini çekmiştim. Bitmek tükenmek bilmeyen homurdanmalarına bir son verdiler. Hepsi de dönüp bana baktı.

Bütün bedenimde rahatsız bir his dolandı. “Sizler burada oturmuş tartışırken, Kronus bir safkan topluluğunu tümüyle ele geçirdi ve Amerika’daki en büyük şehirlerden birini yok etmekle tehdit ediyor. Eminim haberiniz vardır.”

“Josie” diye uyardı Seth sessizce.

Ona aldırmadım. “Sizden yardım istemeye geldik. Aile kavgası izlemeye değil.”

Göz ucuyla, Apollo'nun yüzünde hafif bir gülümseme belirmediğini gördüm, ama yanılıyor da olabilirdim.

"Sen..." Hera zayıf kollarını sandalyesinin yanlarına koyup başını eğdi. "Babana çok benziyorsun."

Bunu duyunca gerildim.

"Ya sen?" Seth'e baktı. "Bir gün karşımızda sessizce ve bizi tehdit etmeden duracağın hiç aklıma gelmezdi."

"Hâlâ zaman var" dedi Seth.

Hera hafifçe güldü. "Kronus'un yaptıklarından haberdarız."

"O halde neden burada olduğumuzdan da haberdarsınızdır" diye araya girdi Seth. "Geri kalan yarı tanrıların güçlerinin bağını çözmeniz gerekiyor."

"Böyle bir şey olmayacak." Sessiz kalan bir tanrı söz alarak dikkatimi çekti. Gable'a ne kadar benzediği hemen fark ediliyordu.

Seth başını eğdi. "Bu kadar mı yani, Poseidon?" diye sordu, şüphelerimi doğrulayarak. "Tartışmaya bile açık değil mi? Peki ya sen, Demeter?"

Tulum giymiş olan tanrıça üzgün bir ifadeyle gülümsemi. "Bunu yapmayı neden reddettiğimizi anlamıyorsunuz."

"Bunu söyleyip duruyorsun. Hepiniz öyle. Anlamadığımızı söylüyorsunuz" diye patladı Seth. "Bize anlayacağımız şekilde anlatmaya ne dersin?"

Cevap veren Apollo'ydü. "Çünkü hiçbir şeyi değiştirmezdi."

Sesini duymak göğsüme bir darbe almak gibiydi. Onu konuşurken duymayalı o kadar uzun zaman geçmişti ki.

"Yarı tanrılar Titanlarla yapılacak bir savaştan sağ

çıkamaz. Sayıları bu kadar azken olmaz. Sana söyledim” dedi Apollo. “Yarı tanrılar dayanamaz.”

“Bunu *bana* söylemedin” dedim, sonunda bana baktığında derin bir nefes aldım. Bir an için korkunç beyaz gözlerine bakmayı sürdürdükten sonra Demeter’e odaklandım. “Bir şansları olması için güçlerinin kilidini açmamız gerekiyor. Eğer açamazsak Titanlar Chicago’yu yok edecek ve sadece bununla da kalmayacak.”

“Ya da Seth her zaman onlara benim kellemi götürebilir” diye önerdi Zeus.

“Bu gittikçe daha cazip bir fikir gibi geliyor” diye karşılık verdi Seth.

Cam tavandaki bulutlar yoğunlaşıp ışıklar solarken Seth’e dirsek atmamak için kendimi zor tuttum. “Yani ikiniz de yarı tanrılarınızın güçlerini açmayı reddediyorsunuz, öyle mi?”

“Bu kararı hafife almıyoruz, çocuk. Artık çok sayıda çocuğumuzu kaybettiğimiz için, onların başarısız olacağını biliyoruz.” Demeter’in sesindeki üzüntü yüzüne yansdı. Bütün bunların ona üzüntü verdiğine gerçekten inandım. “Poseidon ve ben çok güçsüz düşerdik, tıpkı babanın düştüğü gibi. İş Titanlarla savaşa geldiğinde ilk düşenler biz olduk. Oysa o an için hazır olup en iyi halimizde olmalıyız.”

Boğazıma birden oturan yumruyu yutkunarak, cesaret edip Apollo’ya ufak bir bakış attım. Yüzünde ilgili bir ifadeyle bizi izliyordu. “Eğer yarı tanrıları açmanın işe yaramayacağını düşünüyorsanız ama Titanlarla savaşa girmeye hazırlanıyorsanız, o halde neden şimdi bir şeyler yapmıyorsunuz? Onları daha önce yendiniz.”

“İşte bu güzel bir soru.” Seth birçok insanı öfkeliendirdiğini bildiğim şekilde gülümsedi.

“O zamanlar Ares bizimleydi” diye cevapladı Athena, sonra da Zeus’un oturduğu yere baktı. “Üstelik Titanları tek başımıza yenmedik.”

Seth somurttu. “Bu ne demek şimdi?”

“Ölümlülerin öğrettiği masallar kısmen doğru demek.” Athena omuz silkti. “Okullarımızda öğretilen bilgiler de yüzde yüz doğru değil. Daha çok yüzde yetmişi doğru.”

Ağzımı açıp söyleyecek bir şeyler bulmaya uğraşırken öylece onlara baktım. Mitler kitabında okuduğum Titanlar Tanrılara karşı mitolojisinde eksik bir şeyler olduğunu ben de hissetmemiş miydim?

“Bize öğretilenlerin hangi kısmı doğru değildi?” diye sordu Seth. “Kronus’un silahlarını çalmak için karanlık miğferini kullandığın kısım mı?” diye sordu Hades’e; Ölüler Diyarı’nın tanrısının dudakları ince bir çizgi halini aldı. “Yoksa yanlış olan, onu yıldırımla vurduğunuz kısım mı?”

Zeus çenesini sıktı.

“Titanlarla neredeyse on yıl boyunca savaştık, iki taraf da kayıpları telafi edemedi. Kanlı, yıkıcı bir savaştı.” Hera sandalyesinin yanlarını kavradı. “Bu kısım doğru, nihayetinde de Titanları gömmeyi başardık. Her iki efsanede de gerçek ve gerçekdışı iç içe geçmiş.”

“Yardım aldık” diye ekledi Apollo; bakışlarının bana doğru döndüğünü hissettim. “Ölümlüler arasında Hekatonkheirler ve Kiklopları içeren efsaneler anlatılıyor.”

Yavaşça gözlerimi kırptırdım. “Hekatonk... ne?”

Dudakları hafif bir gülümsemeyle kıvrıldı. “Hekatonkheirler bir tür dev ırkıydı.”

Şimdi söylediğini duyunca, gençken onlar hakkında bir şeyler okuduğumu hatırlamıştım.

“Hekatonkheirler, onları hapsedtiği için Kronus’tan intikam almak istediler. Yardım etmeye heveslilerdi. Kikloplar bizim için silahlar üretti” diye açıkladı Apollo. “İşin içine devler girdiğinde, savaş hızlıca bitti.”

Seth kollarını serbest bıraktı. “Dur biraz. Bunca zaman tek ihtiyacımız olan birkaç dev ve bir iki Kiklop muydu yani? Bu kadar mı?” Seth patlamaya çok yakın gibi duruyordu.

Apollo’nun yanında oturan tanrıça başını eğdi. “Seth, bu o kadar kolay değil. Kullandığımız silahlar Kikloplar tarafından işlendi ve devler Titanlardan daha haşin ve güçlüydü, ama onları tekrar savaşmak için öylece çağıramayız.”

“Peki nedenmiş o, Artemis?”

Sanırım o da halam oluyordu? Gerçi, hepsi akrabaydı ve birbirleriyle ilişkiye giriyorlardı, şu anda bunu düşünmeye ihtiyacım yoktu.

“Hekatonkheirler yardım etmeye istekli olsa da, ikna edilmeleri gerekti” dedi Zeus; bunun üzerine biraz benzinin attığına yemin edebilirdim. “Bir fedakârlık yapmamızı talep ettiler.”

“Tabii etmişlerdir” diye mırıldandı Seth. “Neydi peki? Birkaç bakire rahip ve rahibe mi?”

Zeus gerildi. “Akılsız genç tanrı.”

Seth bunu bir hakaret olarak algıladıysa da, belli etmedi. “Bu devler şimdi nerede?”

“Ölüler Diyarı’ndalar” diye yanıtladı Hades. “Ve sen onları serbest bırakmamız yönünde aptalca bir yorum yapmadan önce, ilk sefer onları ikna etmek için ne yaptığımızı öğrenmelisin.”

Ardından Hades, Seth’e gülümsedi ve baştan aşağı ürperdim. Sanki ani bir soğuk hava dalgası bana çarptı ve

tek düşünebildiğim, o eski özdeyişti: Biri mezarımın üstünden geçmiş gibi hissettim.

Tam da öyle hissediyordum.

Ve hiç şüphesiz farkındaydım ki, bize söylemek üzere oldukları şey her neyse, her şeyi değiştirecekti.

Seth

Her zaman olduğu gibi, ne tanrıların söyledikleri ne de bu konuşmanın gittiği yer hoşuma gidiyordu.

“Onları nasıl ikna ettiniz?” diye sordum; ne yapmam gerektiğini bir an önce öğrenip halletmek istiyordum. O zaman sonsuzluğun geri kalanını, çocuğumuzun gelişine hazırlanmakla başlamak üzere Josie’yle geçirebilirdim.

Zeus beni inceledi. “Mutlak güce sahip bir varlıktan bir fedakârlık yapmasını talep ettiler. Bana bir tercih sundular. Şimdi olsa yine aynı tercihi sunacaklar ve bu artık benim yapabileceğim bir fedakârlık değil.”

“Ne?” diye sordu Josie; endişeli olduğu her halinden anlaşılıyordu. “Ne yapmanız gerekti?”

Zeus gözlerini benden ayırmadı. “Dünyada sevdiğim tek şeyi öldürmem gerekti.”

Ona bakarken tenim buz gibi oldu. Aiden ile hydra ile karşı karşıya geldiğimiz gün bana ne demişti?

Josie, Hera’ya bakarken kaşlarını çattı. “Anlamıyorum.”

“Onun gerçek aşkı ben değilim” dedi Hera gülerek. “Hiç olmadım.”

Hera’nın Zeus’un gerçek aşkı olmadığını duyduğuma şaşırdığım söylenemezdi, yine de bunu daha önce hiç duymamıştım.

“Bilemezdin” dedi Zeus kısık bir sesle, sanki düşüncelerimi yüzümden okuyormuş gibi. “Bütün tarihten silindi, ismini bir daha söyleyen olmadı. Eğer Hekatonkheirleri istiyorsan, bu fedakârlığı yapmak zorundasın.”

Söylediklerini kavramaya başlayınca tenim buz kesti. Josie’ye baktım, bakışlarını kaldırıp tanrıları izliyordu, güzel yüzü solgundu. Söylenilenleri anladığı anı gördüm. Bütün bedeni ürperdi ve aklıma Zeus’un bana önceden sorduğu soru geldi.

Sen fedakârlıktan ne anlarsın ki?

Ona bakarken gözlerim fal taşı gibi açıldı. Hayır. Hayatta olmazdı. Düşündüğüm şeyi kastediyor olamazdı. Josie ve henüz doğmamış çocuğumu kurban etmemi bekliyor olamazdı. İçimde saf bir enerji aktı.

“Senin için en değerli olanı feda etmelisin.” Konuşan Apollo’ydu. “Ya da kendini feda etmelisin.”

Zemin ayaklarımın altında kaydı. Bu nasıl bir karardı?

“Olmaz.” Josie hızla bana doğru dönüp kolumu kavradı. “Hadi gidelim, Seth. Başka bir yolunu buluruz.”

“Başka bir yolu yok.” Hera söz aldı. “Titanları yenmenin başka yolu yok, bunu o da biliyor. Yaşadığın şokun etkisi geçince, sen de anlayacaksın.”

“Evet.” Josie, Hera’ya döndü. “Son baktığımda, Titanlar bize çok daha iyi bir seçenek sunmuştu.”

Zeus kaşını kaldırdı, ama o ağzını açamadan ben konuştum. “Josie, bebeğim...”

“Olmaz!” dedi tekrar, mavi gözleri parlıyordu. “Bu çok aptalca! Başka bir yolunu bulabiliriz. Bulmak zorundayız. Hadi gel.” Kolumu çekti. “Gidelim.”

Nereye gidecektik? Karar anı gelip geçene kadar beklemek üzere Akit’e geri mi dönecektik?

Yarı tanrılar Titanlarla yüzleşemezdi. Becerilerinin kilidi açılrsa dahi, çok riskli bir seçenektir. Titanlar Chicago'yu yok edip orada durmayacaktı. İş benim Kronus'u öldürme varacaktı ve onun ölümü de daha önce görülmemiş kıyametlere yol açacaktı.

Başka bir seçenek daha vardı.

Evet, Zeus'u öldürebilirdim. Kellesini Kronus'a götürdüm, ama ben... Lanet olsun, ben artık böyle biri değildim. Böyle bir adam olmak istemiyordum. Josie için olmazdı. Çocuğumuz için olmazdı.

Daha iyi biri olmak istiyordum.

Onlardan daha iyi biri olmak istiyordum.

Başımı kaldırıp Zeus'a baktım. "Sana da aynı seçeneği mi sundular?"

"Evet" diye yanıtladı bir an sonra. "Yaptığım seçimden bugün bile pişmanlık duyuyorum."

"Dediğim gibi, kader dönüp dolaşıp seni bulur." Hades bacak bacak üstüne atarken sırttı. "Ama daha önce de kendini bu durumda bulmuştun, öyle değil mi? Ya sen olacaktın ya da Alex ve onun yapmak zorunda kaldığı fedakârlığı yapacak cesaret sende yoktu."

İrkildim.

Bu sözler çok doğrudu.

Alex öleceğini bile bile Ares'le savaşmaya gitmişti ve bunu yapmıştı. Apollo'nun ona *ambrosia* verdiğinden haberi yoktu. Bu tercihi yapmıştı.

Bense o zaman bunu yapamamıştım.

Josie konuşurken ona dikkatle baktım. Tanrılar! Çok güzel ve nazikti, ayrıca çok sadıktı. Öyle ki ona sahip olduğum için ne kadar şanslı olduğumu hiç fark etmemiştim.

Panteon'da birden hava kalmadı... Ya da ciğerlerimde.

Zeus dikkatlice beni izlerken nefes alamadım. Bütün olası senaryolar içinden, bunu hiç hayal etmemiştim.

Her şey bizi buraya getirmişti.

Böyle olduğunu kemiklerimde hissediyordum. Ares'in benim doğduğumdan emin olduğu andan beri, yaptığım her şey beni buraya getirmişti. Belki de bu yüzden öncesinde fedakârlık yapan Alex'ti. Ya tanrı olmamın nedeni buysa? Ve belki... Belki bu şekilde kendimi tamamen affettirebilirdim.

Dünyayı kurtarmak için en çok sevdiğim insanı feda edecek ya da o çocuğumuzu daha iyi bir dünyada büyütebilsin diye onu kurtarmak için kendimi feda edecektim.

Ortada bir tercih bile yoktu aslında.

Apollo bana Josie'yi ve çocuğumuzu korumak için ne yapacağımı sormuştu, ben de her şeyi yapacağımı söylemiştim.

Ve bunda ciddiydim.

“Neden bu?” diye sordum, sesim boğuk çıkıyordu.

“Çünkü sevgi bencil değildir ve sevgiyle yapılan bir hareket, en büyük fedakârlıktır” diye yanıtladı Zeus.

“Peki, o halde ne olacak?” diye sordum, bakışlarımı Josie'nin kocaman açılmış gözlerinden alarak. “Kendimi feda edersem ne olacak?”

“Bu kararı verirsen, o zaman onunla aynı kaderi paylaşacaksın” dedi Zeus, bir zamanlar âşık olduğu kadından bahsediyordu. “Tarihten silineceksin ve tanrılar arasında ismin bir daha geçmeyecek, ama eğer bunu seçersen, o zaman Hekatonkheirler yükselecek ve bir kez daha yanımızda savaşıacak, Titanları gömeceğiz.”

“Pekâlâ” dedim, başımı kaldırarak. “Yapacağım.”

27

Seth

“Ne?” diye bağırdı Josie. “Az önce ne dedin sen?”

Josie’ye bakamıyordum. Şu anda içim elvermiyordu. Hera tekrar başını eğerken Apollo gözlerini kapadı.

“Emin misin?” diye sordu Hera. “Eğer bu sözleri bir kez daha söylersen, durduramayacağın bir olaylar zincirini başlatacak. Sonu ise senin ölümün olacak. Tanrılar ölünce Tartarus’a gitmez. Bizim sonumuz nihaidir. Öldüğümüzde, varlığımız silinir.”

“Seth! Lütfen, dur.” Josie kolumu çekti, sesi acıyla çattallaşmıştı.

Elini kavrayıp sımsıkı tuttum. “Eğer bunu yaparsam, Josie’nin bir dediğinin iki edilmediğinden emin olacaksınız. Onun ve çocuğumuzun güvende olacağından emin olacaksınız.”

“Bundan kendim emin olacağım” diye konuştu Zeus.

“Seth!” Josie önüme atladı ve yanaklarıma dokundu. Beni gözlerinin içine bakmaya zorladı. “Bunu yapmak zorunda değilsin. Beni anlamıyor musun? Bu iş böyle...”

“Bunu yapmam gerek, *psychí mou*.” Hafifçe bileklerini kavrayıp ellerini yüzümden çektim. “Bunu bitirmenin tek yolu bu.”

Gözlerinde yaşlar parladı. “Tek yolu bu olamaz.”

“Josie” diye seslendi Apollo.

Josie gerildi ve yüzünü yavaşça babasına doğru çevirdi. Göğsü hızlı hızlı inip kalkarken hiç cevap vermedi.

“Eğer bunu yapmazsa, yıkım ve ölümden başka bir şey olmayacak. Milyonlarca kişi ölecek, bunun sebebi de Kronus’un Seth’in elini çabuklaştırması olacak. Titanlar sizin için gelecek ve Seth, Kronus’u öldürecek.” Apollo tahtından kalktı. “Onun ölümü dünyayı yerinden oynatırken milyonlarca insan daha ölecek. Bunu önceden gördüm.”

Uzun, gergin bir an geçtikten sonra Josie, “Şimdi mi? Benimle konuşmaya şimdi mi cesaret ediyorsun?” dedi.

Havada tehlikeli kıvılcımlar uçtu; bu sefer güç benden gelmiyordu. Tamamen Josie’den geliyordu.

Artemis tahtında yer değiştirirken yüzüne rahatsız bir ifade yerleşti.

“Üzgünüm” dedi Apollo.

Josie derin bir nefes alıp ileri atılmaya çalıştı, ama onu bileğinden tuttum. “Biliyor muydun?” diye sordu. “Bunca zaman bundan haberin var mıydı? En başından beri? Nasıl biteceğini biliyor muydun?”

Apollo bakışlarını kaçırdı.

Bir an için Josie’nin patlayacağını sandım, ama kendini kontrol etti. “Senden nefret ediyorum.”

Apollo yerine otururken Josie'yi göğsüme bastırdım. Onu kendime doğru döndürdüm ama geri çekilerek kendini serbest bıraktı. Kollarını göğsüme doladı. Tapınağın zeminine bakıp kesik kesik nefesler alıyordu.

Kesik bir nefes alıp bakışlarımı Zeus'a çevirdim. "Fedakârlığı yapacağım."

"Öyle olsun."

Tanrıların önünde bir erkek belirirken Josie'nin kısık sesli ağlaması kesildi. Bu adamı daha önce hiç görmemiştim. Gençti. Muhtemelen ergendi. Gözleri... eh, gözleri yoktu. Gözlerinin olması gereken yerde içeri göçmüş deriden başka bir şey yoktu. Elinde açık bir kutu taşıyordu, kutunun içindeyse buzul şekilli bir hançer vardı. Hançerin feci şekilde sivri ucu sanki bir şeye batırılmışçasına farklı bir renkti.

"Bu kadim bir hançer" dedi Athena, sesi ihtiyatlıydı. "Tanatos'un kılıcından dövüldü, oldukça ölümcül."

"Fedakârlığı yerine getirmek için günbatımına kadar vaktin var." Zeus tahtından kalkıp basamakları indi. "Bittiğinde haberimiz olacak."

Gözlerim yanıyordu, ama kendime yapacağım şeyden dolayı değil, bunun Josie'de bırakacağını bildiğim etki yüzünden.

Zeus hançeri alıp sivri ucundan tutarak bana doğru uzattı. Silahı elinden alırken eğildi ve sadece benim duyabileceğim kısık bir sesle, "Oğlun seninle gurur duyacak" dedi.

Josie

Bir kâbusun içinde sıkışıp kalmak gibiydi. Her şey bulanık ama aynı zamanda şaşırtıcı şekilde keskin ve be-

lirgindi. Seth'in bana doğru gelip kollarını omuzlarıma doladığının ve beni kendine doğru çektiğinin hayal meyal farkındaydım. Bu sefer ona karşı koymadım, bir sonraki nefes alışımıdaysa artık Panteon'da değil, paylaştığımız yatakhane odasıındaydık.

Seth ellerini bırakıp benden uzaklaştı. Hançeri yatağa yerleştirmesini izledim.

Gözlerini benden ayırmıyordu. "Josie..."

"Neden?" diye fısıldadım, saf gözyaşları görüşümü kapatırken yüzü bulanıklaştı. Ona o kadar kızgın, o kadar öfkeliydim ki, ama aynı zamanda dehşete düşmüştüm. Şoka uğramıştım, bunların hiçbirisi, hem de hiçbirisi gerçekmiş gibi gelmiyordu.

"Bu istediğim bir şey değil" dedi. "Tanrılar, Josie, bugünün böyle gideceğini hiç düşünmemiştim."

"Düşünmedin mi?" diye güldüm, ama sesim çatallaştı. Yanaklarımı silerek yatağa yürüdüm ve oturdum. "Bu hiç doğru değil."

Seth yanıma geldi ve yerde diz çöktü. Bakışlarını kaldırıp bana baktı ama ben ona bakamıyordum bile, çünkü eğer bakarsam tamamen mahvolurdum. "Bunu yapamazsın."

"Yapmak zorundayım" dedi ellerimi tutarak. "Tek yolu bu."

Başımı eğdim. "Bundan nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

Cevap vermeden önce uzun bir an geçti. "Kulağa delice geliyor, ama bunun... bunun doğru olduğunu biliyorum. Bütün yaşamım beni bu ana hazırladı."

"Bütün hayatının seni kendini feda edeceğin ana hazırladığına gerçekten inanıyor musun?"

"Hem evet hem hayır." Elini yanağıma koyup başımı yukarı kaldırdı. "Seninle tanışmadan önce hayatımın

pek bir anlamı yoktu. Kader fikrinden her zaman nefret ettim, ama kaderim buymuş gibi hissediyorum. Mantıklı geliyor.”

Ellerim titreyerek dizlerimi kavradım. “Hiç de mantıklı değil, Seth.”

Aldığı derin nefes içime işledi. “Bebğim...”

“Hayır. Mantıklı değil. Hem de hiç.” Tırnaklarımı etime batana kadar dizlerime bastırdım. Konuşabilmek için birkaç kez deneme yapmam gerekti, sonunda konuştuğumda da sesim fısıltıdan bile kısık çıkmıştı. “Sonsuza dek birlikte olacaktık.”

Seth gözlerini kapadı.

“Titanları alt edip buraya geri gelecektik. Çocuğumuza bir oda seçip bebek eşyaları için alışveriş yapacaktık, Deacon’ın bize bebek partisi vermesine izin verecektik. Birlikte olacaktık.” Sesim çatallaştı. “Çocuğumuz doğduğunda da sen yanımda olacaktın. Burada olacaktın. Ölmeyecektin.”

Seth ayağa kalkarken parmaklarını yanağımdan yavaşça çekti. Arkasına dönerek elini saçlarının arasından geçirdi.

“Bunun... Bunun başka bir yolu olmalı” diye ısrar ettim. “Çözmemiz gereken bir tür delice sınav olmalı.” Ayağa kalktım, dizlerim titriyordu. “Belki de hepsi budur. Aptalca bir sınavdır ve çözeriz gider, öyle değil mi? Biz...”

“Bu bir *sınav*, Josie.” Yüzünü bana döndü, mükemmel oyulmuş bir heykele benzeyen suratında duyguları açıkça okunuyordu. İfadesindeki kesinlik nefesimi kesti, ne söyleyeceğini önceden anlayınca başımı salladım. “Başka bir yolu yok. Apollo haklıydı. Eğer bunu şimdi durdurmazsam, sonunda Kronus’u öldürmemle bitecek.”

“Ne olmuş yani?” dedim. “O zaman öldürürüz.”

“Milyonlarca kişi ölecekken bunu yapmak istemediğini biliyorum.”

“O zaman Zeus’u öldür! Bunu hâlâ yapabilirsin. Zeus’u öldürüp kafasını Kronus’a götürürüz.”

“Hayır.” Omuzlarımı kavrayıp beni durdurdu. “Artık böyle biri değilim.”

İçime bir panik duygusu yerleşti. “Eğer onu öldürmem...”

“Çocuğumun benim doğru seçimi yaptığımı bilerek büyümesini istiyorum. Çocuğumun beni düşünüp gururla dolmasını istiyorum” dedi beni kendine doğru çekerek. “Zeus’u öldürmek bunu sağlamayacak. Kronus’u öldürmek de.”

“Bunu yapmana izin vermeyeceğim, Seth. Veremem.”

“Vermek zorundasın. Yapmamı istemediğini biliyorum. Bunları duymak istemediğini de biliyorum.” Yüzümü avuçlarının içine alıp başımı geriye attı. “Ama başka bir yolu yok.”

Seth’in tişörtünün yakasına yapışıp vücudumu ona bastırdım. Kollarıyla beni sardı, ona yaslandığım kadar sert bir şekilde bana tutundu. “Ölmek mi istiyorsun?” diye fısıldadım. “Bu mu yani?”

“Tanrılar, hayır. Tek istediğim yeterince iyi olabilmek, senin için – çocuğumuz için.” Seth bir eliyle saçımı okşarken diğer eliyle enseme kavradı. Dudaklarını nemli yanaklarıma değdirdi. “Ve eğer senin ve çocuğumuzun daha iyi bir dünyada uzun bir hayat yaşamanızı sağlamak için canımı vermem gerekiyorsa, seve seve veririm.”

“Yeterince iyisin, Seth. *Zaten* yeterince iyisin.”

“Olacağım” dedi sessizce.

Bağırarak onu ittim. “Bu doğru değil! Bunu kabullenmiş olamazsın.” Ondan uzaklaştım, sözlerini engelleyebilmişim gibi ellerimi havaya kaldırdım. “Öylece pes mi edeceksin yani?”

“Pes etmiyorum, *psychí mou*.” Gözlerinde acı bir ifade vardı, ama kendisi için değil benim için acı çekiyordu. “Sana bunu yapmak zorunda olduğumu anlatmaya çalışıyorum.”

“Olmaz!” Yavaş yavaş kabullenmeye başlasam bile bağırdım. Bir çıkış yolu yoktu, bunu bana ve çocuğumuza daha iyi bir gelecek sağlamanın bir yolu olarak gördüğü sürece yoktu. “Seth, *lütfen*. Çocuğumuzu görmek istemiyor musun?”

Beni yakalayıp kollarının arasına aldı. “Çocuğumuzun... Çocuğumuzun kalp atışlarını gördüm.” Sesi boğuklaştı. “Bu yeterli... Yeterli olmak zorunda. Bu umduğumdan çok daha fazlası.”

Durumun kesinliğini bana tokat gibi indi. Bu oluyordu. Bir çıkış yolu yoktu. Yapacaktı, bunu anlamamla birlikte yıkıldım. Seth beni tutarken bedenim derin, iç parçalayan gözyaşlarıyla sarsıldı. Bir kez daha tişörtünü kavrayarak yüzümü göğsüne gömdüm.

“Şş, *psychí mou*, sorun yok. Hepsi düzelecek.” Beni yavaşça salladı, yere düşen her gözyaşı beni içten içe mahvederken beni rahatlattı. “Buradayım. Hepsi düzelecek.”

Ama hiçbir şey düzelmemişti. Asla düzelmeyecekti. Bir daha asla.

Dudaklarını şakaklarıma dokundurdu. “Hâlâ şu ana sahibiz, *psychí mou*. Sonsuzluk ise her zaman anılarımızda olacak.”

Geri çekildim, göğsümü sıkıştıran baskıdan dolayı güçlükle nefes alıyordum. “Şu an” diye fısıldadım.

Gülümseyerek parmaklarını altdudağımın üzerinde gezdirdi. “Şu ana sahibiz. Güneş battığı zaman, yapmak... Yapmak zorundayım.”

Karşı çıkmaya yeltendim, çünkü daha fazla zamana ihtiyacım vardı, ama sonra onu *dinledim*. Ölü gibi hissetmememe rağmen onu *duydum*.

Şu an... Son olacak zamanın başlangıcı.

Elini kavrayıp gözlerimi kapattım, parmak ucuna bir öpücük kondurdum. Elimizde sadece şu an vardı. Yas duygusu tekrar patlayarak beni mahvetti. Fiziksel olmayan bu kadar büyük bir acı yaşamamanın mümkün olacağını hiç düşünmemiştim, büyükanne ve büyükbabamın ya da annemin öldüğünü öğrendiğimde bile. Hayır. Bu çok daha fazlasıydı. İçten içe ölmek, benden geriye hiçbir şey kalmayana dek parça parça olmak gibiydi.

Titrek bir nefes alıp elini bıraktım. Aşağıya uzanarak tişörtünün ucunu yakaladım. Giysiyi hızlı bir hareketle sıyırıp yere düşmesine izin verdim. Ardından hiç konuşmadan, pantolonunun düğmelerine yöneldim. Çok geçmeden pantolonu da yeri boyladı.

Çenesinden başlayarak, önünde diz çöker hale gelene kadar teninin her santimini öptüm. Eğer elimizde sadece şu an varsa, içimdeki her şeyi ona verecektim. *Her şeyi*.

“Josie.” Seth düzensizce nefes aldı; penisini önce ellerimin arasına alıp sıkıca tutarak elimi çok yavaşça hareket ettirirken parmaklarını saçlarımın arasına geçirdi.

Nefesi hızlıca kesildiğinde, elimi kaldırıp onu ağzıma aldım. Kalçaları öne atıldı ama hiç acele etmedim veya bu konuda ne kadar tecrübesiz olduğuma aldırmadım. Önemiyordu. Aldığım sıcak nefeslerin arasında, onu tekrar alabildiğim kadar ağzıma almadan önce dilimle uyardım.

Onu geri çekmek için dilimi düzleştirdim, çıkardığı boğuk hırıltıların sesi küt küt atan kalbimin sesini bastırana kadar onunla yavaşça oynadım.

Neredeyse hayvani bir ses çıkarıp omuzlarımı yakaladı. Beni geri çekip yukarı kaldırarak dudağıma saldırdı. İnanılmaz bir hızla elbisemi ve sutyenimi çıkardı. Beni sırtüstü yatırırken tek hareketle külotumu çıkarması için kalçalarımı kaldırdım.

Yoğun bakışları benimkilerle buluşurken içimde sıcak lavlar aktı. Bacaklarımın arasında sıcaklık birikirken kalbim başımı döndüren bir muhtaçlıkla attı. Seth yataкта diz çökerken kulaklarım uğuladı, geniş elleri kalçalarımın iki yanında durdu. Başını indirdi, dudaklarıyla kalçalarımın en mahrem yerime doğru yakıcı bir şekilde yol aldı, sırtım gerilirken başım yataktan geriye düştü.

Seth ellerimi kavradı, diliyle derinlere inerken ellerimi tuttu ve ben dayanamayıp kendimi ona doğru hareket ettirip kalçalarımı yukarı kaldırarak bacaklarımı açana dek benimle oynadı. Fısıldanan bir dua gibi tekrar tekrar ismi ağzımdan döküldü.

Sonunda, sonsuzluk gibi gelen bir andan sonra, bileklerini bıraktı ve kontrolü ele aldım. Onu sırtüstü yatırıp sert bedenine tırmandım ve var gücümle öptüm. Sonra, ancak dudaklarının her noktasını tattıktan sonra yavaşça aşağı inmeye başladım.

Ellerimi göğsüne koyup geriye doğru kaydım. Bütün hislerimi, benliğimin her parçasını ona verdim. Yine de onu kaybetmenin beni nasıl öldüreceğini anlatmaya yetmiyordu. Aşkımın ne kadar derin olduğunu ona göstermek için bedenimi kullandım ve yeterli olması için dua ettim. Hissedebilmesi için. Anlaması için.

Seth hızlı bir hareketle doğrularak oturdu, ileri geri giderken elini başımın arkasına koydu. "Sen her zaman benim en iyi yanımdıydın, Josie. Seni seviyorum."

Bir kez daha gözyaşlarına boğuldum. Kollarımı Seth'e dolarken onları durdurmamın imkânı yoktu. Bedenlerimiz tek beden olarak hareket etti, kalplerimiz aynı anda çarptı. Beni öptü, sanki tadımı gittiği yerde yanında götürmek istiyormuş gibi aç bir şekilde öptü.

Hareketlerini hızlandırdı. Çaresizce birbirimize dolaırken aldığımız nefesler boğuklaştı. Kör edici bir zevk patlamasıyla birlikte boşaldık. Dakikalar geçerken beni nazikçe tuttu, bedenlerimiz hâlâ birbirine kenetlenmişti, ardından sertleştiğini hissettim. Başımı göğsünün üzerinden kaldırıp sorgulayan bakışlarla ona baktım.

Tek kelime etmeden beni sırtüstü yatırdı. Parmağını aralık dudaklarımdan içeri sokarak bedenimi alev alev yakan yavaş, acelesiz bir şekilde hareket etmeye başladı. Kalçamı kaldırarak bacaklarımı ona doladım ve daha derine inmesine izin verdim.

Daha hızlı hareket etmeye başladı, tekrar tekrar dalgalanarak onun bedeninin nerede başlayıp benimkinin nerede bittiğini anlamaz hale gelene kadar gittikçe daha derinlere indi. Bu çok yerinde görünüyordu. Mükemmeldi. Ve yapılması gereken şey adil değildi. Doğru değildi.

Bütün bedenim ve kalbim rahatlama hissiyle titredi. Seth'in bedeni benim bedenime çarparken çılgılık attım. Sonrasında ikimiz de dünyaya indik ve ardından tekrar başladık. Teninin benim tenime dokunuşunu, tadını ve kokusunu hatırlamayı çaresizce istiyordum. Ellerimi, dilimi kullanarak onun her yerine tapındım, yine de yetmedi.

Asla yetmeyecekti.

Beni kucağına doğru çekip bir hamlede içeri girdi. İnledim. “Sen çok güçlü ve çok güzelsin. Bunu asla unutma. Ne olursa olsun. Bunu asla ve asla unutma.”

Gözyaşları beni kör edene dek gözlerimi yaktı. “Seth...”

“Söz ver bana.” Başımı arkaya doğru çekip boğazımı ortaya çıkardı ve boynumdan aşağı öpücükler yağdırmaya başladı. Tekrar ve tekrar, ilk gölgeler pencerelerden içeri süzülene dek seviştik.

Ve artık zamanı gelmişti.

Kendimi Seth’e dolayarak, tenine karşı ağladım. İçim büzülüyordu, soğuktu. “Yapamam. Bunu yapamam.”

Seth beni göğsüne yasladı. “Yapmak zorunda değilsin. Burada yapmayacağım. Başka bir yere gideceğim. Böylesi daha kolay olur.”

Arkama yaslanıp ellerimi omuzlarına koydum. “Bunu nasıl kabullenebildin?”

“Kolaydı.” Burnumun ucuna bir öpücük kondurup elinin tersiyle yaşları sildi. “Seni seviyorum. Ve sevgi bencil değildir.”

Bunun üzerine daha çok ağlamaya başladım, çünkü benim sevgim her zaman bencil olmuştu. Her zaman. “Bunu hak etmiyorsun.”

Dudakları hafif bir gülümsemeyle kıvrıldı. “Bazıları geç bile kaldığımı düşünür.” Seth beni nazikçe yatağa bırakıp doğrularak oturdu. Birkaç saniyeliğine hançere baktı. “Gideceğim. Bunu görmek zorunda...”

Telaşla doğruldum. “Olmaz, olmaz! Gitme. Lütfen. Yanında olabilirim.” Toparlanarak yanağımdaki yaşları sildim. “Yanında olabilirim.”

Bana baktı. “Bunu görmeni istemiyorum.”

“Ben de senin tek başına kalmanı istemiyorum.” Yataktan kayarak, kalbim küt küt atıp midem bulanırken elbisemi alıp üzerime geçirdim. Onunla yüz yüze geldim. “Lütfen. Lütfen gitme. Burada olmalıyım. Yanında...” Yavaş bir nefes aldım. “Yanında olmalıyım. Bunun bir parçası olmalıyım.”

“Josie...”

“Eğer yanında olmazsam kendimi bir daha asla affetmem.” Ve doğru olan buydu. Omuzlarımı dikleştirdim. “Sana yardım edeceğim.”

Seth kısa bir an için gözlerini kapadı ve bir an kabul etmeyeceğini sandım, ama sonra başını salladı. Ayağa kalkıp hançeri aldı. “O halde zamanı geldi.”

O yatağın yanında diz çökerken yavaşça, uyuşmuş bir halde ayağa kalktım. “Senin gitmeni... Senin gitmeni... İstemiyorum” dedim; asıl kelimeyi söylemeye dayanamıyordum.

“Biliyorum.” Seth gözyaşlarıyla ıslanmış dudaklarımı öptü ve sıcak nefesi aramızdaki mesafeyi ısıtacak şekilde geri çekildi. “Kapa gözlerini.”

Gözlerimi sımsıkı kapattım ama gözyaşlarım akmaya devam ediyordu. Kalbim paramparça olmuştu. Yaşadığım bütün şeyler içinde, beni öldürecek tek şey buydu. Titanları yenip milyonlarca hayatı kurtaracaktık, ama asla eskisi gibi olmayacaktım. Büyük bir parçam yavaşça ölecekti, çünkü Seth’siz bir yaşamı artık tadamazdım.

Yine de ellerini tuttum.

Onun elleriyse hançeri tutuyordu.

“Seni seviyorum” dedi boğuk bir sesle, hançerin sivri ucunu göğsüne, kalbinin üzerine yerleştirdi. “Seni hep seveceğim.”

Gözlerimi açarken ağzımdan insandan çok hayvana benzeyen boğuk bir ses çıktı. “Seni seviyorum. Ah Tanrım, seni çok seviyorum.”

“Biliyorum. Biliyorum, Josie.”

Kısık kısık nefesler alırken, “Çocuğumuza seni anlatacağım. Hem de her gün. Her saniye, çocuğumuza senin ne kadar harika olduğunu ve onu ne kadar sevdiğini söyleyeceğim” dedim. “Çocuğumuz seni tanıyacak. Söz veriyorum.”

“Teşekkür ederim.” Seth’in tüyleri ürperdi. “Seni seviyorum.”

Ellerini tutarken ellerim titredi, elini çektiğini hissettim ve son anda içgüdülerime teslim oldum. Onu durdurmaya çalıştım, ama artık... Artık çok geçti.

Hançerle göğsünde derin bir yara açarken çığlık attım, gördüğüm son şey o güzel, kehribar rengi gözleri oldu. O gözlerde bir şaşkınlık ifadesi gördüğümü sandım.

Ardından bir an için beni kör eden parlak bir ışık patlaması oldu, onu ise ısı dalgası izledi. Hançer uyuşmuş parmaklarımdan kayıp giderken öne devrildim.

Artık yalnızdım.

Ruhumdan kopan geniş bir acı ve kederle çığlık atmaya devam ediyordum.

Seth ses bile çıkarmamıştı, bana söylediğini hatırlayacağım son sözlerin “seni seviyorum” olduğundan emin olmuştu, şimdiyse... O gitmişti.

Seth gitmişti.

28

Josie

“*J*osie.” Yumuşak ses yine duyuldu, bu sefer daha yakından geliyordu. “Josie, sana yardım etmeme izin ver.”

Ellerimi yumruk yaparak, Alex’in sessiz yalvarmalarına cevap vermedim. Son birkaç saattir, bütün gece boyunca bana bakmaya gelmişti. Her defasında biraz daha cesaret kazanmış, kapıyı tıklatıp durmuş, en sonundaysa bir anahtar alıp kapıyı açarak odaya girmişti. Bu sefer eğilip omuzlarıma dokundu.

Yine de cevap vermedim.

Veremedim.

Alex odadan çıktı, ben de Seth *gittiğinden* beri kaldığım yerden ayrılmadım. Onun eğildiği yere kıvrıldım ve öylece durdum.

Sanırım Alex ne olduğunu biliyordu.

Ya da öncesinde çığlıklarımı duymuşlardı.

Muhtemelen Apollo onlara ulaşıp haber vermişti. Bilmiyordum.

Bunların hiçbirisi gerçekmiş gibi gelmiyordu. Acı hariç hiçbirisi. O ise o kadar saf ve o kadar güçlüydü ki gerçek olmaması mümkün değildi. Ve bundan kaçamıyordum.

Hareket edemiyordum. Uyuyamıyordum. Seth dışında hiçbir şey, onu gördüğüm ilk andan ve onunla konuştuğum ilk andan, beni öptüğü ilk andan başka hiçbir şey düşünemiyordum.

Bu anlar tekrar tekrar zihnimde oynadı, onunla geçirdiğim her dakikanın kaydını tuttu ve şimdi ayrı olduğumuz her anın ne kadar büyük bir kayıp olduğunu gösteriyordu.

Ve ağladım.

O kadar ağladım ki, bir insandan bu kadar çok gözyaşı çıkmasının mümkün olduğunu hiç tahmin etmezdim. Bütün gözyaşlarımı akıttığımı sandığım anda bana teşekkür edip beni sevdiğini söylediği son sözlerini hatırlayarak en baştan ağlamaya başladım. Gözlerim şişmişti. Boğazım yanıyordu ve başım ağrıyordu, ama gözyaşları bitip tükenmek bilmiyordu.

Acının sonu gelmiyordu.

Orada öylece yatıp hançere bakarken, birkaç kez gördüğüm rüyayı düşündüm. Beyaz bir elbise giydiğim ve... öldüğüm rüyayı.

Rüya benimle ilgili değildi.

Rüyanın bir kısmı doğrudu. Beyaz elbise. Onu giyiyordum. Gözyaşları. Akmayı bırakmıyorlardı. Hissizlik. Acı ve kederin ötesinde, sadece geniş bir hiçlik vardı. Ama rüyamda, kanlar içinde ölen bendim. Gerçekte ise ölen Seth'ti ve ortada kan falan yoktu.

Kehanet yeteneklerim hiçbir işe yaramıyordu.

Bir kolumu altımdan çekerek elimi elbisemin önüne, karnıma doğru kaydurdım. Yeniden gözlerimi kapattım. Ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordum, ama kapı tekrar çalındı ve bu kez başka birinin bana seslendiğini duydum.

“Josie?” Deacon odadaydı, yanıma doğru geliyordu.

Bir an geçti ve omzumda onun hafif dokunuşunu hissettim, gözlerimi açtım. Hançere baktım.

Deacon yanıma oturdu. Aşağı uzanıp saç örgümden dökülen saçları geriye itti.

Boğazımı derinden yakan bir nefes aldım. “Seth... gitti.”

“Biliyorum.” Deacon’ın sesi boğuk çıkıyordu. Elleriyle saçlarımı okşamaya devam etti.

“Böyle olmaması gerekiyordu.” Hançer bulanıklaşmaya başladı. “Hiçbiri. Titanları benim ve yarı tanrıların yenmesi gerekiyordu. *Hepsinin* amacı buydu.” Göğsüm öfkeyle yanmaya başladı. “Bu yüzden... Seth beni almaya gönderildi. Bu yüzden Gable ve Cora ve Erik’i bulduk, ama artık hiçbirinin önemi yok.”

“Hâlâ önemi var” diye cevapladı. “Onları Titanları mezara göndermek için kullanamıyor olabiliriz, ama onları Titanların *elinden* kurtardık. Onları sen kurtardın.” Durdu. “Onları Seth kurtardı.”

Kalbim sıkıştı. Deacon haklıydı. Yarı tanrıları toplam anlamsız değildi. Onların diğer yarı tanrılarla aynı kaderi paylaşmadığından emin olmuştuk.

Gerçi, bunu bilmek hissettiğim acıyı azaltmıyordu. Tüylerim ürperdi. “Gittiğine inanamıyorum.”

Deacon eğildi, alnını yanağıma koydu.

“Bu oluyor olamaz” dedim titreyerek. “Sürekli bir kâbus olduğunu düşünüp duruyorum. Sanki uyanacağım ve bütün bunlar sadece bir kâbus olacak.”

“Biliyorum” diye mırıldandı, kolunu belime dolayarak. “Gerçek gibi gelmiyor. Seth çok...” Sesi biraz çatallaştı. “Bundan çok daha fazlasını hak ediyordu.”

Bedenim başka bir titremeye sarsıldı. “Hak ediyordu, ah Tanrım, hak ediyordu, ama ben...” Bunu söylemekten nefret ediyordum. “Bunu bildiğini sanmıyorum. Asla bildiğini sanmıyorum.”

“Bilmiyordu.”

Yeniden dolan gözyaşlarını engellemek için gözlerimi sımsıkı kapadım. “Ne yapacağımı bilmiyorum. Bunu nasıl atlatacağımı bilmiyorum.”

“Atlatmayacaksın.” Deacon başını kaldırdı. “Ben ebeveynlerimin ya da Solos ve Caleb’in ölümlerini hiç atlatamadım, ama biraz daha kolaylaştı. İyileşti.”

Göğsüm sanki ortadan ikiye ayrılmış gibi ağrıdı. Daha iyi hissedeceğim bir günün geleceğini hayal bile edemiyordum. Yeni açılan bir yara gibi hissettirmeyeceğini.

“İyi misin diye sormayacağım” dedi Deacon bir an sonra. “Olmadığını biliyorum, ama yanıdayım. Hepimiz senin yanıdayız, Josie.”

“Biliyorum” diye fısıldadım.

Deacon elimi tuttu. “Onu kaybetmedin. Tam olarak değil. O her zaman, her zaman anılarında olacak ve daha da önemlisi, buna sahip olacaksın.” Elime hafifçe bastırıp avcumu karnıma koydu. “Onun çocuğuna sahip olacaksın, Josie. Onun bir parçası her zaman yanında olacak. Bunu sakın unutma.”

Tanrım.

Deacon yine haklıydı ama bu bir nevi daha da acı vericiydi çünkü Seth’in anılarına sahiptim. Onun bir parçası yanımda olacaktı, ama çocuğumun sahip olacağı tek

şey benim ona Seth hakkında anlattıklarım olacaktı, bu her ne kadar yeterli gibi görünse de yetmeyecekti.

Seth çocuğunu tanımayı hak etmişti.

Çocuğumuz da onu tanımayı hak ediyordu.

* * *

Tanrılar, sevdiğim tek adama veda ettiğim andan on beş saat, kırk üç dakika ve on beş saniye sonra cevap verdi. Ancak o zaman yerden kalkıp düş aldım, ağır hareketlerle pantolonumu giyip üzerime bir tişört geçirdim, Seth'in tişörtünü. Önceki gün giydiği tişörttü ve kokusu hâlâ üzerindeydi. Saçımı atkuyruğu yaptım.

Yatak odasına döndüğümde, seviştikten sonra dağınık kalan yatağa bakamadım. Hançer düştüğü yerde duruyordu. Derin bir nefes alıp hançerin yanına yürüdüm. Bakışlarım Seth'in diz çöktüğü noktaya dalarken hançeri kaldırdım. Bir yanım onun tekrar ortaya çıkıp koşarak beni kollarının arasına almasını bekliyordu.

Ama böyle bir şey olmadı.

Kapının çalınmasıyla dikkatim oraya çevrildi. Hançeri komodinin üzerine koyarak, kapıya doğru ilerledim. Gelen Alex'ti. Şişmiş gözlerinin altında torbalar belirmişti.

"Selam" dedi, sonra birden öne atılıp kollarını bana doladı. Bana sımsıkı sarıldı. "Çok çok üzgünüm, Josie. Tanrılar, çok üzgünüm."

Sanırım bir şeyler mırıldandım, ama ne dediğimi hiç bilmiyordum. Alex geri çekildiğinde, gözlerinde biriken yaşlara bakamadım. Beni içten içe mahveden kederi yaşıyan tek kişi değildim. Alex Seth'i benden daha uzun

süredir tanıyordu. İkisinin tuhaf bir geçmişi vardı, bir elmanın iki yarısı gibiydiler.

“Ne diyeceğimi bilmiyorum.” Geri çekildi.

Dudaklarımı birbirine bastırarak, başımı salladım. Kendimde konuşacak gücü bulana dek biraz zaman geçti. “Bana kalırsa kimsenin söyleyebileceği bir şey yok.” Sesim boğuk çıkmıştı. “Burada bir tanrı var.”

Alex başını sallayıp boğazını temizlerken yanaklarındaki yaşları sildi. “Evet. Bizim odamızda bekliyor.”

Onunla yüz yüze gelirken vücudumdaki bütün kaslar gerildi. “Babam mı?”

“Evet.”

Titrek bir nefes alarak geriye döndüm. “Sanırım onu bekletmesek iyi olacak.”

“Josie...”

“Sorun yok.” Odalarına doğru yürümeye başladım.

Bana kolayca yetişti. “Ama sorun var.”

Gözlerimi kapatıp olduğum yerde durdum. Cevap vermem bir an aldı. “Biliyorum. Sorun var. Hem de büyük bir sorun var, ama şu anda iyi olmalıyım.”

Gözlerimi açtığımda, Alex’in yere bakmakta olduğunu gördüm. “Pekâlâ” dedi en sonunda. “Hadi gidelim.”

Kimseyi görmeye hazır değildim, özellikle de babamı. Onu düşünmek bile beni kızdırmaya yetiyordu, ama daha çok canım acıyordu. Hem de çok. Bu acının bir kısmı mantıksızdı. Bunu durdurmaya gücü yetmemiş miydi yani? Ya da daha iyi bir fikir öneremez miydi? Üstelik Seth’in sonunun nasıl olacağını bildiğinden şüphelenmem de cabasıydı. Bunca zamandır biliyordu.

Alex kapıyı açınca gördüğüm ilk kişi Aiden oldu. Gümüşü bakışları beni bulduğunda kederliydi. Öne çıkarken

tek kelime etmedi. Bana Alex'in sarıldığı kadar sıkı sarıldı, bıraktığındaysa yüzümü avuçlarının içine alıp gözlerimin içine baktı.

“O seni ve bu çocuğu en saf ve en güçlü şekilde seviyordu.” Akan bir gözyaşını yakalayıp parmağının ucuyla sildi. “Sen onun böyle sevebilecek birine dönüşmesini mümkün kıldın. Bunu hiç unutma.”

Boğazıma oturan yumruyu yutarken dudaklarım titrediydi. “Unutmam.”

Aiden başını eğip alnımı öptü. Geri çekildiği anda orada olan Luke, kollarını bana doladı. Bana bir şeyler söyledi ama küt küt atan kalbimin sesinden ne dediğini duyamadım. O geri çekilince odaya göz gezdirdim, gözlerim, benim gözlerimin aynısını taşıyan biriyle kesişti.

Apollo köşede duruyordu.

Luke'un elinden kurtuldum, gözlerimi babamdan alamıyordum.

Bakışları benimkilerle buluşurken hareket etmedi. “Görmek istediğin son insan olduğumun ve söyleyeceklerimin yaşadıklarını değiştirmeyeceğinin farkındayım, ama hissettiğin acı için gerçekten üzgünüm.”

Konuşmak için ağzımı açtım, ama söyleyecek bir şey yoktu. Aslında vardı, ama eğer bunları söylersem çılglık çılgınlığa bağırırdım ve şu anda bunu yapmayı göze alamazdım.

Apollo'nun neden burada olduğunu bilirken içim elvermezdi.

Bakışlarımı ondan ayırarak sessiz kalan Deacon'ın yanına oturan Luke'u izledim. “Şu şeyi aldınız mı, adı her neyse artık? Devleri?”

“Henüz değil” diye cevapladı Apollo. “Bu yüzden buradayım. Size Titanları yeneceğimiz konusunda *garanti*

vermek istiyorum. Bu gece güneş doğana dek, yerin altına gömülmüş olacaklar.”

Bütün bunlar iyi hoştu ama... Dur biraz. “Ben de sizinle geliyorum.”

Apollo konuşmak için ağzını açtı. “Bence bu...”

“Sence ne olduğunun önemi yok” dedim, sesim sert çıkmıştı, istediğimden bile sert, ama kimsenin bana ne yapmamı söylemesini dinleyecek halde değildim. “Geliyorum.”

Deacon ileri doğru atıldı. “Böyle bir şey için hazır olduğuna emin misin?”

Mantıklı bir soruydu, ne de olsa günün büyük kısmını benimle birlikte yerde uzanarak geçirmişti. “Bu işi bitirmeliyim.”

Alex ve Aiden bakışınca neden geride kalmam gerektiğiyle ilgili tüm mantıklı sebepleri sayacakları bir tartışmaya hazırlandıklarını anladım.

“Anlamıyorsunuz. Bu işi bitirmek zorundayım.” Ellerimi yumruk yapıp bakışlarımı odada gezdirdim. “Seth’in uğruna hayatını feda ettiği şeyi görmeliyim.”

Ben konuşmayı bitirdikten bir saniye sonra Alex, “Peki” dedi. “Gidiyorsun.”

Apollo’nun bakışları ona çevrildi.

“Benimle hiç tartışma bile” diye tersledi Alex, “Josie gitmek zorunda ve gidecek.”

Çenesini sıkıp bakışlarını kaçırdı.

“Ama erteleyebiliriz. Sen hazır olana dek bekleyebilir” diye önerdi Aiden. “Hemen şimdi yapmak zorunda değiliz.”

“Ama o toplulukta muhtemelen hâlâ hayatta olan safkanlar var. Beklediğimiz her an, oradan sağ çıkma şansları azalıyor. Titanlar muhtemelen bu kadar çabuk dönmemizi beklemiyordur. Hatta bizi değil... Seth’i bekliyor

olabilirler.” Göğsümün ortasındaki acıya rağmen kendimi nefes almaya zorladım. “Ne kadar uzun süre beklersek, Seth’in yaptığını öğrenip hazırlanmaları için onlara o kadar zaman vermiş oluruz.”

“Bu mümkün mü?” diye sordu Aiden, Apollo’ya.

Tanrının parlak mavi gözleri benimkilere odaklandı. “Her şey mümkün.”

Bu doğru değildi.

Eğer *her şey* mümkün olsaydı, Seth yanımda olurdu. Şey olmazdı...

Başımı sallayarak bu düşünceyi zihnimden attım ve omuzlarımı dikleştirdim. “Bitirelim şu işi.”

Apollo başını indirdi. “Hançer sende mi?”

“Odamda.”

Bakışları benimkilerle buluştu. “Ona ihtiyacımız olacak.”

* * *

Kendime karşı dürüst olmam gerekirse, bu dikkat dağınıklığına ihtiyacım vardı. Toplulukta hâlâ hayatta kalmış olabilen safkanlarla ilgisi olmadığından değildi tabii. Onların iyiliği için bu işi çabucak halletmek istiyordum, ama aynı zamanda... Buna ihtiyacım vardı.

Bu işi bitirmek zorundaydım.

Beşimiz birlikte kapıların tam iç kısmına vardık. Deacon diğer yarı tanrılara göz kulak olmak için arkada kalmıştı.

Fark ettiğim ilk şey, topluluğun ürpertici derecede sessiz olduğuydu. Arkama bakınca uzun taştan kapıyı görüyor, trafiğin ve yaşamın uzaktan gelen seslerini duyabiliyordum, ama içerisi?

Burası mezar gibiydi.

“Önceden de böyle miydi?” diye sordum.

Aiden başını salladı ve yürümeye başladı. “Evet. Ama önceden burada gölgeler vardı. Dikkatli olmalıyız.”

Boş bir oyun parkının yanından geçip ana cadde olduğunu düşündüğüm yola dönünce Luke ve Alex iki yanıma geçti. Seth’in bana anlattıklarına hiç benzemiyordu.

Yollar boşalmıştı. Terk edilmiş arabalar ya da cesetler yoktu.

Üstelik burada kesinlikle insanlar vardı.

Dışarıdaki verandalarda ve yemek masalarında oturuyor, yol kenarlarında tembellik ediyorlardı. Onlarca insan vardı.

“İnsan” kelimesini genel anlamda kullanmıştım.

Derin bir nefes aldım, havayı kaplayan belirgin misk kokusuyla midem bulandı.

Hepsi aynı anda bana döndü, gözleri yağ havuzlarına benziyordu.

Alex hançerlerini kınından çıkardı. “Tahminimce geçen sefer tam olarak böyle değildi.”

“Hayır.” Aiden da bıçaklarını çıkardı.

Luke tabancasını avcuna alırken ben de Zeus’un Seth’e verdiği hançeri kavradım.

Gölgeler durup bize bakarken Luke sessizce, “Peki, şu dev insanları ne zaman çağıracağız?” diye sordu.

“Yakında” diye mırıldandı Apollo.

“Yakında”nın yakın bir zamanda olmasını umuyordum, çünkü bu gölgeler tüylerimi ürpertiyordu. Hepsi orada öyle durmuş bakıyordu ve sessizlikleri sağır ediciydi.

Orta yaşlı bir safkan olduğunu tahmin ettiğim bir gölge hareket etti. Kaldırımından indi. Luke’un parmağı tabancasının kabzasına indi.

Adam başını yana eğip birden hızlanarak insanüstü bir hızla üzerimize doğru koşmaya başladı. Boşta olan elimi akaşaya ulaşmak için hazırlanarak kaldırdım, ama Apollo parmaklarını şaklattı.

Adam parçalara ayrıldı.

Kendi içine gömülüp *buruştu*.

İkimiz de Apollo'ya bakarken Alex hançerini indirdi. "Cidden mi?" dedi, ağzı açık kalarak. "Gölgelerden böyle mi kurtuluyorsun?"

Apollo kaşını kaldırdı. "Başka türlü nasıl yapacaktım ki?"

Şimdi de benim ağzım açık kalmıştı. "Cidden mi? Bunca zaman tek yapman gereken parmaklarını şaklatmak mıydı?"

"Evet, tabii ki. Bunu tüm tanrılar yapabilir."

Kaşlarımı çattım. "Seth yapamaz..." Ondan şimdiki zamanla bahsettiğimi fark edince derin bir nefes aldım. "Seth yapamazdı."

Apollo'nun yüzünde bir ifade belirdi, ama ben ne olduğunu anlayamadan kayboldu. "Yapmayı becerebilirdi. Eğer öğrenecek zamanı olsaydı."

Eğer zamanı olsaydı...

Ellerimle hançeri kavradım. Kendimi göğsümden yaralamış gibi hissetmişim.

Ayaklarımızın altındaki yer titrerken Apollo başını birden geriye doğru savurdu. Cadde enerjiyle doldu. Kollarımdaki bütün tüyler ürperdi. Hava değişmeye başladı ve ilk olarak mavi Mohawk tarzı saçı gördüm.

İçimden büyük bir öfke fışkırdı. Bu Titan korkunç, dehşet verici şeyler yapmıştı ve yalnız değildi. Okeanus'un ardından kadın Titan da belirince dudaklarım aşağı kıvrıldı.

O kadın Long Beach'i yerle bir etmişti.

O kadın yüzünden Seth kendini berbat hissetmişti.

İkisini de öldürmek istiyordum.

Okeanus babama bir bakış atarken sırıttı. “İşte bu ilginç bir gelişme.”

“Buraya ölmeye gelmiş” diye güldü Tetis. “Hem de kızının önünde. Ne şirin.”

Okeanus geri kalanımızı süzdü. “Peki, şey nere...”

“Şimdi, Josie” diye buyurdu Apollo.

Ona kısa bir bakış atarak, bana önceden yapmamı söylediği şeyi yaptım. Sessizce öne atılıp bütün öfke ve acı ve *lanet* kederin beni ele geçirmesine izin verdim. Okeanus’un bakışlarıyla buluşarak hançeri yukarıya doğru savurup aşağı indirdim, hançeri var gücümle asfalta saplarken içimden bir çığlık koptu.

Hançer zemini ve taşı yararak derinlere saplandı. Okeanus’un gözlerinin şaşkınlıkla açıldığını gördüm. Dudaklarından tek bir kelime çıktı.

Hayır.

Gülümsedim.

Yaptığım şeyin gücü tekrar yukarıya çıktı, asfaltı deleerek hançer boyunca yükseldi. Büyük bir güçle bana vurarak beni geriye ve popomun üzerine fırlattı.

Hançer havaya fırladı, orada ise titreyip ardından hareketsiz kaldı. Görünmez bir el onu tutuyormuşçasına havada asılı kaldı. Sonra da milyonlarca parçaya ayrılıp toz oldu.

“Bunun olması normal mi?” diye sordu Luke.

Apollo bacaklarını aralayıp pozisyon aldı. “Sadece bekle.”

Gözlerimi kocaman açıp güçlükle ayağa fırladım. Tetis’in arkasında, hava bir kez daha değişti ve Kronus ortaya çıkınca aldığım nefes boğazımda kaldı.

“Ne yaptın sen?” diye sordu, abanoz siyahı gözleri beni delip geçiyordu. “O ne yaptı?”

Gölgeler başlarını geriye atıp *uludu*. Çığlıkları tüylerimi ürpertti.

“Bu hiç de ürkütücü değil.” Alex titredi. “Şu şeyler ne zaman...”

Gölgeler saldırdı.

Alex ve Aiden öne atılıp gelen ilk gölgeleri yakaladı. Alex, Akit hançerini ilk gölgenin göğsünde derinlere sapladı. Aiden zarif bir dansçı gibi etrafında dönerek orak şeklindeki hançerini serbest bıraktı. Hançer gölgeyi çenesinin altından yakaladı. Temiz bir darbeyle, başı bir tarafa giderken gövdesi diğer tarafa gitti. Luke saldırmaya başladı, gölgelere birbiri ardına yakalayarak onları alınlarının ortasından vurdu. Elimi kaldırıp akşaya uzandım. Çekirdeğimden güç akarken vücudumun her hücresi hayata geçti. Avcumdan dışarıya doğru güçlü bir enerji kavislenip gölgeyi göğsünün ortasından vurdu. Gölge Okeanus’u geçerek geriye doğru uçtu.

Yakınlardan bir tren geçiyormuş gibi hafif bir titremeye başladı, ama sonra titreme ayakta durmamızı güçleştirecek kadar arttı. Gölgeler saldırmayı bıraktı, durup yere bakarken bağırışları kesildi. Dengem bozulunca kollarım öne fırlarken Apollo’ya baktım.

“Lütfen bunun *normal* olduğunu söyle.”

Apollo başını salladı.

Yol, alttan büyük bir basınç onu yukarı itiyormuş gibi şişti. Cadde çöküp yerle bir olurken hepimiz geriye savrulduk. Yol çatlamıştı ve duyabildiğim tek ses Luke’un titrek nefesiydi.

Asfalttan büyük parçalar havaya sıçrayarak geri çekilmeyi akıl edemeyen gölgelerin üzerine çöktü. Gökyüzü tozla kaplandı ve uçuşan tozların arasından bir el çıktı.

Gövdem kadar büyük bir el.

Aiden kolunu uzatıp Alex'e kalkan yaptı. "Lanet..."

"Hay iblisler" diye mırıldandı Alex.

Yerden bir el daha çıkarak binaları salladı. İsle kaplı kocaman bir kafa belirdi. Yarık caddeden devasa bir yaratık çıktı.

Yakında uçan bir helikopter olmamasını diledim, çünkü bu yaratığı gizlemek imkânsız olurdu.

Aşağı bakınca gözlerim yuvalarından fırlayacakmış gibi oldu ve anında hiç bakmamış olmayı diledim.

"Vay anasını" diye mırıldandı Alex.

Dev yaratık cırılçıplaktı.

Yarılmış yerden bir çift el daha çıktı. Deve bir yaratık daha eşlik etti ve hemen ardından bir üçüncüsü daha belirdi.

Veee hepsi de çıplaktı.

"Sanırım onlara olacak kadar büyük giysiler yapmıyorlar" dedi Alex; bunun üzerine ağzımdan ufak, isterik bir kıkırdama çıktı.

Okeanus bir şeyler bağıırıp arkasını döndü. Gölgeler hızla devlerin üstüne atıldı. Birkaçı sokakta açılan yarığa düştü. Diğerleri daha zekiydi, yarığın etrafından dolandılar. Devlerin etrafını sarıp bacaklarına saldırarak onlara tırmandılar.

Apollo başını yana eğip iç geçirdi. "O her zaman şık geç bir giriş yapmasa olmaz."

Yol boyunca saf bir enerji patlaması oldu. Her yana elektrik kıvılcımları saçılınca kalbim neredeyse yerinden çıkacaktı. Kronus'un arkasında, parlayan mavi bir ışık sütunu belirdi. Sütun ortadan kaybolduğunda, orada Zeus duruyordu.

Avuçlarında yıldırımlar çakarken ve saçları uçuşurken, “Nereye gittiğini sanıyorsun?” diyerek gülümsedi.

Kronus olduğu yerde durdu. “Yine mi?”

“Tarihin tekerrür etmek gibi bir alışkanlığı var gerçekten de.” Zeus gülümsedi.

“Bakın!” diye bağırdı Aiden.

Gökyüzünde daireler çizip dönen siyah noktalar belirdi, yaptıkları her dönüşle yere daha da yaklaşıyorlardı. Aslında nokta falan değillerdi. Onlar geniş kanatlı yaratıklardı.

“Furiler” diyerek lanet okudu Luke.

Daha biz bir yere saklanmak için kaçmaya vakit bulamadan, yaratıklar devleri yavaşlatmaya çalışan gölgelerin üzerine doğru uçup pençeleri ayaklarıyla onları havaya kaldırarak fırlattı. Yağlı kanlar kavislenerek düşüp yarılmış yeri sıvadı. Bir gölge üstümden geçti ve furilerden biri tam önüme inerken yer yerinden oynadı.

Nefes verdim. “*Erin?*”

Furi göz kırptı. Yüzünü güçlkle tanıyabiliyordum, ama doğal haliyle karşımda duruyordu. “Hemen dönerim.”

Güçlü bacaklarını kullanıp havaya fırladı. Saniyeler içinde gölgeyi eline geçirmişti. Hayatta olmasına hayret ederek ona baktım.

Babam bunun hakkında yalan söylememişti en azından.

Yerden çıkan ilk dev gölgelerden kurtulup hızla öne atıldı, attığı her adımla yer yarıldı. Doğruca Tetis’e gidiyordu.

Apollo’nun elinden beyaz bir ışık huzmesi fırlayıp Tetis’i sırtından vurdu. Tetis sendeledi. Düşmedi, ama Apollo onu köşeye sıkıştırmıştı. Zeus da aynısını yaparak yıldırımla Kronus’a tekrar tekrar vurdu.

Apollo ve Zeus Titanları öldürmüyordu. Onları hapsederek kaçımlarına engel oluyorlardı.

Alex yanımdan geçip ters dönmüş bankı kaldırdı. Banka oturup yumruğunu yanağına koydu.

“Rahatına mı bakıyorsun?” diye sordu Aiden.

Alex omuz silkti. “Yardımlmıza ihtiyaçları yok ya.”

“İlk kez de olsa.” Devlerden birinin Tetis’i etli eline almasını izlerken Luke’un yüzünde nadir bir gülümseme belirdi. Kadın Titan çığlık atıp çırpındı, ama kaçamayacaktı. “Zamanı gelmişti.”

Apollo ve Zeus furilerle birlikte kontrolü ele alırken dördümüz gerçekten de kenarda bekliyorduk. Seth burada olsaydı bu görüntünün onu bayıltacağını düşünmeden edemedim.

Dudaklarım hüzünlü bir gülümsemeyle kıvrıldı. Gördüklerine inanamazdı bile. Bunca zaman sonra, bu kadar ölüm ve fedakârlıktan sonra, sonunda Zeus’un aşağıya gelip *savaştığına* inanamazdı.

Bunun için gereken tek şeyse Seth’in... kendini feda etmesiydi.

Elimi karnıma indirirken saf duygular göğsümde düğümlendi.

Son savaş belki de dakikalar sürdü. Devler tek bir alana sıkıştırdıkları Titanları hiç zorlanmadan tek tek yakaladılar. Onları ellerinde tuttular ve baktığım yerden, Titanlar yarığa geri gönderilirken çığlık çığlığa bağırarak çocukları andırıyorlardı. En son giden Kronus oldu, öfkeli çığlıkları, gölgelerin ele geçirdikleri bedenlerden kaçmaya çalışırken devlerin onları içlerine çekerek öldürmesiyle attığı çığlıklara karıştı.

“Sence gölgeler hazımsızlık yapar mı?” diye sordu Alex.

Bence bu gayet mantıklı bir soruydu.

Zeus öne yürürken yer bir kez daha titredi. Yarığın üzerine milyonlarca ateşböceğini andıran parlak mavi bir ışık yerleşti. Cadde kendi kendine düzeliverdi. Taş ve çimento birbirine karışarak yarığın üzerine yayıldı ve sanyeler içinde az önce devler oradan hiç çıkmamış gibi oldu. Yollardaki sarı çizgiler bile kusursuzdu.

“Bu işe yarayabilir” diye sessizce mırıldandı Luke, Zeus yanımıza gelirken sessiz kaldı. Alex bile önce yerinde doğrulup sonra da ayağa kalktı.

“Titanları mezarlarına geri götürecekler, Hades orada onları bekliyor” diye açıkladı Zeus, ardından omzunun üzerinden baktı. “Furiler geri kalan gölgeleri yakalayacak. Birkaçı saklandı, ama kaçacak yerleri yok.”

Alex konuşmak için ağzını açtı ama ilk defa, söyleyecek bir şey bulamadı.

Zeus bana baktı. “Artık bitti, Josie.”

Gerçekten bitmişti.

Ne hissetmeyi beklediğimi bilmiyordum. Bir tamamlanmışlık hissi mi? Rahatlama mı? Haklılık mı? Seth’in yaptığı fedakârlığın boşa gitmediğini bilmek muhtemelen onsuz geçecek bir sonsuzlukla karşı karşıya kalmanın getirdiği acıyı azaltır mıydı?

Ama hissedebildiğim... *hiçbir şeydi.*

Zeus’un omzunun üzerinden baktım ama furilerden hiçbirini göremiyordum. Babamı gördüm. O da bana bakıyordu.

“Bu onun sayesinde oldu” dedi Zeus sessizce, dikkatimi kendisine çekerek. “Bunu o mümkün kıldı; bir gün sen de neden böyle olması gerektiğini anlayacaksın.”

“Asla anlamayacağım.” Bakışlarımı Zeus’tan ayırarak babama dönerken titredim. “Eve gitmek istiyorum.”

29

Josie

*J*ki ay sonra
“Kyría, senin için yapabileceğim bir şey var mı?”

Kumlara oturmuş halde, bakışlarımı köpüklü dalgalardan ayırıp gözlerimi kısıtım. Basil yanımda duruyordu. “Sana ne demiştim, Basil?”

Kaşlarını çattı. “Sana hizmet etmeyi... bırakmamı mı?”

“Evet.” İyice vurgu yapmak için başımı salladım. “Sen benim hizmetkârım değilsin. Buradaki kimse hizmetkârım değil.”

Titanlarla yüzleştikten sonra Apollo beni buraya getirdiğinden beri, Basil ve geri kalan herkes, yani rahipler ve rahibeler, bana sonunda evine dönen bir kraliçe gibi davranıyordu.

Aslında bu başta hoşuma gitmişti, özellikle de Seth’le paylaştığım yatak odasına girdiğim ilk sefer tamamen yı-

kıldığım zaman. Basil ve Karina adlı rahibe olmasa, yatağa kadar gidebileceğimi bile sanmıyordum. Bunu itiraf etmek beni her ne kadar utandırır da, onlar olmasaydı burada geçirdiğim o karanlık ilk günlerde yemek bile yemez, yatakta kalıp orada öylece çürürdüm.

Ve eğer içimde taşıdığım çocuk olmasaydı tam olarak bunu yapardım. Seth'i kaybetmenin acısı sanki dün olmuş gibi tazeyken ölürdüm.

Ne var ki, burada yaşayanların ve arkadaşlarımla yardımıyla yataktan çıkmayı başardım ve pes etmekten başka bir şey istemediğim günler olduysa da pes etmedim.

Hâlâ buradaydım.

Burada olacaktım.

“Ama sana hizmet etmeyi diliyoruz” dedi Basil, tıpkı daha önce milyonlarca defa söylediği gibi.

“Biliyorum, ama bu... Çok tuhaf.”

Basil bana bunun neden tuhaf olduğunu anlamayarak baktı. Sonra da konuyu değiştirdi. Tıpkı ne zaman bu konu hakkında konuşsak yaptığı gibi. “Bu sabah kileri ve dolabı doldurduk. Bu sefer peynirli atıştırmalıkları unutmadık.”

Dudaklarım bir gülümsemeyle kıvrıldı. *Cheetos*'tan bahsediyordu. “Erin'in buna sevineceğine eminim.”

Basil gülümsedi. “Bunu duyduğuma memnun oldum. Erin bu defa uzun kalmayı mı planlıyor?”

“Emin değilim. Sanırım onun... çağırılmasına bağlı.”

Basil anlayışla başını salladı. Erin, Apollo'nun beni buraya getirdiği andan beri yanımdaydı. Onunla arayı kapatmanın verdiği mutluluk bir yana, burada olması işe yarıyordu. Ayrıca kolayca oradan oraya gidebilme gibi şık bir becerisi vardı, beni gitmem gereken her yere götürebiliyordu.

New York'taki kadın doğum uzmanıyla olan randevuma bu sayede gidebilmişim. Randevu hem harika hem de üzücü geçmişti, Erin de bu süreçte hep yanımdaydı.

Tıpkı Basil ve Karina'nın olduğu gibi.

Bazen neden hâlâ yanımda olduklarını merak ediyordum.

Okyanusa doğru bakarken dudağımı ısırdım. "Sana bir şey sorabilir miyim?"

"Ne istersen, *Kyría*."

"Neden hepiniz hâlâ buradasınız?" diye sordum, sorunun kulağa ne kadar kötü geldiğini duyunca irkildim. "Yani, herkesin burada olmasına seviniyorum. Siz olmasanız ne yapardım hiç bilmiyorum, ama Seth... O gitti ve hepiniz onun için burada duruyordunuz."

Basil yanımda diz çöktü ve ona baktığımda benimle göz göze geldi. "Onun şu anda aramızda olmaması, gitmiş olduğu anlamına gelmez. O Yaşam Tanrısı ve aynı zamanda Ölüm Tanrısı. Bu yalnızca döngünün bir parçası."

Söyledikleri epey kafa karıştırıcıydı, ama burada çalışanların hiçbiri, ne rahipler ne de rahibeler, Seth... ölmüş gibi davranmıyordu. Sanki tatile çıkmış gibi davranıyorlardı. Geri dönecekmiş gibi.

Ama Seth geri dönmeyecekti.

Bunu biliyordum, çünkü eğer Seth geri dönecek olsaydı, şimdiye kadar dönerdi. Dışarıda bir yerlerdeyse mutlaka yanıma gelirdi. İlk gerçek doktor randevumu kaçırmazdı. Beni *bu halde* bırakmazdı.

Bütün bunları bilsem de, büyük bir parçam tıpkı buradakiler gibiydi.

Seth'in dönmesini bekliyordu. Sanki sadece *gitmiş* ve *ölmemiş* gibi.

Basil hafifçe koluma dokununca gözümü kırptırarak

tekrar ona odaklandım. Konuştuğunu fark ettim. “Üzgünüm. Dalmışım.”

“Sorun değil, *Kyría*.” Adam tam bir sabır timsaliydi. “Aynı zamanda senin için de buradayız. Bunu bilmeni istiyoruz. Biz senin aileniz, kanla bağlı olmasak da burada var olan şey sayesinde bağlıyız.” Yumruk yaptığı elini göğsüne vurdu. “Kalpten ve ruhtan gelen bir aile seni yarı yolda bırakmaz. Ne olursa olsun.”

* * *

“*Taco* mu, kanat mı? Bu önemli bir karar, o yüzden fark etmez deme.” Erin devasa mutfakın ortasında duruyordu, bir elinde bir paket yumuşak *taco*, diğer elindeyse pişmemiş tavuk kanatları tutuyordu. “Dur biraz. Hamile kadınlar tavuk kanadı ve *taco* yiyebilir mi?”

Kendime taze sıkılmış bir bardak portakal suyu doldururken kahkaha attım. “Doğru düzgün pişirildiği sürece, evet, yiyebilirim.”

Tavukların olduğu poşete göz atarken *taco*’ları indirdi. “Bence tavuk daha sağlıklı bir seçenek.”

Kapıyı kapatarak, tezgâha yürüyüp bar sandalyesine atladım. “Tavuk kanadının sağlıklı bir seçenek olacağından emin değilim.”

“Eğer fırında pişmişse, sağlıklıdır.”

“Bunun doğru olduğunu hiç sanmıyorum.”

Tavuğu buzdolabına geri koyarken kaşlarını çattı. “Niye ki?”

“Çünkü fırında pişen ama sağlığa zararlı olan birçok şey var.”

“Bir tane söyle.”

“Kurabiye. Turta. Pasta. Lazanya...”

“Çok oyunbozansın” diye araya girdi, sırtıyordu. “Tavuk kanadı ve salata yiyeceğiz.”

Portakal suyundan bir yudum alırken Erin tezgâha gelip yanıma oturdu. “Üniversitede durumlar nasıl?”

Erin işlerin nasıl olduğuna bakmak için biraz önce oraya uğramıştı. “Hâlâ kavga dövüş yok, bütün öğrenciler bir arada derse girdiği halde.”

“Olay çıkmamış mı?”

“Bir tane bile çıkmamış.” Bacak bacak üstüne attı. “Belki Deacon ve Luke bir şeyler peşindedir. Kardeşlerimin tekrar ortaya çıkmasıyla ilgili olduğunu düşünüyorlar. Safkanların çoğu daha önce hiç furi görmemiş. Hayatlarını düzeltmek için onları uyandırmış olabilir.”

Gömülmüş furilerin Erin’in kardeşleri olduğunu düşünmek tuhaftı, özellikle de Colin’e yaptıklarını düşününce. Erin onlara hiç benzemiyordu.

Erin kampüse en son uğradığında Marcus bağlantılarından haber aldığını ve melezlere karşı işlenen suçlara karışmış olabilecek safkanların profillerini aldığını söylemişti. Birkaç sorgulama yapılmıştı, ama henüz bir yere varılmamıştı.

“Bu iyi bir haber.” Parmağımı bardağın kenarında gezdirdim. “En azından kulağa öğrenciler güvendeymiş gibi geliyor.”

“Öyle, ama...” Dönüp ona bakınca Erin iç geçirdi. “Bilmiyorum. Sanki bir şeyi atlıyormuşuz gibi geliyor, üstelik arkadaşının bedeninden de bahsetmiyorum.”

Bakışlarımı ondan ayırdım. Colin’in bedenini bulmak için kampüsü karış karış aramışlar, ama hiçbir şey bulamamışlardı. Onun başına gelenin çözölemeyen

bir gizem olarak kalmasından korkuyordum.

“Her neyse” dedi Erin, dirseğiyle beni d rtterek. “Cora ve Gable çıkmaya başladı.”

“Gerçekten mi? Bu çok iyi.”

“Evet.”

Şimdi düşününce, çok da şaşırdığım söylenemezdi. Bir arada olduklarında Gable hep ona bakıyordu. “Erik nasıl peki?”

Erin gözlerini devirdi. “İyi, sanırım? Beş dakika bile yanında durmaya dayanamıyorum o yüzden nasıl olduğunu tam olarak anlayamadım, ama üçü üniversiteye epey uyum sağlamış gözüküyor.”

Kaşımı kaldırdım, Erik’in verdiği tepkinin biraz aşırıya kaçtığını düşünüyordum. Orada hallerinden memnun olmalarına sevinmiştim. Bir tehditle karşı karşıya olmasalar da, miraslarını ve ellerindeki becerileri öğrenmeleri gerekti.

“Alex ve Aiden’in zamanı neredeyse doldu” diye devam etti Erin. “Bir veda partisi veriyorlar ve gitmeden seni görmeyi gerçekten çok istiyorlar.”

Başımı salladım, nasıl cevap vereceğimden emin değildim. Herkesi ziyaret etmek hakkında konuşmak babam hakkında konuşmak kadar zevkliydi, ki onu da beni buraya getirdiğinden beri görmemiştim.

Erin uzun bir süre sessiz kaldı. “Herkes seni özlüyor.”

Konuşmanın gittiği yerden rahatsızlık duyarak, bakışlarımı kaçırdım. “Ben de onları özlüyorum.”

“Özlüyor musun?”

“Evet.” Gerçekten de herkesi özlemiştim.

“O halde neden onları görmeye gitmedin? Ya da yine benden onları buraya getirmemi istemedin?”

Konuşmak için ağzımı açtım, söyleyeceklerim dilimin ucuna gelse de sustum. Erin bunun nedenini biliyordu. Alex ve Aiden'ı son gördüğümde buraya gelmişlerdi, tabii Luke ve Deacon da yanlarındaydı ve Seth'in cenazesi hakkında konuşmak istemişlerdi.

Ortada bir beden olmasa da Titanlar gömüldükten iki hafta kadar sonra Colin için bir cenaze merasimi düzenlemiştik. Bundan bir hafta sonra da, Alex Seth için bir cenaze merasimi düzenleme konusunu açmıştı.

"Hiçbirimizin bunu düşünmek istemediğini biliyorum" demişti Aiden. "Ama bence hepimize iyi gelecek. Sadece sana değil, geri kalan herkese de."

İçime kapanmıştım.

"Cenaze konusunda ısrar etmeyecekler." Ne düşündüğümü biliyor olması beni ne kadar iyi tanıdığını gösteriyordu. "Bunu biliyorsun, değil mi?"

"Biliyorum." Meyve suyumdan büyük bir yudum aldım. Dürüst olma zamanıydı. "Sadece kötü hissediyorum."

Koyu kaşları çatıldı. "Ne için?"

"Her şeyden önce bencil olduğum için." Dirseğimi tezgâha dayayıp alnımı avcuma aldım. "Ona veda etmek istediklerini biliyorum. Buna ihtiyaçları var, ama ben yapmalarına engel oluyorum."

Bu da Seth'in gittiğini tamamen kabullenmediğimi kanıtlıyordu.

"Kimseye engel olmuyorsun. Cenaze merasimi şart değil" dedi Erin.

"Biliyorum ama sence Seth bunu hak etmiyor mu? Hatırlanmayı? Anılmayı?"

"Sence Seth olsaydı ne isterdi?"

"Cenaze merasimi istemezdi." Gözlerimi sıkıca kapatıp

ellerimi saçlarıma götürürken boğuk bir kahkaha attım. “İnsanların onun onuruna büyük bir kavga etmesini isterdi.”

Erin güldü. “Doğru.”

“Bilmiyorum.” Elimi yüzümde gezdirdim. Suçluluk ve huzursuzlukla kıvranıyordum. Neyse ki henüz yorgunluk dışında herhangi bir hamilelik belirtisi hissetmemiştim. Her sabah kusmadan da midemi yeterince bulandırmayı başarıyordum zaten. “Sadece... Onu çok özlüyorum.”

Erin bana yaslandı, çenesini omzuma dayadı. “Onu özlemen çok doğal. Uzun bir süre özleyeceksin.”

Gözlerim yanıyordu. “Sonsuza kadar böyle hissetmek istemiyorum.”

“Hissetmeyeceksin.” Kolunu omzuma atarak bana sarıldı. “Sana söz.”

Ona gülümsedim, ama değişeceğini hiç sanmıyordum. Belki de gerçekten atlatmam gerekiyordu. Bunu aşmalıydım. Ve belki de... Belki de cenaze merasimi düzenleyerek doğru olanı yapmış olurdum.

Bu noktadan sonra, her şeyi denemeye razıydım, çünkü bu çocuk doğmadan önce iyileşmeliydim. İyileşmek zorundaydım. Çünkü yaşananları tekrar etmek istemiyordum. Annem gibi birine dönüşmek, onun gibi hem duygusal hem de zihinsel açıdan mesafeli olmak istemiyordum.

Kendimi toparlamalıydım.

* * *

O gece, neredeyse uyuyakalana kadar uzun bir süre banyo yaptıktan sonra, devasa banyonun köşesindeki boy aynasında kendime baktım.

Karnım çıkmaya başlamıştı.

Yan dönerken dudaklarım gülümsemeyle kıvrıldı. Karnım asla düz olmamıştı ve şu anda da kesinlikle değildi. Hafif bir şişlik vardı, sanki çok yemişim gibi, ama her ne kadar bir insanın yiyebileceğinden çok daha fazla tavuk kanadı yemiş olsam da sebebi bu değildi.

Elimi karnımda gezdirerek, daha ben durduramadan Seth'in görüntüsü zihnimde belirirken hırıltılı bir nefes aldım. Aynada neredeyse onu görebiliyordum, arkamda durmuş, ellerini benimkilerin durduğu yere koymuştu. Yanağımı öpüp bana ne kadar güzel olduğumu söylerdi, sonra da karnımı öper ve bana ne kadar güzel olduğumu düşündüğünü gösterirdi.

Aynadan dönerek lavabodaki tişörtü aldım. Seth'in kilerden biriydi. Düz beyaz bir tişörttü. Üzerime geçirdiğimde dizlerime kadar uzanıyordu ve tam olarak çekici bir pijama sayılmazdı, ama Seth'e aitti.

Saat çok geç sayılmazdı, ama yine de yatağa girdim. Yorganı bacaklarımın üzerine atıp yan döndüm ve okyanus esintisinin perdeleri oynatmasını izledim. Hayal kurmaya başladım, aklım Erin ve Basil'le yaptığım konuşmalara takılınca da konuyu değiştirdim.

Bebek odası.

Hangi odayı dekore etmek istediğimi biliyordum. Seth'in çocukluk odasını. Artık kimse oraya girmiyordu ama o odayı kullanmanın ona yeni bir can katacağını düşünüyordum. Duvarlara yapışan yalnızlık dolu yıllar silinip gidecekti. Seth'in de beğeneceğini düşünüyordum.

Kadın doğum uzmanıyla bir sonraki randevumda, bebeğin cinsiyetini öğrenmeyi umuyordum. Seth ile eskiden oynadığımız oyunu düşününce altdudağım titredi. Göz-

lerimi kapadım. Hâlâ oynuyordum. Son defadan beri her gece.

“Erkek mi, kız mı?” diye sorarken sesim boğuk çıktı.

“Erkek.”

Konuşan derin sesi duyunca tüylerim ürperdi ve kalbim parçalandı, çünkü bu sesi asla duyamayacaktım ve bir daha duyabilmek için her şeyimi verebilirdim.

Bu da artık gaipten sesler duymaya başladığım anlamına geliyordu. Harika. Bir bu eksikti.

Yatak birden oynadı. Gözlerimi hızla açtım... Ve dünya durmayı bıraktı.

Zaman durdu.

Hatta kalbim bile on saniye boyunca atmayı bıraktı. Ardından hızla atmaya devam etti. Nefesim kesilmişti, gördüklerime inanamıyordum.

Yanımda oturuyordu, başı eğikti ama yüzünü tanımak imkânsızdı. Mükemmel. Güzel. Sevimli. Altın rengi saçları omuzlarına iniyordu. Çenesi sert ve sıkıydı. Sanki başka bir hayatta dokunduğum ve öptüğüm elmacık kemikleri aynıydı.

İçimde bir ışık patlaması oldu. Şaşkınlıktan ne konuşabiliyor ne de hareket edebiliyordum. Mutluluk, şüphe, aşk, korku ve kafa karışıklığı aynı anda beni ele geçirmek için savaştı.

Bu oydu.

Ya da artık halüsinasyonlar da görmeye başlamıştım.

Bu da mümkündü.

Ama gerçek *görünüyordu*.

Derin bir nefes aldım, dirseklerim üzerinde doğrulurken zengin bir baharat ve sonbaharın keskin kokusunu içime çektim.

Gerçek *kokuyordu*.

“Seth?” diye fısıldadım.

Şekilli dudakları bir gülümsemeyle kıvrıldı. “*Psyché mou.*”

Sesi de gerçektir.

Farkında bile olmadan, durumun imkânsızlığı iyice yerleşmeden harekete geçtim. Ona doğru atıldım, Tanrım, eğer gerçekten orada değilse yeri boylayacaktım ama beni durdurmak imkânsızdı.

Sıcak, güçlü kollar belime dolandı ve yataktan düşmemi engelledi. Bacaklarım battaniyeye takılmıştı, ama göğsüne yaslanıyordum, ellerim omuzlarındaydı.

Gerçek *hissettiriyordu*.

Yüzüne bakarken görüşüm bulanıklaştı. “Gerçekten sen misin? Gerçekten burada mısın?”

“Gerçekten benim” derken, o kehribar gözleri parlıyordu. “Ve gerçekten buradayım.”

30

Josie

*K*albim o kadar hızlı atıyordu ki başım dönmeye başlamıştı, yatağa kusmak üzere olduğumdan emindim.

Seth yatağımızda oturuyor ve bana sarılıyordu, ellerini sırtıma koymuştu.

Bu hiç mantıklı değildi.

Anlamıyordum.

Kollarımı kaldırıp yanaklarına dokunurken ellerim titredi. Parmak uçlarımı çenesinin kenarında gezdirirken teni sıcak ve pürüzsüzdü. Dudaklarına dokunurken kaşlarını kaldırdı, bu arada ben de kendime tüm bunların bir rüya olduğunu söylüyordum, çünkü bu imkânsızdı.

Ve eğer bir rüyaysa, uyanmak istemiyordum.

Bakışlarımı boğazından aşağı, çıplak omuzlarına indirdim. Giydiği beyaz kumaş pantolonu hayal meyal fark ettim. Babamı da aynı pantolonu giyerken görmüştüm.

Bakışlarımı tekrar onunkilerle buluşturdum ve sıcak bal birikintilerini andıran gözlerine baktım.

Parmağımın ucunu öptü. “Josie, bebeğim...”

Etkileyici yüzü gözyaşlarıyla bulanıklaşırken irkildim. “Anlamıyorum.”

Başını yana eğdi, hızlıca nefes aldığını duydum. “Ağlama.” Ellerini sırtımdan çekip yanağına koydu. Parmaklarıyla gözyaşlarımı tek tek yakaladı. “Bebeğim, ağlama. Lütfen. Sen ağlayınca üzüldüğümü biliyorsun.”

Bunu duymak daha çok ağlamama sebep oldu, çünkü bu... Bu gerçek olamazdı. Seth gitmişti. O ölmüştü. Kendi gözlerimle görmüştüm, üstelik üzerinden haftalar geçmişti. *Aylar*. Bu her neyse, gerçek olamazdı.

“Bu zalim bir tür hile mi?” diye fısıldadım ürpererek. “Yok mu olacaksın? Solup gidecek misin?”

“Hile değil. Yemin ederim.” Bir gözyaşını daha silerek yanağımlı okşadı. “Hiçbir yere gitmiyorum. Yok falan olmayacağım. Yanından ayrılmıyorum. Bir daha asla, Josie.”

Kalbimin derinliklerinde bir umut filizlenmeye cüret etti, ama aynı zamanda daha önce hiç hissetmediğim bir dehşet duygusuyla birlikte geldi, çünkü umut ölümüne sebep olabilirdi. İrkilerek geriye kaçtım, elinden kurtulup aramıza mesafe koydum.

Kocaman gözlerle ona baktım. “Bunu bir kez daha yapamam.” Bütün bedenim titreyerek sarsıldı. “Seni yeniden kaybedemem. Hayatta kalamam. Şimdi bile zor hayatta kalıyorum. Yapamam...”

Seth hızlı hareket etti.

Bir saniye yatağın kenarında oturuyorken, bir saniye sonra beni hapsetmişti. Bir eli yatağın arkamda duran başını kavrarken diğeri boynumun üzerine kapandı.

Dudağını dudağımla buluşturduğunda, öpücüğünün yavaş veya yumuşak bir tarafı yoktu. Saf ve sertti. Dişlerimiz birbirine çarptı, muhtemelen sabaha dudaklarım şişmiş olacaktı ama beni kendini biraz olsun dizginlemeden veya duraksamadan öptü. Zaten altüst olmuş duyularım kontrolden çıktı. Tamamen kendimden geçmişim.

Tadı Seth gibiydi.

Konuştuğunda dudakları dudaklarıma değecek kadar geri çekildi. “*Benim*. Eskiden bana Sethie derdin, ben de sana Joe.” Sesi hırıltılıydı. “Bana sürekli benden hoşlanmadığını söylerdin, ama hoşlanıyordun, *her zaman* hoşlandın.”

Gözlerimi açarken baştan aşağı ürperdim.

Hararetli bakışlarla beni izliyordu. “Resepsiyonunda prezervatifler olan bir motelde bir iblis seni damgaladı. Elementleri kullanmayı ilk öğrendiğinde, hava çağırmaya çalışırken hep ateşi çağırdın. Alıştırma yaparken Luke yanında durmak istemezdi.”

Boğuk bir kahkaha attım.

“*Benim*” dedi tekrar, boynumu daha sıkı tutarak. “Ben seni hak etmezken bile beni istedin. Çocuğumuz olacağını söylediğinde popomun üstüne düştüm. Ve senin sayende, sadece senin sayende, daha iyi bir adam oldum. Benim, *psyché mou*. Buradayım, bir daha yanından ayrılmayacağım.”

Söylediği her şeyin gerçekliği, hissettiğim telaşı ve korkuyu kırarken gözlerim kocaman açıldı. Umut artık sadece filizlenmemiş, muhteşem bir şekilde yeşermişti ve bu sefer hissettiğim saf duygularla yıkıldım.

Bu sefer beni kollarına alan *gerçekten* Seth’ti. Aramızda hiç mesafe kalmayana kadar sımsıkı tutan *gerçekten* Seth’ti. Kanlı ve canlı yanımda olan *gerçekten* Seth’ti.

Seth

Başımı gür saçlarına gömerek, Josie'nin kokusunu içime çektim. Lanet olsun. Ona bir daha sarılabileceğimi hiç düşünmemiştim. Sesini bir daha duyabileceğimi ya da yumuşak kıvrımlarını bir daha hissedebileceğimi hiç düşünmemiştim.

O hançeri göğsüme sapladığımda, her şeyin bittiğini düşünmüştüm. Ve bitmişti de. Bir süreliğine.

Titremesi geçene ve gözyaşları dinene kadar ona sımsıkı sarıldım. Ancak ve ancak o zaman, yüzünü görebilmek için onu geri çektim.

Tanrılar, o çok güzeldi.

Geri kalan gözyaşlarını da silip yüzüne düşen saçları kulağının arkasına sıkıştırdım. "Bebğim, şu anda kalbimi kırıyorsun."

"Üzgünüm." Sesi boğuktu. "Sandım ki... Yani, sen gitmiştin, Seth. Ölmüştün."

"Öldüm." Parmağımı dudağına götürdüm. Ona dokunmadan duramıyordum. "Sayılır."

Göğsüme koyduğu ellerini açıp kapadı. "Hiç anlamıyorum. Eğer ölmediysen, o zaman neredeydin? Bunca zaman nerede saklandın?"

"Tanrılar, Josie, kulağa çok çılgınca gelecek." Bakışlarımı indirip ona baktım ve sııttım. "Benim tişörtümü mü giyiyorsun sen?"

Kaşlarını çattı. "Evet, ama şu an konu bu değil."

Onunla aynı fikri paylaştığımdan emin değildim. Uzun bir süre ayrı kaldıktan sonra ona dokunmak beni zaten heyecanlandırıyor, ama onun benim giysilerimi giy-

diğini görmek beni öyle tahrik ediyordu ki bu neredeyse dayanılmazdı.

“Seth” dedi ve bakışlarım onunla buluştuğunda, etkileyici mavi gözlerindeki bakışlar yumuşaktı. “Eğer senin Seth olmadığın konusunda kafamda bir şüphe varsa bile, artık yok.”

Parmağımı dudağının altına indirirken sııttım. “Öldüğümü zannettim. İlk başta öyle hissettim. Sen vardın, senin sesin vardı ve sonra hiçbir şey yoktu. Sadece koca bir hiçlik, sonra da uyanmış gibi oldum.”

Geriye doğru yaslanırken elini koluma yerleştirdi. “Uyandın mı? Nerede?”

“Hiçbir yerdeydim. Yani, bilincim açıktı ama benim hiç... Tanrılar, bu çılgınca, ama maddesel değildim.”

Josie yavaşça gözlerini kırptırdı. “Yani bedenim yok muydu?”

“Evet, yani bedenim yoktu.” Başımı salladım. “Önce beyazlıktan başka bir şey yoktu. Etrafımı sarmıştı, ben de uyandım, ama kim ve ne olduğum ya da nerede olduğum konusunda hiçbir fikrim yoktu. Sanırım bir nevi yeniden doğmak gibiydi, ama yavaş yavaş bir şeyler hatırlamaya başladım. Çocukluğumdan parçaları ve... ve annemi. Sonra yerine oturmaya başladı. Kendimi hatırladım. Seni hatırladım, ama bu hiçliğin ortasında kaybolmuştum.”

“Seth” diye fısıldadı. “Bu kulağa korkunç geliyor.”

“Öyleydi.” Üzerinden milyonlarca yıl da geçse, bana nasıl hissettirdiğini unutmuyacaktım. “O kadar öfkeli ve... çaresizdim ki... Bir yanımda belli ki yaşıyordu ve yapmak istediğim tek şey senin, çocuğumuzun yanına dönmekti, ama hiçliğin içinden çıkamadım.”

Gözleri parıldadı ve hırıltılı bir nefes aldım. “Tanrılar, orada ne kadar kaldığımı hiç bilmiyorum. Yıllar gibi geldi, ama sonra bir şeyi hatırladım. Ben mutlağım.”

Josie bana baktı. “Peki?”

Kahkaha attım ve çıkan ses beni bile şaşırttı. En son Olimposluların yanına gitmeden önce gülmüştüm. Sesimi tanımakta zorlandım. “Ben mutlağım ve beni sadece başka bir mutlak varlık öldürebilir. Thanatos’un kılıcı ölüm kılıcı, ama o mutlak değil. Bunu fark ettiğimde, parçalarım bir nevi tekrar bir araya geldi. Beyaz bir ışık patlaması oldu ve kendimi çıplak bir halde Zeus’un tapınağında uzanırken buldum.

İrkildi, gözlerini fal taşı gibi açtı. “Hay lanet. Haklısın! Sadece Kronus ya da Zeus seni öldürebilir... Dur biraz. Kendini öldürmüş sayılırsın ve *sen* de mutlaksın. O sayılmaz mı?”

Ellerini ellerime aldım. “Görünüşe göre hayır. En azından, Zeus’a göre öyle.”

Josie bir an durgun kaldıktan sonra ellerimi sıktı. “Zeus başından beri biliyor muydu yani? Ölmeyeceğini, ama sıkışıp kalacağını?”

“Evet” diye hırladım. “Evet, biliyordu.”

“Ne?” diye bağırdı tiz bir sesle. “Benimle dalga mı geçiyorsun?”

“Böyle bir şey hakkında şaka yapmam.” Ellerini dudaklarıma götürüp parmaklarının ucunu öptüm. “Sen haklıydın, Josie. Bu bir sınavdı, yapılan eylemin bencil mi yoksa özverili mi olacağını görmek için. Zeus’un kendisinin bile başarısız olduğu bir sınavdı.”

Hayatımda hiç Zeus’un gerçek bir pişmanlık belirtisi gösterdiğini göreceğimi hiç sanmazdım, ama tapınağın-

da yanıma gelip binlerce yıl önce yanlış seçimi yaptığını söylediğinde, sesindeki saf acıyı duymuştum. Eğer benim yaptığımı yapmış olsaydı, bugün nasıl biri olacağını ancak tanrılar bilirdi.

Ve tahtının yanında kimin oturacağını.

“Elimden geldiğince çabuk döndüm.” Ellerini göğsüme koydum. “Kendimi bulup işleri yoluna koymam bu kadar uzun sürdüğü için üzgünüm. Ben çok...”

“Yapma.” Dizlerinde yükseldi. “Sakın özür dileme. Sen Titanların sonunu getirmek, bana ve çocuğumuza daha iyi bir gelecek sağlamak için yolun sonu olduğunu düşünerek hayatını feda ettin. Sakın bir daha özür dileme. Bana geri döndün. Dönmeyi başardın. Anlamadığım şey, neden kimsenin bana söylememiş olması. Zeus söyleyebilirdi. Ve eğer Zeus biliyorsa, babam da biliyor olmalı.” Yanakları öfkeyle kızardı. “Tabii ya. O kehanetlerin Tanrısı. Biliyordu. Aman Tanrım, onu öldüreceğim.”

Dudaklarım gülümsemeyle kıvrıldı. “Kana susamış. Tanrılar, seni özlemişim.”

“Bana söyleyebilirdi. En azından ipucu falan verebilirdi. Bana umut verebilirdi!” Bakışları beni aradı. “Ben... Orada seninle birlikte ben de *ölmüş* gibi hissettim, Seth. Sanki...”

“Yapma.” Ellerini bırakıp omuzlarını kavradım, öne eğilip alnımı onunkine dayadım. “O yere geri dönme. Ben buradayım. Sen de buradasın ve bu dünya ve ötesindeki hiçbir şey sana geri dönmemi engelleyemez.”

Titredi. “Seni seviyorum. Seni çok seviyorum, Seth. Seni sev...”

Onu öptüm ve sadece bununla kalmadım. Tenini benimde hissetmeyeli o kadar uzun zaman olmuştu ki, bir saniye daha harcamayı göze alamazdım.

Josie de aynı şekilde hissediyor olmalıydı, çünkü ben onun tişörtüne uzanırken o da benim pantolonuma uzandı. Bir an için ikimiz de durduk ve sonra Josie başını geriye atıp kahkaha attı.

Bu sesi duyunca nefesim boğazıma takıldı sanki. “Önce sen.”

Kollarını kaldırırken dolgun altdudağını ısırdı. Tişörtünün yakasını yakalayıp kaldırdım. Sonra da canımın istediği kadar baktım, çok geçmeden hatıralarımın onun hakkını vermediğini fark ettim. O pürüzsüz omuzlar. O göğüsler ve onun...

Dur biraz.

Vücudu... Vücudu değişmişti.

Şimdi de kalbim göğsümde tekliyordu. Göğüsleri daha dolgundu ve karnında ufak bir şişlik vardı.

“Tanrılar...” Ona baktım; içinde büyüyen çocuğumuzun ilk gerçek belirtileri kendini göstermeye başlamıştı. Ellerimi hafifçe şişkin karnına yerleştirirken gözlerim bulanıklaştı. “Şu haline bak!” Sesim boğuklaştı. “Bunu kaçırmışım. Ne zaman oldu?”

Ellerimi tutunca hafifçe titrediklerini fark ettim. “Sanki bir gün uyanmışım da karnım çıkmış gibi geliyor, ama yavaş yavaş oldu. New York’taki kadın doğum uzmanıyla ilk randevuma gittim.”

“Ee?”

“Şimdilik her şey mükemmel.”

Gözyaşlarıma aldırmayarak eğilip karnını öptüm. Doktor randevusunu kaçırdığıma üzülmüştüm. Ama bir dahakini kaçırmayacaktım.

Parmaklarını saçlarıma doladı. Dudağımı kendininkine yaklaştırdı ve beni öperken pantolonumu çıkarıp beli-

me kadar indirdi. Pantolon dizime takılınca irademle onu yok ettim.

Josie'nin kahkahası, güneşte ısınmak gibiydi.

Bir an sonra, içinde ileri geri hareket ediyordum. Yavaşta alıp vücudunun her santimini yeniden tanımak için zamanımız olacaktı, ama şimdi olmazdı. İkimiz de bekleyemezdik. Beni acele ettirerek, bacaklarını belime doladı.

İleri geri yaptığımız her hareketle birbirimizi karşıladık. İkimiz de ter içinde kalana dek hızlandık. Elleri her yerdeydi, saçımda, sırtımda ve arkamda. Benimse dudığım her yerdeydi; boğazından aşağı öpücükler dizerken, ellerim kalçalarını kavrarken meme ucunu yakalarken ve içine girerken onu hareketsiz tutarken.

Kör edici zevkin içinde kaybolmuş halde, birleştığımız yeri görebilecek kadar yükseldiğimde aşağı baktım. Onun içine girip çıkan penisimin görüntüsü erotik ve yakındı. Josie kafasını geri atana kadar daha yükseğe, daha yükseğe çıkmaya devam ettim. En sonunda bütün vücudu sarsılarak beni de titretti. Nefes nefese çıkan iniltileri hızlıca arttı ve çok geçmeden ben de onu izledim, kalçalarım şiddetli bir şekilde hareket ediyordu. Hiç bitmeyen bir orgazm gibiydi. Hareketlerim durana ve kalbim küt küt atarken üzerinde sakinleşene dek epey zaman geçti.

Avuçlarıyla yanaklarımı kavradı, saçımı yakalayıp kulağımın arkasına sıkıştırdı. "Bunu *gerçekten* özlemişim."

Yavaşça ondan çıkarak, ağırlığımı kollarıma verirken güldüm. "Benim kadar olamaz."

Josie saçlarımla oynarken bakışlarını kaldırıp bana gülümsedi. "Gözlerimi kapatmak istemiyorum."

“Ben de.” Yatakta yan dönüp onu da yanımda döndürerek yüzlerimizi aynı hizaya getirdim. Yanağına dokundum. “Yapmam gereken bir şey var. Uzun zamandır yapmak istediğim bir şey. Hiçliğin içinde hapsolmuşken, bir süre şansımı kaçırdığımı düşündüm. Çok zaman harcadığımı sandım. Artık bir saniye bile harcamak istemiyorum.”

“Ne?” diye sordu, parmağını altdudağıma koyarken.

Göğsüm genişledi. “Evlenmek istiyorum. Altı ay sonra değil. Bir hafta sonra değil. En kısa zamanda evlenmek istiyorum” dedim. Josie’nin nefes almayı bırakmış olabileceğini düşündüm. “Romantik bir teklif sayılmaz, biliyorum, ama benimle evle...”

“Evet.” Josie öne atıldı, üstüme çıkarken beni sırtüstü düşürdü. “Evet!”

31

Josie

“*C*ok güzelmiş” diye fısıldadım, aynadaki yansıma hayran kalarak. Aynada bakışlarım Erin’inkilerle buluştu.

Ağlamak üzereymiş gibi görünüyordu. “Gerçekten öyle.”

Erin’in yanında duran Alex’in yüzünde haşarı bir gülümseme vardı. “Çok fazla düğmesi var. Seth’in sabredemeyip bu elbiseyi yırtacağına bahse var mısınız?”

Yanaklarım ısınıp kızarıırken çenemi indirip güldüm. Seth sabredemezse elbiseyi yırtmazdı. Zihniyle yok ederd, çünkü o böyle özel biriydi.

“Sadece tekrar çıplak kışını görmeyeyim yeter” diye cevap verdi Erin. “Bundan şikâyet ettiğimi sanma. *Hoş* bir popo, ama tuhaf bir andı.”

Alex yüzünde meraklı bir ifadeyle Erin’e döndü. “Kışını nasıl gördün ki?”

Aynadaki yansıma odaklanırken Erin de Seth'in bir nevi ölümden döndüğünü nasıl öğrendiğini anlattı. Seth'in dönüşünden sonraki ilk gündü ve önceki gece sohbet edip hiç uyumadığımız için, sabah geç saatte uyanmıştık. Henüz uyanmadığım için endişelenen Erin yatak odasına dalmış ve Seth'in çıplak poposunu görmüştü.

Tuhaf bir hoş geldin sürprizi olmuştu.

Özellikle de Erin'in Seth'in dönüşüne ne kadar şaşırdığı düşünüldüğünde, Seth kalkıp giydiğim tişörtü bulmaya çalışırken orada öylece durup seyretmişti.

Onun dışında, son birkaç gün güzel bir rüya gibi geçmişti. Seth'in sesini tekrar duyabiliyor, dokunuşunu hissedebiliyor ve öpücüklerinde boğulabiliyordum. Her gece uykuya dalmadan önce erkek mi kız mı, isim oyunumuzu oynayabiliyorduk. Çocukluk odasının kapısını açarak odayı temizletip havalandırdığımızda Seth de buradaydı.

Seth bir kez daha yanımdaydı.

Basil ve Karina onun dönüşüne pek de şaşırmış gibi görünmemişti. Onu bekledikleri izlenimine kapıldığımı hatırlatıyorlardı.

Belki de biliyorlardı.

Ya da belki umutlarını kaybetmemişlerdi. Bir yanımda umudumu *gerçekten de* kaybetmiş olduğum için biraz suçlu hissediyordu. Yüzde yüz olmasa da, Seth'in gittiğini kabullenmeye başlamıştım.

Seth'in tekrar yok olmayacağını kabullenmem birkaç günümü aldı. Bunun bir tür zalim bir şaka olmadığını. Hâlâ gecenin ortasında uyanıp orada olup olmadığını anlamak için telaşla ona dokunuyordum. Görüş alanımda olmayınca hâlâ endişeleniyordum, Seth bunu fark etmiş olacak ki yanımdan nadiren uzaklaşıyordu. Bu yaptığım

epey çocuksuydu, ama iki ay boyunca Seth'in öldüğüne inanarak yaşadığım için kimsenin beni suçlayacağını sanmıyordum.

Gecenin bir yarısı uyanıp ona dokunmayı bırakmam muhtemelen uzun bir zaman alacaktı.

Ama bugün böyle şeyler yapmayacaktım. Midem heyecan ve telaşla çalkalanıyordu. Elbisem göz alıcıydı, basit ama şıktı. Daha önce hiç buna benzer bir şey giymemiştim. Zarif taşlarla süslenmiş bir korsenin altından beyaz askısız bir elbise dökülüyordu, hafifçe etrafımda dönerken elbisenin etekleri yere değiyordu.

Bir gelinlik.

Seth sadece üç gün önce teklif etmiş olmasına rağmen Laadan sayesinde özel dikim bir gelinliğim olduğuna inanmıyordum.

Üstelik evlenmek üzereydim. Bugün. Bir saatten az bir süre sonra.

“Gergin misin?” Alex omzuma dokunarak dikkatimi çekti.

Başımı salladım. “Evet. Biraz. Niye bilmiyorum, ama gerginim.”

“Sanırım her gelin gergindir.” Alex uzanıp Laadan'ın seçtiği, şimdi başımda duran soluk beyaz gül tacını düzeltti.

Seth'in hoşuna gideceğini bildiğimden saçımı açık bırakmıştım, en sevdiğim yerlerden birinde yalınayak bir halde evlenecektim.

Sahilde, Seth'in evi, yakındaysa *bizim* evimizin önünde gerçekten evlenecektik.

Teklifle başlamışsa da tam teşekküllü bir düğüne dönüşmüştü, bir ölümlü düğünü.

Seth ile bir ay boyunca yatak odamızdan çıkmak istemesek de, Seth'in aslında ölmediğini herkese söylemek istemiştik. Bu yüzden Akit'e gittik ve herkese hayatlarının şokunu yaşattıktan sonra, Seth ikinci şoku yaşattı.

Evlenme teklif etmişti.

Aiden boğulacakmış gibi duruyordu. Alex gülme krizine girmişti, Deacon ise hemen Laadan'ı bulmak için düğün planlamakla ilgili bir şeyler bağırıp ortadan kaybolmuştu.

O andan sonra bütün bu düğün işi bir nevi kontrolümüzden çıkmıştı. Seth ile gerçek bir düğün yapmayı planlamamıştık. Yeminlerimizi edip yüzük takarız diye düşünmüştük, hepsi bu kadar.

Deacon bunu kabul etmemişti.

Devasa bir düğün düzenlemek için aylar boyunca beklemeyeceğimizi öğrendiğinde bu hiç hoşuna gitmemişti. Seth ona iki buçuk gün tanımıştı.

Ama elinden geleni yapmıştı. Laadan'ın da yardımıyla, bir düğün merasimi düzenlendi.

Alex ve Erin'e döndüm. İkisi de saçlarımdaki solgun beyaz güllerin renginde güzel elbiseler giymişti. Nedime değillerdi. Seth ile işin içine gelin partisini katmak istememiştik, ama Laadan bu çok tatlı taçları araya sokmuştu, o yüzden kızlar da onlardan takıyordu.

Laadan harikalar yaratmıştı. Şimdi sahilde Deacon'ın yanındaydı, her şeyin mükemmel olduğundan emin olmak istiyordu.

"Bu... Bu çılgınca, öyle değil mi?" diye sordum kızlara.

"En iyi türden bir çılgınlık bu." Alex yatağın önündeki kanepeye oturdu. Gözleri duyguyla parlıyordu. "Sen Seth'le karşımıza çıkınca, ben..." Durdu, başını salladı.

“Sadece hayatta olduğuna ve tekrar sinir bozucu olmaya devam ettiğine seviniyorum.”

“Ben de öyle” diye araya girdi Erin.

Ona kaşlarımı kaldırdım.

Benimkinden daha küçük olan taçlarını alırken kıkırdadı. “Bak, hâlâ onun sinir bozucu bir pislik olduğunu düşünüyorum, ama o *senin* sinir bozucu pislğin.”

Alex tacını alırken kıkırdadı. “Umarım düğünde de konuşmayı sen yaparsın.”

Erin’e bir bakış attım, gözlerindeki hevesi görünce başımı salladım. “Olmaz.” Alex’e döndüm. “Tekrar teşekkür ederim. Bu akşam Aiden ve senin partin olmalıydı.”

Gözlerini devirerek elini öne doğru salladı. “Her geri dönüşümüzde veda partisine ihtiyacımız yok. Hepsini Deacon yapıyor, üstelik onu öyle mutlu ettiniz ki. Partileri falan nasıl sever bilirsin.”

Ona gülümsedim. “Ne yalan söyleyeyim, düğün pastasını görmeye korkuyorum.”

“Sen mi ben mi” diye kıkırdadı Alex.

Kapı çalındı ve Luke dışarıdan seslendi. “İçeride her şey yolunda mı?”

“Evet.” Alex kapıya doğru döndü.

Luke içeri girdi. Giydiği siyah bol pantolon ve dökümlü beyaz gömleğin içinde onu neredeyse tanıyamadım. Bakışları benimkilerle buluştuğunda ifadesi yumuşadı. “Çok güzel olmuşsun, Josie.”

“Teşekkür ederim.” Titremesinler diye ellerimi kenetledim.

“Hazır sayılır mısınız?”

Kızlara bir bakış attım. “Herhalde evet?”

“Evet... Bekle.” Erin öne geçip tacımı bir kez daha düzeltti. Anlaşılan tuhaf şekilli bir kafam vardı. “Pekâlâ.” Erin gülümsedi. “Mükemmelsin. Her şey mükemmel.”

“Evet, öyle...” Gülümsemem biraz solarken durdum. Aynaya dönüp boğazımda oluşan yumruyu yutkundum. Her şey mükemmeldi, ama...

Babam.

Babam da burada olmalıydı.

Olan her şeyden haberi varmış gibi görünüyordu, *bunun* gerçekleştiğinden de haberi olmalıydı.

Gerçi, ayrıldığımızda aramızın iyi olduğu söylenemezdi. Beni buraya getirdiğinde birbirimizle konuşmamıştık bile, ama belki... Belki gelir diye düşünmüştüm.

Belki gelirdi. Hâlâ zaman vardı. Hem gelse de gelmesede de, hiçbir şeyin bugünü mahvetmesine izin vermeyecektim.

Derin bir nefes alarak aynaya arkamı döndüm. “Hazırım.”

* * *

Rahip ve rahibeler kayalıklar boyunca dizilmişti, altın rengi cüppeleri ılık, tuzlu meltemde usulca dalgalanıyordu.

Teker teker yanlarından geçerken eğildiler, basamaklardan inerken midem altüst olmuştu. Güzel elbisemin ucuna takılıp merdivenlerden yuvarlanmamış olmam bir mucizeydi.

Erin ve Alex, Luke ile birlikte önden yürüyordu, yerlerine oturabilmek için sarp kayalıklarda gözden kaybolmuşlardı. Müzik yoktu, yalnızca dalgaların sesi ve konuşmaların kısık sesli uğultuları geliyordu, ama sivri

kayaların yanından geçip köşeyi döndüğüm anda onları göreceğimi biliyordum, beni bekleyen Seth'i görecektim.

Aman Tanrım, kelimenin tam anlamıyla gerçekten evleniyordum. Ölümlü dünyasında yapılan evlenme ruhsatı gibi belgelerimiz olmayacaktı, ne de olsa Seth onlar için şey, yoktu. Ya da öyle bir şey. Kim bilebilirdi? Ama konseyde belgeler olacaktı. Yani tamamen yasak olacaktı, ama bir kâğıt parçasına ihtiyacım yoktu. Hatta bir yüzüğe ya da bu düğüne bile ihtiyacım yoktu. Sadece Seth'e ihtiyacım vardı.

Tüm bunlar yalnızca bir hediye idi.

Harika bir hediye.

Gülümseyerek bakışlarımı indirip karnıma baktım. Elbisenin dökümü küçük bebek şişkinliğini gizliyordu. Karnıma dokunup, "Hazır mısın?" diye fısıldadım.

Hızlanan rüzgâr saçlarımı uçuşturdu ve bakışlarımı kaldırdım. Kumlar parlak güneşin altında parlıyor, ayağımın altını ısıtıyordu.

Bu *gerçektir*.

Göğsüm uçup dosdoğru sonsuz mavi göklere süzülecekmiş gibi kabardı. Yürümeye başlayıp kayalıkların yanından döndüm. İki sıra beyaz sandalyenin ortasına beyaz bir halı serilmişti.

Bu anı hatırladığımda, Deacon'ın Luke'un yanında oturmuş, elini tutuyor olduğu gözümün önüne gelecekti. Alex ve Aiden'in omuzlarının üzerinden bana bakıp Alexander ile birlikte ayağa kalkarken gülümsediklerini hatırlayacaktım. Her zaman ılık saçan Laadan'ın, yüzünde parlak bir tebessümle Alexander'ın koluna girdiğini hatırlayacaktım. Erin ve Erik'in yan yana, Cora ile Gable'in yanında oturduğunu hatırlayacaktım. Basil ve Karina'nın,

sarmaşıklarla kaplı çardağın önünde duran Marcus'un sağında durduğunu gördüğümü hatırlayacaktım. Nikâhı kıyacak olan kişi Marcus'tu.

Ama o anda, onları görsem de zihnim algılamıyordu. Sadece tek bir kişiyi görüyordum.

Seth dönüp durduğum yere bakınca boğazım düğümlendi ve onun dışında hiçbir şeyin, hem de hiçbir şeyin önemi kalmadı.

Takım elbise giymişti, onu daha önce hiç böyle görmemiştim. Onu takım elbise giyerken görmeyi beklemiyordum, daha bol bir şeyler giyeceğini düşünmüştüm, ama *GQ* dergisinin kapağından çıkmış gibi görünüyordu. Takım elbisenin kesimi geniş omuzlarından ince beline kadar her yere tam oluyordu. Altın saçlarını arkadan toplayarak kısa bir atkuyruğu yapmıştı ve kehribar gözlerindeki sıcaklığı ve aşkı durduğum yerden bile görebiliyordum.

Beyaz halıdan yürüdüğümü hatırlamıyorum. Sadece birden Seth'in önünde durmuş, gözlerinin içine bakıyordum. Seth ellerimi tutarken ellerim titriyordu, gözlerinin her zamankinden daha parlak olduğuna yemin edebilirdim.

"*Psyché mou*" diye fısıldadı. "Nefesimi kesiyorsun."

Omuzlarımdan aşağı bir ürperti yayıldı. "Takım elbisen. Beğendim. Çok."

Dudağının bir kenarı kıvrıldı. "Ne kadar beğendin?"

"Çok" dedim tekrar.

"Sonra bana gösterirsin."

Yanaklarım kızardı.

Marcus boğazını temizleyince irkildim, onu tamamen unutmuştum. "Unuttuysanız hatırlatayım, ikiniz yalnız değilsiniz."

Seth kıkırdarken gözlerimi kocaman açtım. Arkadaş-

larımızın kahkahalarını duyunca, yüzümdeki kızarıklık-
ğın daha da arttığını hissettim.

“Siz ikiniz hazır mısınız?” diye sordu Marcus.

“Ben zaten hazırım” diye cevapladı Seth, elimi sıkarak.

“Sonsuzluk için” diye fısıldadım.

Marcus, Antik Yunanca konuşarak seremoniyi başlat-
tı. Seth ile bana konuşuyor olsa da ikimiz de gözlerimizi
birbirimizden ayırmadık. Bir kez daha bütün dünyadaki
tek insanlar bizmişiz gibi hissediyordum. Sadece ikimiz
vardık ve konuşmanın sonunda Seth eğilip bizi izleyen ve
tezahürat yapan insanlar yokmuş gibi beni öptüğünde,
şaşırtıcı bir kesinlikle başardığımızı anladım. Her şeye
rağmen *sona* ulaşmıştık ve sonunda karı kocaydık, üste-
lik önümüzde bir sonsuzluk uzanıyordu, midemi en muh-
teşem şekilde büzen derin, ruha işleyen öpücüklerle dolu
bir sonsuzluk.

Biri bağırınca sesi, bu hoş rüyayı delip geçti. Kulağa
tuhaf geliyordu. Yanlıştı.

Seth dudağını dudağımdan çekip başını çevirdi. Ense-
me koyduğu eli bana daha sıkı sarıldı. Yüzüne bir şaşkın-
lık ifadesi yerleşti. Bakışlarımı onun baktığı yere yönelt-
tim, herkes aynı yere bakıyordu.

Halının ucunda kimin durduğunu gördüğüm anda
irkilip Seth’in elinden kurtuldum. Hiç mantıklı değildi,
ama bu *oydu*. “Colin?”

Onu son gördüğüm zaman üzerinde olan kıyafetleri
giymişti. Farklı olan tek şey, tişörtü yırtılmamıştı ve ar-
tık tüm vücudu kanla kaplı değildi.

Colin başını yana eğerken gülümsedi. “Yüzyılın düğü-
nünü kaçırmak istemedim.”

“Bu da nedir?” diye sordu Seth.

Öne doğru adım attım, hâlâ Seth'in elini bırakmıyordum. "Bu gerçekten sen misin?"

"Evet."

Deacon kaşlarını kaldırdı. "Galiba artık herkes diriliyor."

Colin kıkırdadı. "Dirildim sayılmaz. Aslında Seth de dirildi sayılmaz, çünkü o ölmedi, ben de öyle. Tam olarak değil."

"Ne?" diye sordum. "Sen gerçekten ölmüştün, kafam çok karıştı..."

"Dur biraz" dedi Erin ayağa kalkarken, başını yana eğdi. "Sen doğru değilsin." Kafası karışmış gibi görünen Erik'in yanından geçti. "Sende yanlış bir şeyler var."

"Furiler" dedi Colin iç geçirerek. "Yanlışlıkları görme özellikleriyle ne kadar da baş belasılar."

Göğsümde bir rahatsızlık belirdi. "Sen neyden bahsediyorsun?"

Seth öne çıktı, elimi bırakırken gözlerini kıstı. "Bu soruya hızlıca cevap versen iyi edersin."

"O Colin değil" dedi Erin. "O bir melez değil."

"Komik" dedi Colin'e benzeyen yaratık. "Eğer furiler daha önce serbest bırakılmış olsaydı, olayı çözerdiniz."

Birdenbire, furilerin Colin'i hedef aldıklarını hatırladım. Onu öldüren yaratık konuşmuştu. Ne demişti? *Kurnaz*. Furi, "kurnaz" kelimesini kullanmıştı.

"Nesin sen?" diye sordum. "Ve Colin nerede?"

"Colin bir süre önce öldü. Sen onunla tanışmadan önce." Yaratık gülümsedi ve ifadesi birden değişip bozuldu. "Görüyorsun ya, bir bedene ihtiyacım vardı. Kimsenin şüphe duymayacağı bir bedene..." Boyu uzadı, artık daha ince ve uzundu. "Araya karışmam gerekiyordu."

Biri lanet okudu. Galiba Alex'ti.

Koyu saçları uzadı, artık çok daha zayıf olan omuzlarına döküldü. "Hepiniz Ares'i öldürmüş olabilirsiniz, ama onun mirasına bir son veremediniz." Sesi yumuşadı, daha kadınsı bir hal aldı. "Hepimizi öldüremediniz."

Karşımızda uzun boylu, göz kamaştırıcı bir kadın duruyordu. Seyircilerin içinden Alex'i seçti. "Sen onun oğullarını iyi tanıdın, ama benimle tanışmaya hiç fırsatın olmadı."

"Öyle mi?" Alex hançerlerine uzandı, sonra da elbise giydiğini ve hançerlerinin yanında olmadığını fark etti. Elleri yumruk yaptı. "Peki, sen kim oluyorsun?"

"Ben Enyo, savaş ve yıkım tanrıçası ve çatışma habercisi." Başını geriye attı. "Ares'in kız kardeşiyim."

"Ve sevgilisi." Deacon mırıldandı, sesini alçak tutmaya hiç de özen göstermeyerek. "Hepiniz tuhafsiniz."

"Haklıydım!" Seth'e döndüm. "Melezler ve safkanlar arasındaki sorunlara yol açanın Ares'le ilgili bir şey olduğunu söylememiş miydin?"

"Ben de öyle" diye hırladı Seth. "Senden hoşlanmamamın bir sebebi olduğunu biliyordum."

"Ah, az sonra çok daha büyük bir sebebin olacak" dedi Enyo gülerek. "Ares senden çok ümitliydi. Büyük planları vardı ama sen ona ihanet ettin. Onu sen öldürmemiş olabilirsin, ama yıkımına sen yol açtın. Peki ya sen?" Enyo, Alex'e döndü. "Tek istediğim seni şuracıkta öldürmek."

"Sıkıyorsa denesene" diye tısladı Aiden.

Enyo sıırıttı. "Ama bunu yapmayacak kadar akıllıyım."

Tanrıça hızla bana ve Seth'e doğru dönüp kolunu uzattı. Bir enerji dalgası yayılıp havada titreşti. Tanrı şimşegi. Seth hariç buradaki herkes için ölümcüldü. Şimşegin Enyo'nun elinden çıktığını görmedim.

Öfke dolu bir kükremeyele, Seth de kendi tanrı şimşegi ni gönderdi. Şimşek Enyo'ya çarpıp onu ışığın içine aldı, o anda işinin bittiğini anladım. Kuyruğunu kıstırıp kaçmaya fırsat bulamadan Seth onu öldürmüştü.

Ama artık çok geçti.

Bunu hissettim.

Çok hızlı oldu. Seth'in önünde durmuş, o etkileyici altın rengi gözlerine bakıyor, ellerini tutuyordum, ardından kalbimi durduran bir acıdan başka bir şey hissedemedim. Beklenmedikti. Acımasızdı.

Serin hava, çıplak kollarımdaki ufak tüyleri ürpertti. Nefes almaya çalıştım, ama bakışlarımı indirip ayaklarıma kadar uzanan beyaz elbiseme bakarken hava hiçbir yere gitmedi. Giymek için çok heyecanlı olduğum, çok *hazır* olduğum o gelinlik. Geriye doğru sendeledim.

Göğsümden akan kan gelinliği mahvediyordu, her şeyi mahvediyordu. Kocaman açılmış gözlerim hızla Seth'e doğru döndü. Bakışları yeni fark ettiği bir korkuyla doluydu.

Rüya. *Rüya*. Bu anı görmüştüm. Karaağaçlar dışında, rüya aynen böyleydi. Konuşmak için ağzımı açtım, ama her şey ıslaktı.

Bunu görmüştüm.

Ve ne olduğunu biliyordum.

Nasıl biteceğini biliyordum.

Dört bir yandan bağrıışmalar geliyordu. Bütün dünya sarsılıp sallanırken kaos her yerdeydi. Seth bana uzanmaya çalışıyordu, yüzündeki kafa karışıklığı gitmiş, yerini korku ve öfkenin karışımı almıştı.

Çok geç. Çok geç.

Titreyen ellerimi göğsüme bastırdım, ama parmaklarım arasından akıp giden kan bir türlü durmuyordu.

Ölecektim.

Dizlerimin bağı çözüldü, ama yere düşmedim. Düşmeyeceğimi biliyordum. Beynimin bütün bu olanlardan uzak olan bir parçası birinin beni yakalamasını bekliyordu, nitekim öyle de oldu. Güçlü, sıcak eller beni sardı, yavaşça yere bırakıp sımsıkı sarıldı. Gözlerimi kırıştırdım, Seth'in sıcak, sert göğsüne yaslanırken odaklanmaya çalıştım. Kehribar rengi gözleri benimkilere bakıyordu, dakikalar öncesine kadar aşk ve mutlulukla bakan gözleri şimdi dehşetle parlıyordu.

“Seth” diye fısıldadım. “Beni bırakma.”

“Hayır.” Yüzü buruştu. Başımı kaldırıp dudaklarını alnıma değdirirken gözlerinde yaşlar birikti. “Seni asla bırakmayacağım, Josie. *Asla.*”

32

Seth

Josie'nin güzel mavi gözleri benimkilere bakarken korku ve panikle kocaman açılmıştı.

"Dayan, bebeğim." Elimini karnının üstüne koydum. Koyar koymaz parmaklarım kana bulandı. Telaşla başımı kaldırıp yukarı baktım. "Bir doktor bulmalıyız!" diye bağırdım.

Basil eve doğru koşmaya başlamıştı bile. Birkaç insan donmuş gibi duruyordu, yüzleri içime dolan korkuyu yansıtıyordu.

Bu olamazdı.

Atlattığımız her şeyden sonra, bu olamazdı.

Alex ve Aiden yanıımızdaydı. Bağıırıyorlardı, ama söylediklerine anlam veremiyordum. Erin de oradaydı, furi heykelleri kadar durgundu.

Josie titredi, bütün bedeniyle beni de sarstı. Bakışlarımı hızla ona çevirdim. Gözleri kapalıydı. "Josie! Aç

gözlerini. Bebeğim, hadi lütfen. Gözlerini aç. Lütfen.”

Gözleri açılmadı.

Tenim dehşetle buz kesti. “*Psyché mou*, lütfen gözlerini aç. Lütfen, bebeğim. Gözlerini aç artık.”

Hareket etmedi.

Göğsü inip kalkmıyordu.

“Aman Tanrım” diye fısıldadı Alex, dizlerinin üzerine düşerek.

Kana bulanmış ellerimle parmağımı boynuna koyarak nabzını kontrol ettim. Hiçbir şey... Tanrılar, hiçbir şey hissetmiyordum.

Hiçbir şey.

“Hayır. Hayır. Hayır.” Arkaya düştüm ve Josie’yi kucağıma aldım. Çok hareketsizdi. Kolları öylece yana düşmüştü. Başımı kaldırıp önce Alex’e, sonra da Aiden’a baktım. “Ne yapacağımı bilmiyorum.” Sesim çatallaştı. “Bana ne yapacağımı söyle.”

Aiden hiçbir şey söylemeden başını salladı.

“Oksijen olmadan uzun süre dayanamaz. O... bebek...” Tekrar Josie’ye baktım, yüzüne düşen saçları geriye ittim. “Tekrar nefes almasını sağlamalıyım.”

“Ağızdan ağıza” diye önerdi Alex, sesi boğuk çıkmıştı. “Deneyebilirsin...”

Sahile bir enerji dalgası yayıldı. Tenimde dövmeler belirdi. Işık patlaması oldu ve ardından üzerimize bir gölge düşerek güneşi kapattı.

Apollo, Alex ve Aiden’ın arasında diz çöktü, bakışları Josie’ye odaklanmıştı.

“Yardım et ona” diye yalvardım. Hayatım boyunca hiçbir şey için yalvarmamıştım ama bu umurumda değildi. “Lütfen, Apollo. Yardım et ona.”

Apollo, Josie'nin alnına dokundu. "Ruhu kayboluyor, Seth. Yarası ölümcül. Çocuğunuz çoktan..."

"Hayır!" diye bağırdım, Josie'yi daha sıkı tutarak. "O ölmedi. Çocuğumuz *ölmedi*."

Josie'nin alnına sürdüğüm kanı sildi. "Bunu daha önce gördüm" dedi, Josie'nin yüzünü okşayarak. "Bunun olacağını biliyordum. Kızının ve torununun öleceğini bilmek ne kadar zor asla tahmin edemezsin."

Ona bakakaldım. "Hayır."

Bakışları benimkiyle buluştu. "Bu kader, Seth. İlk çağlarda yazılmış olan bir kehanet."

"Hayır." Geriye düşerken içim öfkeyle doldu. Görüşüm bulanıklaşırken yanaklarım nemlendi. "Kader *umurumda değil!* Kehanetler *umurumda değil!* Onu ya da çocuğumu kaybetmeyeceğim. *Bunu* bizden alamayacaksınız. Tanrılara yemin ederim ki, ben..."

"Hiçbir şey yapmayacaksın" dedi sakince, gözleri tamamen beyaza büründü. "Çünkü bu kehanet seninle ilgili değil. Benimle ilgili. Ve oğlunla ilgili. Çünkü iyi olan ve kötü olan her şeyin özünde sevgi vardır. Sevgi, Apollyon'un özüdür. Kader gerçekleşecek" diye devam etti; elini Josie'nin göğüs kemiğinde, tenine kazınmış olan kendi ikonunun üzerinde gezdirdi. "Yapılan şeyler geri alınamaz. Kader geçmişe ve geleceğe baktı. Tarih tekerrür etti."

"Bu da ne?" diye araya girdi Alex; yıllar önce Kuzey Carolina'daki Akit'te duyduğu kehaneti tanıdı.

Apollo'nun sesi tuzlu havada yankılanırken bütün tüylerim diken diken oldu.

"İhtiyaç ve sevgi arasındaki farkı bil." Apollo parlama-ya başladı. Altın rengi başından bütün bedenine yayıldı, güneş kadar parlak oldu. "Çünkü tanrıların korktuğu şey

vaki oldu. Eskinin sonu gelirken yeninin başlangıcı müjdelendi.” Apollo’nun sesi peri Ewan’ın sesi gibi yükselip denizin ve kayalıkların ötesine uzandı. “Zira güneş çocuğu ve yeni tanrı yeni bir çağı doğururken büyük yaratıcılar birer birer düşecek, evlerimiz ve ocaklarımızı yeniden şekillendirip insanları ve diğer ölümlüleri hasat edecek.”

Parlaklık elinden yansıyıp Josie’yi sıcak altın bir ışıkla sarmalayıp onu kollarımda tutarken şeklini bulanıklaştırırken ürperdim.

“Kanlı bir yol seçildi” dedi Apollo; hızla kararan gökyüzünde şimşekler çakmaya başladı. Gece çökerek bütün dünyayı karanlığa gömdü. “Bir avuç savaşçısı olacak Büyük Savaş *vaki oldu*, sonunda güneş battı ve ay, yeni güneş yükselene dek hükmedecek.”

Josie’yi tuttuğum için tenim yanıyordu, ama onu bırakmadım. Onu bırakmayacaktım. Ona bırakmayacağıma söz vermiştim ve sözümü tutacaktım. Her zaman.

Işık Josie’yi bırakıp Apollo’nun koluna tırmanırken tanrının sesi alçaldı. Apollo’nun yüzünü tekrar görebiliyordum. Bakışlarını indirip Josie’ye baktı. “Karnında müziğin, doğrunun ve kehanetin, güneş ve ışığın, veba ve şiirin tanrısını taşıyor. Büyüdüğünde Olimposluların arasında hak ettiği yeri alacak. Sonsuzluğa dek hükmedecek.”

Gözlerindeki parlak ışık söndü. Gözlerinin beyazı sütümsü ve düzdü. “Ona, onunla her zaman gurur duyduğumu söyle. Onu her zaman sevdiğimi söyle. Ona bunu zorunda olduğum için değil, çocuğuma duyduğum sevgiden dolayı bahsettiğimi söyle. Bunu ona söyle, Seth.”

Konuşmak için ağzımı açtım ama söyleyecek bir şey bulamıyordum. Hem de hiçbir şey. Karşımda, Alex popo üstü düştü, titrek bir ses çıkardı, çünkü Apollo... O...

Parçalara ayrılıyordu.

Parçaları tek tek ayrılıp etrafındaki havaya karışıyordu. Gece aydınlanırken aşağı sızmaya başlayan güneş ışınları parlayan kumlardan yansıyor. Apollo gözümü- zün önünde yavaş yavaş yok olarak etrafımızı saran ışığa dönüyordu.

“Yeni güneş...” dedi Apollo, öylece yok olurken sesi hafif çıkıyordu. “Artık doğdu.”

Josie kollarımda irkilince bakışlarımı hızlıca yüzüne çevirdim. Vücuduna yaşam dolarken yanakları pembeleşti, tenine tekrar gelen renk önce yüzüne, oradan da boğazından aşağıya yayıldı. Titredim. Derin bir nefes alırken gözleri açıldı. Göğsü hızlı hızlı inip kalkmaya başladı.

“Seth?” diye fısıldadı, sesi hırıltılı çıkmıştı.

Lanet olsun.

Onu kaldırıp göğsüme yaslayarak yüzümü boynuna gömerken bütün kontrolümü kaybettim. Umurumda bile değildi. Onu tutarken *hıçkır hıçkır* ağladım.

“Seth.” Sesi boğuktu. Geri çekilip kollarını kaldırmayı başardı. Yanaklarımı kavrayıp başımı tekrar yukarı kaldırdı. “Seth? Neden ağlıyorsun?”

Alnımı onunkine bastırırken hırıltılı bir kahkaha attım. “Seni seviyorum, Josie. Seni seviyorum.”

33

Seth

*D*oğan güneş ufuk boyunca hilal çizerek gökyüzünü yanık bir turuncu ile derin bir leylak rengine çevirirken esen ılık meltem arkamdaki açık kapı aralığının ince tül örtülerini kımıldatıyordu. Bir saat kadar önce uyanıp sakince uzanamadığım için kendimi balkonda oturup denizin dalgalarını ve uyanan kuşların uzaktan gelen seslerini dinlerken buldum.

İçeride Josie'nin yanında uyumak istiyordum, ama zihnim bir türlü sessiz kalmıyor, hayatımın son birkaç senesini tekrar tekrar oynatıp duruyordu. Apollyon olduğumu öğrendiğim andan, Tanrı Adası'na adım attığım ana dek, "Seth'in Hayatından En İyi Kesitler" ve çok da iyi olmayan kesitler devamlı oynayıp duruyordu.

Sanki olan her şeye ve yaptıklarına, yaşadığım her iyi ve kötü ana rağmen kendimi hâlâ nasıl burada bulduğumu anlamaya çalışıyordum.

Gözlerimi kapatarak başımı geriye attım, güneşin tenimi ısıtmasına izin verdim. Gelecek... artık *buradaydı*.

Böyle düşünmek son derece klişeydi, ama doğrudu işte.

Nasıl olmuştu da şans böyle yüzüme gülmüştü? Josie ile tanıştığımdan beri kendime bu soruyu yüzlerce defa sormuştum, ama ölümle burun buruna gelip ardından onu ve çocuğumuzu kaybetmenin eşğine geldikten sonra, bu soruyu aklımdan çıkaramaz olmuştum. Benden çok daha iyi olup çok şey kaybetmiş olanlar vardı.

Bense burada durmuş, Josie'nin güzel gözlerinden hayatın kayıp gitmesini izlerken o acı korku ve amansız çaresizliği hâlâ hissedebiliyordum. Bu duyguyu unutana dek yüz yıl, hatta belki bin yıl geçmesi gerekecekti. Ya da belki de hiç unutmazdım, ama Josie güvendeydi. Çocuğumuz güvendeydi.

Üstelik o korku ve çaresizlikle yaşamak zorunda değildim. Ben hiçliğin içinde sıkışıp kalmışken Josie'nin yaşadığı yası yaşamıyordum. Tam tersi, biz...

Biz evdeydik.

Bu ada, bu ev, bana hiçbir zaman yuva gibi gelmemişti. Aslında hiçbir yer yuva gibi gelmiyordu, ama bu ev farklıydı. Güneş ne kadar parlarsa parlarsın veya odalarında ne kadar çok insan olursa olsun burası eskiden soğuk ve ıssız bir yerdi. Bu ev bir yuvadan ibaretti, içinde kayda değer hiçbir şey yoktu, soğuk bir anne ve hiç istemediğim bir kaderin anılarıyla kirlenmişti.

Şimdiye dek.

Birçok yalnız yılımı geçirdiğim evi geri dönmek, içinde bir aile kurmak isteyebileceğim bir yer olarak düşüneceğim hiç aklıma gelmezdi. Eskiden bu yeri her zaman aklımanın bir köşesinde duran hayalet olarak düşünürdüm.

Artık değil.

şimdi bir yuva gibi geliyordu, çünkü bütün dünyam birkaç adım ötemde huzurlu bir şekilde uyuyordu. Hatta dn geldiğimizde gözüme daha farklı gözükmüştü. Daha aydınlık. Daha sıcak.

Yuva.

Burası birbirimizden ayrı dşsek de her zaman geri döneceğimiz yer olacaktı. Burası ocuğumuzu byteceğimiz yer olacaktı ve bu evin eskiden soğuk ve boş olan her köşesinin çok geçmeden yaşam ve sevgiyle dolacağına adım gibi emindim. Ama yuva demek bir yer demek değildi.

Aslında bir kişi demekti.

Gözlerimi açarak kendimi yatak odasına dönüp yatağın ucunda dururken buldum. Josie yan dönmüş uyuyordu, yorgan kalçalarına dolanmıştı. Güzel bacaklarından biri yorgandan dışarı çıkmıştı. Cezbediciydi. Hem de çok cezbediciydi. Her şeyiyle. Kollarının gevşekçe yumruk yaptığı elleriyle çıplak göğsünün üzerinde duruşu bile. Üstelik yastığa yayılan sarılar ve kahverengilerden oluşan karışık ihtişamıyla o harika saçı.

Tanrılar.

Kendime hâkim olamayıp ona yaklaştım.

Hissettiğim saf duygular boğazımda düğümlendi. Bir dizimi yatağa koyup yanına otururken gözyaşları gözlerimi yaktı.

O psych mou'ydu.

O benim her şeyimdi.

Ona doğru uzanıp parmaklarımı yanağına düşen saçlara dolayıp kulağının arkasına sıkıştırdım. Kalçalarını oynattı ve parmakları refleks olarak kıvrıldı. Yatağa sı-

zan gün ışığı yüzük parmağındaki pırlantaya yansıyınca dudaklarım kıvrıldı.

O benim karımdı.

Dudaklarımın arasından hırıltılı bir kahkaha duyuldu. *Karım*. Tanrılar, evleneceğimi hiç düşünmezdim. Beni tanıyan kimsenin de düşündüğünü sanmıyordum, ama evlenmişim işte.

Şanslıydım.

Elimi Josie'nin kolundan aşağı indirip belinin kıvrımında ve kalçasında gezdirdim.

Josie sırtüstü dönerken hafif, küçük bir ses çıkardı. Kalın kirpiklerini önce kırptırdı, sonra da açtı. Parlak, güzel mavi gözleri odaklandı ve Josie bana uyumlu bir gülümseme bahşetti. "Hey" diye fısıldadı.

"Selam güzellik." Yutkundum, ama boğazımdaki düğüm hâlâ orada duruyor, beni boğuyordu.

Başını kaldırıp açık kapı aralığına baktı. Yüzünü buruşturup kaşlarını çattı. "Saat kaç?"

"Erken. Güneş yeni doğdu." Elim kalçasının öbür yanına koydum.

"Mmm."

"Seni uyandırmak istemedim." Bu doğruydı. "Uyuma-ya devam etmelisin."

Kollarını yukarı kaldırıp güzel bedenini esnetti. Belini kaldırıp bana muhteşem bir manzara sağladı. Dolgun alt dudaklarını ısırırken mükemmel pembe göğüsleri ortaya çıktı. Yorgan aşağı kayarak karnının altını gösterdi. Orada daha büyük bir şişkinlik vardı, en iyi şekilde nefesimi kesen bir yuvarlaklık. Enyo'nun saldırısından geriye bir yara izi kalmamıştı. Apollo'nun izinden başka bir leke bile yoktu.

"Bana bakıyorsun" dedi.

Her zaman ona bakıyordum.

Özellikle de çıplak ve çocuğumuza hamileyken. Kendime hâkim olamıyordum.

Bence cevap vermeyince kollarını indirdi. Üzerindeki uyuşukluğu attı. Kaşlarını çattı ve ardından dirsekleri üzerinde doğrularak yanağımı okşadı. “İyi misin?”

“Evet” dedim boğuk bir sesle.

Gözleri benimkileri aradı. “Emin misin?”

“Eminim.” Elimini elinin üzerine koydum. “Sadece... olup biten her şeyi düşünüyordum.”

Doğrulup otururken tek kaşını kaldırdı. Saçları omuzlarına düştü. “Düşünecek çok fazla şey var.”

İç içe geçmiş ellerimizi indirerek avcunun içini öptüm ve sonra elini göğsüme, kalbimin üzerine koydum.

“Neden uyanıksın?” Gözleri benimkileri aradı. “Konuş benimle, Seth.”

“Bir şey yok. Her şey yolunda.”

“Gerçekten mi?”

“Evet. Sadece...” Saçının bir buklesini yakalayıp nazikçe çektim. “Ben çok şanslı bir adamım. Bunu düşünmeden duramıyorum.”

Bir an sessiz kaldı. “Sence hepsi şans mıydı?”

“Bilmiyorum” diye cevap verdim dürüstçe.

“İkimiz de şanslıyız.” Kayarak daha yakınımaya geldi. “Ama sırf şans sayesinde buraya gelmedik. Burada olmak için çok sıkı çalıştığımızı düşünüyorum. İkimiz de burada olmak için canımızı dişimize takıp *savaştık*.”

Bu doğruydı.

Tenimizde gözükmeyen, içimizde olan yaralar bunun kanıtıydı.

“Üstelik yardım aldık. Pek çok kişi bize yardım etti”

diye konuşmayı sürdürdü, diğer elini bacağıma koydu. “Hem babam...”

Apollo hakkında düşünmek kolay değildi. Bir yanım hâlâ ismini duyunca bile mantıksızca sinirleniyordu, diğer yanımsa haber vermeden ortaya çıkıp duran o sinir bozucu pisliği özlüyordu. Yine de Josie ve oğlumuz için yaptığı fedakârlık unutulmazdı. “Evet, gerçekten de son anda bizi kurtardı, değil mi?”

Başını salladı, üzüldüğünü görmekten nefret ediyordum. Olup biteni hatırlayacak duruma gelince ona Apollo’nun mesajını vermiştim. Apollo’nun yaptığı özverinin Josie’nin anlamasını sağlamak çok zor olmuştu. Apollo onu ve çocuğumuzu kurtarmak için tanrılığından ve bildiğimiz kadarıyla hayatından vazgeçmişti.

Üstelik onun ölümü sadece Josie için zor olmamıştı.

Alex ve Aiden olanları kendi gözleriyle görmüş olmalarına rağmen inanmakta güçlük çekmişlerdi. Apollo, Josie’den de uzun bir süredir onların hayatının bir parçasıydı ve Alex için babasını kaybetmek gibiydi.

Herkes için zordu.

Benim için bile.

“Keşke onunla daha fazla zaman geçirebilseydim.” Bakışlarını indirdi. “Onu gerçekten tanıyabilmek için. Anlıyor musun? Onu gerçekten tanı mıyordum bile.”

“Üzgünüm.” Böyle söyleyince kulağa yeterli gelmiyordu, ama üzgündüm. “Seni seviyordu. Eninde sonunda, bunu fazlasıyla kanıtladı.”

“Biliyorum.”

“Yalnız keşke daha farklı bir şekilde kanıtласaydı.” Ve bu çok doğrudu. “Ne bileyim, seni dondurma yemeye falan götürseydi.”

Josie öksürüğe benzer boğuk bir kahkaha attı. “Bu hoş olurdu. Onunla adamakıllı zaman geçirebilmeyi çok istemiştim.” Bakışları benimkilerle buluşurken boğazını temizledi. “Yani, sadece şansla ilgili değildi. Burada olabilmek için savaştık. İnsanlar burada olabilmemiz için çok büyük fedakârlıklarda bulundu, üstelik sadece babam da değil.”

Hayır, hayatını veren sadece Apollo değildi. Solos. Colin de hayatını vermişti, hem de biz onunla tanışmadan önce. Sayısız diğer insanlar da öyle. Bu insanlardan bazıları isimsizdi, ama yaptıkları fedakârlıklar bir o kadar önemliydi.

Yine de Josie... o haklıydı.

İşin bir kısmının şansla ilgili olduğunu inkâr edemedim. Eskiden böyle bir şey olduğuna bile inanmazdım, ama artık öğrenmiştim. Hatta bir kısmı kader bile olabilirdi. Kaderin gerçek bir şey olduğunu bilecek kadar bilgim vardı. Kader yeniden şekillendirilebilirdi, ama bazen bir silindir gibi üzerinizden geçebileceği de doğrudu.

Yine de burada olmak için savaşıştık. Burada olmak için savaşıştım. Sadece şans ya da kader değildi. “Biz yaptık.”

Başını salladı. “Artık bitti. Gerçekten bitti, Seth.”

Bu sözleri duyma lüksüne sahip olabileceğimi hiç düşünmezdim.

“Artık korkunç gölgeler yok. Titanlar yok” diye devam etti, eliyle kalçamı okşarken. “Olimposlular yerlerini biliyor ve biz de bizimkini biliyoruz.”

“Evet, biliyoruz.” Eli tehlikeli bir şekilde yaklaşırken aletim sertleşti. “Bizim yerimiz burası.”

“Öyle.” Öne eğilip dudağımın kenarını öptü. “Ve karşımıza ne gibi çılgınca şeyler çıkarsa çıksın, onlarla baş edebiliriz. Birlikte.”

Eğer geri kalan Olimposlular zeki davranıp kozlarını iyi oynarlarsa, ikimizi de kızdırmamayı öncelik listelerinin en başına koyarlardı.

Ne yazık ki Olimposlular ne zekilikleriyle ne de kozlarını iyi oynamalarıyla ünlüydü, her ne kadar onları son gördüğümüzde aramız iyi olsa da. Olimposlular söz konusu olduğunda insan ne bekleyeceğini şaşıırıyordu, ama bir daha bize karşı gelmeye çalışırlarsa onlar için hazır olacaktım.

Ya da büyüyünce çocuğumuzun yanlarında hak ettiği yerini almasını engellemeye çalışırlarsa, onlar için hazır olacaktım.

Josie'nin gözlerindeki amansız pırıltıyı görünce kendimi düzelttim. *Biz* onlar için hazır olacaktık.

"Birlikte" dedim.

Bakışları yüzümde dolanırken başını geriye attı. Tekrar yanağımı okşayıp parmağının ucuyla çeneme kadar indi.

Başımı çevirerek parmağının ucunu dişlerimin arasında yakaladım. Parmağını kemirirken Josie'nin gözlerinde tutku vardı.

"Bunu yapmayı bırakmalısın" dedi, parmağını çekip göğsüme koyarken.

Kaşlarımı kaldırdım. "Niye bırakacakmışım?"

"Çünkü bir sebepten ötürü bu hamilelik hormonları yüzünden yedi yirmi dört seks yapmak istiyorum" dedi ve söyledikleri direkt aletime gitti. "Sen öyle yapınca, seks görmemiş bir manyak gibi üzerine atlamak istiyorum."

"Peki. Ne söylersen söyle, umurumda değil." Elimi ensesine dolayarak onu öptüm. "Ben çok ama çok şanslıyım."

Josie güldü. "Artık her zaman azgınım diye mi?"

“Evet.” Alnımı onunkine bastırıp uzun, yavaş bir nefes aldım. “Ayrıca, bütün onlardan sonra benden hiç vazgeçemediğin için.”

“Senden asla vazgeçemem.” Beni tekrar öperek altdağımı dişledi. “Sadece seni sevdiğim için değil, uğruna savaşmaya değer biri olduğun için, Seth. Sen sevmeye değersin ve bunu sana kanıtlamak için yüzyıllar geçmesi gerekse de yapacağım.”

Sözleri göğsüme yıldırım gibi indi.

“Lanet olsun” diye hırladım. Beline dolanan yorganı alıp kenara çektim. İpek yorgan yatağın yanında havada asılı kalıp sessizce yere düştü.

Onun içinde olmaya nefes almaktan daha çok ihtiyaç duyarak, pantolonumu irademle yok ettim.

Josie tekrar yatağa düşerken kahkaha attı. “Bu çok havalı bir yetenek, Seth.”

“Evet, öyle.” Üzerine tırmandım ve karnının altını öpmek için durdum. “Kıskandın, değil mi?”

“Eh, evet.” Parmaklarını saçlarımda gezdirdi. “Kim olsa kıskanır.”

Üste doğru ilerleyip göğüslerinin arasındaki işareti öptüm. “Yine de bir düşünceyle üzerimdekileri çıkarmaktan başka yeteneklerim olduğunu düşünmek isterim.”

“Tabii ki var.” Saçlarımı çekerek dudağımı dudağına götürürken ben de kalçalarının arasına yerleştim. “Ama bu giyinmeyi çok daha kolaylaştırırdı.”

Kahkaham onun öpücüğünde kayboldu, sonra da ben onun içinde kayboldum. Her şey ağır ağır başladı. Acele etmedim, çünkü artık yavaş gitmek, peşimizde bir tehdit olmadan birbirimizin tadını çıkarmak ve kısaca yaşamak için dünyadaki bütün zamana sahiptik.

Bu yüzden, aynen böyle yaptık.

Dudaklarını yudumladım, iç geçirdiği nefeslerden içtim ve bedeninde aşağılara inerken çığlıklarından beslendim. Vücudundaki her inişi ve çıkışı keşfettim, sanki ilk sefermiş gibi. Bir açıdan, böyle hissettiriyordu da.

Her zaman böyle hissettiriyordu.

Çıkardığı tatlı sesleri duymaktan ya da tenini tatmaktan asla bıkmayacaktım. Ondan asla bıkmayacaktım. Asla.

Sonunda içine girdiğimde, ikimiz de birbirimize uzanmaya çalışıyorduk, ellerimiz açgözlü bir şekilde kaygan tenlerimizi kavriyordu, nefeslerimiz kısa ve aceleci çıkıyordu.

Kendimi içine iterken Josie adımı bağırdı. Bu sesi duymak, elektrikli bir tele çarpmak gibiydi. O uzun, güzel bacaklarını belime doladı. Üzerinde hareket ettim, kollarım titriyor, kalçalarım yavaş ve yoğun bir şekilde ileri geri gidiyordu.

Josie bunu kabul etmedi.

Beni sırtüstü yatırarak kontrolü ele alırken ben de kaha kaha atıp kalçalarını kavradım. Josie ellerini göğsüme koydu. Başını geriye atıp belini gererek üzerimde ileri geri gitmeye başladı, daha önce bu kadar güzel bir manzara görmemiştim. Sonunda geldiğinde üstümde titreyip sarsılırken, benim rahatlamam da omurgamdan aşağı yayıldı.

Kollarımı sımsıkı ona dolayarak doğruldum. Bütün bedeni titrerken başı omzuma düştü. Onu aşağı çekip ileri geri hareket ederek bedenlerimizi birbirine kenetledim. Aramızda hiç mesafe kalmamıştı ve sonunda geldiğimde, ben de onun adını bağırdım.

Artçı sarsıntılar bütün benliğimi sarsarken geriye düştüm ve onu da benimle birlikte düşürdüm. Tanrılar, en iyi şekilde sarsılmıştım.

Boğazımı temizleyerek bakışlarımı çevirip Josie'ye baktım. O da en az benim kadar ağır ve hızlı nefes alıyordu, bedeninin yarısı üzerime yayılmıştı ve bacaklarını benimkine dolamıştı. Onun bu huyunu çok seviyordum. Her nasılsa bacaklarını bana dolamayı hep başarıyordu. Dudaklarıma tembel bir gülümseme yayıldı. O gördüğüm en güzel ahtapottu.

"Tanrılar." Başının üzerine bir öpücük kondururken elimi sırtında gezdirdim. "Bunu tekrar ve tekrar ve tekrar yapabilirim."

"Ben de." Bana sokuldu. "Bu..."

"Olağanüstü mü? Nefes kesici mi? Hayatının en iyi seksi mi?" diye sordum.

Kıkırdadı. "Hepsi birden."

"Ben de öyle düşünmüştüm."

"Egon beni hep şaşırtıyor."

Parmaklarımı sırtında gezdirip gözlerimin yavaş yavaş kapanmasına izin verirken güldüm. Muhtemelen uyuyakalmıştım, çünkü gözlerimi yine açtığımda güneş ışıkları yataktan yere geçmişti ve Josie göğsüme koyduğu elini yumruk yapıp çenesine dayamış halde bana gülümseyordu.

"Uyurken beni mi izliyorsun sen?" diye sordum, hoşuna gittiğini bildiğim için elimi yine sırtına koyarak.

"Belki birazcık."

Öbür elimi kaldırıp yüzümde gezdirdim. "Ne zamandır uyuyorum?"

"Birkaç saat. Çok uzun değil."

"Hay lanet. Gerçekten mi?"

Başını salladı. "*Bütün* bu süre boyunca seni izlemiyordum tabii."

“Bak şimdi rahatladım.” Durdum. “Kusura bakma.”

“Önemli değil, Seth.” Josie geri çekilirken gülümsedi. “Şekerleme yapabilirsin. Uyanık olup birbirimizi sinir etmek için sonsuz zamanımız var. Yani gerçekten. Sonsuzluk. Ve yakında, aynı şekilde sinirini bozmak ve yanında şekerleme yapabileceğimiz küçük bir çocuğumuz olacak.”

Niye bilmiyorum, ama gerçekten sonsuzluğa sahip olduğumuzu o anda anladım. Artık hayatımızı acele ederek yaşamamıza gerek yoktu. Artık ikimizin de yaşlı ve gri olacağı, kaslarımızın güçsüz düşüp kemiklerimizin sızlayacağı bir zamanda biteceğini umduğumuz bir gelecek yoktu. Gerçekten sonsuzluğa sahiptik.

“Evet.” Sesim boğuklaşırken onu tekrar geriye, tam da olmasını istediğim yere çektim. Ten tene karşı. Kalp kalbe karşı. “Evet, sahibiz.”

Josie göğsümü öptü ve orada öylece uzanırken başka bir şey daha anladım. Bir açıdan hayret verici olan bir şey.

Ben... Sonunda istediğim her şeyi almıştım.

Ben. Bazılarının uzun süre kötü adam dediği ben.

Ama doğruydı işte. Hayatımın aşkı kollarımdaydı. Karım. Yakında çocuğum doğacaktı. Gerçek bir geleceğim vardı, her gün iple çekeceğim bir gelecek.

Kendime hâkim olamadan kahkaha attım.

Josie başını kaldırdı. “Ne oldu?”

“Sadece düşünüyordum.” Gülümseyerek elimi koluna dolayıp onu sımsıkı sardım. “Her şeye sahibim. Rüyasını kurmama bile izin vermediğim her şeye. Çok çılgınca.”

Josie sevimli bir şekilde burnunu kırıştırdıca gülümsemem arttı. Onu sırtüstü yatırırken mutlu tiz bir çığlık attı. Gerçekten bana bahşedilmiş bir hediye olan kadının

gözlerine bakıp asla bozmayacağım bir söz verdim. “Sonsuzluğu sana bunları ne kadar hak ettiğimi kanıtlayarak harcayacağım.”

Gözlerinde yaşlar birikti. “Zaten hak ediyorsun, Seth.”

Sonsöz

Seth

“*S*en de bunlardan bir tane ister miydin?” diye sordu Deacon Luke’a, gözlerini kollarının arasında tuttuğu küçük kundaktan ayırmadan.

Luke durduğum yerden oraya baktı. Kaşlarını şaşkınlıkla kaldırdı. “Sanırım, ama çok uzun bir zaman sonra. Yani, yıllar sonra falan.”

Gülümsedim.

“Bilmiyorum.” Deacon başını kollarının kıvrımında duran kundağa doğru eğdi. “Ben de kendime bunlardan almak istiyorum.”

“Sanki çok kolay bir şeymiş gibi söyledin” dedi Luke. “Gören de markete gidip bir tane alabilirsin sanır.”

“Günümüzde böyle şeyler mümkün” dedim alayla.

“Şuna muhalefet olma.”

Deacon garip sesler çıkararak bebeği sevmeye devam etti, gerçi ben de kendimi bu sesleri çıkarırken bulmuştum. Bazen farkında bile olmadan yapıyordum.

“Alex ve Aiden’in onu görmesi için sabırsızlanıyorum” dedi Luke, kollarını birleştirerek. Deacon, Muhteşemler Ordusu’nun en yeni üyesine dokunmadan edemiyordu ama Luke biraz tedirgindi, battaniyelere sarılmış kundağa bir tür bilinmeyen kitle imha silahıymış gibi uzaktan bakıyordu. Onu suçlayamazdım. “Dört ya da beş üvey anne babası olacağını düşünürsek, epey şımarık bir çocuk olacak.”

Dudaklarım gülümsemeyle kıvrıldı. “Evet.”

Elindeki kundak hareket etmeye başlayınca Deacon bakışlarını kaldırdı. “Sanırım babacığını istiyor.”

Gülümseyerek, Deacon’ın yanına gidip eğilerek oğlumu aldım. *Benim oğlum*. Bu iki kelime bütün benliğimi sarsmaya yetiyordu. Çocuğumun kıpırdayan bedenini göğsüme bastırınca hemen yatıştı. “Sanırım annesini istiyor.”

“O da haklı tabii” dedi Deacon kanepede arkaya eğilirken. “Josie ne durumda?”

“Mükemmel.”

Ve bu doğrudu. Dün gece onu sadece kısa bir süreliğine görebilmişlerdi. Doğum başladığında, kendime Josie’nin iyi olacağını söyleyip durmak zorunda kalmıştım. O kadar çok çılgınca şey atlatmıştı ki doğum yapmak onun için çantada keklik olacaktı. Buna rağmen ilk kasılmalar başladığında cildinin ne kadar solduğunu görünce neredeyse bayılacaktım. Onun doğum yapmasını izleyip elini tutmaktan başka bir şey yapamamak kolay değildi. Gerçekten çok korktum.

Üstelik doğum yapan ben değildim.

Josie benim kahramanımdı.

Dudaklarımı oğlunun koyu sarı saçlı başına değdirirken gözlerimi kapatıp içimden bana bu hediye bahşettikleri için mümkün olan her tanrıya teşekkür ettim. Göz-

lerimi açtığımda Deacon da Luke da yumuşak bakışlarla bana bakıyordu.

“Onu Josie’ye götürsem iyi olur” dedim boğazımı temizleyerek. “Kendinize ne isterseniz alabilirsiniz.”

“Sen merak etme” diye cevapladı Deacon, bunun üzerine gözlerimi devirdim.

Arkamı döndüm.

Luke, arkamdan “Seth?” diye seslenince oğlumu nazikçe diğer koluma aldım. “Sana bunu daha önce söylediğimi sanmıyorum, ama çocuk için seçtiğiniz ismi çok beğendik. Apollo... o da beğenirdi.”

İşte o anda, oğlum gözlerini açtı. Gözleri annesi ve büyükbabası gibi mavinin muhteşem bir tonu değildi. Benim gözlerimle aynı renkti. Sarımsı kahverengi bir kehribar rengi.

Oğlum benim gözlerimi almıştı.

“Evet” dedim. “Mükemmel bir isim. Birazdan görüşürüz.”

Odadan ayrılarak merdivenlere doğru ilerlerken kordorda Basil’in yanından geçtim. Böyle yapmaması için bakışlarımla onu uyarmama rağmen eğilerek selam verdi.

Artık bunu sadece beni sinir etmek için yaptığını düşünmeye başlamıştım.

“Hadi annenin yanına gidelim, küçük adam” dedim merdivenlerden çıkarken. “Seni özlemiştir.”

Aldığım cevap beni gülümseten anlaşılmaz bir bebek guruldaması oldu. Bu küçük adam şimdilik mutlu bir bebektir. Ta ki acıkana kadar. O zaman işler değişirdi.

Hale girdiğimde Erin’in bana doğru geldiğini gördüm. Aramız... biraz düzelmiş sayılırdı, en azından beni öldürmeye çalışmıyordu, ama yakın zamanda yakın arkadaş olacağımız söylenemezdi.

“Ben de seni bulmaya geliyordum” dedi, parmağını bebeğin avcuna koymak için durdu. “Beslenme saati neredeyse geldi.”

“Öyle gözüküyor.”

Aramızda geçen konuşma böylece bitti.

Dediğim gibi, Erin ile aramız düzeliyordu ama birbirimize arkadaş canlısı davrandığımız söylenemezdi.

Erin’e başımı sallayarak yatak odasına doğru ilerledim, dokunmadan odanın kapısını açtım. Hemen Josie’yi gördüm.

Yatakta oturmuş, saçını hızlıca kalın bir örgü yapıyordu. Tanrılar, çok güzeldi. Orada öylece durmuş, yüz ifadesi yaptığı işe odaklanmışken gördüğüm en göz alıcı insandı.

Josie bakışlarını kaldırdı ve örgüsünü bağlarken yüzüne bir gülümseme yayıldı. “Selam.”

“Sana bir şey getirdim.”

“Acaba çocuğum mu?” diye sordu, parmaklarını bana doğru oynatarak.

“Belki.” Yanına oturdum ve oğlumuzu dikkatlice ona verdim. Oğlumuzun başını okşarken gülümsemesinin yüzüne yayıldığını görünce göğsüme bir ağırlık çöktü.

“Sadece bana mı öyle geliyor, yoksa saçları şimdiden çıkmaya başladı mı?”

Elimi yatakta kalçasının yanına koyup öne eğildim. “Evet, çok fazla saç var. Anlaşılan ondan daha hızlı uzuyor.”

Güldü. “Yakında tokayla bağlamak zorunda kalacağız.”

Başımı salladım, oğlumuz elini Josie’nin parmağına dolarken gülümsedim. “Nasıl hissediyorsun?”

“İyi.” Bebeğimizin elini dudağına götürüp o küçük parmaklarını öptü, bunun üzerine bebek küçük, mutlu bir

kahkaha attı. “Mükemmel, aslında. Anlıyor musun? Sadece... Şu anda her şey mükemmel geliyor.”

Gerçekten öyleydi.

Öne eğilerek yanağını öptüm ve öyle kaldım. “Deacon ve Luke ismini beğendi.”

“Beğeneceklerini biliyordum.” Başını bana doğru çevirip beni öptü. “Bence Alex ve Aiden da sevecek.”

“Sevecekler.” Onu öpüp biraz geri çekilince oğlumuzun bize baktığını gördüm, bakışları dikkatli ve keskindi. Tam olarak neyden bahsettiğimizi anlıyor gibiydi. “Senden bir iyilik istiyorum, küçük adam” dedim ona. “Aiden seni kucağına aldığı anda, üzerine kaka...”

“Seth.” Josie güldü. “O cümleyi bitirme sakın.”

Kıkırdadım. “Annen çok oyunbozan.”

“Ve baban da böyle devam ederse başını belaya sokacak” dedi. Oğlumuz yine guruldamaya benzer bir ses çıkardı, sanki cevap veriyor gibiydi. “Ah, evet, sokacak.”

Tekrar yanağını öpüp elimi daha yakına kaydırdım. Oğlumuz hemen parmaklarıma uzandı. İkimizin de elini tuttu. “Leon” dedim Josie’ye bakarak. “Leon mükemmel bir isim.”

Teşekkür

2011 yılında Melez Sözleşmeleri serisiyle başlayan, Alex ile Aiden'in hikâyesi Seth ile Josie'nin yolculuğuna dönüşürken takip etmeyi bırakmayan okurlara teşekkür etmeliyim. Siz olmasanız Titan serisi de olmazdı. Özellikle de Aiden'in doğum gününü pastalarla kutlayanlara, yıllar boyunca en iyi kitap tartışmalarında Aiden'i ve Seth'i savunanlara ve Seth ile Aiden'dan hangisinin daha iyi olduğu konusunda tartışan J-fanlarına teşekkür ederim. Umarım, en sonunda, ikisinin de eşit derecede havalı olduğunu ve Alex ile Josie'nin çok şanslı iki kadın olduğunu söyleyebiliriz. Şimdilik, bu hikâyenin sonuna geldik.

Editörüme ve bahsi geçen editörün editörlük gücüne kocaman teşekkürler. Ha! Temsilcilerim Kevan Lyon ve Taryn Fagerness'e teşekkürler. Christine Borgford'a inanılmaz biçimleme yetenekleri, Sara Eirew'a tasarımı ve Franggy Yanez'e fotoğraflarıyla harikalar yarattığı için teşekkür ederim. Stephanie Brown'a teşekkür ederim, her ne kadar bu kitabın sonunu okuyunca biraz canımı yakmak isteyeceğini düşünsem de. Kate Kaynak, Hannah